

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରସମାନ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ମାସିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଛ-ପତ୍ରିକା

ଶୀଘ୍ର
ପ୍ରସମାନ

ଦୁଇଅକ୍ଷ ୨୦୨୪ ସଂସକରଣ

କଥା ଓ କାହାଣୀ
ପଦ୍ୟ ଓ କବିତା
ହାସ୍ୟ ଓ ବ୍ୟଙ୍ଗ
ଇତିହାସ ଓ ପ୍ରବଂଧ
ଅନୁବାଦ ସାହିତ୍ୟ
ସମ୍ବଲପୁରୀ ଲେଖା
ଶିଶୁ କଥା
ଏବଂ
ଆହୁରି ଅନେକ

ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଣ୍ଡାୟୁକ

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଓ ସଂପାଦକ, ଆହ୍ଵାନ ଛ-ପତ୍ରିକା

ଆହ୍ୱାନ

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ଓଡ଼ିଆ ମାସିକ ସାହିତ୍ୟ ଇ-ପ୍ରତିକା

ଆସ ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖିବା, ପଢ଼ିବା ଓ ପଡ଼ାଇବା

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା - ସମ୍ପାଦକ

ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଳନାୟକ

ଏମ୍.ବି.ବି.ଏସ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏମ୍.ସି.ଏଚ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏଚ୍.ଏମ୍.

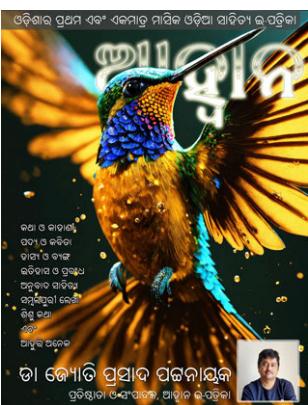
ଫ୍ଲାଟ୍ ସଂ: ୨୦୭, ଚିଦାନନ୍ଦ ଆବାସ, ବୀମା ନଗର, ବ୍ରହ୍ମପୁର, ୭୭୦୦୧୦, ଓଡ଼ିଶା

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷା : ୯୮୪୬୫୪୩୪୩ | ଇମେଲ୍ : aahwaan@gmail.com

ସାର୍ବଜନୀନ ସ୍ମୃତୀକରଣ

‘ଆହ୍ଵାନ’ ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ମୌଳିକ, ଅପ୍ରକାଶିତ ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ଲେଖାର ମାନ ଏବଂ ଭାଷା ତଥା ଉପାଦେୟତା ଆଧାରରେ ଚୟନ କରାଯାଇଥାଏ । କୌଣସି ବେନାମୀ ଲେଖା ଉପରେ ଆମର କୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ / ଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ଲେଖାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ବିଚାର ଲେଖକଙ୍କର ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ନିଜସ୍ଵ, ତାହା ଉପରେ ସମ୍ମାଦକ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶକଙ୍କ ସହମତି ରହିବ ବୋଲି କୌଣସି ଲିଖିତ ନିୟମ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖାକୁ ଭଲଭାବରେ ପଡ଼ିବା ଏବଂ ବୁଝିବାପରେ ହିଁ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ନିର୍ବାଚନ କରାଯାଇଥାଏ । ତଥାପି ଲେଖାର ଶତପ୍ରତିଶତ ସତ୍ୟତାର ଦାବୀ କେବଳ ଲେଖକଙ୍କର । କୌଣସି ଲେଖାକୁ ନେଇ ଉଠିଥିବା ବିବାଦର ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ କେବଳ ଲେଖାର ମୂଳ ଲେଖକଙ୍କର, ଏଥିରେ ସମ୍ମାଦକ କିମ୍ବା ପ୍ରତିକାର କୌଣସି ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ଲେଖା ପ୍ରକାଶନର ଅଧିକାର ସମ୍ମାଦକଙ୍କ ବିଚାର ଅଧୀନ ।

ଏହି ପ୍ରତିକାର କୌଣସି ଅଂଶ ବା ଲେଖା ସମ୍ମାଦକଙ୍କ ଲିଖିତ ଅନୁମତି ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମାଧ୍ୟମ (ପତ୍ର ପ୍ରତିକା / ଗଣମାଧ୍ୟମ / ସମ୍ବୁଦ୍ଧପତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି)ରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିବା ଅପରାଧ ବୋଲି ଧରିନିଆୟିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ଉପରେ ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ଲେଖକଙ୍କର ରହିବ, ସେ ତାହିଁଲେ ତାହାକୁ ଫେସ୍ବୁକ ଏବଂ ଟ୍ରୀଟର ଆଦି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିପାରିବେ ।

**ପବିତ୍ର ରଥଯାତ୍ରା ପର୍ବ ଉପଲକ୍ଷେ ଆହ୍ଵାନ
ଓଡ଼ିଆ ପରିବାରର ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ହାର୍ଦିକ
ଅଭିନନ୍ଦନ ଓ ଶୁଣେଇବା...**

ସୂଚୀପତ୍ର

ସମ୍ବାଦକୀୟ	ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଇନାୟକ	୧୧
ପୋଡ଼ିକାଣ୍ଡ ବିଭାଗ		୩୧
ଲୋଭୀ ଡାକ୍ତର - ୧		୩୭
ଗଳ୍ପ ବିଭାଗ		୩୯
ଅନେକ କଲାଛାଇ - ୧୭	ଅଶୋକ ବିଶ୍ୱାଳ	୪୦
ଛୁରୀ	ଦୀପକ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ	୪୨
ନଖପତା	ସୁନ୍ଦରୀ ମହାନ୍ତି	୪୯
ମୋଷ	ବିନ୍ଦୁ ମହାପାତ୍ର	୫୭
ଆଲପିନ୍	ସୁଧାଂଶୁ ଦ୍ଵିତୀୟେ	୬୪
ସ୍ଵାର୍ଥପର	ବୀଣା ନାୟକ	୬୯
ଇଏ କି ପ୍ରେମ	ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ	୭୮
କୋଟ୍	ସରସ୍ଵତୀ ପଣ୍ଡା	୮୧
ତା'ପରେ	ପୁଷ୍ପଲତା ପଣ୍ଡା	୮୨
	ଅନୁପମା ବିଶ୍ୱାଳ	୮୭
	ସୀମା କାନୁନଗୋ	୯୦୧
	ସୁନିତା ମହାନ୍ତି	୯୦୪

ଡଃ ସଂଯୁକ୍ତ ପରିଭ୍ରାଣ	୧୦୮
ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର	୧୧୦
ଉକ୍ତବନ୍ଧୁ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ	୧୧୩
ନଖ	୧୧୭
ଶ୍ରୀବଣ୍ଣ ସନ୍ଧ୍ୟା	୧୧୯
ମଣିଷ ପଣିଆ	୧୨୭
କାଳିଆ ଯାଉଛେ ମାଉସୀ ଘର	୧୨୮
ଭାତ ମୁଠେ	୧୨୯
କବିତା ବିଭାଗ	୧୩୦

ବିଶ୍ୱାବସ୍ଵର ଅଶ୍ଵ	ଶିବନାରାୟଣ ଦାସ	୧୩୦
ରଥାରୁଡ଼ ଜଗନ୍ନାଥ	ସ୍ଵର୍ଗଟଃ ମାୟାଧର ଦାସ	୧୩୪
ଜୀବନ ନଟିକା	ଅମୃତ ନାରାୟଣ ଶତପଥୀ	୧୩୮
କୃଷକ ଆମ ବନ୍ଦୁ	ଅଭୟ କୁଣ୍ଡ	୧୩୯
ରଜ	ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ନାଥ	୧୪୧
ବୋଉ ଗୀତ	ସୁଜିତ କୁମାର ମିଶ୍ର	୧୪୩
ହେଇ	ସ୍ଵପନ କୁମାର ପାହାଡ଼ୀ	୧୪୫
ହେ ଭାଗ୍ୟବିଧାତା	ନିରଞ୍ଜନ ସାହୁ	୧୪୭
ଉଡ଼ନ୍ତା ମନର ଡେଣା	ଅଶୁତୋଷ ମେହେର	୧୪୮

ଗୀତା ମାଆ	ଅଳେଖ ମେହେର	୧୪୯
କି ନେଇକି ଯିବା ଏହୁ ?	ମନୋରଙ୍ଜନ ସୁରୁଜାଳ	୧୫୦
ବଡ଼ ଦାଣ୍ଡ ଆଜି ହସୁଛି ଦେଖ	ସୁହଂସ ଭୋଇ	୧୫୧
ନିରବତା	ଆଞ୍ଜଳ କବି	୧୫୩
ବରଷା ବଧୁ	ରତ୍ନପୁରା ବାଇ	୧୫୪
ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ନା !	ଅନନ୍ୟା ପ୍ରଧାନ	୧୫୫
ଶ୍ରୀ ରୁରୁଗୋବିନ୍ଦ	ରୁଷ୍ଟେଶ୍ଵର ଚାନ୍ଦ	୧୫୬
ଫୋଟକା	ଡା ନୀଳମାଧବ କର	୧୫୭
ମହାନାୟକ	ନନ୍ଦିତା ବଡ଼ାଇ	୧୫୮
ସ୍ତୁତି ମଧୁ	ଲୋପାମୁଦ୍ରା ସାହୁ	୧୬୦
ଉଗୁ କୋଣାରକ ମୂର୍ତ୍ତି ଗୋ ତୁମେ	ନୀଳମଣି ଚାନ୍ଦ	୧୬୧
ଆଇ	ଆରାର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷିତୀଶ ଜେନା	୧୬୩
ବୋତୁ ଯିବ ଶାଶୁଘର	ନିତ୍ୟ ରଙ୍ଜିନ ନନ୍ଦ	୧୬୪
ବିଶାଳତା	କୀର୍ତ୍ତନ ସାହୁ	୧୬୬
ଆହେ ପ୍ରଭୁ ବନମାଳୀ	ନଳିନୀ ଦାଶ	୧୬୭
ପହିଲି ବର୍ଷା	ସିଂହେଶ୍ଵର ତ୍ରିପାଠୀ	୧୬୮
ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ	ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ର ସେନାପତି	୧୬୯
	ସ୍ଥାଗତିକା ସାହୁ	୧୭୦

ରଶ୍ମିତା ରାଉଡ଼	୧୭୩
ଅନୁପମା ବିଶ୍ୱାଳ	୧୭୪
କଳ୍ପନା ମହାରଣା	୧୭୫
ଅପରାଜିତା ପରିଡ଼ା	୧୭୬
ରମେଶ ଟାଙ୍କୀ	୧୭୭
ଭାସ୍କର ରାଉଡ଼	୧୮୦
କୃଷ୍ଣ କୁମାର	୧୮୧
ନୂତନ କୁମାର ବେହେରା	୧୮୨
ସନ୍ଦ୍ରାଷ୍ଟିନୀ ଦାଶ	୧୮୩
ଉରତବନ୍ଧ ବିଶ୍ୱାଳ	୧୮୪
ରିନା ବେହେରା	୧୮୫
ମହେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ ଦାସ	୧୮୬
ମୁକ୍ତିର ଆନନ୍ଦ	୧୯୦
ଅବୁଝା ଜୀବନ ଗଣିତ	୧୯୧
ଜଗାପାଇଁ ମୁଠେ ଫୁଲ	୧୯୩
ଦୋଛକିରେ ଜୀବନ	୧୯୪
ଆମ ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମରା	୧୯୫
ଆର୍ତ୍ତବ୍ରାଣ ଜଗନ୍ନାଥ	୧୯୬

ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ	ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ଜେନା	୧୯୭
କବିତା ଲେଖିଯିବି	ଶିଶିର କୁମାର ପଣ୍ଡା	୧୯୯
କଳାମେଘୀ ପ୍ରେୟସୀ	ଦୀପ୍ତିକାନ୍ତ ପଢ଼ିଆରୀ	୨୦୦
ବାପା ତୁମେ	ଶୁଭସ୍ଥିତା	୨୦୧
ତା'ପରେ	ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର	୨୦୨
	ସମ୍ମିତା ପଣ୍ଡା	୨୦୩
	ଅରୁନ୍ଧତୀ ଲେଙ୍କା	୨୦୪
	ଲତା ବେହେରା	୨୦୫
	ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାୟକ	୨୦୬
	ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ସାହୁ	୨୦୭
ମୁଁ କ’ଣ ଜାଣିଥିଲି	ଦେବାର୍କନ ମେହେର	୨୦୮
ମନେ ପଡ଼େ ସେଇ ମୁହଁର୍ତ୍ତ	ରଞ୍ଜିତା ଦାଶ	୨୦୯
ଚାରିଦ୍ଵାର ଖୋଲିଲା ପରେ	ଭାରତୀ ହୋତା	୨୧୩
ଏକାନ୍ତରେ ଭିଜିବାର ଛଙ୍ଗା	ଗାୟତ୍ରୀ ଦାଶ	୨୧୪
ପ୍ରେମ ଯୁଦ୍ଧ	ଶେଖର ଚନ୍ଦ୍ର ମୋଦି	୨୧୬
ଉଗାରେ ତୋ ରଥକୁ ମୋତେ ନେବୁରେ ତାକି	ମାଳତୀ ମଣି ଧଳ	୨୧୮
ସହରର ଆଁ ଭିତରେ ମୋ ଗାଁ	ବଚକୃଷ୍ଟ ପଣ୍ଡା	୨୨୦
ଚଳନ୍ତା ପୃଥିବୀ	ଇତିଶ୍ରୀ ଶତପଥୀ	୨୨୨

ଗଞ୍ଜ ତୁମେ କାହିଁକି ଆସ ଶୁଣ୍ଟ ଇଲାକାକୁ	ଡୃଷ୍ଟିରାଣୀ ପାତ୍ର	୨୨୩
ସ୍ଵପ୍ନ ତୁମେ କାହିଁ ଆସ ଶୁଣ୍ଟ ଇଲାକାକୁ	ବିଦ୍ୟୁତପ୍ରଭା ମିଶ୍ର	୨୨୪
	ବୀଣା ସାହୁ	୨୨୯
କଳ୍ପନା ରାଇଜି	ମଧୁସ୍ଥିତା ସାହୁ	୨୨୮
ପୁଣତି ମୋର ଘେନ	ହରେରାମ ପଣ୍ଡା	୨୩୦
ମା ପରି କିଏ ହେବ	ମନୋଜ କୁମାର ଭୋଇ	୨୩୧
ବର୍ଷା	ସତ୍ୟନାରାୟଣ ସିଂହ	୨୩୩
ଡାକ୍ତର	ଉବାନୀ ଶଙ୍କର ଦାଶ	୨୩୪
ସଖାର ବିରହ ସଖୀ	ସୋନାଲି ବେଉରା	୨୩୫
ମୁଖ୍ୟଦ୍ୱାର ସାରୀ ନାରୀ	ଅପର୍ଣ୍ଣା ମିଶ୍ର	୨୩୯
ମୁଁ ସାହିତ୍ୟ	ହିରଣ୍ୟବର୍ଣ୍ଣା ମିଶ୍ର	୨୪୧
ସତରେ ନାହିଁ କି ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର	ଏଲିନା ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୨୪୪
ଜଗା ଦର୍ଶନ ବଡ଼ ଦାଣ୍ଡେ	ସଞ୍ଜୀବ କୁମାର ଦାସ	୨୪୭
ସହିଦ ସଲାମ	ଆକୁଳାନନ୍ଦ ପୃଷ୍ଠି	୨୪୭
ଦେବେ ଦର୍ଶନ କଳାଠାକୁର	ଅଜିତ କୁମାର ରାଉତ	୨୪୯
ମୋ ବାପା ମୋ ପାଇଁ ଜଗତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ	ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା	୨୫୦
ବର୍ଷା ହେଲେ	କିରନ୍ ସ୍ଵାଇଁ	୨୫୨
ଦୁଇ ପୁଣ୍ୟ, ଭିନ୍ନ କାମନା	ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନ ମହାନ୍ତି	୨୫୩

ବର୍ଷା	ଦୟାସି ପ୍ରଧାନ	୨୫୪
ହେ କୃଷ୍ଣ ! ହେ ମାଧ୍ୟ !	ବିଜୟ କୁମାର ସାହୁ	୨୫୯
ସେ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆଏ	ସୁନୀଳ କୁମାର ଅଗର୍ବ୍ରତୀ	୨୬୦
ମୋର ବୁଡ଼ା ଜେଜେ ବାପା	ସୁନା ମେହେର	୨୬୧

ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭାଗ

୨୬୩

ଘୋଷଯାତ୍ରା : ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ନିର୍ଦର୍ଶନ ରାଷ୍ଟ୍ରୀ ପ୍ରଧାନ	୨୬୪	
ନିଃସ୍ଵାର୍ଥ ସେବାର ମହାତ୍ମୀ	ଅନନ୍ୟା ପ୍ରଧାନ	୨୬୮
ଜାତୀୟ ଭାକ୍ତର ଦିବସ	ରଶୀରେଖା ସାହୁ	୨୬୯
ସାଧାରଣ ମଣିଷର ଯନ୍ତ୍ରଣା	କୁଞ୍ଜବିହାରୀ ସାହୁ	୨୭୨
କଳୁଷିତ ରାଜନୀତି	ଆଶୁତୋଷ ନାୟକ	୨୭୪
ଜଙ୍ଗଲ ସୁରକ୍ଷା - ଜୀବନ ରକ୍ଷା	ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ରାଉଡ଼	୨୮୩
ପୃଥିବୀର ତ୍ରିଶଙ୍କି : ନିମ, ଓଷ୍ଠ ଓ ବଚ	ଅସିତ ମହାନ୍ତି	୨୮୭
ସମୟ ଓ ସଂସାର	ସୁଦର୍ଶନ ପ୍ରଧାନ	୨୯୦

ବିଶେଷ ସୂଚନା

୨୯୪

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଇଲ୍ଲକ ବନ୍ଦୁମାନେ, ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର କିମ୍ବା ମୋବାଇଲରେ ଟାଇସ୍ କରି ଆମ ଇମେଲ୍ ଟିକଣାରେ ପଠାଇ ପାରିବେ । ଛବି, ହାତଲେଖା କିମ୍ବା ଅତ୍ୟଧିକ ବ୍ୟାକରଣତ୍ରୁଟି ଥିବା ଲେଖାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଅଧିକ ସହାୟତା ପାଇଁ ଆମ ହ୍ରାଷ୍ଟସାହ୍ୟ ନମ୍ବର ୯୦୪୦୯୮୪୭୩୮ରେ ଯୋଗାଯୋଗ କରି ପାରିବେ ।

ସମ୍ମାପନୀୟ

ନମସ୍କାର

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକାର ଜୁଲାଇ ୨୦୨୪ ସଂସ୍କରଣ ସହିତ ମୁଁ
ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ଉପସ୍ଥିତ । ଜଗତର ନାଥ ମହାପୁରୁଷୀ
ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଅପୂର୍ବ ଲୀଳାର ନିରଗନ୍ଧ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଘୋଷଯାତ୍ରା
ସଦ୍ୟ ସମାପନ ହୋଇଛି, ବାହୁଡ଼ା ଯାତ୍ରା ଆଉ ଅଳ୍ପଦିନ ପରେ ହେବ
ଏହିଭଳି ମହାର୍ଦ୍ଧ ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଦର ସମ୍ମାନ ଜଣାଇ ଉପସ୍ଥାପନ କରୁଛି ଚଳିତ
ମାସର ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକା ।

ପ୍ରତିବର୍ଷ ଭଲି ଏହିବର୍ଷ ମଧ୍ୟ ରଥଯାତ୍ରା ମହା ସମାରୋହରେ ପାଳିତ ହୋଇ
ଯାଇଛି । ଚଳିତ ବର୍ଷ ଏକ ବିରଳ ଯୋଗ ପଢୁଥିବା ହେତୁ ରଥଯାତ୍ରା ଦୁଇ ଦିନଧରି
ପାଳିତ ହୋଇଥିଲା । ଏଥିପାଇଁ ନବନିର୍ବାଚିତ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ସାତ ତାରିଖ ସମେତ
ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦିନ ଅତିରିକ୍ତ ଛୁଟି ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ । ଯା'ହେଉ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ
ରଥଯାତ୍ରା ଚଳିତ ବର୍ଷ ଅତି ଶାନ୍ତି ଓ ଶୃଙ୍ଖଳାର ସହ ପାଳିତ ହୋଇ ଯାଇଛି । ରଥ
ତିନିଟି ମାଉସୀ ମା ମନ୍ଦିର ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ସାମାନ୍ୟ ଦୁର୍ଗଣ୍ଠା ଘଟିଥିଲା
ଯାହା ବିଷୟରେ ବିଷଦ ଭାବରେ ଆମେ ଚର୍ଚା କରିବା ଆଗକୁ । ବିଶ୍ୱରେ ଲୋକମାନଙ୍କ
ମଧ୍ୟରେ ଧାର୍ମିକ ଭାବନା ଓ ଭଗବତ ସତ୍ରା ପ୍ରତି ଆସ୍ତା ଦିନକୁ ଦିନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାକୁ
ଲାଗିଛି । ଜନସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ସହିତ ଲୋକଙ୍କ ଆସ୍ତାରେ ଅହେତୁକ ବୃଦ୍ଧି ହେତୁ ଭାରତର
ପ୍ରାୟ ଅଧିକାଂଶ ଦେବାଳୟମାନଙ୍କରେ ପ୍ରବଳ ଜନ ସମାଗମ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ପୁରୀ

ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ଧାମ ବା କେମିତି ଏଥିରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ପାରିବ । ରଥ୍ୟାତ୍ରାରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରବଳ ଜନସମାଗମ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି । ଏତେ ସଂଖ୍ୟକ ଭକ୍ତଙ୍କ ଆଗମନ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ରହଣୀ ଓ ଦେବଦର୍ଶନ ଭଲି କଠିନ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାର, ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପରିଚାଳନା କରୁଥିବା ବାସ୍ତ୍ଵବିକ ଆଷ୍ଟର୍ୟର ବିଷୟ । ଏଥିପାଇଁ ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ସାଧୁବାଦ ଦେବା ଉଚିତ ।

ଚଳିତ ବର୍ଷର ରଥ୍ୟାତ୍ରା ସମୟରେ ଦୁଇଟି ଅଘଟଣା ଘଟିଥିଲା, ପ୍ରଥମ ଦିନ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆମ୍ବୁଲାନ୍ସ୍ ତଳେ ପଡ଼ିଯାଇ ପ୍ରାଣ ହରାଇଥିଲେ ଏବଂ ଦ୍ଵିତୀୟ ଦିନ ମହାପ୍ରଭୁ ବଳରାମଙ୍କୁ ରଥରୁ ଓହ୍ଲାଇବା ସମୟରେ ଭାରସାମ୍ୟ ହରାଇବା ଫଳରେ ଦେବ ପ୍ରତିମା ମୁହଁ ତଳକୁ କରି ପଡ଼ି ଯାଇଥିଲେ । ଏହି ଘଟଣା ଫଳରେ ଧର୍ମପ୍ରବଣ ଏବଂ ଜଗନ୍ନାଥ ଧର୍ମରେ ଅତୁଚ ଆସ୍ତା ରଖି ଆସୁଥିବା ଓଡ଼ିଆ ଜାତିର ଜନମାନସ କ୍ଷୁର୍ଷ ଓ ଦୁଃଖିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହାର ପ୍ରତ୍ୟେ ପ୍ରମାଣ ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆରେ ଏ ନେଇ ପ୍ରକାଶିତ ଅସଂଖ୍ୟ ଆଲେଖ୍ୟ ଥିଲା । ସମସ୍ତେ କିଛି ନା କିଛି ଅଘଟଣର ଆଶଙ୍କା କରି ଭଗବାନଙ୍କୁ କ୍ଷମା ମାରୁଥିବାର ପୋଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଏହା ପରେ ପରେ ଗଣମାଧ୍ୟମ ମାନେ ପ୍ରଖର ଭାବରେ ଏହି ଘଟଣାକୁ ବାରମ୍ବାର ପ୍ରସାରିତ କରିବା ସହ ଏହା କାହିଁକି ହେଲା ସେ ବିଷୟରେ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରି ନିଜ ନିଜ ତ୍ୟେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଲେ ।

ଅଧିକାଂଶ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଏଥିପାଇଁ ସେବାୟୁତ ମାନଙ୍କ ଖାମଣିଆଲି ଭାବକୁ ଦୋଷୀ ବୋଲି କହୁଥିବା ବେଳେ, ଏହାର ଅନେକ କାରଣ ଥାଇପାରେ ବୋଲି ଆମର ହୃଦବୋଧ ହେଉଛି । ଆସନ୍ତ ଆମେ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ଦେଖିବା ଏହି ଘଟଣା ହେଲା କେମିତି ଓ କାହିଁକି ? ଏଥିପାଇଁ ଆମେ କାହାକୁ ଦୋଷ ଦେଇ ପାରିବା । ଏହି ଘଟଣା ପରେ ଏହା

ଫଳରେ କଣ ହୋଇପାରେ ?

ପ୍ରଥମତ୍ତେ, ପ୍ରତିବର୍ଷ ରଥଯାତ୍ରା ସମୟରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଯୋଜନା ଅନୁଯାୟୀ ରଥର ନିର୍ମାଣ କରାଯାଏ । ଏହା ବିଗତ ଅନେକ ଶତାବ୍ଦୀ ଧରି ହୋଇ ଆସୁଛି । ଏଥିରେ ନୃତ୍ୟର କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନାହିଁ । କାରଣ ଏହା ପ୍ରଥାନୁସାରେ ହିଁ ହୋଇଛି । ଏହିଭଳି ଘଟଣାର ବିବରଣୀ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତପାଠର ପଞ୍ଚମିକାରେ ଉଲ୍ଲେଖ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରଥମ ଘଟଣା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ । ପାରମାର୍ଥିକ ରୀତିରେ ଜଗନ୍ନାଥ, ବଳଭଦ୍ର ଓ ଦେବୀ ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କ ମୂରଁ ନିମକାଠରେ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଏ । ଏବଂ ସମସ୍ତ ମୂରଁରେ ଅବୟବ ନଥିବା ହେତୁ ପ୍ରତିମାର ତଳଭାଗ ସମତଳ ହିଁ ଥାଏ । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ବିମୂରଁମାନଙ୍କୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ପ୍ରତିମାମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରୁ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଡିଆଇଁ ଡିଆଇଁ ନିଆଯାଏ, ପ୍ରକାରାନ୍ତରେ ଏହାକୁ ପହଣ୍ଟି ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ଅନେକ ସେବାୟୁତ ପ୍ରତିମାମାନଙ୍କୁ ଧରି ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରୁ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଟେକି ନେଇ ଥୋଇ ଦିଅନ୍ତି । ଯେହେତୁ ପ୍ରତିମାର ତଳ ଭାଗ ସମତଳ ତେଣୁ ପ୍ରତିମା ସିଧା ଠିଆ ହୋଇ ରହନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରତିମାମାନଙ୍କୁ ବକ୍ରତଳ ଯଥା ସିଡ଼ି ବା ଚାରମାଳ ଉପରକୁ ନିଆଯାଏ ବା ଓହ୍ଲାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ପ୍ରତିମା ସିଧା ଠିଆ ହୋଇ ରହନ୍ତି ନାହିଁ, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଠିଆ କରି ରଖିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିମାର ସାମନା ପାଖ ଓ ପଛପାଖରେ ସେବାୟୁତମାନେ ଡିରା ଦେଇ ରହନ୍ତି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିମା ବକ୍ରଭାବରେ ହେଲେ ସୁନ୍ଦର ଠିଆ ହୋଇ ରହିବା ଭଳି ଦେଖାଯାଆନ୍ତି । ସେଦିନ ମଧ୍ୟ ସେଇୟା ହୋଇଥିଲା ।

ରଥଯାତ୍ରା ସମାପନ ପରେ ଯେତେବେଳେ ବଳଭଦ୍ରଙ୍କ ପ୍ରତିମାକୁ ଆଡ଼ିପ ମଣ୍ଡପକୁ

ନିଆୟାଉଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଚାରମାଳ ଉପରେ ପ୍ରତିମାକୁ ଉଭୟ ଆଗ ଓ ପଛରୁ ଭରା ଦେଇ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାୟାଉଥିଲା । ଏହିଭଳି ସମୟରେ ବେଳେ ବେଳେ ପ୍ରତିମାକୁ ପଛରୁ ଦଉଡ଼ି ବାନ୍ଧି ସ୍ଥିର ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ବି କରାଯାଏ, ଯାହା ସେହିଦିନ ହୋଇନଥିଲା ବୋଲି କୁହାୟାଉଛି । ସେ ଯା ହେଉ ଚାରମାଳରେ ମାତ୍ର ଦୁଇ ପାହୁଣ୍ଡ ଆଗକୁ ଆସିବା ପରେ ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ଯେହେତୁ ପ୍ରତିମା ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଉଥିଲେ ତେଣୁ ତାଙ୍କ ମୁଖ ତଳ ଦିଗକୁ ଥିଲା ଏବଂ ଶରୀରର ସମସ୍ତ ଭାର ତଳ ଆଡ଼କୁ ହିଁ ଥିଲା, ଏହି ସମୟରେ ପୃଷ୍ଠ ଭାଗରେ ଥିବା ସେବାୟତ ମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ବ କେବଳ ପ୍ରତିମାକୁ ପଛକୁ ଟାଣି ଧରିବାର ଥିଲା, ସେମାନେ ସେହିଭଳି କରୁଥିବା ସମୟରେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରତିମା ପଛ ଆଡ଼କୁ ଭଳିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେଇ ସମୟରେ ପ୍ରତିମାକୁ ସଲଖ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ବି କରାୟାଉଥିଲା, ହେଲେ ସେତେବେଳେ ପ୍ରତିମା ପଛ ଆଡ଼କୁ ନଈଁଲା ସେତେବେଳେ ଏହାର ତଳ ଭାଗର କେବଳ ପଛ ପାଖଟି ହିଁ ଚାରମାଳରେ ଲାଗିରହିଥିଲା, ଏବଂ ତାହାର କ୍ଷେତ୍ରଫଳ କମ ଥିବା ହେତୁ, ପ୍ରତିମାର ଓଜନ ହେତୁ ଏହା ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସିବାକୁ ଲାଗିଥିଲା । ଏହି ସମୟରେ ସାମନା ପାଖରେ ଥିବା ସେବାୟତମାନେ ପ୍ରତିମାକୁ ସ୍ଥିର କରାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ସଫଳ ହେଉଥିବା ବେଳେ ପଛ ପାଖରେ ଥିବା ସେବାୟତମାନେ ପ୍ରତିମାକୁ ସମ୍ମୁଖକୁ ଠେଲି ଧରିବା ଫଳରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପ୍ରତିମା ସାମନା ପଚକୁ ଅଧିକ ନଈଁଗଲା ଏବଂ ସେତେବେଳେ ପଛରୁ ପ୍ରତିମାକୁ ସ୍ଥିର କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରସି ନ ଥିବା ହେତୁ ପ୍ରତିମାଙ୍କ ସମ୍ବାଲି ହେଲାନାହିଁ ଏବଂ ପ୍ରତିମା ସେବାୟତଙ୍କ ଉପରେ ଲଦି ହୋଇଗଲା ।

ଏହାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ମୁହଁର୍ତ୍ତରେ ହିଁ ପ୍ରତିମାକୁ ସ୍ଥିର କରାୟାଇ ସାଷ୍ଟାଙ୍କ କରାୟାଉଥିଲା

ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମସ୍ତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସୁରଖ୍ୟରେ ହୋଇଥିଲା, ହେଲେ ଏହି ଘଟଣାରେ ଅନ୍ୟନ ଦଶଜଣ ସେବାୟତ ଗୁରୁତର ଭାବରେ ଆହୁତ ହୋଇଥିବା କଥା କିଛି ଗଣମାଧ୍ୟମ ଜଣାଇଥିଲେ । ନିଶ୍ଚିୟ ଭାବରେ ଏତେ ଅଧିକ ଭାରିଥିବା ପ୍ରତିମା ଯଦି ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ଲଦି ହୋଇଯାଏ, ତାହେଲେ ଏହାଫଳରେ ଆଘାତ ହେବା ସମ୍ଭବ । ହେଲେ ଏହାଥିଲା ସେଦିନର ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ଘଟଣାବଳୀ । ଯାହା ଚିତ୍ରରେ ଏବଂ ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଦେଖିଥିବେ ମଧ୍ୟ । ହେଲେ ଏଭଳି ଘଟଣା କାହିଁକି ହେଲା ? ଆଗରୁ ତ କେବେ ଏମିତି ହୋଇନଥିଲା !

ଏହାର ଅନେକ କାରଣ ଭିତରୁ ଯାହା ପ୍ରମୁଖ କାରଣ ଆମକୁ ଲାଗେ ତା ହେଉଛି, ଚାରମାଳ ବା ପଟା ସିଦ୍ଧି ଉପରେ ପ୍ରତିମା ଖୟିବା । ଏଥିପାଇଁ ଚାରମାଳ ଓଦା ଥାଇ ପାରେ । ଯେହେତୁ ରଧ ଉପରକୁ ଅଗଣିତ ସେବାୟତ ବାରମ୍ବାର ଚତୁଥିଲେ ଓ ଓହ୍ନାହୀନଥିଲେ, ସେମାନେ ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ଚାରମାଳକୁ ଓଦା କରିଦେଇ ଖସଡ଼ା କରିଦେଇଥିବେ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରତିମା ସେଥିରେ ଖୟିବାକୁ ଲାଗିଲେ, ସେତେବେଳେ ଘର୍ଷଣ କମ ଥିବା ହେତୁ ସମ୍ବାଲିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇଗଲା ।

ଦ୍ୱିତୀୟ କାରଣ ହେଉଛି, ପ୍ରତିମାଙ୍କୁ ଚାରମାଳ ଉପରକୁ ଆଣିବା ବେଳକୁ ଏହାକୁ ରସି ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିର କରିବା ପ୍ରକ୍ରିୟା କରାଯାଇନଥିଲା । କିମ୍ବା ପ୍ରତିମାକୁ ସ୍ଥିର ରଖିବା ପାଇଁ ନିଯୋଜିତ ସହାୟକ ବା ସେବାୟତମାନେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇନଥିଲେ । ପୁଣି ପ୍ରତିମାର ଉଭୟ ପାର୍ଶ୍ଵରେ ଥିବା ସେବାୟତମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମନ୍ବ୍ୟନ୍ତ ଅଭାବ ମଧ୍ୟ ଏହି ଘଟଣାପାଇଁ ଦାୟୀ ବୋଲି କହିଛେବ । ଯାହା ବି ହେଉ ମାନବୀୟ କାରଣରୁ ହିଁ ଏହିଭଳି ଗୋଟିଏ ଘଟଣା ଘଟିଛି ବୋଲି ଆମର ମନେ ହୁଏ ।

ତୃତୀୟ କାରଣ ହେଉଛି, ଆପଣ ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିବେ, ରଥ ଉପରେ ଥିବା ପ୍ରାୟ ଅଧିକାଂଶ ସେବାୟୁତଙ୍କ ହାତରେ ମୋବାଇଲ୍ ଫୋନ୍ ଥିଲା ଏବଂ ସେମାନେ ଅଗଣିତ ଛବି ଓ ଭିଡ଼ିଓ ନେଉଥିଲେ । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରତିଦିନ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସକାଳୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଖିବାକୁ ପାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ଏତେ ଅଧିକ ଛବି ଓ ଭିଡ଼ିଓ କାହିଁକି ନେଉଛନ୍ତି, ସେହି ବିଷୟରେ କେହି ଚିତ୍ରା କରିଛନ୍ତି କି ? ଆମକୁ ଲାଗୁଛି ସେ ସବୁ ମୋବାଇଲ୍ ଫୋନ୍ ସେମାନଙ୍କୁ କେହି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଛବି ଅତି ନିକଟରୁ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ । ପ୍ରତିବର୍ଷ ରଥଯାତ୍ରା ସମୟରେ ରଥ ଉପରେ ଏତେ ସଂଖ୍ୟକ ପୂଜାରୀ ବା ସେବକ ଚଢ଼ି ଯାଆନ୍ତି ଯେ ଅନେକ ସମୟରେ ବିଭିନ୍ନ ଖବର କାଗଜରେ କାର୍ତ୍ତୁନ୍ଦ୍ର ଛପା ହୋଇ ଦେଖାଯାଇଥାଏ ଯେ ରଥରେ କେବଳ ପଣ୍ଡା ପୂଜାରୀ ହିଁ ଦେଖାଯାଉଛନ୍ତି, ପ୍ରତିମା ସବୁ ପଛରେ ଲୁଚି ଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ବିଗତ ବର୍ଷମାନଙ୍କରେ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ଶୋଭର କାରଣ ମଧ୍ୟ ହୋଇଛି । ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ରଥ ଉପରେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦା ମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଅଧିକ ପବିତ୍ର ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ତେଣୁ ସେହି ଦର୍ଶନ ମଧ୍ୟ ଏହି ପଣ୍ଡାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହୋଇ ପାରୁନାହିଁ ବୋଲି ଅନେକ ମତ ଦିଆନ୍ତି । ଆମେ ମଧ୍ୟ ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆରେ ଏବେ ଅନେକ ସେହିଭଳି ଛବି ଦେଖୁଛୁ, ଯେଉଁଠି ପଣ୍ଡା ବା ସେବାୟୁତମାନେ ଦେବ ପ୍ରତିମା ଉପରେ ଭଳିରହି ଫଳୋ ଭତୀର ଛାଡ଼ିଛନ୍ତି । ହେଲେ ଏଠାରେ ଯେତେବେଳେ ବଳଭଦ୍ରଙ୍କ ପ୍ରତିମା ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଯାଉଥିଲା ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ସେବାୟୁତଙ୍କ ହାତରେ ମୋବାଇଲ୍ ଫୋନ୍ ଥିଲା ଏବଂ କିଛି ସେବାୟୁତ ସେଲ୍କି ନେବାକୁ ତେଣ୍ଟା କରୁଥିଲେ, ତୁ ଏତେ ସେମାନଙ୍କ ଅନ୍ୟମନସ୍ତତା ହେତୁ ଏହିଭଳି ଘଟଣା ଘଟିଥାଇପାରେ ।

ରଥ ଉପରେ ଅହେତୁକ ଭାବରେ ଗହଳି କରୁଥିବା ସେବାୟତ ବା ପୂଜାରୀମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରାଯାଉ, ଯାହା ଫଳରେ ଭକ୍ତଗଣ ସୁବିଧାରେ ପ୍ରତିମାମାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ପାରିବେ । ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିୟମାବଳୀକୁ ପୁଣ୍ଡାନୁପୁଣ୍ଡ ଭାବରେ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପରେ କରାଯାଉ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ବା ଗୋଟୀଙ୍କ ଅବହେଳାରୁ ଏହିଭଳି ଘଟଣା ଘଟିଥିଲା ତାହାର ତଦତ୍ତ କରାଯାଇ କଠୋର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ କରାଯାଉ ।

ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟେ, କେହି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ହେଲେ ଦୁର୍ଘଟଣା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଅନ୍ୟମନସ୍କତା ବା ସମନ୍ତ୍ରୟର ଅଭାବ ମନୁଷ୍ୟକୃତ । ତେଣୁ ଏଠାରେ କେହି ନା କେହି ତ ଦୋଷ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତମୂଳକ ଦଣ୍ଡ ବିଧାନ କରାଗଲେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏହିଭଳି ଘଟଣାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ ନାହିଁ ।

ସେ ଯା'ହେଉ, ଏହି ଘଟଣା କିନ୍ତୁ ସମ୍ଭାବନା ଓଡ଼ିଆ ଜାତିର ଜନମାନସକୁ ଗଭୀର ଭାବରେ ଆହୁତ କରିଛି ଏଥିରେ ଦ୍ଵିମତ ନାହିଁ । ଅନେକ ଏହାକୁ ନେଇ ଅନେକ ପ୍ରକାର କଳ୍ପନାକଳ୍ପନା ମଧ୍ୟ କରି ସାରିଲେଣି । କେହି କେହି ଏହା କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତର ଅୟମାରମ୍ଭ ବୋଲି କହୁଥିବା ବେଳେ ଅଧିକାଂଶ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଯଦି ବଡ଼ ଠାକୁର ହିଁ ଅଣନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଯାଇ ପାରନ୍ତି ତା ହେଲେ ଏ ଜାତିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବ କିଏ ? ତେଣୁ ଜାତି ପ୍ରତି ବିପଦ ଘନେଇ ଆସୁଛି । ଇତ୍ୟାଦି ଅନେକ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ମିଳୁଛି ।

କଥା ହେଉଛି, ଯୁଗଯୁଗରୁ ଓଡ଼ିଆ ଜାତି ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରାଣ ହୋଇ ରହିଛି । ପୁରୀ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରକୁ ନିଜର ପରମତୀର୍ଥ ବୋଲି ଧରି ନେଇଥିବା ଓଡ଼ିଆ ଜନମାନସ ମନ୍ଦିରକୁ ନେଇ ନିଜର ଜୀବନଚର୍ଯ୍ୟାକୁ ପାଳନ କରି ଚାଲିଛି । ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରରେ ଦେବତାଙ୍କୁ ମାନବୀୟ ଲୀଳା କରୁଥିବାର ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି । ସାମାନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଭଳି

ମହାପୁରୁ ଖାଉଛନ୍ତି, ଶୋଉଛନ୍ତି, ସ୍ଥାନ କରୁଛନ୍ତି, ରୋଗରେ ବି ପଡୁଛନ୍ତି । ଏହି ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କାହିଁ କେଉଁ ଯୁଗରୁ ହୋଇ ଆସୁଛି ତାହାର କୌଣସି ଲିଖିତ ବିବରଣୀ ନାହିଁ । ହେଲେ ଦେବତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ଦୈବୀ ଗୁଣ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁ ନା ମାନବୀୟ ଗୁଣ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ତର ଦାବୀ କରେ । ଦେବତାଙ୍କ ଭିତରେ ମାନବୀୟ ଗୁଣ ଦେଖିବା ଆମ କାମନା ହେବା ଉଚିତ ନା ମାନବ ଭିତରେ ଇଶ୍ଵରୀୟ ଗୁଣ ଦେଖିବା ? ଆମେ ସୃଷ୍ଟିର ବିଧାତାଙ୍କୁ ମନ୍ତ୍ରିର ମଧ୍ୟରେ ରଖିଦେଇ ଆମଭଳି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ହିଁ କରୁଛୁ ।

ପ୍ରତିମା ଯେକୌଣସି କାରଣରୁ ହେଉ ନା କାହିଁକି, କିଛି ବାଟ ଖସି ଆସିବାକୁ ଯଦି ଆମେ ଦୈବୀ ଲୀଳା ବୋଲି କହିବା ତାହେଲେ ପ୍ରକୃତ ଲୀଳା କଣ ତାହା ଆମେ କେବେ ବି ଦେଖି ପାରିବା ନାହିଁ, ହିଁ ଯଦି ଖସି ଆସୁଥିବା ପ୍ରତିମା ଯଦି ଆପେ ଆପେ ସିଧା ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇ ପଡ଼ନ୍ତେ କିମ୍ବା ବିନା ସହାୟତାରେ ନିଜେ ଗହଳି ଠେଲିଦେଇ ଆତପମଣ୍ଡକୁ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି ତାହେଲେ ତାହା ଲୀଳା ପଦବାଚ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ଆମ ଅବହେଳାରୁ ପ୍ରତିମା ଏହିଭଳି ଦୁର୍ଘଟା ଭୋଗିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖର କଥା ଏହାକୁ ଲୀଳା ବୋଲି କହି ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଅପମାନିତ କରୁନାହୁଁ ତ ?

ବଡ଼ ଠାକୁର ଆମ ସମଗ୍ର ଓଡ଼ିଆ ଜାତିର ପ୍ରାଣ । ସେ ଆମର ସବୁ ଭଲମନ୍ଦରେ ଠିଆ ହୁଅନ୍ତି । ସେ ଆମ ଭଲକୁ ଭଲପାଇବା ସହ ଭୁଲକୁ ସୁଧାରିବାକୁ ଆମକୁ ଶଙ୍କିଦିଅନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପଦାଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରି ଆମେ ଯଦି ଆମ ଜୀବନକୁ ସମୃଦ୍ଧ କରିବା ତା ହେଲେ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ତାଙ୍କର ଦାୟାଦ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରିପାରିବା ।

ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହିଭଳି ଘଟଣା ଭିଆଇ ବଡ଼ ଠାକୁର ଆମଙ୍କ କିଛି ଇଙ୍ଗିତ ଦେଉଛନ୍ତି ବା ଆଗତ ଭବିଷ୍ୟତରେ ବିପଦର ବାର୍ତ୍ତା ଦେଉଛନ୍ତି ସେମାନେ

ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଭଗବାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କହୁଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ଆମକୁ କିଛି ଜଣାଇବାର ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ, କାରଣ ସେ ଜଗତର ଠାକୁର, ଯଦି ବିପଦ ଆସେ, ତାହେଲେ ସେ ହିଁ ଆମ ଜଗତକୁ ରକ୍ଷା କରିବେ, ସେ ହିଁ ଆମକୁ ତ୍ରାହି କରିବେ । ଆମକୁ ଜଣାଇବେନି ଯେ ବିପଦ ଆସୁଛି । ଏସବୁ ଫାଲ୍ଗୁ କଥା ।

ଯାହା ବି ହେଉ, ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିଛି ଏବଂ ଏହା ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ମାନବୀୟ ଅବହେଲା, ଦୂରଦୃଷ୍ଟିର ଅଭାବ ଏବଂ ସମନ୍ତ୍ରୟର ଅଭାବ ହେତୁ ହୋଇଛି । ତେଣୁ ଏଥିପ୍ରତି ସତେନତା ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏହିଭଳି ଘଟଣାର ପୁନରାବୃତ୍ତିକୁ ଦୋହରାଇବ ନାହିଁ ।

ସର୍ବଭାରତୀୟ ସ୍ତରରେ ବିଗତ ପକ୍ଷରେ ଅନେକ ଘଟଣା ଘଟିଲା ଯାହା ଭଣା ଅଧିକେ ସମସ୍ତେ ଆଶା କରୁଥିଲେ । ଭାରତୀୟ ସଂସଦରେ କଂଗ୍ରେସର ସାଂସଦ ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀଙ୍କୁ ବିପକ୍ଷ ଦଳର ନେତା ଭାବରେ ନିର୍ବାଚିତ କରାଗଲା । ସାଂସଦୀୟ ମର୍ଯ୍ୟଦା ଓ କାର୍ଯ୍ୟପ୍ରଣାଳୀକୁ ହାସ୍ୟାସ୍ତ୍ଵର କରିଦେଇ ବର୍ତ୍ତମାନର ବିପକ୍ଷ ସଂସଦକୁ ଏକ ଖେଳଘରରେ ପରିଣତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ତାହା ସମଗ୍ର ଦେଶ ଦେଖୁଛି । ହୁଏତ କିଛି ବର୍ଷ ପୂର୍ବର କଥା ହୋଇଥିଲେ ଆମେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁନଥାନ୍ତ କିନ୍ତୁ ଏବେ ସଂସଦରୁ ସିଧା ପ୍ରସାରଣ ଦିନରେ ହେଉଛି ଏବଂ ସାଧାରଣ ଜନତା ସମେତ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଏହାକୁ ତୀଣ୍ଟ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଛନ୍ତି ।

ଚଳିତ ସଂସଦୀୟ ବ୍ୟାପରରେ ବିପକ୍ଷ ଦଳକୁ ଦଳୀୟ ନେତା ହିଁ ଉପ୍ରକାଇବା ସତ୍ର ସଂସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସଂସଦର ମଧ୍ୟଭାଗକୁ ଯିବାକୁ କହୁଛନ୍ତି, ନିଜେ ଆସନରେ ବସି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହଟଗୋଲ କରିବାକୁ କହୁଛନ୍ତି, ଯାହା ସ୍ଵଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦେଖାଯାଉଛି । ଏବଂ ସଂସଦ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ସରିବା ପରେ ପରେ ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ଆସି ଏହିଭଳି

ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି ସତେ ଯେମିତି ସେ ଭାରି ନିରୀହ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ସଂସଦରେ କହିବାକୁ ଦିଆଗଲା ନାହିଁ ।

ଚଳିତ ସଂସଦରେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ଅଭିଭାଷଣ ପରେ ପରେ ଆୟୋଜିତ ସର୍ବଦଳୀୟ ବୈଠକରେ ବିପକ୍ଷ ଦଳ ନିଜସ୍ଵ ଭାଷଣ ଦେଇସାରିବା ପରେ ଯେତେବେଳେ ଶାସକ ପକ୍ଷ କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଲେ ସେମାନେ ପ୍ରଥମ ଉକ୍ତରରେ ହୁଟିଂ କରିବା ସହ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମକୁ ଧୂମ୍ବ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଲେ ଏବଂ ପରେ ପରେ ସଂସଦ ତ୍ୟାଗ କରି ବାହାରକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ଏହି ସମୟରେ ବିପକ୍ଷ ଦଳର ନେତା ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀ ନିଜ ଅଭିଭାଷଣରେ କହିଲେ ଯେ ହିନ୍ଦୁ ବୋଲି କୁହାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ହିଁ ଅସହିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଆତଙ୍କବାଦୀ । ଏହି ବକ୍ତ୍ଵବ୍ୟ ପରେ ଶାସକ ଦଳ ତରଫରୁ ବ୍ୟାପକ ବିରୋଧ କରାଗଲା ଏବଂ ସଂସଦ ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ନେଇ ଅନେକ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଶୁଣିବାକୁ ମିଳିଲା । ଭାରତର ସଂସଦରେ ଠିଆ ହୋଇ ବିପକ୍ଷ ଦଳର ନେତା ଯଦି ଏହିଭଳି ବୟାନ ଦିଅନ୍ତି ତାହେଲେ ଏହି ବୟାନ ଆଧାରରେ ବିଶ୍ୱାସରେ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଏକ ନୂଆ ରଣନୀତି ପ୍ରମୁଖ କରି ଭାରତ ଏବଂ ସର୍ବୋପରି ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମକୁ ଅପମାନିତ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେବେ । ସେମିତିରେ ବି ବିଦେଶର ଅନେକ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଭାରତୀୟତା ଏବଂ ହିନ୍ଦୁତ୍ୱ ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଲେ ଚିତ୍ତ ଉଠୁଛନ୍ତି, ସେଭଳି ସ୍ଥାନରେ ବିପକ୍ଷ ଦଳର ନେତାଙ୍କ ଏହିଭଳି ବୟାନ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେବ ଭାରତ ବିରୋଧୀ ଲେଖା ଛାପିବା ପାଇଁ । ସେହି କ୍ରମରେ ସେ ସଂସଦରେ ମହାଦେବଙ୍କ ଛବିକୁ ଦେଖାଇ ଶାସକ ଦଳକୁ ତଥା ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ମାନଙ୍କୁ ଅପମାନିତ କରିଥିଲେ । ଏହିଭଳି ମାନସିକତା ହିଁ ଭାରତକୁ ଯୁଗଯୁଗରୁ ଦୁର୍ଗଳ ବୋଲି

ପ୍ରମାଣିତ କରି ଆସିଛି । କହିବା ଅନୁଚିତ କିନ୍ତୁ ଓଡ଼ିଆରେ କଥାଟିଏ ଅଛି, ଅଳ୍ପବିଦ୍ୟା ଭୟଙ୍କରୀ । ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମରୁ ସଂଗୃହୀତ ତଥ୍ୟକୁ ନେଇ ଯିଏ ନିଜକୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ବୋଲି ଦାବୀ କରୁଛି ସେହିଭଳି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କିଭଳି ଦେଶର ମହାନ ସଂସଦରେ ସ୍ଥାନ ଦିଆଯାଇଛି, ବାସ୍ତବିକ ଚିନ୍ତାର ବିଷୟ ।

ସେହିଭଳି ଚଳିତ ସଂସଦରେ ଦୁଇଜଣ ସଂସଦ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଦେଶ ବିରୋଧୀ ଗତିବିଧି ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜେଲରେ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଲୋକମାନେ କିଭଳି ମତଦାନ ଦେଇ ଜିତାଉଛନ୍ତି ତାହା ଭାବିଲେ ଭାରତର ଭବିଷ୍ୟତ କେତେ ଅନ୍ଧକାରମୟ ତାହା ସ୍ଵଷ୍ଟ ଦେଖାଯାଉଛି । ଯେଉଁଠି ଆତଙ୍କବାଦୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଭୋଗ୍ ଦେଇ ଜିତାଉଛନ୍ତି ସେଠି ଲୋକମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ସରକାରୀ ସହାୟତା ଦେବା ଅନୁଚିତ ।

ବିଗତ ସପ୍ତାହରେ ଶାସକ ଭାଜପାର ଜଣେ ପ୍ରମୁଖ ନେତା ଗିରିରାଜ ସିଂ ଏକ ପ୍ରକରଣରେ କହିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ସଂସଦୀୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜଣେ ପ୍ରମୁଖ ମୁସଲମାନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ସେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ସରକାରଙ୍କ ୧୦୨ କଣ କଣ ସହାୟତା ପାଇଛନ୍ତି ସେ ସବୁକିଛି କହିଥିଲେ, ଏବଂ କହିଥିଲେ ଯେ ସେଥିପାଇଁ ସେ ଭାଜପାକୁ ଭୋଗ୍ ଦେଇଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଗିରିରାଜ ସିଂ ତାଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଭଗବାନଙ୍କ ଶପଥ କରି କୁହ କାହାକୁ ଭୋଗ୍ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେ କହିଲେ ସେ ଭାଜପାକୁ ଭୋଗ୍ ଦେଇନଥିଲେ । ଅର୍ଥାତ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ସହାୟତା ପାଉଥିଲେ ସୁନ୍ଦର କେବଳ ଧର୍ମ ଆଧାରରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଗୋଟୀ ଭାଜପାକୁ ଆଦୌ ଭୋଗ୍ ଦେଉନାହାନ୍ତି । ଏହା ନିଷ୍ଠ୍ୟ ଚିନ୍ତାର ବିଷୟ । ଅର୍ଥାତ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦେଶ ଅପେକ୍ଷା ଧର୍ମ ପ୍ରଥମ ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର

କରେ । ଯଦି ଆଗାମୀ ଦିନରେ ଆମର ପଡ଼ୋଣୀ ଦେଶ ସହ ଯୁଦ୍ଧ ହୁଏ ତା ହେଲେ ସେମାନେ ଦେଶ ସପକ୍ଷରେ ଠିଆ ହେବେ ନା ନିଜ ଧର୍ମବଳମ୍ବୀ ଶତ୍ରୁ ସହ... ଚିନ୍ତା କରି ଦେଖନ୍ତି ।

ଗତ ସପ୍ତାହରେ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ପ୍ଲିଟ ହାଥରସ ଠାରେ ଏକ ବେସରକାରୀ ଆୟୋଜନରେ ସମବେତ ଅଗଣିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଦଳାଚକଟାର ଶୀକାର ହେଲେ । ଏହି ଘଟଣା ଛାନୀୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ବିଜ୍ୟାତ ଜଣେ ସ୍ଵନାମଧନ୍ୟ ଭୋଲେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆୟୋଜିତ ସମାବେଶରେ ହୋଇଥିଲା । ସୁଚନାଯୋଗ୍ୟ ଯେ ପୁଲିସ୍ ଚାକିରୀରୁ ସ୍ପେଙ୍କାକୃତ ଅବସର ନେଇଥିବା ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଜଣକ ନିଜକୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଅବତାର ବୋଲି ପ୍ରଚାର କରିବା ସହ ଅଗଣିତ ଏହିଭଳି ସମାବେଶ ଆୟୋଜନ କରି ଆସୁଛନ୍ତି । କୋରିଡ୍ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଏହିଭଳି ସମାବେଶ ଆୟୋଜନ କରିଥିଲେ । କିଭଳି ସାଧାରଣ ଲୋକ ଏହିଭଳି ଲୋକଙ୍କ ଜାଳରେ ଫସି ଯାଉଛନ୍ତି ତାହା ଅବିଶ୍ୱାସଜନକ ମନେ ହେଉଛି । ସରକାରୀ ଅନୁମତି ନ ନେଉ ଧାର୍ମକ ସମାବେଶ ଆୟୋଜନ କରୁଥିବା ଏହି ବାବାଙ୍କ ସଭାରେ ଦଳାଚକଟାରେ ପାଖାପାଖି ଶହେ ଉପରେ ଲୋକ ପ୍ରାଣ ହରାଇବା ସତ୍ତ୍ଵେ ଅନେକ ଲୋକ ବାବାଙ୍କ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ସତ କଥା, ବାବାଙ୍କୁ ଦୋଷ ଦେଇ କାମ ତୁଟେଇ ଦେଲେ ହେବ କି ? ଦୋଷ ଲୋକମାନଙ୍କରେ । ଆମ ଧର୍ମରେ ଅଗଣିତ ଦେବୀଦେବତା ଥିବା ସତ୍ତ୍ଵେ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୋଲି ଆଖ୍ୟା ଦେଇ ଯେଉଁ ଭ୍ରମ ଓ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରର ଖେଳ ଖେଳାଯାଉଛି ତାହାକୁ ବନ୍ଦ କରିବା ଭଳି କୌଣସି କଠୋର ନିୟମ ନାହିଁ ।

ଅତୀତରେ ଏହିଭଳି ଅନେକ ବାବାଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ମାମଲାରେ ଜେଲଦଣ୍ଡ ହୋଇଥିବା

ବେଳେ ପୁଣି ନୁଆ ନୁଆ ବାବା ମାନଙ୍କ ଆବିର୍ତ୍ତାବ ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ସ୍ଵଷ୍ଟ ଭାବରେ ଜଣାଉଛି, ତାହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟ ଆହୁରି ଶିକ୍ଷିତ ହେବାର ଆବଶ୍ୟକ ଅଛି ।

ଘଟଣା ପରେ ପରେ ଏହାକୁ ନେଇ ଅନେକ ରାଜନୀତି ହୋଇସାରିଲାଣି । ବିଗତ ମାସରେ ତାମିଲନାଡୁରେ ଘଟିଥିବା ମଦମୃତ୍ୟୁ ମାମଲାରେ ମଧ୍ୟ ଶାଠିଏରୁ ଅଧିକ ଲୋକ ମରିଥିବା ବେଳେ ସେଠାରେ କୌଣସି ରାଜନୈତିକ ଦଳର ଲୋକ ଯାଇନଥିବା ବେଳେ ହାଥରସ୍ତ ଘଟଣା ପରେ ପରେ ସେଠାରେ ସମସ୍ତ ରାଜନୈତିକ ଦଳ ସମବେତ ହେବା ଏବଂ ଶାସକ ଦଳକୁ ଏଥିପାଇଁ ଦାୟୀ କରିବା ଦେଖାଯାଇଛି ।

ଆମ ଦେଶର ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ରକ୍ଷଣ ଗ୍ରହଣ ଆହୁରି ଅଛନ୍ତି । ଏହି ସମସ୍ତରେ ତାଙ୍କୁ ରକ୍ଷଣ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବୋକ୍ତ ପୁରସ୍କାର ଅର୍ତ୍ତର ଅଫ୍ ସେଷ୍ଟ ଆଶ୍ରୁୟରେ ସମ୍ମାନିତ କରାଯାଇଛି । ଏହା ସହିତ ଶ୍ରୀ ମୋଦୀ ପନ୍ଥରଟି ପ୍ରମୁଖ ଦେଶର ସର୍ବୋକ୍ତ ସମ୍ମାନର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ପାରିଛନ୍ତି । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଶାସନ କରୁଥିବା ମନମୋହନ ସିଂ ମାତ୍ର ଦୁଇଟି ଦେଶରୁ ସମ୍ମାନିତ ହୋଇଥିଲେ । ଏହି ଗ୍ରହଣକାଳରେ ମୋଦୀ ଓ ପୁତ୍ରନଙ୍କ ଭିତରର ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ଅନେକଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକିତ କରିଛି । ପୁତ୍ରନ ନିଜେ ଗାଡ଼ି ଚଳାଇ ମୋଦୀଙ୍କୁ ନିଜ ମହଲକୁ ନେଇ ଯିବାର ଦୃଶ୍ୟ ଅନେକଙ୍କୁ ହତଚକିତ କରୁଛି । ଅତୀତରେ ପୁତ୍ରନଙ୍କୁ କୌଣସି ବିଶ୍ୱାସରର ନେତା ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ କଥା ହେଉଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁନଥିବା ବେଳେ ଏବେ ଗୋଟିଏ ଭିଡ଼ିଓ ଭାଇରାଙ୍କ ହେଉଛି ଯେଉଁଠି ମୋଦୀ କଥା କଥାରେ ପୁତ୍ରନଙ୍କ କାନ୍ଦକୁ ଥାପୁଡ଼େଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ମଧ୍ୟ ହସିଦେଇ ଏହାକୁ ସ୍ବୀକାର କରୁଛନ୍ତି । ସ୍ଵର୍ଗନାୟୋଗ୍ୟ ଯେ ବିଗତ ମାସରେ ରକ୍ଷଣ ନିଜର କଞ୍ଚା ତେଳ ପାଇଁ ନୂତନ ଦରସ୍ତ୍ୱରୀ ଜାରୀ କରିଥିଲା ଏବଂ ଏଥିରେ ସମସ୍ତ ଦେଶପାଇଁ

ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିବା ଦରଠାରୁ ଦେଇ କମ ଦାମରେ ଭାରତକୁ ତେଲ ଦେବାକୁ ପ୍ରତିଶୃତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଯୁରୋପିଆନ୍ ଯୁଦ୍ଧନକୁ ଅଧିକ ଦରରେ ତେଲ ବିକ୍ରୀ କରୁଥିବା ରକ୍ଷଣା ଭାରତର ସରକାରଙ୍କ ପ୍ରତି କୋଡ଼ଳ ମନୋଭାବ ମୋଦୀ ଓ ପୁତ୍ରନଙ୍କ ବନ୍ଦୁତ୍ୱ ଯୋଗୁଁ ସମ୍ମବ ହୋଇଛି ବୋଲି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରସାରିତ ଖବରରୁ ଜଣାପଢିଛି ।

ଗତମାସରେ ପ୍ରକାଶିତ ଚଳକିତ୍ର କଲକୀ ୨୮୯୮ ଏଡ଼ି ଏକ ନୂଆ କାର୍ତ୍ତିମାନ ସ୍ଥାପନ କରିଛି । ଏହି ଚଳକିତ୍ରରେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ହେବାକୁ ଥିବା କଲକୀ ଅବତାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି । ଏହା ଅନେକ ଭାଗରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ ଥିବା ବେଳେ ପ୍ରଥମ ଭାଗରେ ଏହା ଅଶ୍ଵଭାମାଙ୍କ ବିଷୟକୁ ଉଡ଼ୀବିତ କରୁଛି । ଚଳକିତ୍ରଟି ଦେଖିବା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଛି । ଯଦି ଆପଣଙ୍କୁ ଅତ୍ୟଧିକ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ସୃଷ୍ଟି ଚିତ୍ର ଦେଖିବାକୁ ଭଲ ଲାଗେ ତା ହେଲେ ଏହି ଚଳକିତ୍ର ଆପଣଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିବ । ଅବଶ୍ୟ ଯେହେତୁ ଏହା ଚଳକିତ୍ର ର ପ୍ରଥମ ଭାଗ ତେଣୁ ଏହି ଚଳକିତ୍ରର ମଧ୍ୟାନ୍ତର ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତ ଭାଗ ଆପଣଙ୍କୁ ବିରକ୍ତିକର ମଧ୍ୟ ମନେ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ, ଏହାର ମଧ୍ୟାନ୍ତର ସମୟ ଏବଂ ଏହାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଭାଗ ଦେଖିଲେ ଆପଣ ବହୁତ ଆମୋଦିତ ହେବେ । ଭାରତର ଅନେକ ସହରରେ ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରେକ୍ଷାଳନ୍ତରେ ଏହି ଚଳକିତ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହେଉଛି । ଏହାର ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗରେ କଣ ହେବ ସେହି ବିଷୟ ନେଇ ଅନେକ କଲ୍ୟନାଜଳ୍ୟନା ଲାଗି ରହିଛି । କୁହାଯାଉଛି ଯେ ଏହାର ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗରେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଅବତାରଣା କରାଯାଇପାରେ । ଯାହା ବି ହେଉ ଏହି ଚଳକିତ୍ର ଦେଖିବା ପରେ ଏହାର ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗକୁ ଦେଖିବାପାଇଁ ମନର କୌତୁକଳ ନିଷ୍ଠ୍ୟ ଜାଗର୍ତ୍ତ ହେବ । ଯଦି ଆପଣ ଏହି ଚଳକିତ୍ରକୁ ଦେଖି ନାହାନ୍ତି ତାହେଲେ ଦେଖି ପାରିବେ । ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ କହି ଦେଉଛି, ଚଳକିତ୍ରର ପ୍ରଥମ

ଏକ ଘଣ୍ଟା ଆପଣଙ୍କୁ ସହ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତା'ପରେ କିନ୍ତୁ ଏହା ବହୁତ ରୋମାଞ୍ଚିକର ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆପଣଙ୍କୁ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେବ । ଚଳକିତ୍ରର ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକାରେ ଥିବା ଅମିତାଭ ବଜନ ୮୧ ବର୍ଷ ବୟସରେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁଠଳି ଅଭିନୟର ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି ତାହା ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରଶଂସନୀୟ । ଅନ୍ୟ ଭୂମିକାରେ ଦକ୍ଷିଣ ସିନ୍ମେମା ଶିଳ୍ପର ପ୍ରମୁଖ ଚେହେରା ପ୍ରଭାସ, କମଳ ହାସନ ସମେତ ଦୀପିକା ପାଦୁକୋନ୍ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ନିଜର ଅଭିନୟର ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି ।

ଏହି ସପ୍ତାହର ଗୋଟିଏ ଖବର ଯାହା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବ୍ୟଥିତ କରିଛି ତାହା ହେଉଛି, ଅନେକ ମୋବାଇଲ୍ ସେବା ଯୋଗାଣକାରୀ ସଂସ୍ଥାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେବା ଶୁଳ୍କ ବୃଦ୍ଧିର ନିଷ୍ପତ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ରିଲାଏନ୍‌ସ୍ ଜିଓ ତରଫରୁ ପାଖାପାଖି ୧୭ରୁ ୨୫ ପ୍ରତିଶତ ବୃଦ୍ଧି କରାଯିବା ପରେ ଏକ୍ୟାରଟେଲ୍ ଏବଂ ଭିଆଇ ଦ୍ୱାରା ସମାନ ବୃଦ୍ଧି ଅନେକଙ୍କୁ ଆହୁତ କରିଛି । ହେଲେ ଏହି ସମୟରେ ଏକ ଦୃଶ୍ୟ ଅଧିକ ଆମୋଦକର ଲାଗୁଛି ଏବଂ ତାହା ହେଉଛି, ବିଏସେନ୍‌ଏଲର ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ । ଶୁଣାଯାଉଛି ଯେ ଜିଓ ଦ୍ୱାରା ଶୁଳ୍କ ବୃଦ୍ଧି ହେବାର ତିନିଦିନ ଭିତରେ ପାଖାପାଖି ସତ୍ତରୀ ଲକ୍ଷ ଉପଭୋକ୍ତା ଜିଓକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ବିଏସେନ୍‌ଏଲ୍ ସେବା ପାଇଁ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସର୍ବଭାରତୀୟ ସ୍ତରରେ ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତ୍ରା ସେବା ଯୋଗାଇବାରେ ବିଏସେନ୍‌ଏଲ୍ ରହିଛି । ଅବଶ୍ୟ ଅନ୍ୟ କମ୍ପାନୀ ମାନଙ୍କ ଭଳି ଉକମାନର ସେବା ବା ଦୃତତମ ଇଣ୍ଡରନେଟ୍ ସେବା ଯୋଗାଇବାକୁ ଅକ୍ଷମ ରହିଥିବା ସତ୍ରେ ସାମାନ୍ୟ ଉପଭୋକ୍ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଲାଭଦାୟକ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି । ଦୃତ ଇଣ୍ଡରନେଟ୍ ସେବା ଆବଶ୍ୟକ କରୁନଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ମଧ୍ୟ ଜିଓ ହେଉ ବା ଏକ୍ୟାରଟେଲ୍ ସେଠାରୁ ତାଗା ପ୍ୟାକ୍ ନେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଥିଲେ, ସେହିଭଳି ସ୍ଥାନରେ

ବିଏସେନେଲ୍ ଭାରି ଲାଭ ଦେଉଛି । ତେଣୁ ଜିଓ ଦରବୃଦ୍ଧି ହେବା ପରେ ପରେ ସୋସିଆଲ୍ ମେଡିଆରେ ପୋର୍ଟ୍ ଗୋ ବିଏସେନେଲ୍ ଟ୍ରେଣ୍ସ କରିବାର ଦେଖାଯାଇଥିଲା ।

ବିଏସେନେଲ୍ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ସଂସ୍ଥା ହୋଇଥିବାରୁ ଏହା ଦେଶର କୋଣଅନୁକୋଣରେ ସହଜରେ ଉପଲବ୍ଧ ରହିଛି । ବିଗତ ଅନେକ ଦଶକ ଧରି ଏହା କ୍ଷତିରେ ଚାଲୁଥିବା ସତ୍ତ୍ଵେ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀଙ୍କ ଶାସନାଧୀନ ଭାଜପା ସରକାର ଏହି ସଂସ୍ଥାକୁ ଛିର କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପାଖାପାଖି ଓ ଲକ୍ଷ କୋଟି ଟଙ୍କାର ସହାୟତା ଦେଇ ସାରିଲେଣି । ଯେତେବେଳେ ବେସରକାରୀ କମ୍ପାନୀମାନେ ଭାରତରେ ଫଜି ସେବା ଯୋଗାଇବା ଆରମ୍ଭ କରି ସାରିଲେଣି, ସେତେବେଳେ ବିଏସେନେଲ୍ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁନ୍ଦର ଏହାର ଠଜି ନେଟବର୍କ୍ ସୁଧାର କରି ସେବା ଯୋଗାଇ ପାରିନାହିଁ । ଶୁଣାଯାଉଛି ଏହି ବର୍ଷ ଶେଷ ସୁନ୍ଦର ଏହାର ବହୁ ପ୍ରତୀକ୍ଷିତ ଠଜି ସେବା ଦେଶ ସାରା ଲାଗୁ ହେବ ଏବଂ ସମ୍ବନ୍ଧତଃ ଆଗାମୀ ବର୍ଷ ସୁନ୍ଦର ଏହା ଫଜି ସେବା ମଧ୍ୟ ଯୋଗାଇବ । ଏଥିପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଭିତ୍ତିରୁମିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ଟାଟା ସମୁହର ସଂସ୍ଥା ଟିଏସ୍‌ଏସ୍‌କୁ ଏହି ଗୁରୁଦାୟିତ୍ବ ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଟାଟା ସମୁହର ନାଁ ଆସେ, ବିଶ୍ୱାସ ଆପେ ଆପେ ବଢ଼ିଯାଏ ଯେ ଏହା ସତରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ହୋଇ ପାରିବ । ସଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ସୁଚନା ଅନୁସାରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଶରେ ଦଶ ହଜାରରୁ ଅଧିକ ଠଜି ଟାଙ୍ଗାର ଛାପନ ହୋଇ ସାରିଲାଣି । ସମ୍ବନ୍ଧତଃ ଅଗଣ୍ୟ ମାସ ପଦର ତାରିଖ ସୁନ୍ଦର ବିଏସେନେଲ୍ର ଠଜି ସେବା ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଶରେ ଚାଲୁ ହୋଇଯିବ ।

ବର୍ଷ ୨୦୦୦ରେ ଛାପିତ ବିଏସେନେଲ୍ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଏକମାତ୍ର ଏହିଭଳି ସଂସ୍ଥା ଥିଲା ଯାହା ବର୍ଷ ୨୦୦୦ରୁ ୨୦୦୭ ମଧ୍ୟରେ ପାଖାପାଖି ଚାଲିଶ ହଜାର କୋଟିରୁ

ଅଧିକ ଲାଭ ଆୟ୍ୟ କରି ପାରିଥିଲା । ହେଲେ ଅଧିକ ଆୟ୍ୟ କରୁଥିବା ଏହି ସଂସ୍କାରେ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରର ଚେର ମଧ୍ୟ ଶୀଘ୍ର ଲାଗିଗଲା ଏବଂ ଧିରେ ଧିରେ ଏହି ସଂସ୍କାର ଦୁର୍ବଳ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଦୁଇ ଦୁଇଜଣ ଦୂରସଂଚାର ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁରାସୋଲି ମାରଣ୍ଣ ଏବଂ ଏ ରାଜା ଦୁର୍ନୀତି ମାମଳାରେ ଛାନ୍ତି ହେବାପରେ ଏହି ସଂସ୍କାର ସମସ୍ତ ଦେଶନେଶକୁ ତଦତ୍ତ ପରିସର ଭୂକ୍ତ କରିଦିଆଗଲା, ଫଳରେ ସଂସ୍କାରେ ନିବେଶ କମ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ଏବଂ ଏହି ସମୟରେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଭାବରେ ସବୁ ପ୍ରକାର ଲାଭ ପାଉଥିବା ସଂସ୍କାର କର୍ମଚାରୀମାନେ ଉପରୋକ୍ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମନମୁଖୀ କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ ଧିରେ ଧିରେ ଲୋକମାନେ ଏହାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ବେସରକାରୀ କମ୍ପାନୀ ଦିଗକୁ ଅଗ୍ରସର ହେଲେ । ମାସକୁ ମାସ ମୋଟା ଅଙ୍କର ଦରମା ପାଉଥିବା ସଂସ୍କାର କର୍ମଚାରୀମାନେ ସେବା ଦିଗରେ କୌଣସି ସତେତନ ହେଲେ ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ବେସରକାରୀ ସଂସ୍କାରୀମାନେ ପ୍ରତିଯୋଗିତାମୂଳକ ଭାବରେ ସେବା ଯୋଗାଇବାକୁ ଲାଗିଥିଲେ ସେତେବେଳେ ଏହି ସଂସ୍କାର ବହୁତଃ ସ୍ଥାନ୍ତରିତ ପାଇଛି ଯାଇଥିଲା ।

ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀଙ୍କ ସରକାର ଯେତେ ବି ଅନୁଦାନ ଦେଉଥିଲେ ସେ ସବୁ ସଂସ୍କାର କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦରମାରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଥିଲା ସିନା ଉନ୍ନତିମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟ କିଛି ତେ ହେଉନଥିଲା । ତେଣୁ ଅନେକ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଛଟେଇ କରାଗଲା ଏବଂ ପାଖାପାଖି ଦେଇ ଲକ୍ଷ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅବସର ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ କୁହାଗଲା । ଏହାପରେ ଏବେ ବିଏସେନ୍‌ଏଲର ନୂଆ ଭାବରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିବା କର୍ମଚାରୀମାନେ ପୂର୍ବ କର୍ମଚାରୀ ମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ସୁଧୂରିଥିବେ ନିଷ୍ଠୁୟ ବୋଲି ଆଶା କରିବା । ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଟାଟା ସମୁହ ସହ ବୁଝାମଣା କରି ବିଏସେନ୍‌ଏଲର ୪ଞ୍ଚ ଓ ୫ଞ୍ଚ ସେବା ପ୍ରତଳନ କଥା ଶୁଣିବା

ପରେ ବିଶ୍ୱାସ ହେଉଛି ଯେ ହଁ ଏହି ସଂସ୍କାର ପୁଣିଥରେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ପାରିବ ।

କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉପଭୋକ୍ତା ବଜାରରେ ବିଭିନ୍ନ ବେସରକାରୀ ସଂସ୍କାର ମନମୁଖୀ ବ୍ୟବହାରରେ ସମସ୍ତେ ଅତିଷ୍ଠ ହେଲେଣି । ବିଏସେନେଲ୍ ଯଦି ଶୟାରେ ସେବା ଯୋଗାଇବ ତାହେଲେ ବେସରକାରୀ କଷାନୀମାନଙ୍କ ମନୋମୁଖୀ କାରବାର ଉପରେ ଅଙ୍କୁଶ ଲାଗି ପାରିବ । ଏବଂ ସେମାନେ ପୁଣିଥରେ ଦରବୃକ୍ଷ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଅନେକ ଥର ଭାବିବେ । ଏଥିପାଇଁ କିନ୍ତୁ ବିଏସେନେଲ୍କୁ ନିଷ୍ଠାର ସହ କାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦେଖାଯାଉ ଭବିଷ୍ୟତରେ କଣ ହେଉଛି । ଯେହେତୁ ବିଏସେନେଲ୍ ସରକାରୀ ସଂସ୍କାରେ ତେଣୁ ଏହାର ସେବା ଦର ସବୁ ସାମାନ୍ୟ ରହିବା ସ୍ଥାଭାବିକ । ଯଦି ଏହା ଭଲ ସେବା ଯୋଗାଇ ପାରିବ ତାହେଲେ ଯେଉଁ ସବୁ ଉପଭୋକ୍ତା ବିଏସେନେଲ୍ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ ସେମାନେ ପୁଣିଥରେ ଫେରି ଆସିବେ ।

ଚଳିତ ବର୍ଷ ଜମ୍ବୁ କାଶ୍ତୀରରେ ଆତଙ୍କବାଦୀ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ପୁଣିଥରେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିବା ଦେଶପାଇଁ ଚିତ୍ରାର ବିଷୟ । ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀଙ୍କ ତୃତୀୟ ଥର ଶପଥ ଗ୍ରହଣ ସମୟ ପରେ ପରେ ହିଁ ଏହି ହିଁସାକାଶ୍ତୁ ବୃକ୍ଷ ପାଇଛି । ସୀମାପାରର ଦେଶ ଭାରତର ନବନିର୍ବାଚିତ ସରକାରଙ୍କୁ ନେଇ ଚିତ୍ରାରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ଦେଶକୁ ବାହାରୁ ଅଛିର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ଯେସାକୁ ତେସା ନ୍ୟାୟରେ କାମ କରୁଥିବା ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀ ସରକାର ଏବେ କିଛି ମାତ୍ରାରେ ଛିର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଭଲ ମନେ ହେଉଛି । ଏତେ ଅଧିକ ଆତଙ୍କବାଦୀ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ସତ୍ରେ କୌଣସି ଆଖିଦୃଶ୍ୟିଆ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ହେଉନାହିଁ । ଯେଉଁ ଲ୍ଲାନୀୟ ଲୋକମାନେ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କୁ ନିଜ ଘରେ ପ୍ରଶ୍ନୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ ସେମାନେ ଆଜି ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ବା ଗୋଷ୍ଠୀଙ୍କୁ ସହାୟତା ଦେଉଛନ୍ତି

ସେମାନେ କେହି କାହାର ନୁହୁଣ୍ଡି । କିଛି ଆଖି ଦୃଶ୍ୟା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ନ ହେଲେ, ଦେଶବାସୀଙ୍କ ଭରସା ତୁଟିବାକୁ ସମୟ ଲାଗିବନି ।

ବିଗତ ସପ୍ତାହରେ ଭାରତୀୟ ସେନାବାହିନୀର ଜଣେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରତ ତାଙ୍କର ଅଂଶୁମାନ ସିଂହଙ୍କୁ ମରଣୋପରାତ୍ର କର୍ତ୍ତିକୁରେ ସମ୍ମାନିତ କରାଯାଇଛି । ସେ ସିଆଚେନ ଅଞ୍ଜଳରେ ସେବାରତ ଥିବା ସମୟରେ ଏକ ଆକ୍ଷିତ ଅଗ୍ନିକାଣ୍ଡରେ ସମଗ୍ରୀ କ୍ୟାମ୍ ଜଳୁଥିବା ସମୟରେ ନିଜ ବୀରତ୍ତର ପରିଚୟ ଦେଇ ଚାରିଜଣ ସହକର୍ମୀଙ୍କୁ ସହାୟତା ଯୋଗାଇ ବଞ୍ଚାଇବା ବେଳେ ନିଜେ ପ୍ରାଣୋସ୍ତର୍ଗ କରିଥିଲେ । ଏହିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଦ୍ରୌପଦୀ ମୁର୍ମୁ ସମ୍ମାନିତ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କପାଇଁ ତାଙ୍କ ପଢ୍ଟୀ ସ୍ମୃତି ସିଂହ ଏବଂ ମାଆ ମଞ୍ଜୁ ସିଂହ ଏହି ସମ୍ମାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ।

ହେଲେ ସେହି ଉତ୍ସବ ସମାରୋହର ଛବି ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆରେ ପ୍ରସାରିତ ହେଉଥିବା ସମୟରେ ଜନେକ ବ୍ୟକ୍ତି ସେହି ଛବି ତଳେ ଆପନ୍ତିଜନକ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ ଯାହା ସୋସିଆଲ୍ ମେଡ଼ିଆରେ ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ ଉତ୍ସେଜନା ସ୍ଥର୍ଥ କରିଥିଲା । ଏହାକୁ ନେଇ ମାମଲା ରୁକ୍ଷ କରାଯାଇଛି । ଏହା ଲୋକଙ୍କ ହୀନମାନସିକତାକୁ ଦର୍ଶାଉଛି ।

ଆଇସିସି ଚନ୍ଦ୍ରମାସ ତ୍ରୁଟି ୨୦୨୫ ଆଗାମୀ ବର୍ଷ ଫେବୃଆରୀ ଓ ମାର୍ଚ୍ଚରେ ପାକିସ୍ତାନରେ ଆୟୋଜିତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏହା ଆୟୋଜନ କରାଗଲେ ପାକିସ୍ତାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଲାଭ ହେବ ବୋଲି ଧରି ନିଆଯାଇଥିଲା ବେଳେ ଏବେ ଭାରତୀୟ କ୍ରିକେଟ୍ ବୋର୍ଡ ପାକିସ୍ତାନ ଯିବା ବିପକ୍ଷରେ ମତ ପୋଷଣ କରି ଆଇସିସିକୁ ଦାବୀ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ପ୍ରତିଯୋଗୀତା ଶ୍ରୀଲଙ୍କା କିମ୍ବା ଦୁବାଇରେ ଆୟୋଜିତ କରାଯାଉ । ଏହା ପାକିସ୍ତାନ

କ୍ରିକେଟ ଦୁନିଆକୁ ନିରୁପ୍ତାହିତ କରିଛି ।

ବିଗତ ମାସରେ ଦିଲ୍ଲୀବାସୀ ଜଳାଭାବ ହେତୁ ହତ୍ତସନ୍ତ ହେଉଥିଲେ ସେଇ ସମୟରେ ଦିଲ୍ଲୀର ଜଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ଆତିଶି ମାର୍କେନା, ଅନଶନ କରିଥିଲେ । ଦିଲ୍ଲୀକୁ ଜଳ ଯୋଗାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଅନଶନ ନାଟକ ଭାରି ତାଲିଲା କିନ୍ତୁ ମାତ୍ର ଚାରିଦିନ ପରେ ଏହା ଆକସ୍ମୀକ ଭାବରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ସୌଭାଗ୍ୟର ବିଷୟ ଏହି ଚାରିଦିନ ପରେ ଦିଲ୍ଲୀରେ ହଠାତ୍ ବର୍ଷା ହୋଇଗଲା, ତେଣୁ ଦିଲ୍ଲୀବାସୀ ଜଳହୀନତାକୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ଆଶା କରୁଥିବା ସମୟରେ ଦିଲ୍ଲୀର ଅନେକ ତ୍ରେନେଜ୍ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବନ୍ଦ ହୋଇଥିବା ହେତୁ ପ୍ରାୟ ଅଧିକାଂଶ ଅଞ୍ଚଳ ଜଳମର୍ଗ ହୋଇ ରହିବା ଫଳରେ ଏକ ଅସ୍ତ୍ରଭାବିକ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା । ଜଳାଭାବ ଧିବା ସମୟରେ ଏଥିପାଇଁ ହରିୟାନାକୁ ଦୋଷ ଦେଉଥିବା ଦିଲ୍ଲୀ ସରକାର ବର୍ଷା ପରେ ପରେ, ବନ୍ୟାଭଳି ପରିସ୍ଥିତି ପାଇଁ ପୁଣିଥରେ ହରିୟାନା ସରକାରଙ୍କୁ ଦାୟୀ କରିବାକୁ ପଛାଇନଥିଲେ । ନିଜକୁ କଷର ଇମାନଦାର ବୋଲି ଦାବୀ କରି ଆସୁଥିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭ୍ରମାଚାରୀ ବୋଲି ଦାବୀ କରୁଥିବା ଅରବିନ୍ଦ କେଜରିବାଲ୍ ଏବେ ଜେଲରେ ଅଛନ୍ତି ।

ଆଶା କରୁଛି, ଚଳିତ ମାସର ଆହ୍ଵାନ ଇ-ପ୍ରତିକା ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିବ ।

ମହାପୁରୁଷୀ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରନ୍ତୁ ।

ଧନ୍ୟବାଦ

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକ

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା - ସମ୍ବାଦକ, ଆହ୍ଵାନ ଇ-ପ୍ରତିକା

ଗୋଡ଼କାଣ୍ଡ

ଆହ୍ୱାନ ଓଡ଼ିଆ ଇ-ପ୍ରତିକା ଆନ୍ଦୁକୁଳ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି Odia Podcast Original, ଗୋଡ଼କାଣ୍ଡ ଚାନେଲ୍ । ଏଥିରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ, ଗନ୍ଧ, କବିତା, ପ୍ରବନ୍ଧ ସମେତ ଅନେକ ବିଷୟରେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମମାନ ଉପଲ୍ବାପନ କରାଯାଇଛି । ଆମ ଗୋଡ଼କାଣ୍ଡ ପ୍ରସାରଣ ଆମାଜନ୍, ଆପଲ୍, ସ୍କର୍ଟିଫାର ଇତ୍ୟାଦି ସମସ୍ତ ପୋଡ଼କାଣ୍ଡ ତାରେକ୍ତରୀ ମାନଙ୍କରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ।

ଏହା ଆପଣ ଆମର ଯୁବ୍ୟବ ଚାନେଲରେ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିପାରିବେ ।

ଲୋଭୀ ତାଙ୍କୁର

ଲୋଭୀ ତାଙ୍କୁର - ୧

ସଂଧ୍ୟା ସାତେ ସାତଟା ହେବ, କିଏ ଜଣେ କଲିଂ ବେଳ୍ମ ମାରିବା ପରେ, ରୋଷେଇ
ଘରୁ ବାହାରି ରତ୍ନା କବାଟ ଖୋଲିବାକୁ ଗଲେ । ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟର ଜଣେ ମହିଳା ବାହାରେ
ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ରତ୍ନା ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁବା ପରେ ସେ ପୃଷ୍ଠା କଲେ,

- ସାର ଅଛନ୍ତି ?
- ନା, ସାର ଏବେ କ୍ଲିନିକରେ ଥିବେ, କିଛି କାମ ଥିଲା କି ?
- ହଁ, ଏଇ ମୋ ବୋଉର....
- ଏଇ ପାଖରେ ହିଁ ଓ ତାଙ୍କ କ୍ଲିନିକ, ଚାଲିଯାଆନ୍ତ ଦେଖେଇ ଦେଇ ଆସିବେ ।
ରତ୍ନା କହିଲେ ।

ସେହି ମହିଳା ଜଣକ କିଛି ସମୟ ନିରବ ରହିବା ପରେ ପଚାରିଲେ,

- ସାର କେତେବେଳେ କ୍ଲିନିକରୁ ଆସନ୍ତି ?
- ସାତେ ନଅରୁ ସାତେ ଦଶ ତିତରେ ଫେରିବେ । ଯଦି ଆପଣଙ୍କୁ ଏମେର୍ଜେନ୍ସୀ

ଅଛି, ମୁଁ ଫୋନ୍ କରିଦେଉଛି ଆପଣ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତୁ ଦେଖେଇ ଦେଇ ଆସିବେ ।

ସେ କହିଲେ, ନା ଥାଉ, ସାର ଫେରିବା ପରେ ମୁଁ ଆସିବି । ସେ କହିଲେ ।

ରତ୍ନା କହିବାକୁ ଚାହୁଁନଥିଲେ କିନ୍ତୁ କହିଲେ, ସାର ଘରେ ରୋଗୀ ଦେଖିବାକୁ ମନା କରନ୍ତି ତ ତେଣୁ କହୁଁଥିଲି ।

ସେ ମହିଳା ଜଣକ ହସିଦେଇ କହିଲେ, ନା ମୋର ରୋଗୀ ଦେଖେଇବାର ନାହିଁ, ଏଇ ବୋଉର ଦେହଟା ହଠାତ୍ ବେଶୀ ଖରାପ ହୋଇଗଲା ତ, ତା ରିପୋର୍ଟ ଗୁଡ଼ାକ ଚିକେ ସାରଙ୍ଗୁ ଦେଖେଇଥାନ୍ତି ।

ରତ୍ନା ଆଉ କିଛି କହିବା ଅବସ୍ଥାରେ ନଥିଲେ, ଜାଣିଛନ୍ତି ସାର ବିଶିଷ୍ଟିବେ । ସେ କେବେ ବି ଘରେ ରୋଗୀ ପରାମର୍ଶ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଘରକୁ ଫେରିଲେ ସେ ପୁରା ରେଣ୍ଟ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି । ମହିଳା ଜଣକ ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ । ରତ୍ନା ନିଜ କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଗଲେ ।

ରାତି ଦଶଟା ବେଳକୁ ସାର ଫେରିଲେ । ଫ୍ରେସ୍ ହୋଇ ଚିତ୍ର ସାମନାରେ ବସିଥିବା ବେଳେ ରତ୍ନା ଜଣାଇଦେଲେ ଯେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟର ଜଣେ ମହିଳା ଆସିଥିଲେ ପରାମର୍ଶ କରିବାକୁ, ସାର କହିଲେ,

- କ୍ଲିନିକକୁ ପଠାଇ ଦେଲନି ?

ରତ୍ନା କହିଲେ,

- ମୁଁ ସେଇଯ୍ୟା କହିଲି, ହେଲେ ସେ ମନା କରିଦେଲେ । କହିଲେ କଣ ରିପୋର୍ଟ ଦେଖେଇବେ, ତେଣୁ ଘରକୁ ଫେରିଲେ ସେ ଆସି ଦେଖେଇବେ ବୋଲି କହିଦେଇ ଯାଇଛନ୍ତି ।

ସାର ଚିକେ ବିରକ୍ତ ହୋଇଗଲେ କିନ୍ତୁ ପୁଣି କହିଲେ, ହଉ ଆସନ୍ତୁ ଦେଖିବା ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ପୁଣିଥରେ କଲିଂ ବେଳ୍ ବାଜିବା ପରେ ରତ୍ନା କବାଟ

ଖୋଲିଲେ । ସେହି ମହିଳା ଜଣକ ଆସିଥିଲେ । ବୈଠକରେ ବସିବା ପାଇଁ କହିଲେ । ସାର ପଚାରିଲେ, କୁହଙ୍କୁ କଣ ହେଇଛି ?

ସେ କହିଲେ,

- ସାର, ମୋ ବୋଉର ହଠାତ୍ ଗୋଡ଼ ଦି'ଟା ଫୁଲିଗଲା । ଆଉ ରାତିରେ ଶୋଇବା ବେଳକୁ ଶ୍ଵାସ ନେବାରେ ଅସୁବିଧା ହେଲା, ତେଣୁ ତାକୁ ଧରି ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ବିଶାଖାପାଟଣା ନେଇଗଲୁ । ସେଇଠି ତିନିଦିନ ରହିବା ପରେ ଏବେ ଧରିକି ଆସିଲୁ । ସବୁ ଟେଣ୍ଟ କରିଦେଇଛୁ । କହି ସେ ବ୍ୟାଗରୁ ରିପୋର୍ଟ ବାହାର କରୁଥିଲେ, ସାର କହିଲେ,

- ତାହେଲେ ଆପଣ ଡାକ୍ତରୀ ପରାମର୍ଶ ନେଇ ସାରିଛନ୍ତି ? ଭଲ କଥା । ରିପୋର୍ଟ ସେଇଠି ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଦେଖେଇ ନାହାନ୍ତି କି ?

ସେ କହିଲେ, ସାର, ସେଇଠି ପ୍ରଥମ ଦିନ ଯୋଉ ଯାଇଥିଲୁ, ସେଇଦିନ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ସହ ଦେଖା ହେଇଥିଲା, ସେହି ଦିନ ହିଁ ସବୁ ରିପୋର୍ଟ କରିଦେଇଥିଲୁ । ତା'ପରେ ନୟ ଦିଦି ରିପୋର୍ଟ ନେଇ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଦେଖେଇ ଆଣିଲେ । ଆମେ ଆଉ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଦେଖା କରି ପାରିଲୁ ନାହିଁ ।

ସାର ପଚାରିଲେ, ମାନେ ଆପଣ ତିନିଦିନ ରହିଲେ, ଡାକ୍ତର କୌଣସି ଦିନ ବି ଆସି ନାହାନ୍ତି ?

ସେ କହିଲେ, ନା ସାର । ପ୍ରଥମ ଦିନ ଯେତେବେଳେ ବୋଉଙ୍କୁ ନେଇ ଯାଇଥିଲୁ, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖେଇଥିଲୁ, ସେ କାଗଜରେ ରିପୋର୍ଟ ଲେଖିଦେଲେ ଆଉ ଆଡ଼ମିଟ୍ କରିବାକୁ କହିଦେଲେ । ତା'ପରେ ନୟ ଦିଦିମାନେ ହିଁ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କରୁଥିଲେ । ଆମେ ଦେଖାକରିବାକୁ ଉପାୟ ନଥିଲା । ସେ ଖାଲି ଔଷଧ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ମାସେ ପରେ ଆସିବା ପାଇଁ କହିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଜାଣି

ପାରିଲୁନି ଯେ ବୋଉକୁ ହେଇଛି କଣ ? କାହିଁକି ତା ଗୋଡ଼ ଦିଇଟା ଏମିତି ଫୁଲିଗଲା । ତାକୁ ତ କେବେ ବି ଶ୍ଵାସ ରୋଗ ନଥିଲା, ଏବେ କାହିଁକି ଏମିତି ହେଲା । ସେଥିପାଇଁ ଏଇ ରିପୋର୍ଟ ଗୁଡ଼ାକ ଟିକେ ଯଦି ଆପଣ ଦେଖି ଆମକୁ କହି ପାରିବେ କଣ ହେଇଛି ?

ସାର ଟିକେ ଚିତ୍ତା କରି କହିଲେ, ଦେଖନ୍ତୁ ଆପଣ ଜଣେ ତାଙ୍କରଙ୍କ ପରାମର୍ଶ ନେଇ ସାରିଛନ୍ତି, ଆଉ ସେ ଆପଣଙ୍କର ସବୁ ପରୀକ୍ଷାନିରୀକ୍ଷା କରିବା ପରେ ଔଷଧ ବି ଦେଇ ସାରିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେ କଣ ଭାବି ଦେଇଛନ୍ତି ନାହିଁ, ସେ ବିଷୟରେ ମୁଁ କିଛି କହି ପାରିବିନି । କହିବା ଉଚିତ୍ ବି ହେବନି । କାରଣ, ତାଙ୍କ ବିଭାଗ ଓ ମୋ ବିଭାଗ ଅଳଗା ହୋଇ ପାରେ । ଯଦି ଆପଣ ତିନିଦିନ ସେଇଠି ଥିଲେ, ଅନ୍ତରେ ଆପଣ ନର୍ତ୍ତୁ କହି ପାରିଥାନ୍ତେ ଯେ ଆମେ ତାଙ୍କରଙ୍କ ସହ ଦେଖା କରିବୁ ଆଉ ମାଆଙ୍କ ବିଷୟରେ ପଚାରିବୁ ।

ସେ ହସିଦେଇ କହିଲେ, ସାର ନର୍ତ୍ତ ଦିଦିଙ୍କୁ କହିବା ପରେ ସେ କହିଲେ, ସାର ଭାରି ବ୍ୟସ୍ତ ଦେଖା ହୋଇପାରିବନି । କି ଗହଳି ସାର । ଲୋକ ଉପରେ ଲୋକ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ସେ ଯୋଉ ରୂପରେ ବସୁଛନ୍ତି ସେଇଠି ଲମ୍ବା ଧାଡ଼ି ଲାଗିଥିଲା । ତେଣୁ ଆମକୁ ଆଉ ଦେଖା କରିବାକୁ ମତକା ମିଳିଲା ନାହିଁ ।

ସାର କିଛି ଭାବିବା ପରେ କହିଲେ, ହଉ ଦିଅନ୍ତ୍ ରିପୋର୍ଟ ସବୁ ଦେଖିବା ।

ରିପୋର୍ଟ ସବୁ ଦେଖିବା ପରେ କହିଲେ, ଆପଣଙ୍କ ମାଆଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ରକ୍ତଚାପ ଜନିତ ସମସ୍ୟା ହୋଇଛି । ଏହାକୁ କଞ୍ଜିଷ୍ଟିଭ ହାର୍ଟ୍ ଫେଲର ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ବହୁତ ରକ୍ଷ ଉକ୍ତ ରକ୍ତଚାପ ରହିଲେ ଧିରେ ଧିରେ ଶରୀରର ସବୁ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରଭାବିତ ହୁଏ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ମାଆଙ୍କ ସହ ବି ସେଇଯା ହୋଇଛି ।

ସେ କହିଲେ, ସାର ଏଥିରେ ବିପଦ କିଛି ନାହିଁ ତ ?

- ବିପଦ ନାହିଁ ବୋଲି କେମିତି କହିବା ? ଦେଖୁଛନ୍ତି ପରା ରାତିରେ ଶ୍ଵାସ ନେଇ

ପାରୁନାହାନ୍ତି । ଗୋଡ଼ ବି ଫୁଲିଲାଣି । ଏବେ ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାଙ୍କର ଯେଉଁଭଳି ପଥି କହିଛନ୍ତି ତାହାକୁ ମାନି ଚଳିବେ । ଅଷ୍ଟଧ ନିୟମିତ ଖାଇବେ । ନିୟମିତ ତାଙ୍କରୀ ପରାମର୍ଶ କରିବେ ତା ହେଲେ ରୋଗୀଙ୍କ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟରେ ସ୍ଵାଧାର ଆସିବ ।

ସେହି ମହିଳା ଜଣକ ବୁଝିଗଲେ ଆଉ ସାରଙ୍କ ହାତରୁ କାଗଜ ସବୁ ନେଇ ବ୍ୟାଗରେ ଥୋଇଦେଉ ଦେଉ କହିଲେ, ଏତିକି କଥା ଆମେ ପଚାରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲୁ, ସେ ଜମା ଦେଖା ହିଁ ଦେଲେନି । ଏତିକି କହିଦେଇଥିଲେ ଆମ ମନକୁ ବି ଧୈର୍ୟ ମିଳିଥାନ୍ତା । ଆମେ ପୁରା ତରିକି ଥିଲୁ ।

ସେ ବ୍ୟାଗରେ କାଗଜ ପଢ଼ି ରଖିଦେଇ ଉଠିଲେ ଯିବାପାଇଁ ଆଉ ଯାଉ ଯାଉ କହିଲେ, ସାର ଆପଣ ଘରେ ରୋଗୀ ଦେଖନ୍ତିନି ବୋଲି ମେଡମ୍ କହିଥିଲେ ଯେ ଖାଲି ରିପୋର୍ଟ ଦି ତିନିଟା ଦେଖାଇବା ଥିଲା ବୋଲି ମୁଁ ଭାବିଲି ଆଉ କାହିଁକି କ୍ଲିନିକ୍ ଯିବି, ତେଣୁ ଆସିଗଲି । ହଉ ସାର ମୁଁ ଯାଉଛି ।

ସେ ଏମିତି କହି ଯିବାପାଇଁ ବାହାରୁଥିବା ବେଳେ ସାର କହିଲେ,

- ମୋର ପରାମର୍ଶ ଫି ଟା ଦେଲେନି ?

ମହିଳା ଜଣକ ରହିଗଲେ ଆଉ ସାରଙ୍କୁ ଚାହିଁଲେ । ସାର ନିର୍ବିକାର ଭାବରେ କହିଲେ, ଆପଣଙ୍କ ପରାମର୍ଶ ପାଇଁ ତିନିଶହୁ ଟଙ୍କା ଫିଙ୍କ୍ ଦେବେ ।

ସେ ଅବିଶ୍ୱାସର ସହ ସାରଙ୍କୁ ଚାହିଁଥିଲେ । ଥତମତ ହେଇ କହିଲେ, ଫିଙ୍କ୍ ? ମୁଁ ତ ଟଙ୍କା ଧରି ଆସିନି ।

ସାର କହିଲେ, ଠିକ୍ ଅଛି, ଆପଣ ଫିଙ୍କ୍ ଆଣି ମେଡମଙ୍କୁ ଦେଇଦେବେ ।

ମହିଳା ଜଣକ ତରତର ହୋଇ ବାହାରିଗଲେ ।

ମହିଳା ଜଣକ ଗଲାପରେ ସାର କବାଟ ବନ୍ଦ କରିଦେଇ ବସି ଚିତ୍ର ଦେଖୁଥିଲେ । ରତ୍ନା ଘର ଭିତରୁ ବାହାରକୁ ଆସି କହିଲେ, ସରି, ମୋ ପାଇଁ ତମର ସମୟ ନଷ୍ଟ

ହେଇଗଲା । ଏଇ ସମୟରେ ପୁଣିଥରେ ବେଳ୍ ବାଜିଲା । ରତ୍ନା କବାଟ ଖୋଲିବା ବେଳକୁ ସେହି ମହିଳା ଉଣକ ଥିଲେ । ରତ୍ନା ବୁଝିପାରିଲେନି, ସେ ପୁଣି କାହିଁକି ଆସିଛନ୍ତି । କଣ ହେଲା ବୋଲି କହିବା ବେଳକୁ ସେ ହାତରେ ଧରିଥିବା ତିନିଶତ ଟଙ୍କା ରତ୍ନାଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼େଇ ଦେଇ କହିଲେ, ସାରଙ୍କ ଫିଜ୍ ଦେଇଦେବେ । ଆଉ କେମିତି ଗୋଟେ ମୁହଁ କରି ଚାଲିଗଲେ ।

ରତ୍ନା କିଛି ବୁଝି ପାରିଲେନି । ଘର ଭିତରକୁ ଆସି କବାଟ ବନ୍ଦ କରିବା ପରେ ସାରଙ୍କୁ ଚାହିଁଲେ । ସାର କହିଲେ, କଣ ହେଲା ? ରତ୍ନା କହିଲେ, ସେ କଣ ତିନିଶ ଟଙ୍କା ଦେଇ ଫିଜ୍ ଦେଇ ଦେବ ବୋଲି କହି ଗଲେ ?

ସାର କହିଲେ, ହଁ ମୋର ପରାମର୍ଶ ପାଇଁ ଫିଜ୍ ।

ରତ୍ନା କହିଲେ, ତମେ ପରା କ୍ଲିନିକରେ ଶହେ ଟଙ୍କା ନେଉଛ ବୋଲି କହୁଥିଲ ?

ସାର କହିଲେ, ସେଇଟା କ୍ଲିନିକରେ ।

ରତ୍ନା କିଛି ବୁଝି ପାରୁନଥିଲେ । ସାର କହିଲେ, ଦେଖ, ସେଇ ଲୋକ ନିଜ ପରିଜନଙ୍କ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ଖରାପ ହେଲେ ଅଜସ୍ତୁ ଖର୍ କରି ବିଶାଖାପାଟଣା, ମୁମ୍ବାଇ, ଚେନ୍ନାଇ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ତା ହେଲେ ସେଇ ଲୋକ ରୋଗୀର ରିପୋର୍ଟ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଫିଜ୍ ଦେବନି କାହିଁକି ?

ରତ୍ନା କହିଲେ, ହେଲା ଯେ, କିନ୍ତୁ ତମେ ତ ଶହେ ଟଙ୍କା ଫିଜ୍ ନିଆ । ଏବେ ତିନିଶ ? ? ?

ସାର କହିଲେ, ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ପେଶାଲ୍ କ୍ୟାଟେଗୋରୀର ଲୋକ । ସେମାନେ ବିଶାଖାପାଟଣା ଯାଇ ମିଛଟାରେ ହଜାର ହଜାର ଟଙ୍କା ଖର୍ କରିବାକୁ କୁଣ୍ଡା କରୁନାହାନ୍ତି କାରଣ ତାଙ୍କୁ ସବୁ ଜିନିଷ ସହଜରେ ମିଳିବା ଦରକାର । ତେଣୁ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ କହିଲ ଯେ କ୍ଲିନିକକୁ ଯାଆନ୍ତୁ, ସେ ଗଲେ ନାହିଁ । ଯାଇଥିଲେ

ହୁଏତ ଶହେ ଚଙ୍ଗାରେ କାମ ହୋଇ ଯାଇଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ସେ ଚାହିଁଲେ ଯେ ନିଜ ଘରେ ଆରାମରେ ସେଇ କାମ ହେଇଯାଉ । ତା ହେଲେ ସେଇପାଇଁ ଅଧିକ ଦେଇଁ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦି ସ୍ନେଗାଳ ସେବା ଦର୍କାର ତା ହେଲେ ସ୍ନେଗାଳ ଫିଜ୍ ବି ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ରତ୍ନା କହିଲେ, ହେଲା ଯେ ସେ କେମିତି ଗୋଟେ ମୁହଁ କରି ଚଙ୍ଗାଟା ଦେଇକି ଗଲେ, ମୋତେ ଜମା ଭଲ ଲାଗିଲାନି । ସାର ହସିଦେଇ କହିଲେ, ସେଇପାଇଁ ତ ତିନିଶ କହିଲି । ଯଦି ଆଜି ଭଦ୍ରାମି କହି ମାଗଣାରେ ପରାମର୍ଶ ଦେଇ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେମିତି ଅନେକ ରୋଗୀ ଏହି ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ଅଛନ୍ତି, ସବୁ ରିପୋର୍ଟ ଦେଖେଇବା ପାଇଁ ଘରକୁ ଆସି ଘରଟାକୁ କ୍ଲିନିକ୍ କରିଦେଇଥାନ୍ତେ । ଏବେ ସେହି ମହିଳା ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିବେ, ତାଙ୍କର ଲୋଭୀ । ଆଉ କେହି ଆସିବେ ନାହିଁ । ଯାହାକୁ ଅତି ଜରୁରୀ ଥିବ କେବଳ ସେ ହିଁ ଆସିବ । ନହେଲେ କ୍ଲିନିକ ଯିବ । ରତ୍ନା କିଛି କହିବେ ବୋଲି ଭାବୁଧିଲେ, କହିଲେ ଚାଲ ଚାଲ ଖାଇବା ଥଣ୍ଡା ହେଇଗଲାଣି । ଗରମ କରୁଛି ଖାଇବ ଚାଲ ।

ବୀଜ ପରୀକ୍ଷା

ଯଦି ଆପଣ ଏହି ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁଟି, ତା ହେଲେ ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ

କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଦ୍ୱାରା ଟାଇପ୍ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ଆଲେଖ୍ୟକୁ ଆମ ନିକଟକୁ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ । ଓଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଯେକୌଣସି ସଫର୍‌ଜୋରରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ । ଧାରାବାହିକ କାହାଣୀ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଳଗା ଅଳଗା ଫାଇଲ୍

କରି ଏକାଥରେ ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ସହ ନିଜ ଛବି ଓ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାନ୍ତି ।

ଅନେକ କଳାଛାଇ - ୧୭

ଅଣୋକ ବିଶ୍ୱାଳ

ଆବର୍ଦ୍ଦୀନ ଯୁଦ୍ଧର ବିଶ୍ୱାସଘାତକ : ୩

ଅବିନାଶ ଅନାଇଲା । ଦୁଧନାଥ ଦଳର କଇଦୀମାନେ
ଗୋଡ ଘୋଷାରି ଘୋଷାରି ଚାଲୁଛନ୍ତି । ପାଖରେ, ଟିକିଏ ଦୂରରେ
ଖାତି, ଲୁଣା ଉଙ୍ଗଳ । ଏପାଖକୁ ବହୁତ ବଡ଼ ବଡ଼ ଗଛ । ପ୍ରତି
ଗଛରେ ଲୋକେ ଚଢ଼ିଯାଇଛନ୍ତି । ସେହି କଳା ଲୋକେ ।
ସେମାନେ ଡାଳରେ ବସି ତଳେ ଚାଲୁଥିବା କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ଅନାଉଛନ୍ତି । କଇଦୀମାନେ
ମଧ୍ୟ ସଂଖ୍ୟାରେ ଅଧିକ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଉପରୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ତଳୁ କଇଦୀମାନେ
ଉପରକୁ ଅନାଇ ପାରୁନାହାନ୍ତି ଆଉ କାହା ନଜରରେ ସେମାନେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି
ଜାଣିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ତଳକୁ ଚାହିଁ ପ୍ରତି ପାଦ ପରେ ଆଉ ଏକ ପାଦକୁ କେଉଁଠି
ପକାଇବେ ଭାଲି ହେଉଛନ୍ତି । ଏ ଭିତରେ କିଛି ଗଣ୍ଡ ପିଟିବାର ଶବ୍ଦ ଆସିଲା ।
କଇଦୀମାନେ ଟିକେ ରହି ଏଣେତେଣେ ଅନଇଲେ । କେଉଁଠି କିଛି ଦେଖାଯାଉନି । କେଉଁ
ମାଙ୍ଗଡ଼ ବା କେଉଁ ଜନ୍ମ ଦେଉଁଥିବ । ଏତିକି ଭାବି ସେମାନେ ଆଗକୁ ଚାଲିଲେ ।
ଉଙ୍ଗଳରେ ଏଯାଏଁ ଯେ ସେମାନେ ମାଙ୍ଗଡ଼ ଦେଖିନାହାନ୍ତି ଏକଥା କାହା ମନକୁ
ଆସିଲାନି । ଏକ ଅସ୍ମାଭାବିକ ଶବ୍ଦ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନଥିଲେ । ମୁଣ୍ଡ ବି
ଆଉ ଠିକ କାମ କରୁନଥିଲା । ଶରୀରରକୁ ଖାଦ୍ୟ ନଗଲେ ମୁଣ୍ଡ ବି କାମ କରିବା ବନ୍ଦ
କରିଦିଏ ।

ଉଲକରି ଅନାଆ ଅବିନାଶ । କଳା ଉଙ୍ଗଳ, କଳା ମଣିଷ ଆଉ କଳା ତୀର । – ଏକ
ସ୍ଵର ଯେମିତି ଚିନ୍ହାର କରି କହୁଥିଲା ।

ଅବିନାଶ ନିରିଖେଇ ଅନେଇ ଦେଖିଲା । ଅନେକ ଅନେକ କଳା ଲୋକ, ଏହୁ

ସେବୁ ଏ କଇଦୀ ସିପାହୀଦଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ କିଛି କରୁନାହାନ୍ତି । କଇଦୀ ସିପାହୀମାନେ ନିଜ ଭିତରେ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । କେଉଁଠି ମାଛ, କଙ୍କଡା ଧରୁଛନ୍ତି ତ କେଉଁଠି ଗେଣ୍ଟା ଆଦି ଖାଉଛନ୍ତି । ସବୁବେଳେ ନିଆଁ ଲଗାଇ ପାରୁନାହାନ୍ତି । ଅନେକ ସମୟରେ କଞ୍ଚା ଖାଉଛନ୍ତି । କଳା ଲୋକମାନେ ଏମାନଙ୍କୁ ରାଗରେ ଦେଖୁଛନ୍ତି । କିଛି କରୁନାହାନ୍ତି । ବେଳେବେଳେ କେତେଟା ତୀର ମାରିଦେଇଛନ୍ତି । ସିପାହୀ କଇଦୀମାନେ ସାବଧାନ ହୁଅନ୍ତି । ଶରଗୁଡା ସିର୍ବ୍ର କରି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଏ ଦଳଙ୍କୁ ନିଜ ଉପସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ସାବଧାନ କରିଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କଇଦୀମାନେ ସେମିତି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏତେ ଲୋକଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବାପାଇଁ କଳାଲୋକମାନଙ୍କର ସାହାସ ଆସୁନି । ସେମାନେ ନିଜ ଭିତରେ ଆଲୋଚନା କରୁଛନ୍ତି । ଆଖ ପାଖର ସବୁ କଳାଲୋକମାନେ ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ଜମା ହୋଇଛନ୍ତି । ପୁରୁଷ ମହିଳା ମିଶି ଦୁଇ ତିନିଶହି ହେବେ । ସେମାନେ ଉତ୍ୱେଜିତ ଅଛନ୍ତି । ନିଜ ନିଜର ଧନ୍ତୁ ତୀରକୁ ପରଖୁଛନ୍ତି ।

ଏମାନେ କ'ଣ କରିବେ ?

ଅବିନାଶ ସେମାନେ ଯେ କଳା ଲୋକ । ଏକଦମ ରାତିଭଳି କଳା ମଣିଷ । ଆଉ ଜଙ୍ଗଲ ତ କଳା । ତୁମେ ଭଲକରି ଦେଖିନିଆ ।

ଅବିନାଶ ନିଜକୁ ନିଜେ ଯେମିତି ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରକୁ ଅନାଇଲା । ତା'କୁ ଜଙ୍ଗଲ ଭୟଙ୍କର କଳା ଲାଗୁଥିଲା । ସେ ଭିତରୁ କିଛି ବାରି ହେଉନଥିଲା । ଉପରେ ସେମିତି କିଛି କଳା ଲୋକ ତୀର ଧନ୍ତୁ ଧରି ବସିଥିଲେ । ଆରେ ଏ କ'ଣ ? ସେ ନିଜ ଭିତରେ ଏତିକି କହୁକହୁ ବହୁ କଳା ଲୋକ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରୁ , ଗଛ କଡ଼ମାନଙ୍କରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ । ସଂଖ୍ୟାରେ ପ୍ରାୟେ ଶହେରୁ ଉର୍ଦ୍ଦ୍ଵ ହେବେ । ସବୁଗୁଡା ଲଙ୍ଘଲା । ହାତରେ ଧନ୍ତୁ ଆଉ ତୀର, ଛପିଛପି ଆସୁଛନ୍ତି । ଅବିନାଶ ତରରେ ଥରିଗଲା । ତା'ର ପାଟି କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଲା । ତଳେ ଖସିପଳାଇଥିବା କଇଦୀମାନେ ଆଗରୁ ଆସୁଥିବା ବିପଦ

ଜାଣିପାରୁନାହାନ୍ତି । ସେପଟେ କିଏ ଅଜଣା ଶତ୍ରୁ ଛପି ରହିଛି । ଆରେ ଦେଖ ଦେଖ, ସୈନ୍ୟଗଣ ସାବଧାନ ତ ହୁଅ । ତୁମେମାନେ ସିପାହୀ ବିଦ୍ରୋହର ସମର୍ଥ ସୈନ୍ୟ । ନିଜକୁ ସାବଧାନ କର । ତୁମ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ ହୋଇବାକୁ ବସିଲାଣି ।

ଏ ଭିତରେ କଇଦୀମାନେ ଖସି ପଳାଇ ଆସିବା ଚଉଦ ଦିନ ହୋଇଗଲାଣି । ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଆଉ ବେଶି ଶବ୍ଦ ବାହାରୁନି । ଏଣେ ଅବିନାଶ ପାଟିରୁ ପ୍ରକୃତରେ ଶବ୍ଦ ବାହାରିଲାନି । ବାହାରିଥିଲେ ବି କ'ଣ ଭିନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତା । ସେ କଳା ଲୋକଗୁଡ଼ା ହେଉଛନ୍ତି ଗ୍ରେଟ ଆଣ୍ଟାମାନିଜ ଦଳର ଏକ ଅଂଶ । ସେମାନେ ତୀର ବର୍ଷା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ଆଉ କଇଦୀଦଳ ଗୋଟାକ ପରେ ଗୋଟାଏ ଟଳି ପଡ଼ିଲେ । କାହା ଛିତରେ କାହା ମୁଣ୍ଡରେ, କାହା ଅଣ୍ଟାରେ ତୀର ସବୁ ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଚୁର ରକ୍ତ ବୋହୁଥାଏ । କଇଦୀମାନଙ୍କ ଆଉଁ ଚିକ୍ରାରରେ ଆକାଶ ପାତାଳ ପ୍ରକମ୍ପିତ ହେଉଥିଲା । କିଏ କୁଆଡ଼େ ଲୁଚିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ତୀର ସବୁଦିଗରୁ ଆସୁଥିଲା । ସେମାନେ ଶତ୍ରୁକୁ ଦେଖିପାରୁନଥିଲେ । କେତେବେଳେ କଳା ମୁହଁଟିଏ ଦେଖାଦେଇ କୁଆଡ଼େ ଲୁଚିଯାଉଥିଲା । ଆଉ ଠିକ ପରେ କଇଦୀଟି ମରି ପଡ୍ଟିଥିଲା । ତ୍ୟାକଥିତ ଦଳର ନେତାର ଛାତିରେ ଏକ ତୀର ସିଧାହୋଇ ପଶିଯାଉଥିଲା ଆଉ ଲୋକଟା ଟିକିଏ ପାଟି ନକରିପାରି ସେଇଠି ଟଳି ପଡ଼ିଥିଲା ।

ଏଇମିତି ସବୁ କଇଦୀ ତୀର ଆଘାତପାଇ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲେ ଆଉ ଅଧକାଂଶ ମରିଗଲେ । ଏମାନେ ତଳେ ପଡ଼ିଯିବାରୁ ଗଛମୂଳରୁ ଜଣକ ପରେ ଜଣେ କଳାଲୋକ ବାହାରି ଆସିଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁ ଯେମତି ଜଳିଲାଭଳି ଲାଗୁଥିଲା । ଦୁଧନାଥ ଏବଂ କଇଦୀ ଶିବଦ୍ଵାରକେମିତି ଲୁଚି ପ୍ରାଣ ବଞ୍ଚାଇଲେ । ସେମାନେ କ୍ରିକ ଦେଇ କେମିତି ଏକ ନିରାପଦ ଅଞ୍ଚଳରେ ପହଞ୍ଚିବେ ବୋଲି ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ । ପ୍ରାୟ ଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ଆଉ ଏକ କଇଦୀ ସିପାହୀ ସେମାନଙ୍କ ସବୁ ଯୋଗଦେଲା । କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖର୍ତ୍ତମ୍ ସେମାନଙ୍କ ପିଛା ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକା, ସମ୍ମୁଖ୍ୟ ନିଃଶ୍ଵର ବିଭାଗ ହେତୁ, ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଇନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ | Page : 42

ଛାଡୁନଥିଲା ।

ପରଦିନ ପ୍ରାୟ ୫୦ ଜଣ ଗ୍ରେଟ ଆଶ୍ଚାମାନିଜ ନିଜର ପଢାଉ ନେଇ ପାଣିରେ ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ଏହି କଇଦୀ କେତେବାଞ୍ଚୁ ଦେଖିନେଲେ ଆଉ ତୀର ବର୍ଷା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଅନ୍ୟ ଦୁଇ ସାଥି ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ମରିଗଲେ କିନ୍ତୁ ଆଘାତ ସତ୍ତ୍ଵେ ଦୁଧନାଥ ବଞ୍ଚିରହିଲା । ଆଦିବାସୀଙ୍କ ଦଳପତି ଦୁଧନାଥ ଦେହରୁ ତୀର ଟାଣି ବାହାର କଲା । ସେତେବେଳକୁ ଦୁଧନାଥ ତୟାପି ବଞ୍ଚିଥାଏ । କେମିତି କ'ଣପାଇଁ ସେହି ଦଳପତି ଦୁଧନାଥ ପ୍ରତି ଦୟାଶୀଳ ହେଲା ? ବାକି ଗ୍ରେଟ ଆଶ୍ଚାମାନିଜମାନେ ତା'କୁ ହୁତିରେ ବୋହିନେଲେ । ତା' ଦେହରେ ଲାଲ ରଙ୍ଗର ଜଙ୍ଗଲୀ ଔଷଧ ବୋଲାହେଲା । ସେମାନେ ନିଜ ବାସନ୍ତାନ ତାରମୁଗଳି ଦ୍ୱୀପରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ ଆଉ ଦୁଧନାଥ ସେମାନଙ୍କ ସେବାରେ ରହିଲା ।

ସେମାନଙ୍କ ସହ ଏକ ବର୍ଷ ରହିଲି ଅବିନାଶ । ଦେହ କିଛି ମାସ ଭିତରେ ସଂମୂର୍ଣ୍ଣ ଭଲ ହୋଇଗଲା ।

ଆଉ ଆବର୍ଦ୍ଦୀନଯୁଦ୍ଧ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ସେମାନଙ୍କ ସହ ରହିଲ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ, ଭବିତବ୍ୟ ଆଉ ଏକ ଜାତିର ଧ୍ୟାନର ସ୍ମରଣାର ହୋଇଗଲ ।- ଅବିନାଶ କହିଲା । କଇଦୀମାନଙ୍କର ଏତେ ଯନ୍ତ୍ରଣା, କଷ୍ଟ, ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମଧ୍ୟ ଦୁଧନାଥ ପ୍ରତି ଅବିନାଶ ମନରେ ଦୟା ଆସୁନଥିଲା ।

ଏକ ବର୍ଷ ସେଇଠି ମୋତେ ରହିବାକୁ ପଢ଼ିଲା । ଆଦିବାସୀଙ୍କ ଦଳପତି ମୋ ପ୍ରତି କ'ଣପାଇଁ ଅହେତୁକ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦେଖାଇଲା, ମୁଁ ଜାଣେନି । ସେ ନିଜର ଅବିବାହିତା କିଶୋରୀ ଝିଅଳିପା ସହ ମୋର ବିବାହ କରାଇଲା ।

ଯାହାହେଉ ନାମ ତୁମର ମନେଅଛି ।- ଅବିନାଶ କହିଲା । ତା' ସ୍ଵରରେ ଭସ୍ତାନା ଭରିରହିଥିଲା । ଦୁଧନାଥ ରୂପ ରହିଥିଲା । ଅବିନାଶର ମନରେ ତା' ପ୍ରତି ଘୃଣା

ଆସୁଥିଲା ।

ଆଉ ତୁମର ଲିପାର ରୂପ, ଆଉ ବ୍ୟବହାରର ଉଷ୍ଣତା ମନେ ଅଛି ତ ? କୃଷ୍ଣ ବର୍ଷ,
କିନ୍ତୁ ମଧୁର କଣ୍ଠସ୍ଵର, ସମର୍ପଣର ନୃତ୍ୟ ମନେ ଅଛି ତ ? ତା' କବରୀରେ ଫୁଲର ମାଳା,
ମନେ ଅଛିତ ? ଆଶ୍ରାମାନ ଜଙ୍ଗଲରେ ଫୁଲର ସମ୍ମାର । ସିରିସିରି ହୋଇ ବୋହି
ଯାଉଥିବା ପବନ, ମନେ ଅଛିତ ?- ଅବିନାଶ ତା'କୁ ଛିଗୁଲାଉଥିଲା, ପ୍ରତିଟି ଶବ୍ଦ ଏକ ଏକ
ତୀର ହୋଇ ଦୁଧନାଥର ହୃଦୟକୁ କଣା କରିଦେବା ଉଚିତ ବୋଲି ଅବିନାଶ ଭାବୁଥିଲା ।
ଦୁଧନାଥ ନିଜ ଛାତିରୁ ରଙ୍ଗ ବୋହିଯିବା ଅନୁଭବ କରୁ । ସେ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଛଟପଟ
ହେଉ ।

ମୋତେ କହୁଥିଲେ - 'ଡୋରା-ରାମୋକା-ଲା' ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଲା ଏକ ଲୋକ ଯିଏ
ଜିନିଷ ବନ୍ଦିକରି ଗୋଟିଏ ଜାଗାରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜାଗାକୁ ବୋହି ନେଇଯାଏ । ତୁମକୁ
ମଜା ଲାଗିବ ।- ବେହିଆ ବଳି ଦୁଧନାଥ କହୁଥିଲା, ଏକ କୃତ୍ୟର ଏକ ମନଭୂଲା ବାକ୍ୟ
ଏମିତି ତା'ହେଲେ ତୁମକୁ ସେମାନେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଲେ ନିଜ ଭିତରେ ।- ଅବିନାଶ
କହିଲା ।

ଅବିନାଶ, ସେମାନଙ୍କ ସହ ଖାଦ୍ୟ ସଂଗ୍ରହରେ ଜଙ୍ଗଲ ବୁଲିଲି । ବହୁ ସମୟରେ
ସେ ଜଙ୍ଗଲରୁ କାଠ କୁଡ଼ିଆକୁ ବୋହି ନେଇଆସୁଥିଲି । ଯାଯାବର ଜୀବନ ଯାପନ
କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । କିନ୍ତୁ ମନ ସେହି ଆଦିବାସୀ ଦଳ ଭିତରେ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ
ଫେରିଗଲେ ତା'ର ବିଚାର ହେବ, ଆହୁରି ଅଧିକ ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ । ମୁଁ ସେଟେଲମେଣ୍ଡକୁ
ଫେରିବାକୁ ଭାବି ପାରୁ ନାହିଁ । ନିଜର ପ୍ରତିଟି ଦିନକୁ ସେମିତି ଦ୍ୱାରା ଭିତରେ
କଟାଉଥିଲି ।

୧୦ ମେ ୧୯୪୯ ମସିହାରେ ମୁଁ ଗ୍ରେଟ ଆଶ୍ରାମାନିଜଙ୍କର ଆକ୍ରମଣ ବିଷୟରେ
ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲି । ଏହି ଆଦିମ ଅଧିବାସୀମାନେ ବାହାର ଲୋକଙ୍କୁ ପୋର୍ଟର୍ରୋଆର ବା

ଦକ୍ଷିଣ ଆଶ୍ରାମାନର କେଉଁ ଅଞ୍ଜଳରେ ମୋଟେ ସହିପାରୁନଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ଏକ ବଡ଼ ଆକ୍ରମଣର ଯୋଜନା ହେଉଥିଲା । ୧୫ ମେ ୧୯୪୯ ମସିହାରେ ୩୦୦ ଜଣ ଗ୍ରେଟ ଆଶ୍ରାମାନିଜ ୭୦ଟି ହୁଅଛିରେ ସେମାନଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ ଦ୍ୱୀପ ତାରମୁଗଳିରୁ ବାହାରିଲେ । ଏ ଦ୍ୱୀପଟା ଓ୍ୟାନ୍ତୁର ପରେ ସମୁଦ୍ର ଭିତରେ ପଣ୍ଡିମ ଆଡକୁ ଏକ ଛୋଟ ଦ୍ୱୀପ । ପାଖ ଆଖରେ ମଧ୍ୟ ବହୁ ଆଶ୍ରାମାନିଜ ସମୁଦ୍ରକୂଳରେ ରହୁଥିଲେ । ସେମାନେ ମୋଟେ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଥିଲେ । ରାସ୍ତାରେ ଆଉ ଏକ ବଡ଼ ଦଳ ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଯୋଗଦେଲେ । ସେ ଦଳରେ ମୋ ଭଳି ଏକ କଇଦୀ ସାଦଲୁ ମଧ୍ୟ ଥିଲା । ସେ କେମିତି ଗ୍ରେଟ ଆଶ୍ରାମାନିଜଙ୍କ ସହ ଦକ୍ଷିଣ ଆଶ୍ରାମାନରେ କେଉଁଠି ରହୁଥିଲା । ଏମିତି ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ଗ୍ରେଟ ଆଶ୍ରାମାନିଜ ଦଳ ନିଜ ନିଜ ହୁଅଛିରେ ଆସି ପୋର୍ଟରେଆର ଅଭିମୁଖେ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ । ସେମାନେ ରଚଳାଣ୍ଟ ଦ୍ୱୀପ ଆଉ ଚିତ୍ତିଆଟାପୁ ଭିତରେ ଥିବା ଜଳଭାଗ ମାର୍କ ଫରସନ ଷ୍ଟ୍ରେଟରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ତା'ପରେ ଜଙ୍ଗଲ ରାସ୍ତାରେ ପୋର୍ଟରେଆର ଆଡକୁ ଯିବାର କଥା । ୧୭ ମେ ୧୯୪୯ର ଦିନ ଗ୍ରେଟ ଆଶ୍ରାମାନିଜମାନେ ସେମାନଙ୍କ କ୍ୟାମ୍ କାର୍ବାଇନକୋଉ ଅଞ୍ଜଳରେ ତିଆରିକଲେ । ମୋର କାମ ଥିଲା ମହିଳା ଆଉ ଛୁଆମାନଙ୍କ ଯତ୍ନ ନେବା, ଯୁଦ୍ଧପାଇଁ ଅନ୍ୟ ସବଳ ଲୋକମାନେ ଯିବେ ।

ଅବିନାଶ କୋର୍ବାଇନ କୋତର ଚିତ୍ରକୁ ନିଜ ଭିତରକୁ ନେଇ ଆସୁଥିଲା । ଦକ୍ଷିଣ ଆଶ୍ରାମାନର ପୂର୍ବ- ଦକ୍ଷିଣ ଆଡକୁ ଏକ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ବଡ଼ ବାଲୁଆ ବିଚ, ପ୍ରାୟ ୧୦୦ ମିଟର ଲମ୍ବ ହେବି ନାହିଁ ସନ୍ଦେହ । ଏପଟେ ସମୁଦ୍ର ଭିତରକୁ ପଶିଯାଇଛି । ଦୁଇପଟେ ମୁଖ୍ୟ ଭୂମି, ଆଗକୁ ସମୁଦ୍ରର ଭିତରେ ଏକ ଅତି ଛୋଟ ଦ୍ୱୀପ, କେମିତି ଲାଗୁଛି ଭୂଲରେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଛି । ପାହାଡ଼ ତ କହିହେବନି, ବୋଧହୁଏ କେମିତି ଛୋଟ ଭୂକଷ୍ଣ ହୋଇଛି ଆଉ ଟିକେ କୋରାଲ ବେଡ଼ ଉପରକୁ ଉଠିଯାଇଛି । ସେ ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ଦୁଇଟା ବଡ଼ ଗଛ । ମୁଖ୍ୟ ଭୂମି ଆଡକୁ କୁଳ ପଥୁରିଆ । ଲୋକେ ତା' ଭିତରେ ଠିଆହୋଇ ନାଇଲନ

ସୁତା ସାହାର୍ୟରେ ମାଛ ଧରନ୍ତି । କୋର୍ବାଇନ କୋଭର ବାଲୁଆ କୂଳରେ ଆଜି ଭାଟର ସ୍ନୋର୍‌ସ ଫ୍ୟାସିଲିଟି ତିଆର କରାଯାଇଛି । କିଛି ସ୍ଥିତ ବୋଟ ଜୋରରେ ଯାଏ ।

ସେହି ସମୁଦ୍ରକୂଳରେ ଗ୍ରେଟ ଆଣ୍ଟାମାନିଜମାନେ ଓଡ଼ୁଇଥିଲେ । ସେଇଠୁ ଆବର୍ଦ୍ଦୀନ, ଆଉ ଚାଥାମ ଆଡକୁ ସେମାନେ କେମିତି ଯିବେ ? ଅବିନାଶ ନିଜ ହିସାବରେ ରାସ୍ତା ତିଆରି କରୁଥିଲା, ଏକ ରାସ୍ତା ସମୁଦ୍ର କୂଳଦେଇ ଚାଥାମ, ରସ ଆଇଲାଣ୍ଡ ପାଇଁ ହୋଇପାରେ । ଏପରୁଚଢ଼ିଲେ ସାଉଥ ପଏଣ୍ଟ ଉପରକୁ ତ ଆବର୍ଦ୍ଦୀନ । ସେହି ଏକ ରାସ୍ତା ହେଉଛି ଜଙ୍ଗଲ ହୋଇ ପାହାଡ଼ ଚଢ଼ି ଆବର୍ଦ୍ଦୀନ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଛୋଟ ରାସ୍ତା, ହଠାତ୍ ଗରିଲା ଆକ୍ରମଣ କରିଦେବ । ଅବଶ୍ୟ କଷ୍ଟକର ଚଢ଼ିବା । ସେହି ସମୟରେ ଜଙ୍ଗଲରେ ଗଛ ଭରିଥିବ । ତେଣୁ ହଠାତ୍ ଆକ୍ରମଣପାଇଁ ଗ୍ରେଟ ଆଣ୍ଟାମାନିଜମାନେ ସମୁଦ୍ରକୂଳିଆ ରାସ୍ତା ଭାବିଥିବେ । ଆବର୍ଦ୍ଦୀନ ଯୁଦ୍ଧ ଆଗରୁ ଅନେକ ସମୟରେ ଗ୍ରେଟ ଆଣ୍ଟାମାନିଜ ଆଉ ପେନାଲ ସେଗଲମେଣ୍ଟରେ ରହୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଛି । ପ୍ରଥମ ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲା ୩ ଅପ୍ରେଲ ୧୯୪୯ ମସିହାରେ । ସେତେବେଳକୁ ୨୪୮ ଜଣ କଇଦୀ ଚାଥାମପାଖ ହାତୋରେ କାମ କରୁଥାନ୍ତି । ୨୩୮ ଗ୍ରେଟ ଆଣ୍ଟାମାନିଜ ଧନ୍ତି ତୀର ଧରି ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ ଆଉ ସେଥିରେ ୪ ଜଣ କଇଦୀ ଶୁମିକ ପ୍ରାଣ ହରାଇଥିଲେ ଆଉ ବହୁ କଇଦୀ ଭୀଷଣ ଆଘାତ ପାଇଥିଲେ । ୧୪ ଅପ୍ରେଲରେ ଆଉଥରେ ଆକ୍ରମଣ ହୋଇଥିଲା ଆଉ ସେଥିରେ ପ୍ରାୟ ୧୫୩୩ ଗ୍ରେଟ ଆଣ୍ଟାମାନିଜ ସମ୍ମିଳିତଭାବେ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ । ସେଥିରେ ତିନିଜଣ କଇଦୀ ପ୍ରାଣ ହରାଇଥିଲେ ଆଉ ସେମାନେ ସାଥିରେ କିଛି କଇଦୀଙ୍କୁ ଯୁଦ୍ଧବନ୍ଦୀ ଭାବେ ନେଇଯାଇଥିଲେ । ଆଉ ତୃତୀୟ ମୁଖ୍ୟ ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲା ୧୭ ମେ ୧୯୪୯ ମସିହାରେ ଯାହାକୁ ବ୍ୟାଚେଲ ଅଫ ଆବର୍ଦ୍ଦୀନ କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ଯୁଦ୍ଧ ବେଶ ବଡ଼ ଆକାରର ଥିଲା ।

ପୋର୍ଟମାନଙ୍କ ଭାଷାରେ- ଆବର୍ଦ୍ଦୀନ ଯୁଦ୍ଧ ଗ୍ରେଟ ଆଣ୍ଟାମାନିଜଙ୍କ ସେଗଲମେଣ୍ଟ

ପ୍ରତି ତୀବ୍ର ବିଦ୍ୟେଷର ପରିଣାମ । ସେମାନଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା ଛଂରେଜ ଆଉ ବାହାର ଲୋକଙ୍କ ସଂମୂର୍ଣ୍ଣ ଧୃଂସ କରିବା । ଏତେ ସଂଖ୍ୟାରେ ଆଦିମ ଅଧିବାସୀମାନେ ଏକତ୍ରିତ ହେବା ଆଉ ଏତେ ବଡ଼ ଧରଣର ସମ୍ମିଳିତ ଆକ୍ରମଣର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସେମାନଙ୍କ ବାହାର ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଆକ୍ରୋଶ ଅଛି ।

ଅବିନାଶ ଏମିତି କିଛି ଭାବୁଥିଲା ଆଉ ଏଣେ ଦୁଧନାଥ ବେଶ ଜୋରରେ କହିବାକୁ ଲାଗିଲା- ମେ ୧୭ ତାରିଖ, ୧୯୫୯ ମସିହା, ରାତି ପ୍ରାୟ ଦୁଇଟା । ମୁଁ ରାତିସାରା ମୋତେ ଶୋଇପାରିନାଥିଲି । ଏମାନେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବେ । ତେଣୁ ଖବର ଜଳଦି ପହଞ୍ଚିବା ଦରକାର । ମୁଁ ଅନ୍ୟନନ୍ଦରୁ ଲୁଚି ନିଜ ପ୍ଲାନରୁ ଖସି ପଳାଇଲି ଆଉ ଆବର୍ଦ୍ଦୀନ ଅଞ୍ଚଳରେ ଥିବ କଇଦୀ କ୍ୟାମ୍ ଆଡ଼କୁ ତାଳିଲି । ମୋତେ ଦେଖି ଆଗର କଇଦୀମାନେ ଆଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଆଗକୁ ଆସୁଥିବା ବିପଦ ବିଷୟରେ କହିଦେଲି । ଏ ଖବର ସୁପରିଟେନ୍ଟେଣ୍ଟ ଡକ୍ଟର ଭାକରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଗଲା । ସେ ସାଙ୍ଗେସାଙ୍ଗେ ପୁଲିସ ଆଉ ଅନ୍ୟ ରକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ପୋଜିସନ ନେବାକୁ କହିଲେ । ତାଛତା ପାଣିରେ ଗାର୍ତ୍ତ ଶିପକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରଖାଗଲା । ଏପଟେ ଏମିତି ପ୍ରସ୍ତୁତି ହେଉଥେଉ ଗ୍ରେଟ ଆଶ୍ଵାମାନିଜଙ୍କ ଆକ୍ରମଣ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ସେତେବେଳକୁ ଗ୍ରେଟ ଆଶ୍ଵାମାନିଜମାନେ ଭାଗ ଭାଗ ହୋଇ ଆକ୍ରମଣ କରୁଥାନ୍ତି । କିଛି ସମୁଦ୍ରକୂଳ ରାସ୍ତାରେ ଆସି ଆକ୍ରମଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଥାନ୍ତି । କେତେ ଜଣ ପାହାଡ଼ ଚଢ଼ି ଆକ୍ରମଣ କରୁଥାନ୍ତି ଆଉ କଇଦୀଙ୍କ ବାରାକକୁ ନଷ୍ଟ କରୁଥାନ୍ତି । ମେ ୧୭ ତାରିଖ ସକାଳ ବେଳକୁ ଆକ୍ରମଣ ତୀବ୍ର ହୋଇଥାଏ ।

କିନ୍ତୁ ଏପରୁ ବହୁକ ଆଉ ତୋପ ଗର୍ଭ ଉଠିଲା । ଅନେକ ଅନେକ ଗ୍ରେଟ ଆଶ୍ଵାମାନିଜ ପ୍ରାଣ ହରାଇଲେ । ସେମାନେ ଗୁଲି ଆଉ ଗୋଲା ଆଗରେ ମୋତେ ଠିଆ ହୋଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ହାରି ପଳାୟନ କଲେ । ଆଉ ଏହା ଥିଲା ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକା, ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ, ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଇନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ | Page : 47

ସେମାନଙ୍କ ଶେଷ ମିଳିତ ଯୁଦ୍ଧ । କୁହାୟାଉଛି ୪-୫ ଶହୁ ସୁର୍ଯ୍ୟ ସବଳ ଆଣ୍ଟାମାନିଜ ଏହି ଯୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରାଣ ହରାଇଲେ । ବହୁ ଅଧିକ ଗମ୍ଭୀର ଆଘାତପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ । କେହି ଇଂରେଜ ସୈନ୍ୟ ପ୍ରାଣ ହରାଇନଥିଲେ ବା ବେଶି ଆଘାତପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନଥିଲେ ।

ଅବିନାଶ ଭାବିଲା କେତେ ବିରାଟ ବଡ଼ ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଗଲା ସତରେ । ପାଞ୍ଚ ଦିନର ସଂଖ୍ୟାର ଆଦିବାସୀ ଦଳ ଏକ ଲତେଇରେ ପ୍ରାୟ ଅଧା ପରିମାଣର ସବଳ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ହରାଇ ବସିଲେ, ବା ସେମାନେ ଅତି ଗୁରୁତର ଆଘାତପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ । କିନ୍ତୁ ଏହି ହାରିବା ସତ୍ରେଷ୍ଠ ସେମାନଙ୍କ ସାହାସକୁ ସାବାସ୍ ଦେବାର ଦରକାର ଅଛି । ତା'କୁ ଲାଗିଲା ସେହି ଗ୍ରେଟ ଆଣ୍ଟାମାନିଜମାନଙ୍କୁ ଆଜି ସମ୍ବାନ୍ଦ ଦେବାର ଅତି ଆବଶ୍ୟକ । ନିଜ ଅଧିକାର ପାଇଁ ଏତେ ସଂଖ୍ୟାରେ, ଏକ ଯୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରାଣବଳୀ ଦେବା କିଛି ଛୋଟକଥା ନୁହେଁ ।

ଅବିନାଶ ମନରେ ବହୁ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସୁଥିଲା ଦୁଧନାଥର ବ୍ୟବହାର ଉପରୋ ତା' ହିସାବରେ ସେ ତା'ର ଶହୁ ଶହୁ ସାଥି କଇଦୀଙ୍କର ପ୍ରାଣ ବଞ୍ଚାଇଛି । ତେଣୁ ଇଂରେଜମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆତ୍ମ ସମର୍ପଣ ବିନା ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନଥିଲା । ନିଜର କୃଷ୍ଣାଙ୍କୀ ପଢ୍ଟୀକୁ ସେ କେମିତି ଧୋକା ଦେଇପାରିଲା ? ଯିଏ ତା'କୁ ବଞ୍ଚାଇଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ସହ କେମିତି ପ୍ରତାରଣା କଲା ? ଦୁଧନାଥ ତିଜ୍ଜାରୀ ଉପରେ ଅଗାଧ ବିଶ୍ୱାସ କ'ଣ ଆଣ୍ଟାମାନିଜମାନଙ୍କ ଧୂଂସର ଆରମ୍ଭ କି ?

ବିଶ୍ୱାସଘାତ, ଘୋର ବିଶ୍ୱାସଘାତ- ଅବିନାଶ ଭିତରେ କିଏ ଜୋରରେ ପାଠିକରିଭବୁଥିଲା ।

ଅବିନାଶକୁ ଲାଗୁଥିଲା ଦୁଧନାଥର ରକ୍ତରେ ବିଶ୍ୱାସଘାତକତା ଲୁଚିରହିଥିଲା । ସେ ଯେତେ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଇପାରେ, ତା' ଯୁଦ୍ଧ ଯେ ସେ ନିଜର ସାଥିମାନଙ୍କୁ ବଞ୍ଚାଇବାଉଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ରିଟିଶମାନଙ୍କୁ ଖବର ଦେଇଥିଲା । ଏହା ଦୁଧଦ୍ୱାରା କଲା ଅଙ୍ଗାରକୁ ଧୋଇ ପରେ ତା'ଙ୍କ ଧଳା ବୋଲି ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବାର ଯୁଦ୍ଧ । ଦୁଧନାଥ ସେମାନଙ୍କୁ ବଞ୍ଚାଇ ପାରିଥାନ୍ତା, ସନ୍ତି

ହୋଇପାରିଥାନ୍ତା, ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ଅଞ୍ଚଳର ସୀମା ନିର୍ଭାରଣ କରିପାରିଥାନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ସେ ତା'କୁ ଜୀବନ ଆଉ ସ୍ନାନ ଦେଇଥିବା ଆଦିବାସୀ ସଂପ୍ରଦାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଖବର ଦେଲା । ଘରଭେଦୀ ବିଭୀଷଣ । ସେହି ଆଖ୍ୟା ବୋଧେ ତା' ପାଇଁ ବେଶ ଉପୟୁକ୍ତ । କିନ୍ତୁ ସେ ବିଭୀଷଣଠାରୁ ହୀନ କର୍ମ କରିଛି । ବିଭୀଷଣକୁ ଅସମ୍ଭାନ ମିଳିବାରୁ ପରେ ସେ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଦୁଧନାଥ ସେଇମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଗଲା ଯେଉଁମାନେ ତା'କୁ ଲାଙ୍ଘନା ଦେଉଥିଲେ, ଆଉ ଯାହା ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେ ଯୁଦ୍ଧ କରିଥିଲା, ନିଜ ଦେଶରୁ ତଡ଼ିବାକୁ ପଣ କରିଥିଲା । ଆଉ ସେହି ଗୋରାଦଳ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଗକୁ ଲାଙ୍ଘନା ଦେବେନି, ତା' ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ।

ତୁମ ପରି ସୈନ୍ୟର ଶବାବଳୀରେ ବିଶ୍ୱାସଘାତକତା ଶବ ଅଛି କି ନାହିଁ ?-ଅବିନାଶ ଥଣ୍ଡାରେ ପଚାରିଲା । ଏକ ମେରୁଦଶ୍ତବୀନ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପ୍ରଶ୍ନ ତ ଥିଲା ।

ଏକ ମଳିନ ଅଙ୍ଗହାସ୍ୟ ଯେମିତି ଶୁଣାଗଲା । ଅବିନାଶ ଏକ ଝାମୁରାମୁଣ୍ଡିଆ ଲୋକର ବାଳ ହଲୁଥିବା ଦେଖିପରୁଥିଲା, ଯେମିତି କାଳିସୀ ଲାଗିଛି ।

ଆଜ୍ଞା କହିଲ ଦୁଇମାସ, ତିନିମାସ, ଚାରିମାସ ଏମିତି ବହୁ ମାସ ବିତିଗଲା । ତା'ହେଲେ ତୁମ ମୁଣ୍ଡରେ ବାଳ ବଢ଼ିଯିବ ଆଉ ନଖ ବଢ଼ିଯିବକି ନାହିଁ ? ସେତେବେଳେ କେମିତି ଲାଗିବ ?

ରାସ୍ତାରେ ଦେଖିଲେ ଏକ ପାଗଳ ।

ଉଙ୍ଗଳରେ ଦେଖିଲେ ?

ଲୋକେ ଡରିଯିବେ ।

ଏମିତିଆ ଲୋକଟେ ଉଙ୍ଗଳରେ ବୁଲିଲେ, ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ବି ଡରିବେ । ନା କ'ଣ କହୁଛ ?

ପୁରାତନ ପ୍ରସ୍ତର ଯୁଗର ମଣିଷ । ସେମିତିଆ ଭାଲୁପରି ଲାଗୁଥିବା ଫଳୋ ତ

ଅଛି । ମଣିଷର ବିବର୍ତ୍ତନବାଦ ।

ସତେବେଳେ ତୁମେ କ'ଣ ଭାବିବ ଯଦି ପାଖରେ କିଏ ତୁମକୁ ସଭ୍ୟ ଲାଗୁଥିବା ମଣିଷ ଥାଏ ?

ମନ ଭିତରେ ଦୃଢ଼ ।

ଆଜ୍ଞା ହେଉ ତୁମେ ଏ କୁମୁଠକୁ ଦେଖୁଛ ?- ଦୁଧନାଥ ଯେମିତି ଅବିନାଶକୁ କହୁଥିଲା ।

ଅବିନାଶ ଅନୁଭବ କଲା ଯେମିତି ସେ ଦୁଧନାଥ ସହ ପାହାଡ଼ରୁ ତଳକୁ ଓଡ଼ାଇ ଆସିଛି ଆଉ ସମ୍ବୁଦ୍ଧକୁଳିଆ କେଉଁ ଆଦିବାସୀ କୁତ୍ତିଆ ପାଖରେ ବୋହୁଥିବା ନଦୀକୁ ଦେଖୁଛି । ତା'କୁ ଲାଗିଲା ଯେମିତି ସେ ଏକ ଖାତିରେ କୁମୁଠଟିଏ ଦେଖୁଛି । କୁମୁଠ ତ ଏକ ବହୁ ବିଶାଳ ଗୋପି । ବାଲି ଚତାରେ ଶୋଇଛି । ଆଗରେ ଖୋଲା ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ଆଉ ନଦୀ ଯେଉଁଠି ମିଶିଛି ସେଇଠି ବାଲିଚତାଟିଏ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । କିଛି ଆଗରେ କେତେଟା ଅତି ଛୋଟ ମୁଣ୍ଡିଆ ପାଣି ଭିତରୁ ମୁଣ୍ଡ ଚେକିଛି, ସେ ମୁଣ୍ଡିଆରେ ଗଛମାନ ଭରିଯାଇଛି । ମୁଣ୍ଡିଆ ହେତୁ ପ୍ରାୟ ଅର୍ଦ୍ଧଚନ୍ଦ୍ର ହିସାବରେ ବୁଲିଯାଇଥିବା ଉପସାଗର କୂଳର ବାଲିଚର ଉପରେ ପାଣି ସିଧା ମାଡ଼ ହେଉନି । କୁମୁଠମାନେ କ'ଣପାଇଁ ଖରା ପୋଇବାପାଇଁ ପ୍ରାୟ କାଦୁଆ ବା ବାଲିଆ ସାମାନ୍ୟ ସମତଳ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଆସନ୍ତି ? ସାମାନ୍ୟ ଘାସ ଆଉ ଅନେକ ଅନେକ କଳମ ଫୁଲ ପରି କାହାଳୀ ଥିବା ବାଇଗେଣି ଧଳା ଫୁଲ ମାଟିରେ ମାତିଥିବା ଲଟାରେ ଫୁଟିଛି । କୁମୁଠଟି ତା' ଭିତରେ ଆରାମରେ ଖରା ପୁଆଁଭିଛି । ଅବିନାଶ ଦେଖୁ ଦେଖୁ କୁମୁଠଟି ଉଠି ଠିଆହେଲା, ତା' ଲାଙ୍ଘୁତ ମାଟିରେ ଘୁଷୁରୁଥିଲା । ସେ ହଲିଦୋହଲି କେତେଟା ଖୋଜରେ ପାଣି ଭିତରକୁ ଖସିଗଲା ଆଉ ତା' ଥୋମଣୀ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ସେ ପାଣିରେ ବୁଢ଼ିଗଲା ।

ଅବିନାଶ ତୁମେ କୁମୁଠ ସହ ପହଁରିଛ ?

କୁମୁୟର ସହ ପହଞ୍ଚିବା କଥା ଅବିନାଶ ଭାବିପାରନ୍ତାନି । ଏ କୁମୁୟରଙ୍ଗା ଅବଶ୍ୟ ବଡ଼ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ କୁମୁୟରର ଗୁଣ ତ କାହିଁ କେହି ପ୍ରଶଂସା କରିନାହାନ୍ତି ଆଉ ମଣିଷକୁ ଖାଇବନି ବୋଲି ତ କାହିଁ କେଉଁଠି କହିନାହାନ୍ତି । ଜଙ୍ଗଳରେ କେଉଁ ମଣିଷ ବାଘସହ ବନ୍ଧୁତା କରି ଚାଲୁଥିବାର କଥା ହୁଏତ କେଉଁ ବହିରେ ଥାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ କେହି ଦେଖିନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ କୁମୁୟର ସହ ପହଞ୍ଚିବା କଥା ସେ ଭାବିପାରୁନଥିଲା । ଅବନିଶ ମୁଣ୍ଡ ହଲଇଲା ।

ଅସମ୍ଭବ ଲାଗୁଛି ନା ।

ଅବିନାଶ ଆଉ ଥରେ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲା । ତା' ଆଖି ସେମିତି ସେ କୁମୁୟର ଖସିଯାଉଥିବା ଚଢା ଆଉ ଆଖ ପାଖର ଅଞ୍ଚିଳକୁ ଚାଲିଯାଉଥିଲା । ଏକ ଚଉଡ଼ା ନଳାରୁ ପାଣି ଆସି ମିଶୁଛି । ପାଖରେ ଘଞ୍ଚ ଖାତି ଜଙ୍ଗଳ । ଚେର ଚେର ମିଶି ଏମିତି ଜାଲ ତିଆରି କରିଛି ଯେ ତା' ଭିତରେ ଜଣେ ଚାଲି ପାରିବନି । ସେମିତିଆ ଫାଙ୍କରେ କଙ୍କଡ଼ା ବା ମାଛମାନ ରହୁଥିବେ । ଅବିନାଶ ଭାବିଲା ଏଠି ଚାଲିବା ତ ଅସମ୍ଭବ ଲାଗୁଛି ଆଉ ପହଞ୍ଚିବା କଥା ଛାଡ଼ି ।

ଅବିନାଶ, ଏମିତି ଜଙ୍ଗଳରେ ଜୀବନ କଟାଇପାରିବ ?

କୁମଣୀ... .

ଛୁରୀ

ଦୀପକ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ

ମୂଳ ବଙ୍ଗଲା : ଶରଦିନ୍ଦ୍ର ବନ୍ଦୋପାଧ୍ୟାୟ୍

ଓଡ଼ିଆ ଭାବାନ୍ଦୁବାଦ : ଦୀପକ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ

[ଲେଖକ ପରିଚୟ: ଶରଦିନ୍ଦ୍ର ବନ୍ଦୋପାଧ୍ୟାୟ୍ (୧୯୮୯-୧୯୯୦) ବଙ୍ଗଲା ସାହିତ୍ୟର ଏକ ବିଶାଳ ବ୍ୟକ୍ତି । ବିଖ୍ୟାତ ଡିଟେକ୍ଟିଭ ଚରିତ୍ର ବ୍ୟୋମକେଣ ବକ୍ଷିର ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଜନ୍ମଦାତା । ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ବ୍ୟୋମକେଣ ବକ୍ଷି ଚରିତ୍ରକୁ ନେଇ ଅନେକ ହିନ୍ଦୀ, ବଙ୍ଗଲା, ଆସାମୀ ନାଟକ, ସିନେମା ଓ ଟିରି ସିରିଏଲ ଆଦି ନିର୍ମାଣ ହୋଇ ବହୁ ଲୋକପ୍ରିୟ ହୋଇପାରିଛି । ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରିତ୍ରି ଅନ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଚରିତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ହେଲେ ବଡ଼ଦା ଓ ସଦାଶିବ । ଯେଉଁ ଚରିତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ସେ ଅନେକ ରହସ୍ୟ ଓ ରୋମାଞ୍ଚରେ ଭରା କାହାଣୀମାନ ରଚନା କରିଯାଇଛନ୍ତି । ଶରଦିନ୍ଦ୍ର ବନ୍ଦୋପାଧ୍ୟାୟ୍ ତାଙ୍କର କାଳଜ୍ୟୀ ବଙ୍ଗଲା ଉପନ୍ୟାସ “ତୁଙ୍ଗଭଦ୍ରାର ତୀରେ”ପାଇଁ ୧୯୭୭ ମସିହାରେ କଲିକତା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ତରଫରୁ ଶରତ ସ୍ଥାତି ପୁରସ୍କାରରେ ସମ୍ମାନିତ ହୋଇଥିଲେ । ଶଂସିତ ଗଲ୍ପ “ଛୁରୀ” ଆନନ୍ଦ ପର୍ବିନ୍ଦେଶ୍ବର, କଲିକତା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ଶରଦିନ୍ଦ୍ର ଅମ୍ବିବସ ୧୭ ଟିକିଆ ସିରିଜ୍ ର ଏକ ମନୋବୈଜ୍ଞାନିକ ଗଲ୍ପ ।]

ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧ ପରେ କଲିକତା ସହରରେ ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ରଣ ଦେବା ଓ ନେବା ଧନ୍ଦାର ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ଅଫିସ ଖୋଲି ଯାଇଛି । ଅଭାବ ଗୁଡ଼ ମଣିଷ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପଢ଼ି ନିଜର ଜମିବାତି ବନ୍ଦା ପକେଇ ଅଫିସରୁ ଯାଇ ରଣ ଆଶିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସୁଖିଲା ବେଳକୁ ମୂଳଧନ ସହିତ ସୁଧର ପରିମାଣ ଏତେ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ଯେ ଅଭାବୀ ମଣିଷଟି ରଣ

ଜାଲରୁ ମୁକୁଳି ନ ପାରି ବିଚରା ଜମିଟିକୁ ସେଇ ଅଫିସରେ ରେଜେଷ୍ଟ୍ରେ କରେଇ ଦେଇ ଆସେ । ଅଫିସବାଲା ସେଇ ଜମିଟିକୁ ଚଢା ଦରରେ ଅନ୍ୟ କେଉଁ ଧନୀଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବିକ୍ରି କରି ଭଲ ଦି ପଇସା ମୁନାଫା ପାଇଥାଆନ୍ତି । ନଗେନ ଏମିତିଆ ଗୋଟେ ଅଫିସ ଖୋଲି ବହୁତ ଭଲ ଆୟ କରୁଥିଲା । ଯୁଦ୍ଧ ଫେରନ୍ତା ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ତାଙ୍କର ଜମିଜମା ସବୁ କଣି ଅନ୍ୟକୁ ଖୁବ ଚଢା ଦରରେ ବିକ୍ରି କରୁଥିଲା । ୩୦ ବର୍ଷୀୟ ନଗେନ ଦେଖିବାକୁ ଖୁବ୍ ବଳବାନ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ତା'ର ପଡ଼ୁୟ ଖନିକା କିନ୍ତୁ ଥିଲା ଠିକ୍ ତା'ର ବିପରୀତ । ଦୁର୍ବଳ ଚେହରା ସହିତ ଦୁଇ ଦୁଇ ଜନ୍ମିତ ପିଲାକୁ ହରେଇ ସେ ପ୍ରାୟ ରୁଣ୍ଧିକାଯ୍ୟ ହୋଇ ସାରିଥିଲା ଓ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଶୁଣେଇ ଦେଇ ସାରିଥିଲେ ଯେ ଖନିକା ଆଉ କେବେ ବି ମା ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ଦିନେ ନଗେନ ତା'ର ଲୋନ ଅଫିସରେ ବସିଥିବା ବେଳେ ଜଣେ ଯୁଦ୍ଧ ଫେରନ୍ତା ସ୍ଵେନିକ ତା ଅଫିସକୁ ଆସିଲା ଓ କହିଲା “ମୁଁ ମୋର ଗୋଟେ ଜିନିଷକୁ ବନ୍ଦା ରଖି କିଛି ଚଙ୍ଗା ନେବାକୁ ଚାହୁଁ” । ନଗେନ କହିଲା “ଠିକ୍ ଅଛି ! ଆପଣ କେଉଁ ଜିନିଷ ବନ୍ଦା ପକେଇବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ?” ଲୋକଟା ତା ପକେଟରୁ ଗୋଟେ ଛୁରୀ ବାହାର କଲା । ନଗେନ ଆଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ସେ ଛୁରୀକୁ ଦେଖି କହିଲା “ଏ ଜିନିଷର ସେମିତି କିଛି ଦାମ ମିଳିବନି; ତେଣୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ତିନି ଚଙ୍ଗା ହିଁ ଦେଇ ପାରିବି” । ଲୋକଟା ରୁକ୍ଷ ଗଲାରେ କହିଲା “ମୋତେ ପାଞ୍ଚ ଚଙ୍ଗା ଦରକାର” । ନଗେନ ତା ସହିତ ଆଉ ବେଶି କଥାବାର୍ତ୍ତା ନ କରି ରସିଦ୍ ଲେଖି ତାକୁ ପାଞ୍ଚ ଚଙ୍ଗା ଦେଇ କହିଲା “ଆପଣ ସାତ ଦିନ ଭିତରେ ଯଦି ପଇସା ଫେରସ୍ତ ନ କରିପାରନ୍ତି; ତେବେ ଏ ଛୁରୀଟା ଅଫିସର ଅମାନତ ହୋଇଯିବ” । ଲୋକଟା ରସିଦ୍ ଓ ପଇସାକୁ ପ୍ରାୟ ପକେଟ ଭିତରେ ରଖି କହିଲା “ମୋ ଜିନିଷଙ୍କ ଦାଇତ୍ୟରେ ରଖିଥିବେ ମୁଁ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଆସି ପଇସା ଫେରସ୍ତ କରି ମୋ ଜିନିଷଙ୍କ ନେଇଯିବି” । ଲୋକଟା ଚାଲିଗଲା ପରେ ନଗେନ ଛୁରୀଟାକୁ ଭଲ କରି ନିରୀକ୍ଷଣ କରି

ଦେଖୁଥିଲା । ଛୁରୀକୁ ଧରି ନିଜର ହାତ ଉପରେ ଚଳେଇ ଆଣିଲା । ଛୁରୀର ଧାର ବହୁତ ଥିଲା । ତେଣୁ ତା ହାତ ଉପରର ରୂମ ଗୁଡା କଟି ସବୁ ତଳେ ପଡ଼ିଲା । ଦିନ ସାରା ନଗେନର ନିଜର ସେହି ଛୁରୀ ଉପରେ ହିଁ ଥିଲା । ରାତିରେ ଅଫିସ ବନ୍ଦ କରି ଯିବା ବେଳକୁ ଛୁରୀଟାକୁ ବଡ଼ ଯତ୍ନର ସହ ନେଇ ସେ ସିନ୍ଧୁକ ଭିତରେ ରଖିଲା । ମନେ ମନେ ଭାବୁଥିଲା “ଲୋକଟା ଆଉ ନ ଆସନ୍ତା କି ଏ ସୁନ୍ଦର ଛୁରୀଟାକୁ ମୁଁ ହିଁ ମୋ ପାଖରେ ରଖି ଦିଅନ୍ତି” । ନଗେନ ଘରକୁ ଫେରିଲା ବେଳେ ଭାବୁଥିଲା ଖନିକାକୁ ସବୁକଥା କହିବ ବୋଲି କିନ୍ତୁ ସେ ତାକୁ ଏ ସବୁ କଥା କହିଲାନି । ଦିନଥିଲା ସେ ଶୋଇଲାବେଳେ ଖନିକାକୁ ସବୁ କଥା କହୁଥିଲା ରାତିରେ; କିନ୍ତୁ ଏବେ ଆଉ ସେ ସମୟ ନାହିଁ । ରାତିରେ ଖାଇସାରିଲା ପରେ ସ୍ଵଭାମୀ ସ୍ଵୀ ଅଳଗା ଘରେ ଶୋଉଛନ୍ତି । ଶୋଇଲାବେଳେ ନଗେନର ଅଭ୍ୟାସ ବହି ଟିକେ ପଢ଼ି କି ଶୋଇବା; ହେଲେ ଆଜିର ରାତିରେ ସେ ବହି ପଢ଼ିବାକୁ ଜମା ପରେ କଲା ନାହିଁ । ସିଧା ଯାଇ ସେ ଶେଯ ଉପରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲା । ନଗେନ ଶୋଇ କି ସ୍ଵଭାବୀ ଦେଖୁଛି ଯେ ଛୁରୀର ମାଲିକ ସେ ଲୋକଟା ଛୁରୀକୁ ହାତରେ ଧରି ତା ଅଫିସ ସାମାନ୍ୟରେ ଠିଆ ହେଇ ହସୁଛି । ଆଉ ତା ଆଗରେ ଭଲଗୁ ହୋଇ ନୃତ୍ୟ କରୁଥିବା କିଛି ସୁନ୍ଦରୀ ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ ସେ ସେଇ ଛୁରୀରେ ଭୁଷି ଚାଲିଛି । ଭଲଗୁ ହୋଇ ନୃତ୍ୟରତା ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ନଗେନ ଭଲ୍‌ସିତ ହୋଇ ଭୁଲିଛି । ତା’ର ମନରେ କାମନାର ନିଆଁ ଜଳି ଭୁଲିଛି । ଛୁରୀ କେମିତି ଯାଇ ଯୁବତୀମାନଙ୍କ ନିବସ୍ତ ପେଟ ଓ ବକ୍ଷକୁ ଚିରି ଦଉଛି ଆଉ କିପରି ରକ୍ତାଙ୍କ ହୋଇ ପୁଣି ବାହାରି ଆସୁଛି । ତୀବ୍ର ଉତ୍ୟେଜନାରୁ ତା’ର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ଏହିଭଳି ଉତ୍ୟେଜନା ସେ ଅନେକ ଦିନ ହେବ ଅନୁଭବ କରିନି । ସେ ଶେଯରୁ ଉଠିକି ଯାଇ ସେପଟ ଘରକୁ ଗଲା । ଦେଖିଲା ଖନିକା ଜୋରରେ ଘୁଣ୍ଣୁତି ମାରି ଶୋଇଛି । ଖନିକାର ଘୁଣ୍ଣୁତି ଶବ୍ଦରେ ନଗେନ ନିଜକୁ ଅସହଜ ମନେ କଲା ଓ ଗୋଟେ ଗୁମ୍ଫ ପାଣି ପିଇ ପୁଣି ଆସି ତା ବିଛଣାରେ

ଶୋଇ ପଡ଼ିଲା ।

ସକାଳୁ ଅଫିସକୁ ଯାଇ ଆଗ ନଗେନ ସିନ୍ଧୁକ ଖୋଲି ସେ ଛୁରୀଟାକୁ ନିଜ ହାତରେ ଧରିଲା । ତାକୁ ଲାଗୁଥାଏ ସତେ ଯେପରି ଏ ଛୁରୀ ତାକୁ କହୁଛି “ମୋତେ ନେଇ ସେ ନରମ ମାଂସ ଭିତରେ ଭର୍ତ୍ତ କରିଦିଆ ମୁଁ ତ କେବଳ ରକ୍ତ ମାଂସ ହିଁ ଚାହେଁ” । ନଗେନ ଚାରି ଆଉକୁ ଚାହିଁଲା ଦେଖିଲା ସେ ଯେଉଁଠି ବସେ ସେଇ ଚୈଯାର ଉପରେ ଗୋଟେ ନରମ ତକିଆ ରଖା ହୋଇଛି । ନଗେନ ପାଗଳପ୍ରାୟ ହୋଇ ସେ ତକିଆ ଆଉକୁ ଛୁଟି ଗଲା ଓ ତା ଉପରେ ବସି ସେ ଛୁରୀ ଦ୍ଵାରା ତକିଆକୁ ବାରମ୍ବାର ଆଘାତ କଲା ଯାହା ଫଳରେ ତା’ର ଅଫିସ ସାରା ତକିଆରୁ ତୁଳା ବାହାରି ଏଆତେ ସେଆତେ ବିଛାତି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ନଗେନ ଶାନ୍ତ ହେଲା ଅଫିସକୁ ସଜାତି ପୁଣି ଥରେ ତା ଦୈନିକିନ କାମରେ ଲାଗିପଡ଼ିଲା ଓ ଛୁରୀକୁ ନେଇ ସିନ୍ଧୁକ ଭିତରେ ବଡ଼ ଯତ୍ନ ସହକାରେ ନେଇ ରଖି ଦେଇ ଆସିଲା । ସବୁଦିନ ତାକୁ ଲାଗୁଥିଲା ଯେପରି ସେ ଲୋକଟା ଏହି କ୍ଷଣି ଆସି ତା ଛୁରୀ ତା’ଠାରୁ ମୁକାଳି ନେଇଯିବ । ସେ ପୁଣି ଭାବୁ ଥାଏ ଛୁରୀର ମୂଲ୍ୟ ଟିକେ ଅଧିକ କରିଥିଲେ ଭଲ ହୋଇଥାଆନ୍ତା । ଯାହା ଫଳରେ କି ସେ ଲୋକଟା ପଇସା ଦେଇ ନ ପାରି ହୁଏତ ଛୁରୀ କି ତା’ରି ପାଖରେ ଛାତି କି ପଳେଇ ଯାଇଥାଆନ୍ତା । ଏପରି ଅନେକ ଅବାସ୍ତବ କଥା ସବୁ ନଗେନର ମୁଣ୍ଡ ଭିତରକୁ ଆସୁଥିଲା । ସେଦିନ ନଗେନ ସନ୍ଧ୍ୟା ହଉଛଭ ଅଫିସ ବନ୍ଦ କରି ଘରକୁ ଯିବ ବୋଲି ଭବିଲା । ଝିପଝିପ୍ ବର୍ଷା ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ଅନ୍ଧକାର ରାତିକୁ କଲିକତା ସହରରେ ବର୍ଷା ସାଙ୍ଗକୁ ଲାଇନ୍ ବି କଟି ରାସ୍ତା ସାରା ଅନ୍ଧାର । ନଗେନ ଭାବିଲା ସାଙ୍ଗରେ ଛୁରୀଟାକୁ ତେ ନେଇଗଲେ ଭଲ ହେବ । ସେ ଛୁରୀକୁ ତା ପକେଟ୍ ଭିତରେ ରଖିଲା ଓ ଧୀରେ ଧୀରେ ପାଦ ଚାପିଚାପି ବାଟ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲା । କିଛି ସମୟ ଚାଲିବା ପରେ ତାକୁ ଲାଗିଲା ଯେ କେହି ଜଣେ ତାକୁ ପିଛା କରୁଛି । ନଗେନ ଛୁରୀକୁ ପକେଟ ଭିତରେ ଚାପି ଛି

ଧରିଲା । ତାକୁ ଲାଗୁଥାଏ ପାଦର ଶଙ୍କଟା ତାରି ଆଡ଼କୁ ହିଁ ଆସୁଛି । ସେ ଛୁରୀକୁ ଧରି ବୁଲି ପଡ଼ିଲା ବେଳକୁ ଦେଖିଲା ଯେ ଗୋଟେ ବୁଲା କୁକୁର ତା ପଛେପଛେ ଆସୁଛି । ନଗେନ ତାକୁ ହାତ ଠାରି ତା ପାଖକୁ ଡାକିଲା । ଯେମିତି କୁକୁର ତା ପାଖକୁ ଆସିଛି ନଗେନ ଚଢ଼ି କରି ସେ କୁକୁରର ବେକରେ ଛୁରୀ ଭୁଷି ଦେଲା । କୁକୁରଟା ସେଇଠି ପଡ଼ି ଛଟପଟ ହଉଥାଏ । ତା ବେକରୁ ଅବିଶ୍ଵାସ ରକ୍ତ ବାହାରି ଚାଲିଥାଏ ଓ ରକ୍ତ ଦେଖି ନଗେନ ମନେ ମନେ ବହୁତ ଖୁସି ହେଉଥାଏ । ନଗେନ ଛୁରୀକୁ ତା ରୁମାଲରେ ପୋଛି ପୁଣି ନେଇ ତା ପକେଟରେ ରଖିଲା । ସେ ଘରକୁ ଫେରି ଆସି ବଡ଼ ସନ୍ତ୍ରପ୍ତଶରେ ଛୁରୀକୁ ନେଇ ତା ତକିଆ ତଳେ ରଖିଲା । ଖନିକାକୁ କହିଲା ଖାଇବାକୁ ବାଢ଼ିବା ପାଇଁ । ଖାଇପିଇ ଶୋଇଲା ବେଳକୁ ନଗେନକୁ ନିଦ ହେଉ ନ ଥାଏ ସତେ ଯେପରି ସେ ଛୁରୀ ତା କାନରେ ଆସି କହୁଥାଏ “କଣ ଏତିକି ଟିକେ ରକ୍ତରେ ତୁ ମୋତେ ଶାନ୍ତ କରେଇ ଦବୁ ? ଆରେ ଯା ବାହାରକୁ ଯା ବାହାରେ ବହୁତ ଲୋକ ଫୁଟପାଥରେ ଶୋଇଛନ୍ତି” । ନଗେନ ଶୋଇବା ଜାଗାରୁ ଭଠି କି ବସିଲା । ଧୀରେଧୀରେ ପାଦ ଚାପି ବାହାରକୁ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ବେଳେ ଖନିକାର ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଗଲା । ସେ କହିଲା “ତୁମେ ଏତେ ରାତିରେ କୁଆଡ଼େ ବାହାରିଛୁ” ? ନଗେନ ତାକୁ କିଛି ନ କହି ପୁଣି ଆସି ତା ଜାଗାରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲା । ପର ଦିନ ସାରା ତାକୁ ଆଉ ଭଲ ଲାଗୁ ନ ଥାଏ । ସେ ସବୁବେଳେ ଭାବୁଥାଏ “କାଳେ ଆସି ସେ ଲୋକଟା ଛୁରୀଟା ତା ଠାରୁ ନେଇ ଯିବ କି” ? ସେଇପାଇଁ ସେ ଶୀଘ୍ର ଅଫିସ୍ ବନ୍ଦ କରି ଘରକୁ ଚାଲି ଅସୁଥାଏ । ସେବିନ ରାତିରେ ସେ ଖନିକାକୁ କହିଲା “ଘର ଆଗ ଗେଟ ରେ ତ ତାଳା ପଡ଼ୁଛି; ପୁଣି ତୁମେ କାଇଁ କି ଘରର ଭିତର କବାଟ ଦିଉଛ ? ସେମିତି ତି ଘର ଭିତରେ କବାଟ ଦେଇ ଦେଲେ ଗରମ ବହୁତ ହେଉଛି” । ଖନିକା କହିଲା “ଠିକ ଅଛି ଆଜି ଆଉ ମୁଁ ଘରର କବାଟ ଦେଇ କି ଶୋଇବିନି” । ଖନିକାକୁ ଜଣା ନ ଥାଏ ଯେ ଏଇ କିଛି ଦିନ ଭିତରେ ତା ସ୍ନାମୀ ସହିତ କଣ ସବୁ ଘଟି ଗଲାଣି । ପରଦିନ ସାରା

ନଗେନକୁ ଜମା ଭଲ ଲାଗୁ ନ ଥାଏ ସେ କେବଳ ସେ ଛୁରୀକୁ ମର୍ରିରେ ଆଣି ଦେଖୁଆଏ ଓ ପୁଣି ନେଇ ସିନ୍ଧୁକରେ ରଖି ଦେଇ ଆସୁଆଏ । ସେବିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ତରବରିଆ ହେଉ ନଗେନ ଅଫିସ ବନ୍ଦ କରି ଛୁରୀକୁ ଧରି ଘରକୁ ଆସିଲା । ଖାଇପିଇ ଶୋଇଲା ପରେ ନଗେନକୁ ଜମା ବି ନିଦ ହେଉ ନ ଥାଏ । ତାକୁ ଲାଗିଲା ତକିଆ ତଳେ ଥିବା ଛୁରୀ ପୁଣି ଯେମିତି ତାକୁ କହୁଆଏ “ଆଜି କଣ ମୋତେ ତୁ ରକ୍ତର ସ୍ତରାଦ ଚଖେ ବୁନି ? ଶୁଣ ! ଆଜି ତତେ କୁଆଡ଼େ ବି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବନି । ସେପଟ ଘରେ ତୋ ସ୍ଵୀ ଖନିକା ଶୋଇଛି । ତୁ ଯା ମୋତେ ନେଇକି ତା ଛାତି ଭିତରେ ଭର୍ତ୍ତି କରେଇ ଦେ । ତୋ ସ୍ଵୀ ତତେ ଜୀବନ ସାରା ସନ୍ତାନ ସ୍ଵଖ କି ଦେହ ସ୍ଵଖ ଟିକେ ଦେଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ଏମିତି ସ୍ଵୀ ରହି କି ଲାଭ କଣ ? ହୁଏତ ଏ ମରିଗଲେ ତୁ ଆଉ ଜଣଙ୍ଗୁ ବାହା ହେଉ ସ୍ଵଖ ଶାନ୍ତିରେ ରହି ପାରିବୁ । ଆରେ’ ଯା ଏତେ କଣ ଭାବୁଛୁ ?” ନଗେନର ଛାଇ ନିଦଟା ଚାଉଁକିନା ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ସର୍ବାଙ୍ଗ ଶରୀର ତାର ଉତ୍ତେଜନାରେ ଧରୁଆଏ । ସେ ତା ତକିଆ ତଳେ ଥିବା ଛୁରୀକୁ କାଢିଲା । ଦେଖିଲା ଜହୁ ଆଲୁଆରେ ଛୁରୀଟା କେମିତି ଚକଚକ କରୁଛି । ନଗେନକୁ ଲାଗୁଆଏ ସତେ ଯେପରି ଛୁରୀଟା ତା କାନରେ ଆସି କହି ଦେଇ ଯାଉଛି “ଆଜି କଣ ମୋତେ ତୁ ନରମ ମାଂସର ରକ୍ତ ପିଆଇବୁନି ?” ନଗେନର ଦେହ ହାତ ସବୁ ଶିଥିଲ ପଡ଼ିଯାଉଥାଏ । ସେ ପାଦ ଚିପିଚିପି ସେପଟ ଘରକୁ ଗଲା । ଦେଖିଲା ଖନିକା ଆରମରେ ନିଘୋଡ ନିଦରେ ଶୋଇଛି । ସେ ତା ପାଖକୁ ଗଲା । ନଗେନ ଦେଖୁଆଏ ଖନିକାର ଗାଲଗୁଡ଼ାକ ଭିତରକୁ ପଶି ଯାଇଛି, ଅଲରା କେଶ, ଶୁଖିଲା ଓ ଓ ଜରାଜୀର୍ଣ୍ଣ ବକ୍ଷୋତ । ଖନିକାର ଶରୀରଟା ତାକୁ ବଡ ବିକୃତ ଲାଗିଲା । ପାଖରେ ପଡ଼ିଥିବା ଗୋଟେ ତକିଆ ଆଣି ସେ ଖନିକାର ମୁହଁରେ ଜୋରରେ ଦବେଇ କି ଧରିଲା । ଖନିକା ଯେମିତି ଗଁ ଗଁ ଶବ କରିଛି; ତା ପାଖରେ ଥିବା ସେଇ ଛୁରୀକୁ ଆଣି ଖନିକାର ଛାତିରେ ପାଗଳଙ୍କ ଭଳି ଭୁଷିବାକୁ ଲାଗିଲା ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖନିକାର ପ୍ରାଣ ବାୟୁ

ଉଡ଼ି ନ ଯାଇଛି । କିଛି ସମୟ ପରେ ଖନିକାର ମୃତଦେହ ଜୁଡୁବୁଡୁ ରକ୍ତରେ ଭିଜି ଘର ସାରା ରକ୍ତ ହୋଇ ସାରିଥାଏ । ନଗେନ ଗୋଟେ ପାଗଳଙ୍କ ଭଳି ତା ମୃତ ଦେହ ପାଖରେ ବସି ସେଇ ଛୁରୀକୁ ହାତରେ ଧରି ହସୁଥାଏ । ସକାଳ ହେବାରୁ ସାହି ପଢ଼ିଶା ଲୋକ ଆସି ଏ ସବୁ କାଣ୍ଟ ଦେଖି ପୋଲିସକୁ ଖବର ଦେଲେ । ପୋଲିସ ଆସି ନଗେନକୁ ଧରି ଥାନାକୁ ନେଇ ଗଲେ । ତା'କୁ ଯେତେବେଳେ ପୋଲିସ ବାବୁ ପଚାରିଲେ “ତୁମେ ତୁମ ସ୍ଵୀକୁ କାହିଁକି ହତ୍ୟା କଲ ?” ନଗେନ ହସିହସି ହାତ ବଢ଼େଇ ସେଇ ଛୁରୀ ଆଡ଼କୁ ଦେଖେଇ କହିଲା “ୟାକୁ କେବଳ ନରମ ମାଂସ ଓ ରକ୍ତ ଦରକାର” । ପୋଲିସ ନଗେନକୁ ପାଗଳ ବୋଲି ଭାବି ପାଗଳଖାନାକୁ ପଠେଇ ଦେଲେ ଆଉ ସେ ଛୁରୀକୁ ନେଇ ଥାନାର ଗୋଟେ ପରତ୍ୟକ୍ତ ଘରେ ଫିଙ୍ଗି ଦେଇ ଆସିଲେ । ଛୁରୀ ସେ ଘରେ ପଡ଼ି ରହି ସେମିତି ଚକଚକ କରୁଥାଏ ଓ ସତେ ଯେପରି ସେ ନଗେନକୁ ଖୋଜି ପଚାରୁଥାଏ “ଆଜି କଣ ତୁ ମୋତେ ନରମ ମାଂସ ଓ ରକ୍ତର ଭୋଜି ଦବୁନି ?

ସହକାରୀ ପ୍ରଧ୍ୟାପକ

ରୋଲାଣ୍ଟ ଫାର୍ମାସୀ କଲେଜ୍

ବ୍ରଦ୍ଧପୁର -୧୦

ନଖପତା

ସୁନ୍ଦରୀ ମହାତ୍ମି

ସିନିଆର ସିଟିଜେନ ପାଇଁ ସହଜରେ ତଳ ବର୍ଦ୍ଧ ଦୁଇଟି ରିଜର୍ଟ ହୋଇଗଲା ବନମାଳୀ ମିଶ୍ର ଓ କାନ୍ତାଙ୍କ ପାଇଁ । ଫେରିବା ମୁହଁର୍ତ୍ତ ଯେତେ ପାଖେଇ ଯାଉଥିଲା, ରହିଯିବାକୁ ସେତିକି ମନ ଡାକୁଥିଲା । ବୟସର କ୍ଲାନ୍ଟ ସାନ୍ଧୁରେ ନାତୁଣୀ ସହ ଖେଳକୁଦ, ବୁଲାବୁଲି, ତା ଗୁଲଗୁଲ ହସ, ଅଭିମାନ ଭରା କାନ୍ଦ, ଅଜା ଆଜି ପଲେଇବେ କହିଲେ, ପଳନି ପଳନି କହି ଧୋ ମିନା କକ ବାନ୍ଧା କୁହ, କହି କାନ୍ଦିପକାଏ । ପ୍ରକୃତରେ ଯେତେବେଳେ ଲୁଗା ପଟା ପିଛି, ଅଳତା ଲଗେଇ ବାହାରିଲେ କାନ୍ତା ପାଦ ଦୁଇଟି ବଡ଼େଇ ଅଳତା ଲଗେଇ ସାରିବା ପରେ ନେଲପଳିସ କାହିଁ, ଗଗେଇବା କହୁଥାଏ ନାତୁଣୀ ତ ଝିଆ ସରିଯାଇଛି କହି ଭୁଲାଇ ଦେଉଥିଲା ତାକୁ । ତାର କାରଣ ନାତୁଣୀ ଜିଦ କରି ନିଜେ ଲଗେଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଲଗେଇବ, ତାଳି ତାଳିକି ଶାଢ଼ୀ, ବେଡ଼ସିର୍ ସବୁଆଡେ ବୋଲିବା ସହ ଅଭ୍ୟାସଗତ ଭାବେ, ନଖ ପାଟିରେ ଭରିବ । ସେଇଥିପାଇଁ ନାତୁଣୀର ପ୍ରବଳ ଆଗ୍ରହ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ନେଲପଳିସ ତାରୁ ଦୂରେଇ ରଖାଯାଏ । ଏମିତିକି ନେଲପଳିସ ଶିଶିଟିକୁ ଝିଆ କାନ୍ତାଙ୍କ ଭ୍ୟାନିର୍ ବ୍ୟାଗରେ ରଖିନେଇ ତାକୁ ଭୁଲା ଭୁଲି କରି ରଖିବା ପୁଣାଳୀ ଆପଣେଇ ଭୁଲାଇ ରଖୁଥାଏ ନାତୁଣୀକୁ । ଜୋଇଁଙ୍କ ଗାତିରେ ବସି ଷ୍ଟେସନ ଯାଏଁ ଅଜା ଆଜି ଖସି ଆସିଲେ ସତ ହେଲେ ବୁକୁଫଟା ଲୁହ ଓ କୋହ ହୃଦୟରେ ଜମାଟ ବାନ୍ଧୁଥିଲା । ଷ୍ଟେସନରେ ନେଲପଳିସ ଶିଶିଟିକୁ ଜୋଇଁଙ୍କୁ ଦେଇ କାନ୍ତା କହିଥିଲେ ନାତୁଣୀକୁ ଆଜି ଦିନଟା ପାଇଁ ଆଜି ଅଜା ଦେଇଛନ୍ତି ବୋଲି କହି, ଏଇଟିକୁ ଦେଇଦେବ ପୁଅ, ନେଲପଳିସ ପାଇଲେ, ନାତୁଣୀ ଆମର, ସ୍ଵର୍ଗ ସୁଖ ପାଇ ଆଉ କାନ୍ଦିବନି । ଏହା ଛଡ଼ା ଆଉ କୌଣସି ଜିନିଷ ତାର ପ୍ରିୟ ନୁହେଁ, ଏମିତିକି ଚକୋଲେର୍ ।

ହଁ ହଁ କହି ଜୋଇଁ ରଖିନେଲେ ସତ ହେଲେ ନାତୁଣୀକୁ ଦେବେ କି ଦେବେନି ଭାବି ମନଟା ଗୋଲେଇ ଘାଣ୍ଡି ହେଉ ହେଉ ତ୍ରେନ ଆସିଗଲା । ସିର୍ ଖୋଜି ବସିଯିବାକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲେ ଅଜା ଯେ ତାଙ୍କର ପରି ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣେ ଶୋଇରହିଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ସିଟରେ । ବୟସର କ୍ଲାନ୍ଟ ସାଥୀହୁରେ ଖୁବ୍ ଆରାମରେ । ଯେତେ ତାକିଲେ ମଧ୍ୟ ଭର୍ତ୍ତୁ ନଥାନ୍ତି । ତ ଶୋଇଥାନ୍ତ ଶୋଇଥାନ୍ତ କହି ଅନ୍ୟ ସିର୍ ରେ ବସିଲେ ଅଜା ବନମାଳୀ ମିଶ୍ର ଓ ଆଇ କାନ୍ତା ଦେବୀ । ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ଫେରିଗଲେ ଜୋଇଁ । ରିଜର୍ ବର୍ତ୍ତର ଦୁଇପାଖରେ ଥିବା ଛଅ ଗୋଟି ସିଟର ଯାତ୍ରୀମାନେ ରାତି ନଅଟା ଯାଏଁ ତଳ ଦୁଇ ସିଟରେ ବସି ଖିଆ ପିଆ ସାରିବା ପରେ ଯିଏ ଯାହା ସିଟରେ ଶୋଇଲା ପରେ ମଧ୍ୟ ଭର୍ତ୍ତୁନଥାନ୍ତି ସେହି ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି । ତଳ ସିଟର ଗୋଟାଏ ସିଟରେ ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣଙ୍କ ଶୋଇରହିବା ଫଳରେ ସମସ୍ତେ ଶୋଇଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବନମାଳୀ ବାବୁ ଓ କାନ୍ତା ଗୋଟିଏ ସିଟରେ ବସି ରହିଥିଲେ । ଯୁବକ ଯୁବତୀ ଶ୍ରେଣୀର ଯାତ୍ରୀମାନେ, ଉପରକୁ ଉଠିଯିବା ପରେ ମଞ୍ଚ ସିର୍ ପକାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ହଇରାଣ । ମାନବିକତା ଦ୍ୱାହିରେ କେହି ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଉଠେଇବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଶୁଅନ୍ତ ଶୁଅନ୍ତ କହି ନିଜେ ନିଜେ କିଏ କୁଆଡ଼େ ଆଡ଼ିଜଣ୍ଟ କରିନେଲେ ନିଜକୁ । ଅଜା ଆଇ ଦୁହେଁ ଗୋଟାଏ ପଟେ ବସି ବସି ରାତି କାନ୍ତୁଥିବା ବେଳେ ଝିଆ ଜୋଇଁ ଓ ପୁଅ ବୋହୁଙ୍କର ଘନ ଘନ ଫୋନ । ଭଲରେ ସିଟରେ ଶୋଇଛତ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଉତ୍ତର ହଁ ହଁ ରଖି ନାତୁଣୀ କଣ କରୁଛି ଉତ୍ତରରେ ଝିଆରୁ ନାତୁଣୀ ଶୋଉନି ଜମା ଆଉ ଆରପଟ ଘରକୁ ଯାଇ ଅଜା ଆଇ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ପଚାରୁଛି । ପୁଣି କେତେବେଳେ ଆସିବେ, ମୋ ପାଇଁ କଣ ଆଣିବେ ଇତ୍ୟାଦି ପଚାରି ଶୋଉନି କହିଥିଲା ଝିଆ ତ କାନ୍ତା କହୁଥିଲେ ତାକୁ ନେଲପଲିସ ଶିଶି ଦେଇ କହ ଅଜା ଆଇ ପଠେଇଛନ୍ତି ଦେଖିବୁ ବୁଝିକି ଶୋଇଯିବ । ଜୋଇଁ କିନ୍ତୁ ପଚାରୁଥିଲେ ସେ ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି ଉଠିଲେ ଆପଣଙ୍କ ସିର୍ ରୁ ? ? ଆପଣ ଶୋଇଲେ ତ ଠିକ ଠାକ ? କାନ୍ତା ଜାଣିଥିଲେ ନାତୁଣୀଟା ନେଲପଲିସ ପାଇଲେ

ସବୁ ଭୁଲିଯାଇଥାନ୍ତା କିନ୍ତୁ ଘାଣ୍ଡିଘୁଣ୍ଡି କରି ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗ ଓ ବେଢଙ୍ଗ କରିବ ଚାରିଆଡ଼େ ବୋଲି କେବେବି ଜୋଙ୍କ ତାକୁ ଦେଇନଥିବେ ନେଲପଲିସ । ସେ ସେମିତି ମିଛରେ ହଁ ହଁ ଝିଆକୁ ନେଲପଲିସ ଦେଇଦେବି ଓ ଦେଉଛି ଦେଉଛି କହୁଥିଲେ, ଆମେ ଦୁହେଁ ମିଛରେ ସେମିତି ଭଲରେ ଯିଏ ଯାହା ସିଟରେ ଶୋଇଛୁ କହୁଥିଲୁ ।

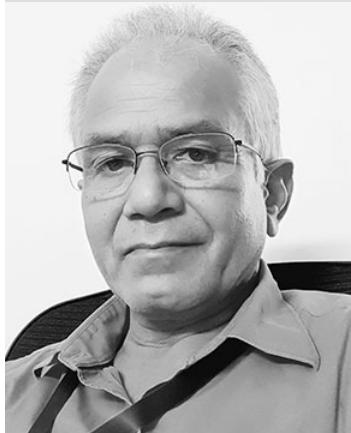
ସେ ବୟସ୍କ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ସକାଳେ ଉଠି ବିକ୍ରତ ଭାବେ କ୍ଷମା ମାଗୁଥିଲେ, ଆଉ ବୟସର ସାଧ୍ୟାହୃତରେ ରାତିସାରା କଷ୍ଟ ପାଇ ଅଣ୍ଟା ସଲଖ କରି ଅଜା ଆଇ ଦୁହେଁ ବ୍ୟାଗପତ୍ର ଧରି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଥିଲେ । ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ ଅପେକ୍ଷାରତ ପୁଅ ବୋହୁ ପଚାରୁଥିଲେ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେଇନିତ ? ? ବନମାଳୀ ମିଶ୍ର ନାହିଁ ନାହିଁ କରୁଥିଲେ ତ କାନ୍ତା ନାତୁଣୀଗା ମନେ ପଡ଼ୁଛି କହି କାନ୍ଦିପକାଇଥିଲେ । ପୁଅ କହିଥିଲା, କିଛି ଦିନ ସେମିତି ଲାଗିବ । ହଉ ଆସ, ଗାଡ଼ି ବାହାରେ ଅଛି । ସେଦିନ ତୋର ହାବୁଡ଼ରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଥିବା ଗାଡ଼ିରେ ବସି କାନ୍ତା କହୁଥିଲେ ରଖ ପୁଅ ଗାଡ଼ି । ବରା ଓ ଚା ପିଇ ଘରକୁ ଯିବା । ପରଦିନ ଶାଶୁ ବୋହୁ ସାବିତ୍ରୀ ଓଷା କରି ସମସ୍ତେ ଶୋଇଗଲା ପରେ କାନ୍ତା ନାତୁଣୀକୁ ଫୋନ କରି କହୁଥିଲେ ତୋ ପାଇଁ ନେଲପଲିସ ପୂଜା କରି ରଖିଛି । କଣ ବୁଝିଲା କେଉଣି ନାତୁଣୀ କହୁଥିଲା କାଲିକି ଆସିବ ଆଇ । ହଁ ହଁ କହି ଫୋନ ରଖୁଥିଲେ କାନ୍ତା ।

ସାକ୍ଷୀଗୋପାଳ, ପୁରୀ

୯୦୪୦୯୭୩୩୭

ମୋଷ

ବିନୟ ମହାପାତ୍ର

ସବୁଦିନ ସକାଳ ସାତେ ପାଞ୍ଚଟା ବେଳକୁ ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀଙ୍କର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ । ଖୁବ୍ ବେଣୀ ଧର୍ମପରାୟନୀ ନାରୀ ନହେଲେ ମଧ୍ୟ ସକାଳେ ଉଠିଲେ ପ୍ରଥମେ ଦୁଇହାତ ଯୋଡ଼ି ଭଗବାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରନ୍ତି, ଦୁଇହାତ ପାପୁଲିକୁ ଘଷି ତାର ଉଷ୍ଣତାରେ ଆଖିକୁ ଟିକିଏ ସେକିଦିଅନ୍ତି, ତାପରେ ଦୁଇହାତକୁ ଆଖି ସାମ୍ନାରେ ରଖି ‘କରାଗ୍ରେ ବସନ୍ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ, କରମଧ୍ୟ ସରସ୍ଵତୀ, କରମୂଳେ ତୁ ଗୋବିନ୍ଦ, ପ୍ରଭାତେ କର ଦର୍ଶନ’ ମନ୍ତ୍ରଟି ବୋଲନ୍ତି । ଏଇ ଅଭ୍ୟାସଟି ତାଙ୍କର ପିଲାଟିଦିନରୁ ରହି ଆସିଛି, ପିଲାବେଳେ ଜେଜେ ଶିଖାଇ ଦେଇଥିଲେ, ସେବେଠାରୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମିତି କରି ଅସୁଛନ୍ତି ।

ନିଜେ ଶେଜ ଛାଡ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ଜୀବନବାବୁଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉଠାଇଦେଇ ଯାଆନ୍ତି । ସବୁଦିନ ସକାଳେ ଉଭୟେ ପ୍ରାୟ ଏଇ ସମୟରେ ଉଠନ୍ତି । ମୁହଁ ହାତ ଧୋଇ ଅଧିଷ୍ଟାଏ/ପଇଚାଳିଶ ମିନିଟ ଯୋଗ ପ୍ରାଣାୟମ କରନ୍ତି । ତାପରେ ଯାଇ ଆଉ ଯାହା କାମ । ଉଭୟଙ୍କର ବୟସ ପଚାଶ ପାଖାପାଖି ହୋଇ ଆସିଲାଣି, ତେଣୁ ନିଜକୁ ଫିର୍ଦ୍ଦ ରଖିବା ପାଇଁ ନିୟମିତ ଯୋଗକରିବା ପ୍ରାୟ ଦୁଇବର୍ଷ ହେଲା ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି ସେମାନେ । ଯୋଗ ପ୍ରାଣାୟମ ପରେ ସୁମିତ୍ରା ଚାହା ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ରୋଷେଇ ଘରକୁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ଜୀବନବାବୁ ବାହାର କବାଟଖୋଲି ବାହାରର ସକାଳୁଆ ଶୁଣ ଥଣ୍ଡା ପବନ ଖାଇବା ସହିତ ଖବରକାଗଜ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ବାରଣ୍ୟାକୁ ଚାଲି ଆସନ୍ତି । ଦିନ ହୋଇଗଲେ ଗାତି ମଟର ଚାଲିଲେ ସହରର ପବନ ଧୂଳି ଧୂଆଁରେ ବିଶାଙ୍କ ହୋଇଯାଏ, ସକାଳର ଏଇ ଶୁଣ ବାୟୁ ଦିନସାରା ଦୁର୍ଲଭ ହୋଇଯିବ । ଉଭୟେ ଗୋଟିକ କଲେଜରେ ଅଧ୍ୟାପନା

କରନ୍ତି । ସହର ତଳି ଅଞ୍ଚଳରେ ଏଇଠି ଜାଗାଖୟେ କିଣି ନିଜର ଘରଟିଏ କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ଦୁଇ ଝିଆ ଏବଂ ପୁଅଟିଏକୁ ମିଶାଇ ପାଞ୍ଜ ଜଣର ଛୋଟିଆ ପରିବାରଟିଏ । ଜୀବନରେ ବହୁତ ଗୁଡ଼ାଏ ସ୍ଵପ୍ନ ନଥିଲା ଜୀବନ ବାବୁଙ୍କର । ସ୍ଵାମୀ ସ୍ଵୀ ଉଭୟେ ମାନବପ୍ରେମୀ, ମଣିଷ ଭିତରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦେଖନ୍ତି । ଚିତା ଚକ୍ରନ କରିବା ଏବଂ ଧାର୍ମିକତା ଦେଖେଇ ହେବାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତିନି । ସାଧାସିଧା ଜୀବନ ଏବଂ ଜୀବନରେ ଖୁସି ଭରପୁର ଏଇଟି ଧିଲା ତାଙ୍କର ଜୀବନର ମନ୍ତ୍ର ।

ଦୁନିଆର ଯେତେ ସୁଖ ସବୁ କିଛି ପଇସା ଦେଇ କଣ କିଣିଛୁଏ ? କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ଏଇ ସୁଖ ଟିକିଏ ପାଇବା ଆଶାରେ ଟଙ୍କା ପଛରେ ଗୋଡ଼େଇ ଚାଲିଛନ୍ତି, ଟିକିଏ ସୁଖକିଣିବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ପଇସା ଦେଇ ସବୁ ସୁଖ କିଣି ହୁଏନା, ଆହୁରି ସୁଖ, ଆହୁରି ସୁଖ ଆଶାରେ ଶେଷରେ ନିରାଶା ମିଳେ ଏବଂ ସେହି ନିରାଶରୁ ଦୁଃଖ ହିଁ ହାତକୁ ଆସେ । କିନ୍ତୁ ଖୁସି ? ଖୁସି କଥା କେହି ଭାବେନା । ଖୁସି ଯେ ବହୁତ ସହଜରେ, ମାଗଣାରେ ମିଳିଯାଏ, ଏକଥା କିନ୍ତୁ କେହି ବୁଝି ପାରନ୍ତିନି, ଏଇ ସରଳ କଥାଟି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବହୁତ ଜଟିଳ ଲାଗେ । ସୁଖ ଏବଂ ଖୁସି ଭିତରେ ଧିବା ସାମାନ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେଦଟିକୁ ଠିକ୍ ଭାବେ କେହି ବୁଝି ପାରନ୍ତିନି । ସମସ୍ତେ କେବଳ ଭାବନ୍ତି ସୁଖ ମିଳିଗଲେ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ମିଳିଯିବ, କିନ୍ତୁ ଏତିକି ବୁଝି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ସୁଖ ସହିତ ଖୁସିର କିଛିବି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ସୁଖ ବାହାରୁ ମିଳେ, ଖୁସି କିନ୍ତୁ ମଣିଷ ନିଜଭିତରୁ, ନିଜ ହୃଦୟରୁ ପାଏ, ସେଇଠି ଅନୁଭବ କରେ ସେଇ ଅଦ୍ଭୁତ, ଅପୂର୍ବ, ଦିବ୍ୟ ଅନୁଭୂତିକୁ ।

ବାରଣ୍ଟାକୁ ଆସିଲା ପରେ ଜୀବନବାବୁଙ୍କ ନଜର ଖବରକାଗଜ ବଣ୍ଟଳଟା ଉପରେ ପଡ଼ିଲା । ଖବର କାଗଜବାଲା ତା ସାଇକେଲରେ ବସି ରାତ୍ରା ଉପରୁ ପ୍ରତିଦିନ ଏମିତି ବଣ୍ଟଳକରି ଖବର କାଗଜ ଫୋପାତି ଦେଇ ଚାଲିଯାଏ । ଯୁଦ୍ଧ ବିରାମ ସତ୍ୟ ପାକିସ୍ତାନ ଯେପରି ମୋର୍ଗାରରୁ ଗୁଲି ଗୋଲା ଛାଡ଼େ, ଛାଡ଼ିବାଟା ତା କାମ, ସେଲଟା କେଉଁଠି ପଡ଼ିବ

କିଏ ମରିବ ସେଥିରେ ତାର କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ, ସେପରି ଏଇ ଖବର କାଗଜ ବାଲାଏ । ତୁମ ସୀମା ଭିତରକୁ ଖବର କାଗଜ ଫୋପାଡ଼ିବା ତାଙ୍କ କାମ, କିନ୍ତୁ କାଗଜ କୋଉଁଠି ପଡ଼ିବ ତାର କିଛି ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟ ନାହିଁ । କାଗଜ କୋଉଁ ଦିନ ବାରଣ୍ଟାରେ ମିଳେ ତ କେଉଁଦିନ ଲନ୍ ରେ ଥିବା ପିଞ୍ଜୁଳିଗଛରେ ଲଟକୁଥାଏ । କେବେ କେବେ ଲନ୍ ରେ କେଉଁ ଫୁଲଗଛ ତଳୁ ମିଳିଯାଏ । ଖବର କାଗଜଟା କେଉଁଦିନ କେଉଁଠି ମିଳିବ ତାର କିଛି ଠିକଣା ନଥାଏ । ଆଜି ବୋଧେ ଲକି-ଡେ, କାଗଜଟା ବାରଣ୍ଟା ଉପରେ ଠିକ୍ ଜାଗାରେ ମିଳିଗଲା ।

ଖବରକାଗଜ ବଣ୍ଟିଲଟା ହାତରେ ଉଠାଇ ସୁମିତ୍ରାଙ୍କୁ ତାକ ଛାଡ଼ି କହିଲେ, ଆରେ ତା ନେଇ ବାରଣ୍ଟାକୁ ଚାଲିଆସ, ଏଇଠି ଆଜି ଭଲ ସୁଲୁସୁଲିଆ ଥଣ୍ଡାପବନ ବୋହୁଛି । ତା' ସାଙ୍ଗରେ କିଛି ଫ୍ରେସ ପବନ ବି ପିଇବାକୁ ମିଳିବ ଆଜି, କହି ନିଜେ ଆରାମ ଗୌକିଟାରେ ବସିପଡ଼ିଲେ । ଖବରକାଗଜଟା ଖୋଲି ପ୍ରଥମେ ‘ଆଜିର ଅନୁଚିତା’ ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଏଇଟା ତାଙ୍କର ନିତିଦିନିଆ ଅଭ୍ୟାସ, ପ୍ରଥମେ ନୀତିବାକ୍ୟ ଟାହିଁ ପଡ଼ନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗେ, ପ୍ରତିଦିନ କିଛି ନୁଆ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଯାଏ ସଂସାର ବିଷୟରେ । “କାମନାର ବିନାଶରେ ଦୁଃଖର ବିନାଶ” । ସେଇଠି ଅଟକି ଗଲେ ଜୀବନବାବୁ । ଏଇ ବାକ୍ୟଟି କିଛି ନୁଆ ନୁହେଁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ । ପିଲାଟି ଦିନରୁ ପଢ଼ି, ଶୁଣି ଆସୁଛନ୍ତି ଗୌତମବୁଦ୍ଧଙ୍କର ଏଇ ପବିତ୍ର ବାଣୀଟି । ଆଜି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ କିଛି ନୁଆ ନୁଆ ଲାଗିଲା । ଖବରକାଗଜଟା ଖୋଲାହୋଇ ପଡ଼ିଛି କୋଳଉପରେ ଆଉ ଜୀବନବାବୁଙ୍କ ଆଖିଦୁଇଟି ଶୂନ୍ୟରେ କେଉଁ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷରେ ଯାଇ ଅଟକିଯାଇଛି ଯେପରି । ହଠାତ୍ ଗୋଟିଏ ବାକ୍ୟ, ଆଜି ତାଙ୍କୁ ଦାର୍ଶନୀକ କରିଦେଇଛି ସତେ । କଥାଟାକୁ ବାରମ୍ବାର ମନରିତରେ ଦୋହରାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ସେଇ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ମନକୁ ବାରମ୍ବାର ଆସୁଛି । କାମନାର ବିନାଶ କିପରି ହୁଏ ? ସତରେ କଣ କାମନାର ବିନାଶ ହୁଏ ? କାମନାର

ବିନାଶ ହୋଇଗଲେ କଣ ସତରେ ସବୁ ଦୁଃଖ ଚାଲିଯାଏ ଏବଂ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାୟୀ
ହୋଇଯାଏ ?

ପାଞ୍ଜ ବର୍ଷ ପୂର୍ବର କଥା, କଲେଜ ଗଲାବେଳେ ଟ୍ରାଫିକ ଛକରେ ଗ୍ରୀନ ଲାଇଟ୍‌କୁ
ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବା ସମସ୍ତରେ ରାସ୍ତାରେ ଛିଣ୍ଡା ଫ୍ରାଙ୍କ ଖଣ୍ଡିଏ ପିନ୍ଧି, ଶୀତରେ ଥୁରୁ ଥୁରୁ
ହୋଇ ଛୋଟ ଝିଅଟିଏ ଭୋକରେ କିଛି ଖାଇବାକୁ ମାଗୁଥିଲା । ବିଚାରୀ, ଆଖିରୁ ତାର
ଲୁହ ଗଡ଼ି ପଡ଼ିଲା, ଯେତେବେଳେ ସେ କହିଲା ‘ବାବୁ କାଲିରୁ କିଛି ଖାଇନି, ଭୋକ
ଲାଗୁଛି, କିଛି ପଇସା ଦିଆ ଖାଇବାକୁ’ । ଜୀବନ ବାବୁ ବି ତରଳି ଯାଇଥିଲେ ତାକୁ ଦେଖି,
ତାଙ୍କର ଆଖିବି ଜକେଇ ଆସିଥିଲା । ସେଇ ଛୋଟ ଝିଅଟିର ମୁହଁରେ ତାଙ୍କୁ ନିଜ କୁନ୍ତି
ଝିଅର ମୁହଁ ଦିଶି ଯାଇଗଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାକୁ ସାଥିରେ ନେଇ ପାଖ ହୋଇଲାରେ
ବସେଇ ପେଟଭରି ଖାଇବାକୁ କହିଥିଲେ । ଝିଅଟିର ସାମ୍ନାରେ ବସି ତାକୁ ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ
ଦେଖୁଆନ୍ତି । ଝିଅଟି ଭୋକ ବିକଳରେ କିପରି ଜଳ୍ଦି ଜଳ୍ଦି ଖାଇ ଯାଉଥାଏ, ତାର
ସମସ୍ତ ଧ୍ୟାନ କେବଳ ସେଇ ଭାତଥାଳି ଉପରେହିଁ ସ୍ଥିର ରହିଥିଲା । ଯେପରି କେଉଁ
ଅନାଦି କାଳରୁ ତାର ଏ କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ଜଠର ଭୋକରେ ଜଳୁଛି । ନିର୍ବିକାର ଭାବରେ ତାର
ହାତ ଭାତଥାଳିରୁ ପାଟି ଆଉ ପାଟିରୁ ଭାତଥାଳି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଉଛି ଆସୁଛି ଠିକ୍ ଗୋଟିଏ
ଯନ୍ତ୍ର ପରି ! ପାଖରେ କିଏ ଅଛି, କିଏ ତାକୁ ଦେଖୁଛି, ଚାରିପାଖରେ କଣ ହେଉଛି,
କୌଣସି ଦିଗକୁ ତାର ଧ୍ୟାନ ନାହିଁ, ସମ୍ମୁଖ୍ୟ ନିର୍ଲପ୍ତ ନିର୍ବିକାର । ଖାଇ ସାରିଲା ପରେ ତା
ଆଖିରେ ଯେଉଁ ତୃପ୍ତି ଓ ଆନନ୍ଦ ଦେଖା ଦେଇଥିଲା, ସେ ଦୃଶ୍ୟ କିଛି ଦିଆଁ ଦର୍ଶନ ଠାର
କମ୍ ନଥିଲା ତାଙ୍କପାଇଁ । ତା ଆଖିର ଚମକ୍ ତା ଓଠର ସେଇ ଟିକିଏ ତୃପ୍ତିଭରା ହସ
ସତେ ଯେମିତି ଜୀବନବାବୁଙ୍କୁ ଜୀବନର ସମସ୍ତ ଉପଲବ୍ଧିର ଅନୁଭବ ଦେଇ ଦେଇଥିଲା
। ଛପନ ଭୋଗ ଖାଇ ସାରିଲା ପରେ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ମୁହଁରେ ହୁଏତ ଏ ତୃପ୍ତିର ଭାବ
ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ କି ନାହିଁ ଜଣାନାହିଁ ।

ତା'ପରେ ଜୀବନବାବୁ ଝିଅଟିକୁ ନେଇ ଗୋଟିଏ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆସିଥିଲେ । ମର୍ମରେ ମର୍ମରେ ନିଜେ ଯାଆନ୍ତି ସେଇ ଆଶ୍ରମକୁ, ଝିଅଟିକୁ ଥରେ ଦେଖିଆସିବାକୁ । ତାଙ୍କର ଯେପରି ଗୋଟାଏ ମାୟାର ବନ୍ଧନ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ସେଇ ଝିଅଟି ସାଥିରେ । ଥରେ ସୁମିତ୍ରାଙ୍କୁ କି ସାଥିରେ ନେଇ ଯାଇଥିଲେ ଆଶ୍ରମକୁ । ଝିଅଟିକୁ ଦେଖି ସୁମିତ୍ରାଙ୍କର ମାତୃତ୍ଵ ଜାଗି ଉଠିଥିଲା । ହାତବଜାଇ କୋଳେଇ ନେଇଥିଲେ ତାକୁ, ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଥିଲେ ଛାଡ଼ିରେ । ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ି ଆସିଥିଲା ତାଙ୍କର । ବଡ଼ କରୁଣଭାବେ ପଚାରିଥିଲେ, କି ପାପ କରିଥିଲା ବିଚାରୀ ଏ ନିସ୍ତାପ ଶିଶୁଟି ? ଏଇଟା କଣ ତାର ଅପରାଧ, ସେ ଝିଅଟିଏ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହେଇଗଲା ! ସୁମିତ୍ରା ତା ମୁହଁକୁ ସେମିତି ଅପଳକ ନୟନରେ ଅନେଇ ରହିଗଲେ, କହିଲେ ଏଇ ଝିଅଟିର ନାଆଁ ଆଜିଠାରୁ ମୁଁ ଯାଙ୍ଗସେନୀ ଦେଲି । ସେ କହନ୍ତି, ଏଇ ଝିଅଟି ଦ୍ରୌପଦୀ ପରି ଦ୍ରୁପଦ ରାଜାଙ୍କ ହୋମାଗ୍ନିରୁ ନୁହେଁ ସିନା କିନ୍ତୁ କୁର ସଂସାରର ଘୃଣାର ଅଗ୍ନିରୁ ଜନ୍ମିଛି, ଦ୍ରୌପଦୀ ପରି ସେ କୌରବ କୂଳର ନାଶ କରି ପାରିବ କି ନାହିଁ ଜଣାନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ତା ମୁହଁର ଜ୍ୟାତିକୁ ଦେଖ, ସତେ ଯେପରି ଶିଶୁରୀୟ ଆଭା ଝଟକୁଛି ତା ମୁହଁରୁ । ସେ ଯାଙ୍ଗସେନୀ, ସେ କୃଷ୍ଣା, ସୁମିତ୍ରା ଦେବି ଝିଅଟି ଆଜ୍ଞା ମୁହଁ ଫେରାଇ ଥରେ ଜୀବନବାବୁଙ୍କ ଆତକୁ ଅନାଇ କହିଲେ ତୁମେ ତାର ସଖା ହୋଇପାରିବ ? ତା ପାଇଁ କୃଷ୍ଣ ହୋଇ ତାକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାରେ ସହାୟତା କରିପାରିବ ? ମୁଁ ଅଛି ତୁମ ସାଥିରେ, ସେ ପଢ଼ିବ, ବଢ଼ିବ, ବହୁତ ବଡ଼ ମଣିଷଟିଏ ହେବ । ଆମର ଦୁଇଟି ନୁହେଁ ଆଜିଠାରୁ ତିନୋଟି ସନ୍ତାନ । ଅନାଥାଶ୍ରମର ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କୁ ବଡ଼ ବିନନ୍ତି କରି ସେଇଦିନ ତାକୁ ସାଥିରେ ନେଇ ଆସିଥିଲେ ।

ସପ୍ତାହକ ପରେ ସରକାରୀ କାଗଜପତ୍ର ଫରମାଲିଟି ପୁରା ହୋଇଗଲା ପରେ ଆଇନଟିଟି ସେ ତାଙ୍କର ତୃତୀୟ ସନ୍ତାନ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଗେଟିଏ ପୁଅ, ଗୋଟିଏ ଝିଅ

ପରେ କୃଷ୍ଣା ସେମାନଙ୍କର ଆଉ ଗୋଟିଏ ଛିଆ । ସେତେବେଳେ ଜାଙ୍ଗସେନୀ ଚାରିବର୍ଷର ଥିଲା, ଆଜି ସିଏ ନଅବର୍ଷର ହୋଇଗଲାଣି । ସ୍ଵୁଲ ଯାଉଛି, କୁଏବେଳେ ଫାଷ୍ଟ ହେଉଛି, ଖେଳକୁଦ ହେଉ କି ନାଚଗୀଡ଼ ସବୁଥିରେ ସେ ପାରଙ୍ଗମ । ତା ପାଇଁ ଜୀବନବାବୁ ଓ ସୁମିତ୍ରା ଉଭୟଙ୍କ ମନରେ ଗର୍ବ ଆସେ, ଭଗବାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ କହିବାକୁ ମଥା ନଇଁ ଆସେ । ପ୍ରଭୁଙ୍କର କି ବିଚିତ୍ର ଲୀଳା, କାହା ପାଇଁ କାହାକୁ ଗଢିଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପରି ଏଇ କୃଷ୍ଣା କେଉଁଠି କାହା କୋଳରେ ଜନ୍ମହେଲା ଆଉ କାହା କୋଳରେ ବନ୍ଦୁଛି ! ଛିଆଟିଏ ବୋଲି ତାକୁ ଏମିତ ଅନାଥକରି ଛାଡ଼ି ଦିଆଗଲା । କେତେ ହତଭାଗା ସେ ମାଆ ବାପା । ହୀରାକୁ ସାମାନ୍ୟ କାଚର ତୁଳୁଡ଼ାଟିଏ ଭାବି ଫୋପାଉଦେଲେ !

ଜୀବନ ବାବୁ ଭାବୁଥିଲେ ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ତଳର ସେଇ ଅନାଥ ଭୋକିଲା ଜାଙ୍ଗସେନୀର କଥା । ସେତେବେଳେ ତାର ଭୋକ, ମୁଠାଏ ଅନ୍ତିମାତ୍ର ତାର ବ୍ୟାକୁଳ କ୍ରମନ କଣ ତାର କାମନା ଥିଲା ? ତାର ଭୋକ ଯଦି ତାର କାମନା ଥିଲା, ତେବେ ସେଇ କାମନାର ବିନାଶ ସେ କିପରି କରି ପାରିଥାଆନ୍ତା ? ? ସେଇ ଭୋକ, ତାର ଖାଇବାର ଇଚ୍ଛା, ତାର କାମନା, ସେଇ କାମନାର ବିନାଶ ହୋଇଥିଲେ ତାର ନିଜର ବି ବିନାଶ ହୋଇ ଯାଇଥାଆନ୍ତା । ତେବେ ତାର ସେଇ ଖାଇବା କାମନାର ବିନାଶର ନାଆଁ କଣ ନିର୍ବାଣ (ମୋକ୍ଷପ୍ରାପ୍ତି) ହୋଇ ଥାଆନ୍ତା ? ? ?

ବୁଦ୍ଧ କେବେଠାରୁ ନିର୍ବାଣ ପ୍ରାପ୍ତି କରି ଚାଲିଗଲେଣି । ଆଜି ଜୀବନ ବାବୁଙ୍କୁ ଫୁଲଶୂନ୍ଦର ଭଉର କିଏ ଦେବ ? ହଁ ସୁମିତ୍ରା, ହୁଏତ ସେ କିଛି କହିପାରିବେ ଏ ବିଷୟରେ । ଜୀବନବାବୁ ସିନା କେମିଷ୍ଟ୍‌ର ଅଧ୍ୟାପକ କିନ୍ତୁ ସୁମିତ୍ରା ତ ଫିଲୋସୋଫୀ ପଢାନ୍ତି, ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣିଥିବ ।

ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ତା ଦୁଇକପ୍ ନେଇ ବାରଣ୍ଣାକୁ ଆସି ସାମ୍ନା ଟି'ପଯ୍ୟ ଉପରେ ଗୋଟିଏ କପ୍ ରଖିଦେଇ କହିଲେ, ହେଇଟି ତା' ନେଇଆସିଛି ପିଇନିଆ । ଥଣ୍ଡା

ହୋଇଗଲେ ଆଉ ଥରେ ଗରମ କରିବାକୁ କହିବନି, ଆଗୁଆ କହିଦେଉଛି । ହଠାତ୍ ଜୀବନ ବାବୁ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହେଲେ ଯେପରି । କହିଲେ ହଁ ହଁ ପିଉଛି କହି ତା' କପଟିକୁ ଉଠାଇନେଇ ଭୋକେ ପିଇ ଗୋଟିଏ ଦୀର୍ଘନିଶ୍ଚାସ ଛାଡ଼ି କହିଲେ, ଜାଣିଛ ସୁମିତ୍ରା, ଗୌଡ଼ମବୁଦ୍ଧ ଠିକ୍ କହିଥିଲେ, ‘କାମନାର ବିନାଶରେ ଦୁଃଖର ବିନାଶ’ ଆମ ମଣିଷ ଜୀବନରେ ସବୁ ଦୁଃଖ ଏଇ କାମନାରୁ ତ ଆସେ । କାମନା ନାହିଁ ତ ଦୁଃଖବି ନାହିଁ, କାମନା ନଥିଲେ, ସବୁ ସୁଖ ମିଳିଯିବ, ନିର୍ବାଣ ବି । ହେଲେ ଏ କାମନାର ବିନାଶ କିପରି ହୁଏ ?

ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ହଁଟିଏ କହି ରହିଗଲେ । ତା' କପରେ ମୁହଁ ଲଗାଇ ତା' ଭୋକାଏ ପିଇ କହିଲେ, ଆଉ ଥରେ କୁହ, କଣ କହୁଥିଲ । ଜୀବନବାବୁ କହିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ, କାମନାର.... ସୁମତି ଦେବୀ ତାଙ୍କୁ ଅଟକେଇ ଦେଇ କହିଲେ, ନାଇ ନାଇ, ଲାକ୍ଷ ଲାଇନଟା ଆଉଥରେ କୁହ, ଜୀବନରେ କାମନା ନଥିଲେ.... ଜୀବନବାବୁ କହିଲେ, ହଁ, ହଁ ଜୀବନରେ କାମନା ନାହିଁତ ଦୁଃଖବି ନାହିଁ, ସବୁ ସୁଖ ମିଳିଯିବ, ନିର୍ବାଣ ବି । ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ କହିଲେ ଏଇ ବାକ୍ୟଟା ଆଉଥରେ କୁହ, ଜୀବନ ବାବୁ ପୁଣି ଥରେ କହିଲେ ସେ ବାକ୍ୟଟି, ଏମିତି ଆଉ ଥରେ, ଆଉ ଥରେ କହି କହି ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ଜୀବନବାବୁଙ୍କ ମୁହଁରୁ ସେଇ ବାକ୍ୟଟିକୁ ଦଶଥର ରିପିଟ କରେଇଦେଲେ । ଶେଷରେ ଜୀବନବାକୁ ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲେ, ଆରେ, ତୁମେ କହିବାକୁ କଣ ତାହଁଛ ? ବାକ୍ୟଟାକୁ ବାରମ୍ବାର କହିଲେ କଥାଟା କଣ ବଦଳିଯିବ ? ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ବଡ଼ ଶାନ୍ତ ସ୍ଵରରେ କହିଲେ ନାହିଁ, କଥାଟା ବଦଳିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ ବଦଳି ଯିବ ।

ଜୀବନବାବୁ ଜିଜ୍ଞାସୁ ଆଖିରେ ସୁମିତ୍ରାଙ୍କ ମୁହଁକୁ ତାହଁ ରହିଲେ । ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ କହିଲେ, ଦେଖ, କଥାଟା ବହୁତ ସିମ୍ବଲ, ତୁମେ କହିଲ ଜୀବନରେ କାମନା ନଥିଲେ ସବୁ ସୁଖ ମିଳିଯିବ, ମୋକ୍ଷ ବି । ଏଇଆ ନା' ? ଏତିକି କହି ଜୀବନବାବୁଙ୍କ ମୁହଁକୁ ତାହଁଲେ ।

ଜୀବନବାକୁ ମନେ ମନେ ବାକ୍ୟଟିକୁ ଥରେ ଦୋହରାଇ ନେଇ, କଣ ଚିକିଏ ଭାବି କହିଲେ ହଁ ସେଇକଥା । ତାପରେ ସୁମିତ୍ରା ଦେବି ବାକ୍ୟଟିର ପୋଷ୍ଟମଟମ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । କହିଲେ ବାକ୍ୟଟିକୁ ଓଲଟେଇ ଦେଖ, ‘ଜୀବନର ସବୁ ସୁଖ ଏବଂ ମୋଷ୍ଟପ୍ରାସ୍ତି ପାଇଁ କାମନାର ବିନାଶ କରିବାକୁ ହେବ’ ଏମିତି ହେବନା ବାକ୍ୟଟି । ଜୀବନ ବାବୁ ଯେପରି କିଛି ହିସାବ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ, ମନେମନେ ବାକ୍ୟଟିକୁ ପୁଣି ଥରେ ଦୋହରାଇ ପରଖିନେଲେ ଏବଂ କହିଲେ, ଏକଜାକଟି ସେଇ କଥା । ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ କହିଲେ, ବାକ୍ୟଟିକୁ ଟିକେ ସରଳ କରିଦେବା । ଜୀବନର ଅସଲ ସୁଖ ଏବଂ ନିର୍ବାଣ ପାଇଁ କାମନାର ବିନାଶ କରିବା । ମାନେ ସୁଖ ଏବଂ ମୋଷ୍ଟପ୍ରାସ୍ତି ପାଇଁ, କାମନାର ବିନାଶ କରିବା । ତେବେ ‘କାମନାର ବିନାଶ କରିବା’ କାର୍ଯ୍ୟଟି କଣ ଏକ କାମନା ନୁହେଁ ? କିଛି ପାଇବା ପାଇଁ ଆଶା କରିବା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ କିଛି କରିବା ତ କାମନା, ନା’ କଣ କହୁଛ ? ? ଜୀବନବାବୁ ବାଧ୍ୟ ଶିଷ୍ୟଟିଏ ପରି ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ହଁ କହିଲେ ।

ସୁମିତ୍ରା ଦେବି ପଚାରିଲେ, ପୁଣି ଏଇ ନୃତନ କାମନାର ବିନାଶ ପାଇଁ ଆଉ କଣ କରିବ ? ଯେମିତି ଯାହା କଲେବି, ଶେଷରେ ଏମିତି ଏକ ନୁଆ କାମନା ପୁଣି ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ଉଠିବ । ଠିକ୍ ପିଆଜର ପାଖୁଡ଼ା ଛତେଇଲା ଭଳି । ଅସଲ କଥା ହେଲା କାମନାଠାରୁ ମଣିଷର ମୁକ୍ତି କେବେବି ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ମଣିଷ କାମନା ଠାରୁ ଯେତେ ଦୂରକୁ ଯିବାପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ କାମନା ସେତେ ତୀବ୍ର ଗତିରେ ତାର ପିଛା କରିବ, ଠିକ୍ ଯେପରି ନୀରିହ ମୃଗ ଶାବକ ପଛରେ ଶ୍ଵରୁତ୍ତମ ସାର୍କୁଳ ତାର ପିଛାକରେ । କାମନା ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଣିଷଙ୍କ ନିଜର ବଶିଭୂତ କରି ନନ୍ଦେଇଛି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମର ପିଛା ଛାଡ଼ିବନି । ଆହୁରି ଅଧିକ ପାଇବାର ଛାଇ ମଣିଷର ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଏବଂ ଏହି ପ୍ରବୃତ୍ତି ସମସ୍ତ କାମନାର ଜନନୀ । କିନ୍ତୁ ମଣିଷ ଯଦି କାମନାର ବଶର୍ତ୍ତୀ ନହୋଇ କାମନାକୁ ନିଜର ବଶିଭୂତ କରିପାରିବ

ତେବେ ମୋଷ ପ୍ରାସି ହେବକି ନାହିଁ ଜାଣେନି କିନ୍ତୁ ଜୀବନରେ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଖୁସି ନିଶ୍ଚିନ୍ତାବେ ପ୍ରାସି କରିପାରିବ ।

ନିର୍ବାଣର କାମନା କରି ବୁଦ୍ଧ ସମସ୍ତ କାମନାର ବିନାଶ କରିପାରିଥିଲେ କି ନାହିଁ ଜଣାନାହିଁ । ନିର୍ବାଣର କାମନାକରି ସେ ନିର୍ବାଣ ପାଇଥିଲେ କି ନାହିଁ କିଏ ଜାଣେ ? କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯାହା ଭାବେ, ସେଇଟା ହେଉଛି, “କାମନାର ବିନାଶରେ ଦୁଃଖର ନୁହେଁ, ବରଂ ଜୀବନର ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ” କିମ୍ବା କଥାଟାକୁ ତୁମେ ଏମିତି ବି କହିପାର, ‘ଜୀବନର ବିନାଶ ପରେ କାମନାର ବିନାଶ’ । ମଣିଷ ମଲାପରେ କାମନା ବି ମରିଯାଏ । ମଲା ମଣିଷର ଆଉ କଣ କିନ୍ତୁ କାମନା ଥାଏ ? ଅସଲ କଥା ହେଲା, ଏଇ କାମନା ହିଁ ମଣିଷକୁ ଜୀବିତ ରଖିଛି । ଜୀଇବାର ଛଙ୍ଗା ଏକ କାମନା । ଭୋକ ଲାଗିଲେ ଖାଇବାର ଛଙ୍ଗା ଓ କାମନା, ଶୀତ ଲାଗିଲେ ଘୋଡ଼େଇ ହେବାର ଛଙ୍ଗାବି ତ କାମନା ! ଭଗବାନଙ୍କର ଆଶିର୍ବାଦ, କରୁଣା ପ୍ରାସି କରିବାର ଛଙ୍ଗା ବି କାମନା । ଜୀବନରେ ସୁଖ ଭୋଗିବା, କଷ୍ଟ ନପାଇବା ବି କାମନା । ପରିବାରକୁ ସୁଖି ରଖିବା, ସନ୍ତାନଙ୍କୁ ଯୋଗ୍ୟ କରିବା ଏସବୁତ କାମନା ?

କେଉଁ କାମନାର ବିନାଶ କରିବ ମଣିଷ ? ଆଉ ରହିଲା କାମନାର ବିନାଶରେ ନିର୍ବାଣ ବା ମୋଷ ପ୍ରାସି ହେବା କଥା । ତୁମକୁ ଚାର୍ବାକଙ୍କର ଥିଓରୀ ବିଷୟରେ କହି ଦେଉଛି, ଚାର୍ବାକ କହିଛି ; “ନ ସ୍ଵର୍ଗ ନାପବର୍ଗ ବା ନୈବାତ୍ମା ପରଲୌକିକଃ । ନୈବ ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମାଦୀନାଂ କ୍ରୀଯ୍ୟାଷ୍ଟ ଫଳଦାୟିକାଃ ॥” ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଵର୍ଗ ଅବା ନର ଏପରି କିନ୍ତୁ ସ୍ଵାନ ନାହିଁ, ନା ମୋଷ ବୋଲି କିନ୍ତୁ ଥାଏ, ନା ପରଲୌକ ଯିବା ପାଇଁ କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ଥାଏ । ନା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆଦି ଚାରିବର୍ଗ ମାନସିକତା ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମର୍ଯ୍ୟ, ଗର୍ହସ୍ତ୍ର୍ୟ ଆଦି ଚାରି ଆଶ୍ରମରେ ପାଳନ କରାଯାଇଥିବା କର୍ମର କୌଣସି ଫଳ ପରଲୌକରେ ମିଳିଥାଏ । ଏ ସବୁ କେବଳ ଶୁଣାକଥା ଏହାର କେହି ପ୍ରତକ୍ଷଦର୍ଶୀ ନାହିଁ । ଚାର୍ବାକ ଠିକ ତ କହିଛନ୍ତି । ଏ ସତ୍ୟ

ତଥ୍ୟର କେହି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ ଅଛି ?

ଅସଲ କଥା କଣ ଜାଣିଛ ? ମଣିଷର ଅନେକ କାମନା, ଏବଂ ସେଇ ସବୁ କାମନାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାପାଇଁ ମଣିଷ କର୍ମବି କରେ, ଏବଂ କର୍ମଫଳ କାମନା ବି କରେ । ଇହିତ ଫଳ ନମିଲିଲେ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼େ, ଦୁଃଖ ହୋଇଯାଏ, ଗୀତାରେ ଭଗବାନ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବାଣୀକୁ ଦୋହରାଏ । ‘କର୍ମଶୈୟବାଧିକାରେ ମା ଫଳେଷୁ କଦାଚନ’ । ଆମେ ଗୀତାର ଏଇ ବାଣୀଟିର ସବୁବେଳେ ମିସ-ଇଣ୍ଟରପ୍ଲେଟେସନ କରିଆସିଛୁ । ‘କାମ କରିଯାଅ ଫଳର ଆଶାକରନା’ । କହିଲ ଦେଖି, ଫଳର ଆଶା ନଥିଲେ କିଏ କାହିଁକି କର୍ମକରିବ ? ଦରମା ମିଳିବାର ଆଶା ନଥିଲେ କିଏ କାହିଁକି କାମ କରିବାକୁ ଯିବ ? ପାଶ୍ କରିବାକୁ କି ପରୀକ୍ଷାରେ ପୋଜିସନ ରଖିବାର ଆଶା ବା କାମନା ନଥିଲେ କିଏ କାହିଁକି ପାଠପଢାରେ ଅଧିକ ପରିଶ୍ରମ କରିବ ? ଆମେ ଯେଉଁଗାକୁ କାମ କହୁ, ଅସଲରେ ସେଇଟା କାମନାଦ୍ୱାରା ହଁ ପ୍ରେରିତ ହୋଇଥାଏ । କର୍ମ ସର୍ବଦା ସକାମ । ବାକି ରହିଲା କର୍ମଫଳର ଆଶା କରିବା । ଗୀତାରେ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହିଛନ୍ତି ‘କର୍ମଶୈୟବାଧିକାରେ’ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମର ଅଧିକାର କେବଳ ତୁମର କର୍ମ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୀମିତ । କର୍ମ ମଣିଷର ଅଧୀନ, ସେପରି ଫଳ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅଧୀନରେ ଥାଏ । ଯେପରି ତୁମେ ପରୀକ୍ଷା ଦେଲ । ସେଇଠି ତୁମର ଅଧିକାର ସୀମା ସମାପ୍ତ । ତାପରେ ଫଳଦେବା ଅଧିକାର ପରୀକ୍ଷକ ହାତରେ । କର୍ମ ଯଦି ଠିକ୍ ଭାବେ କରାଯାଇଛି ଫଳ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତମ ମିଳିବ, ଏଥିରେ ଆଶା ନିରାଶାର ପ୍ରଶ୍ନାହିଁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଆମେ ସବୁ ଓଲଟାକରୁ, ଆମେ କର୍ମକରୁ ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଫଳକି ଆମ ଅଧିକାରରେ ଥିଲାଭଳି ମନେକରୁ । ସେଇଠି ଆମେ ଦୁଃଖକୁ ଆମନ୍ତରଣ ଦେଇଦେଉ । ଆତ୍ ସମୀକ୍ଷା କରୁନା, ହୁଏତ ଆମର କର୍ମରେ କୌଣସି ଢୁଟି ରହିଯାଇଛି, ତାହା ଖୋଜିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁନା । ପୂନଃପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରୁନା । ନିରାଶ ହୋଇଯାଉ ଭାଗ୍ୟ ଆଉ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦୋଷ ଦେଇଦେଉ ।

କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ, ବିନା କାମନାରେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏନା । କିଛି ପାଇବାର ଇଚ୍ଛାରଖି ତ ମଣିଷ କର୍ମ କରେ । ସବୁ କର୍ମ ପଛରେ ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥାଏ, ତେଣୁ ନିସ୍କାମ କିଛିବି ନଥାଏ । ଭିକାରୀଙ୍କୁ ଭିକ୍ଷା ଦେବା ପଛରେ ଆମ ମନରେ ଧର୍ମ ଅର୍ଜନର କାମନା ଥାଏ । ମନ୍ଦିରକୁ ଦିଅଁ ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଗଲେ, ଆମ ମନରେ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭକ୍ତି ଅପେକ୍ଷା କିଛି ପ୍ରାସ୍ତର କାମନା ଅଧିକ ଥାଏ । ସନ୍ତାନଙ୍କୁ ଭଲ ସ୍କୁଲରେ ପଢାଇବାରେ ବି ଆମର ସ୍ଵାର୍ଥ ଏବଂ କାମନା ଉତ୍ତିତ ଥାଏ । ବନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ଆଗରେ ବାହାଦୁରୀ ଦେଖେଇ ହେବା ମୋ ପିଲା ଅମ୍ବୁକ ସ୍କୁଲରେ ପଡ଼େ ଏଥିରେ ନିଜକୁ ଦେଖେଇ ହେବାର କାମନାଥାଏ । ମଣିଷ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବିତ ଅଛି ତାର କାମନା ତା ସହିତ ରହିବଳ ରହିବ ।

କାମନାର ବିନାଶ ସିନା ହୋଇପାରିବନି କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ଅଂକୁଶ ନିଷ୍ଠୁର ଲଗାଇ ହେବ । ବୁଝିଲ, ଆଉ ମଣିଷ ନିଜର ମୌଳିକ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଭୂଲିଯାଇଛି । ମଣିଷର କିଛିବି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ, ଖାଲି ତା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକତାର ପରିଭାଷା ବଦଳି ଯାଇଛି । ମଣିଷର ଆବଶ୍ୟକତା କେବଳ ତାର ମୌଳିକ ଆବଶ୍ୟକତା ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ରହିଯାଇନି । ମନେକର ଯେମିତି ମଣିଷକୁ ଭୋକଲାଗେ, ଖାଇବା ଅର୍ଥ କେବଳ କ୍ଷୁଧା ଶାନ୍ତ କରିବା । କିଛିବି ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟକର ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ପେଟ ଭରାଯାଇ ପାରିବ । ମୁଠାଏ ଭାତ, କି ଦୁଇ ପଟ ରୁଟିରେ ମଣିଷର ପେଟ ଭରିଯାଏ, ଭୋକ ବି ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଏ । କିନ୍ତୁ କେବଳ ଭୋକ ମାରିବା କିଏ ଚାହୁଁଛି ? ଜିଭକୁ ସୁଆଦ ବି ଦରକାର, ମନକୁ ବିରିଆନିର ବାସ୍ତା ପାଗଳ କରିଦିଏ, ମଣିଷକୁ ପେଟ ପାଇଁ ଆହାର ନୁହେଁ ପାଟିପାଇଁ ସ୍ଵାଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିନ ଦରକାର । ଆମେ କେବଳ କ୍ଷୁଧାକଥା ଭାବୁନା, ଆମେ ଭାବୁ ସ୍ଵାଦିଷ୍ଟ, ରୁଚିକର ଆଉ ମହାର୍ହ୍ୟ ଭୋଜନ । ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟର କଥା, ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ବର୍କକ ପୁଣିକର ଖାଦ୍ୟ କଥା, ମନରେ ଆସେନା ।

ସେମିତି ଆମର ବ୍ୟସନ, ଆମକୁ ଶରୀର ଘୋଡ଼େଇ ହେବାକୁ କେବଳ ବସ୍ତୁ ନୁହେଁ

ବରଂ ଫେସନ କରିବାକୁ ମହଙ୍ଗା ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର ପୋଷାକ ଦରକାର । ଶରୀର ଆବୃତ
ହେଉ ବା ନହେଉ, କିଛି ଯାଏ ଆସେନା । ଶରୀର ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ଯାଇ ଆମେ ନଗ୍ନତା
ଆଡ଼କୁ ଗତିକରୁ । କେତେ ଅଧିକ ଭାଙ୍ଗିବୁ ସେକଥା ନଭାବି କେତେ ଅନାବୃତ
ଶିଖିପାରିବୁ ସେକଥା ଫେସନ ଡିଜାଇନ୍ କଲାବେଳେ ଧ୍ୟାନରେ ରଖୁ । ମଣିଷ ନିଜର
ମୁଣ୍ଡ ଗୁଣ୍ଡିବାକୁ ଛାତଚିଏ ଲୋଡେ, ସେଇଟା ଛାଳ ଛପର କି ଲୁହା ସିମେଣ୍ଟର କଂକ୍ରିଟର
ଛାତ ସେଇରେ କିଛି ଫରକ ନଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମଣିଷ ଚାହେଁ ରାଜାଉଆସ ପରି ମହଲ ।
ଆଜି ମଣିଷ ମୌଳିକ ଆବଶ୍ୟକତାର ଅଭାବରୁ କମ୍ ଦୁଃଖି ଏବଂ ବିଳାଶ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନର
ଲାଲସା କାରଣରୁ ବେଶି ଦୁଃଖି । ନେସେସିଟି ଏବଂ ଲକହୁରୀ ଭିତରେ ଥିବା ଫରକ
ଆମକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ଯାହା ଅଛି ସେଇରେ ଖୁସିରହିବା ଏବଂ ସୁଖିହେବା ଶିଖିବାକୁ
ହେବ । ଯାହା ନାହିଁ ତାପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା ଅବଶ୍ୟ କରବା, କିନ୍ତୁ ତା ପାଇଁ ଦୁଃଖି ନହେବା କ୍ରି
ସୁଖର ମାର୍ଗକୁ ସୁଗମ କରିଦିଏ । ସବୁ ଠାରୁ ବଡ଼କଥା ଜୀବନରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହି ଜାଣିଲେ
ଦୁଃଖ କେବେ ବି ପାଖ ମାଡ଼ିବନି । ପ୍ରକୃତରେ କାମନାର ବିନାଶ କରିବା ଦରକାର ନାହିଁ,
କିନ୍ତୁ କେବେ ବି କାମନାର ଦାସ ହୋଇ ଯାଅନି, ବରଂ କାମନାକୁ ନିଜର ଦାସ କରିନିଆ
। ଜୀବନରେ ଖୁସିର ଅଭାବ ରହିବନି ।

ଜୀବନବାବୁ ମନ୍ତ୍ରମୁଣ୍ଡ ହୋଇ କେଉଁ ସାଧୁଙ୍କର ପ୍ରବଚନ ଶୁଣିଲା ପରି ବୁପ୍ ହୋଇ
ସବୁ ଶୁଣୁ ଥାଆନ୍ତି । ଶେଷରେ କହିଲେ, ସୁମିତ୍ରା ତୁମେ ଏଇ ଅଧ୍ୟାପିକା ଚାକିରୀ
ଛାତିଦିଆ । ସୁମିତ୍ରା ଦେବି ଆଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଜୀବନ ବାବୁଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନାଳ ଆଖିରେ
ଚାହିଁ ରହିଲେ, ପଚାରିଲେ କାହିଁକି ? ଜୀବନବାବୁ ଶିକିଏ ହସିଦେଇ କହିଲେ, ତୁମେ
ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ କଥାଟିକୁ ବୁଝେଇଦେଲ, ହୁଏତ ଆଉ କେହି ଏପରି ବୁଝେଇ ପାରି
ନଥାନ୍ତା । ଆଜି କାଲି କେତେ ଭଣ୍ଡବାବା ଓଲଗା ସିଧା ପ୍ରବଚନ ଦେଇ ଲୋକଙ୍କୁ ଭୂଅ
ବୁଲାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ପ୍ରବଚନ ଦେଲେ ଲୋକେ କିଛି ଭଲକଥା ତ ଶିଖିପାରିବେ, ତାପରେ

ସୁମିତ୍ରା ମାତାଙ୍କର ଜୟବାନାବି ଉଡ଼ିବ । କେତେ ଭକ୍ତ ଜମା ହେବେ, ଜୟ ଜୟକାର ହେବ । ସୁମିତ୍ରା ମାତାଙ୍କର ଆଶ୍ରମ, ମନ୍ଦିର, ଯୁନିଭରସ୍ଟି, ମେଡିସିନ, ଧୂପକାଠୀ ଠାରୁ ଦକ୍ଷମଞ୍ଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ବନିଯିବ । ତୁମେ ଷ୍ଟାର ସ୍କେବ୍‌ର ହୋଇଯିବ । ସୁମିତ୍ରା ଦେବି ଟିକେ ହସିଦେଇ କହିଲେ, ଥାଉ ବାବା, ମୋର କିଛି ବାବା, ମାତା ହେବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଏମିତିରେ ମୁଁ ବହୁତ ଭଲରେ ଅଛି । ବହୁତ ଖୁସି ଅଛି ।

ପଣ୍ଡିଆ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଆଲପିନ୍

ସୁଧାଂଶୁ ଦ୍ଵିବେଦୀ

ହଠାତ୍ ଦିନେ ଏକ ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ଶୋସାଳ ମେଡିଆ ମାଧ୍ୟମରେ ଘଟଣାକ୍ରମଟି ତୀବ୍ର ବେଗରେ ଭାଇରାଳ ହେଇଗଲା ।

ଖବର ଶୁଣିବାକୁ ମିଳିଲା ଅଫିସରେ ଆଲପିନ୍ ନାହିଁ ।

ତ୍ରୀପାଠୀ ବାବୁଙ୍କ ଚେବୁଲ ଉପରେ ଦରକାରୀ କାଗଜ ସବୁ ସିଲିଂ ଫେନର ତୀବ୍ର ହାଙ୍ଗାରେ ଫର୍କ ଫର୍କ ହୋଇ ଉଡୁଥାଏ । କାଗଜ ସମ୍ବାଲିବାକୁ ଆଲପିନ୍ ଆବଶ୍ୟକ । ଦରକାରୀ କାଗଜକୁ ସଜାତୁ ସଜାତୁ ଚିଙ୍ଗାର କଲେ-ଗିରିଧାରୀ ! ଆରେ ମୋ ପାଣି ବୋତଳଟା ଉରିଦେ ! ଆଉ ଷ୍ଟୋର ରୂମରୁ ଆଲପିନ୍ ଡବା ଗୋଟେ ନେଇଆ ।

ଗିରିଧାରୀ ! ଯିଏକି ଅଫିସ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ସମୟ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ବାବୁଆଣୀଙ୍କ ସେବାରେ ନିଯୁକ୍ତ ରହେ । ତ୍ରୀପାଠୀ ବାବୁଙ୍କ ଡାକରାରେ ଚଟାପଟ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ଚୈଯ୍ୟରରୁ ଭଠି ଠିଆହେଲା । ପୁଣି ୩୦ ପାଦ ଷ୍ଟୋର କିପର ଜେନା ବାବୁଙ୍କ୍ୟାଏ ଗଲା । ସମ୍ବବତ୍ତଃ ତାକୁ ଦକ୍ଷିଣ କୋରିଆରୁ ଉତ୍ତର କୋରିଆ ଯାଏ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଷ୍ଟୋର କିପର ଜେନା ବାବୁ ଗତ କାଲିରୁ ଚିତ୍ରାମଗ୍ନୁ । ଷ୍ଟୋରରେ ସମ୍ମାନିତ ଗତ ମାସର ବିଲ ପେମେଣ୍ଟ ନେଇଗଲା ଅଥବା ପୂରା ହିସାବ ଦେଇନାହିଁ । ଗିରିଧାରୀ ଆଲପିନ୍ ଡବା ମାଗିବା ମାଡ଼େ ଉତ୍ତରକୁ ହୋଇ କହିଲେ: ଆଲପିନ୍ ନାହିଁ, ସାରିଯାଇଛି ।

ଆକସ୍ମୀକ ଏଉଳି ଘୋଷଣାନାମାରେ ପୂରା ଅଫିସ ହୁଇଚଇ । ପତି ମାତାମ ମନେ ମନେ କ୍ରୋଧିତ ହୋଇ ହାତରେ ଧରିଥିବା ଫାଇଲକୁ ଧଡ଼ାସ୍ତ କରି ଚେବୁଲ ଉପରେ

ରଖିଦେଇ କହିଉଠିଲେ, କାମ କରିବୁ ନା ଛେନାଗୁଡ଼ । ଦେଖ ଏତେବେଳେ ସରକାରୀ ଅଫିସରେ ସାମାନ୍ୟ ଆଲପିନ୍ ନାହିଁ ।

ସରକାରୀ ଅଫିସରେ ଆଲପିନ୍ ସାରିଯାଇଛି । କାମ କେମିତି ଆଗେଇବ ? ସମସ୍ତ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମଣ୍ଡରେ ବଜ୍ର ପଡ଼ିଲା ଭଳି ଉତ୍ତେଜନା । ତ୍ରିପାଠୀ ବାବୁ ଅଫିସିଆଲି କାଗଜକୁ ଆଉ ସମ୍ବାଲି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ଟେବୁଲ ଉପରେ, କଡ଼ରେ, ତଳେ କାଗଜ ସବୁ ଗୁଡ଼ି ଭଳି ଉଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଦାସ ବାବୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖ ଯୈବରରେ ବସିଥିବା ଠିକାଦାର ଏଭଳି ଅଧିକୃତ ଘୋଷଣାନାମା ଶୁଣି ବଦାନ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ କହିଉଠିଲେ-ସାର ! ଆଲପିନ୍ ମୁଁ ମଗେଇ ଦେଉଛି । ଦାସ ବାବୁ ଠିକାଦାରଙ୍କୁ କଣେଇ ଚାହିଁ ଭଡ଼ଭଡ଼ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ-ଖବରଦାର । ଆମ ସରକାରକୁ ଏତେ ଗରିବ ଭାବନ୍ତ ନାହିଁ । ସରକାର କଣ ଆପଣଙ୍କ ଭରଷାରେ ଚାଲିଛି ? ଅନ୍ୟମାନେ କଣ ଭାବିବେ । ସରକାର ସାମାନ୍ୟ ଆଲପିନ୍ କିଣି ପାରୁନି । ଆରେ ବାବୁ ଆମେ ସିନା ଘରେ ମିକ୍କ କିଣି ପାରିବା, କାରଣ ଆମେ ହେଲୁ ଗରିବ, ହେଲେ ସରକାର ନୁହଁ ।

ଆଲପିନ୍ ଶେଷ ହେବା କଥା ବଡ଼ ସାହେବଙ୍କ କାନକୁ ଗଲା । ଷ୍ଟୋର କିପର ଜେନା ବାବୁଙ୍କୁ ଡକାଇ କହିଲେ-ଷ୍ଟୋରନାରୀ ଦୋକାନରୁ ମଗାଇଆଣି ବିଲ ଯୋଡ଼ିଦିଆ । ଷ୍ଟୋର କିପର ଜେନା ବାବୁ କହିଲେ-ଷ୍ଟୋରନାରୀ ଟେଣ୍ଟରର ସମୟ ଅବଧି ଶେଷ ହୋଇ ଯାଇଛି ସାର । ପୁଣି ନୂଆ ଟେଣ୍ଟର ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ଡାଇରେକ୍ଟରଙ୍କୁଠାରୁ ପରମିଶନ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବଡ଼ ସାହେବ ଶାନ ହିନ୍ଦୀ ଚଳକିତ୍ରର ସାକାଳ ଭଳି ଚନ୍ଦା ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ବୁଲେଇ ବୁଲେଇ କହିଲେ-ନୋଟ୍ ସିର୍ ତିଆରି କରି ଯଥାଶୀଘ୍ର ଜ୍ଞାନ ଡାଇରେକ୍ଟରଙ୍କୁଠାରୁ ପରମିଶନ ଆଣ ।

ବଡ଼ ସାହେବଙ୍କ ଆଦେଶ ପାଇ ଜେନା ବାବୁ ଆନନ୍ଦ ମନରେ ବାହାରକୁ ଆସିଲେ । ଷ୍ଟୋରନାରୀ ସମ୍ମାନବାଲା ହିସାବ କିତାବରେ ବଡ଼ ଗୋଲମାଳ କରୁଥିଲା ।

ଯାହାବି ହେଉ ଏବେ ପଡ଼ୋଣୀ ଦୋକାନୀଙ୍କୁ ସୁଯୋଗ ମିଳିଯିବ । ଆଉ ପଡ଼ୋଣୀ ଦୋକାନୀର ହିସାବ ଟାଇମ ଟୁ ଟାଇମ ହେଇଯିବ ।

ନୋଟ୍ ସିର୍ ତୟାର ହୋଇ ଚାଲିଲା ବଡ଼ବାବୁଙ୍କଠାରୁ ବଡ଼ ସାହେବଙ୍କ ଯାଏ..., ପୁଣି ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲା ଜ୍ଞାନୀ ଡାଇରେକ୍ଟରଙ୍କ ପାଖରେ । ଏସବୁ ଅଫିସିଆଲି କାମରେ ଭାଇ । ହେଠ-ଇଏ ଗୋଟେ କି କାମ ? ଯେଉଁ ଅଫିସରେ ଆଲପିନ୍ ନାହିଁ, କାଗଜକୁ ଯୋଡ଼ା ଯୋଡ଼ି କରି ରଖିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ ସେଉଳି ଅଫିସକୁ ଯୋଡ଼ିବ କିଏ ?

ଲେଟର ପେଡ଼ରେ ନୋଟ୍ ସହିତ ଚାରିଦିନ ପରେ ପରମିଶନ ଆସିଲା । ନୋଟ୍ ରେ ଲେଖାପିଲା, ଆଲପିନ୍ କ୍ରୟାନ୍ ବାବଦକୁ ଖବର କାଗଜରେ ବିଜ୍ଞାପନ ଜାରୀ କରାଯାଉ । ଏଥିରୁ ଅନୁମାନ କରା ହେଉଛି ସରକାର ଭାରି ଟାଇର୍ । ପ୍ରତିଟି ଜିନିଷ କ୍ରୟାନ୍ କରିବାରେ ପାରଦର୍ଶିତା ଅନୁସାରେ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ।

ଷ୍ଟୋର କିପର ଜେନାବାବୁଙ୍କ ଶଳା ସ୍ଥାନୀୟ ଖବର କାଗଜର ସମ୍ପାଦକ, ପ୍ରତିନିଧି, ପ୍ରକାଶକ ସବୁକିଛି । ଭିଶୋଇକୁ ଗ ମାସ ଧରି ବିଜ୍ଞାପନ ଦେବାଲାଗି ଅନୁରୋଧ କରି ଆସୁଛି । ସରକାରୀ ଅଫିସରେ ଆଲପିନ୍ ଟେଣ୍ଟର କଥା ଶୁଣି ଦେବତାଙ୍କ ଭଲି ହଠାତ୍ ପ୍ରକଟ ହେଲା । ଆଲପିନ୍ କ୍ରୟାନ୍ କରିବା କୁଟେସନ ପ୍ରସ୍ତୁତି ସହିତ କ୍ଲାଇଟି, ସାଇଜ, କମ୍ପାନୀ ଆଦି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବରଣୀ ତା' ଖବର କାଗଜରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା । ବିଜ୍ଞାପନ ବାବଦକୁ ୩୦୦୦ ଟଙ୍କାର ଚେକ୍ ବି ତାକୁ ମିଳିଗଲା । ବାହାମ୍ବୋଟ ମାରି ଜେନା ବାବୁଙ୍କ ଶଳା କହିଲା-ଦେଖ ଭିଶୋଇବାରୁ । ତୁମେ କହୁଥିଲ ନା ସରକାରୀ କାମ ଶୀଘ୍ର ହୁଏ ନାହିଁ । ଗୋଟେ ଦିନରେ କେମିତି ଖତମ ହେଇଗଲା ଦେଖିଲ !

ଟେଣ୍ଟର ଅନୁସାରେ ପଡ଼ିଶୀ ଦୋକାନୀ ସରକାରୀ ଅଫିସରେ ଆଲପିନ୍ ଡବା ଉପଲବ୍ଧ କରାଇ ଫେରିଗଲା । ଷ୍ଟୋରକିପର ଜେନା ବାବୁ ନୂଆ ଟେଣ୍ଟରରେ ଆସିଥିବା ଆଲପିନ୍ ଡବାକୁ ଆଲମାରୀରେ ରଖୁଥାନ୍ତି ହଠାତ୍ ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ସାଇତ୍ତରେ ଥୁଆ

ହୋଇଥିବା ଡବା ପ୍ରତି ପଡ଼ିଲା । ଆରେ ଏସବୁ କଣ ? ଆଲମାରୀରେ ୧୦ଟି ଆଲପିନ୍ ଡବା ଥୁଆ ହୋଇଥାଏ । ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଚକ୍କର ଖାଇଲା । ବିଚରା ତ୍ରୀପାଠୀ ବାବୁ, ପଢ଼ି ମାତାମ, ଦାସ ବାବୁ ମାନେ ଆଲପିନ୍ ପାଇଁ କେତେ ହଇରାଣ ହରକତ ହେଲେ । ଯଦି ଜାଣିବେ ପୁରୁଣା ଷ୍ଟକ ଥାଉ ଥାଉ ନୂଆ ଆସିଛି ସବୁ ଗୋଳମାଳ ହେଇଯିବ । ତା' ପୂର୍ବରୁ ପୁରୁଣା ୧୦ଟି ଆଲପିନ୍ ଡବାକୁ ଗାୟବ କରିଦେଲେ ସବୁ ଦିଗରୁ ମଙ୍ଗଳ ।

ସେଇଯ୍ୟା ହେଲା ଜେନା ବାବୁ କୌଶଳକୁମେ ୧୦ଟି ଆଲପିନ୍ ଡବାକୁ ହରିଲୁଟ କରିଦେଲେ । ସରକାରୀ ହସାବରେ ନୂଆ ଆଲପିନ୍ ଡବା ଆଲମାରୀରେ ମହିଦୁଦ ହୋଇ ରହିଲା ।

ବିସ୍ତିରଣ, ସଲଗ ଲେଖ, କଲକତା-୭୮

ମୋ-୯୮୮୩୭୩୪୧୧

ସ୍ଵାର୍ଥପର

ବୀଣା ନାୟକ

ସ୍ଵର୍ଗରୁ ଯେମିତ କୋଉ ଅପ୍ନାରୀ ଏହି ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠକୁ ଓଲାଇ ଆସିଛି । ଆଶିଷ ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଅପଳକ ନେତ୍ରରେ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା । ଗୋରା ତକ ତକ ଚେହେରା, ସୁନ୍ଦର ନାକ, ମୃଗ ନୟନା, ଅଳ୍ପ ଟିକିଏ ଚକା ମୁହଁ, ବେକଟା ଟିକିଏ ଲମ୍ବା, କଳା ମତ ମତ ଲମ୍ବା ଅଣ୍ଟା ତଳ ଯାଏ କେଣ, ପଢ଼ୁ ପାଖୁଡ଼ା ରଙ୍ଗର ଅଧର, ପାଞ୍ଜ ଫୁଟ ଆଠ ଇଞ୍ଜି ଲମ୍ବା ଶରୀର । ପୁରା ସିନ୍ଧି ଆକାଶି ରଙ୍ଗର ଘେନ ଶାତୀରେ ଉରି ପକା ବୋଡ଼ର, କୁଞ୍ଜ ଗୁଡ଼ିକ ଯେମିତି ନିଜ ନିଜ ରାସ୍ତା ଦେଖି ଦେହଟାକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଛି । ସୁନ୍ଦେଲ ଉନ୍ନତ ଗ୍ରୀବା ଦର୍ଶାଉଛି ଯେ ନିଜର ଅତୁଳନୀୟ ରୂପ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଯେମିତି ଅଜାତି ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଏମିତି ସୁନ୍ଦରତାକୁ ନେଇ କହିବାକୁ ଗଲେ ଯେମିତି ଗୋଟିଏ ଚାଉଳରେ ଗଡ଼ା । ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଗଢ଼ିବାରେ କୋଉଠି ଉଣା କରିନାହାନ୍ତି ।

ଏମିତି ଦେଖି ଦେଖି ଆଶିଷ ନିଜ ଭାଗ୍ୟ ଉପରେ ବିଶ୍ଵାସ କରିପାରୁନଥିଲା ଯେ ଏମିତି ଅନିନ୍ୟସୁନ୍ଦରୀ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତାବ ତା ପାଖକୁ ଆସିଛି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ମାଁ ଯେତେବେଳେ ପୁଅ ପୁଅ କହି ସ୍ନେହରେ ଆଦର କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ, ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଆତିଥ୍ୟକୁ ପୁରା ମାତ୍ରାରେ ସ୍ବୀକାର କରିବାକୁ ଆଶିଷ ଟିକିଏ ମଧ୍ୟ ବିଳମ୍ବ କରିଲେନି ।

ଆଶିଷ ମଧ୍ୟ କିଛି କମ ନଥିଲେ । ଗୌର ବର୍ଣ୍ଣ, ସୁନ୍ଦର ନାକ-ନକ୍ଷା, ଘନ କେଣ, ସୁନ୍ଦର ଚେହେରା ଏବଂ ସଭ୍ୟ ଶିଖାଚାର ମିଷ୍ଟ ଭାସି, ମୋଟାମୋଟି କହିବାକୁ ଗଲେ ସୁଦର୍ଶନ ଯୁବକ । ଅନେକ ରୂପସୀଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣର କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ନିଜର କହିଲେ ଆଶିଷର କେବଳ ଦୂର ସମ୍ମର୍କୀୟ ପିତ୍ତସୀ ହିଁ ଜଣେ ଥିଲେ ଯାହା ସହିତ କେବେ ଅକାଳେ ସକାଳେ ଦେଖା ହେଉଥିଲା । ତାଙ୍କର ସହିତ ସେ ଅନିଶାଙ୍କ ପରିବାରଙ୍କ ସହ ମିଶିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ । କାହାର କିଛି ଆପଣି ନଥିଲା, ତେଣୁ ଚଚ ମଙ୍ଗନୀ ପଣ ବିଭା ଭଳି କଥାକୁ ଚରିତାର୍ଥ କରି ଅଳ୍ପ ବହୁତ ପାଖ ଲୋକଙ୍କ ଉପାୟିତିରେ ବିବାହ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପନ ହେଇଗଲା ।

ଅନିଶାର ସ୍ଵାର୍ଥପରତା ଆଶିଷକୁ ଜଣା ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ନିଜର ସ୍ନେହ ଆଉ ଭଲପାଇବା ରେ ସେ ସବୁକୁ ଧୋଇ ଦେଉଥିଲା, ଆଶିଷର ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ଥିଲା ଯେ ପଦ୍ମ ପତ୍ରରେ ଜଳ କଣୀକା ପରି, ଅନିଶାର ସ୍ଵଭାବକୁ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ସହି ଯାଉଥିଲା । କେବେ କେମିତି ରାଗ ରୁଷା ହେଇଗଲେ ଅନିଶାର ମୁହଁ ଦେଖି ଜାଣି ପାରୁଥିଲା ଆଉ ସେହି କଥାକୁ ଟାଳିବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ କୁଣଳୀ ଯାଦୁଗର ପରି ତାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ଅନ୍ୟ ଦିଗକୁ ନେବାକୁ ବିଳମ୍ବ କରୁନ ଥିଲା । କିମ୍ବା କିଛି ମନୋହର ଜିନିଷ ଅତି ପ୍ରେମ ପ୍ରଶନ୍ଦରେ ତାଙ୍କୁ ରେଣ୍ଟି ଦେଇ ମନାଇ ନେଉଥିଲା । ଅତି ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ସଂସାରଟା ଚାଲୁଥାଏ । ଭଗବାନଙ୍କ ଦୟାରୁ ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ ବାଗିଚାରେ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ଉପହାର ହୋଇ ଆସିଗଲା ପୁତ୍ର ଶୁଭମ ରୂପରେ ।

ଫାଲଗୁଣ ମାସ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଛି । ଶୁଭମ ଦୁଇବର୍ଷରେ ପ୍ରବେଶ କଲାଣି । ଅନିଶା ଆଜିକାଲି ଚିକିଏ ଅଧିକ ପ୍ରସନ୍ନ ଦେଖା ଯାଉଥିଲା । ସରଳ ଆଶିଷ ମନକୁ ମନ ନିଜ ସଂସାରକୁ ସବୁଠାରୁ ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ମାନୁଥିଲା । ଛୋଟ ପରିବାର ସୁଖୀ ପରିବାର ଏହା ଠାରୁ ଅଧିକ ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରୁ ଆଉ କିଛି ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟର ବିଡ଼ମ୍ବନା ଏମିତି ଯେ ପୂର୍ବ ସୁଚନା ନଥାଇ ହିଁ ସୁଖୀ ଗୃହସ୍ଥଙ୍କା

ଉପରେକୁ ଦୃଷ୍ଟି ନିଷେପ କରିଛି, ଏହି ସତ୍ୟର ଉଦାରମନା, ଅନଭିଜ୍ଞ ଥିଲା । ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ଦେବଙ୍କର ପ୍ରଖ୍ୟାତା ବଡ଼ି ଯାଇଥିଲା । ପଞ୍ଚା ଲଗାଇଲେ ଶୀତ ଲାଗୁଥାଏ ଆଉ ନଲଗାଇଲେ ଗରମ ଲାଗୁଥାଏ ଏ ଭଳି ତାପ ମାତ୍ରାକୁ ନେଇ ଅନିଶା କହିଲା, "ତୁମର ଆଉ ଶୁଭମର ଶେଜଟା ଉପର ଛାତରେ ପକାଇ ଦେଉଛି, ତଳେ ଗରମ ହେତୁ ସିଏ ଟିକରେ ଶୋଇପାରୁନି । ମୁଁ ଏଇଠି ଶୋଇ ଯିବି ଖୋଲାରେ ଶୋଇବା ମୋର ଅଭ୍ୟାସ ନାହିଁ ।" ଏହା କହି ଅନିଶା ସୁଗୃହିଣୀ ଭଳି ଫୋଲ୍ଟିଂ ଖଟଟି ଝଡ଼ା ଝଡ଼ି କରି ସ୍ଵାହା ଧୌତ ଛାତ ଉପରେ ବିଛାଇ ଦେଇ ଶୁଭମକୁ ଅତି ଆଦର ଆଉ ସ୍ନେହରେ ଶୁଆଇଦେଲା । ରୂପସୀ ଅନିଶାର ଏହି ରୂପ ଦେଖି ଆଶିଷ ନିଜକୁ ଗର୍ବ କରୁଥିଲା, ଏହାତ ସେ ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖିଥିଲା । ସୁନ୍ଦର ଭାର୍ଯ୍ୟା ଆଉ ଗୁଲୁଗୁଲିଆ ଛୋଟ ପୁଅ ଏହା ହିଁ ତ ତାର ଛୋଟ ସଂସାର । ଏମିତି ଭାବନା ରାଜ୍ୟରେ ଘୁରି ବୁଲୁ ବୁଲୁ ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇ ଯାଇଥିଲା ଆଶିଷ ।

ସକାଳ ପକ୍ଷୀ ମାନଙ୍କର କଳରବରେ ଆଶିଷର ଆଖି ଖୋଲିଗଲା ପାଖରେ ଶୁଭମ ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇଛି, ତାକୁ କୋଳରେ ଧରି ତଳକୁ ଆସିଲା । ଅତି ସାବଧାନରେ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଥାପୁଡ଼େଇ ଶୁଆଇ ଦେଲା । ଅନିଶା ଗାଧୁଆ ଘରେ ଅଛି । ଆଶିଷ ରୋଷେଇ ଘରକୁ ଯାଇ ଗ୍ୟାସରେ ତା ବସାଇ ଦେଲା, ପୁଣି ବାଲକୋନିରୁ ଖବର କାଗଜ ଆଣି ଆସିଲା । ଏଯାଏ ଅନିଶା ଗାଧୁଆ ଘରୁ ଆସିନି । ଖୋଲା ଆଲମିରା ଉପରେ ଆଶିଷର ନଜର ପଡ଼ିଲା, ଟିକିଏ ଖୋଲା ଅଛି । ଆରେ ବାବା ଇଏ ଅନିଶା ନା... ଆଲମିରାର କବାଟ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ତେଣ୍ଟା କଳା କିନ୍ତୁ କବାଟ ବନ୍ଦ ହେଉନି କିଛି ଗୋଟିଏ ଲାଗୁଛି । ଭଲରେ ବନ୍ଦ କରିବାପାଇଁ ପୁରା କବାଟ ଖୋଲିଲା, ଦେଖିଲା ଭିତରେ

ଲକର କବାଟ ଖୋଲା ଅଛି ସେଇଠି ଲାଗିଯାଉଥିଲା । ଲକର ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଲାଗୁଥିଲା ଭିତରେ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ସବୁ ଜିନିଷ ଅସ୍ତ୍ର ବ୍ୟସ୍ତ ହେଇ ପଡ଼ିଛି । ଛାତିଟା ଧକ କରିଗଲା ଆଶିଷର "ଆରେ ଘରେ ଚୋରି ହେଇଗଲା ଆରେ ଏ ଅନିଶା ଅନିଶା, ଶୀଘ୍ର ଆସ, ଆମ ଘରେ ଚୋରି ହେଇଗଲା" କିନ୍ତୁ କୋଉଠୁ କିଛି ଉତ୍ତର ମିଳିଲାନି । ସେ ଚାରିଆଡ଼କୁ ନଜର ବୁଲାଇନେଲା । ଦେଖିଲା ସ୍ଵୀଚ୍ଛକେଣ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ, ଅନିଶାର ଅନେକ ଲୁଗା ପଟା ମଧ୍ୟ ନାହିଁ, ଆଉ ଲକରରୁ ସୁନା ଗହଣା, ଟଙ୍କା ପଇସା ଆଉ କିଛି ବି ନାହିଁ । "ଓହେ ଅନିଶା, ତୁମର ତ ସବୁ ସାମାନ ଚୋରି ହେଇଗଲା" ସବୁ ଆଡ଼େ ବୁଲି ଦେଖିଲା "ଆରେ ଗାଧୁଆ ଘରର କବାଟ ମଧ୍ୟ ଖୋଲା ଅଛି ।" ପୁଣି ବାହାର କବାଟ ପରଖିଲା କେବଳ କବାଟଟାକୁ ଚାପି ଦିଆଯାଇଛି ଗେଡା ଦିଆ ଯାଇନି । "ଅନିଶା ତୁମେ କୋଉଠି ଅଛ ?" ଯେତେବେଳେ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା ଡ୍ରେସିଙ୍ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଧଳା କାଗଜ ପଡ଼ିଛି ଆଉ ସେଇରେ ଅଳ୍ପ କିଛି ଲେଖା ଅଛି, କାଗଜ ଖଣ୍ଡିକ ଉଠାଇ ଆଶିଷ ପଡ଼ିଲା ସେଇରେ ଲେଖା ଥିଲା, "ଆଶିଷ ମୁଁ ତାଲି ଯାଉଛି ବିକାଶ ପୁଣି ଫେରି ଆସିଛି ମୋତେ ନେବାପାଇଁ । ସେ କରିଥିବା ଭୂଲ ପାଇଁ ବହୁତ ଅନୁତପ୍ତ ଆଉ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରିଛି । ଏବେ ମୋତେ ଆଉ ସେ ଧୋକା ଦେବନି । ନିଜକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କଲି, କିନ୍ତୁ ମୋତେ ଯେମିତି ଲାଗିଲା ମୁଁ ତାଙ୍କ ବିନା ରହି ପାରିବିନି । ମୋତେ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଜମା ଚେଷ୍ଟା କରିବନି । ଶୁଭମ ତୁମକୁ ଲାଗିଲା । "ଆଶିଷକୁ ବାସ୍ତବିକତା ଯେମିତି ଆତ୍ମସାତ କରିବାକୁ ବସିଛି, ପାଦ ତଳର ମାଟି ଯେମିତି ଖସି ଯାଉଛି । ନିର୍ବଳ ପାଦ ଦୁଇଟା ଦେହର ଭାର ବୋହିବା ପାଇଁ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ତେଣୁ ସେ ନିଷ୍ଠଦରେ ଶେଜଟା ଉପରେ ବସିଗଲା । ଭାବିବା ଆଉ ବୁଝିବା ଶକ୍ତି କ୍ଷୀଣ ହେଇ ଯାଉଛି ।

କମ୍ପୁଟିବା କାଣ୍ଡା ଭିତରେ ସହସ୍ର ଭୂମିକମ୍ପ ହୋଇ ଆଗ୍ରେୟଗିରିର ଲାଭା ପ୍ରବାହିତ ହେଉଥାଏ । କଣ କରିବ, କୁଆଡ଼େ ଯିବ । ଅବୋଧ ଶୁଭମ କେମିତି ବଞ୍ଚିବ ବିନା ମାତୃଭୂରେ । କଣ ପ୍ରେମ ଆଗରେ ଅନିଶାର ମାତୃଭୂ ଏତେ ତୁଳ୍ଳ ହେଇଗଲା ଯେ କୀର ପିଉଥିବା ସନ୍ତ୍ରାନର ମୋହ ମଧ୍ୟ ସେହି ମୁଭମତୀର ଗୋଡ଼ରେ ବେଢ଼ି ବାନ୍ଧି ପାରିଲାନି । ଆଶିଷର ନିଛକ, ସୀମାହୀନ ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ତାର ସେହି ହାରାମି ପୂର୍ବ ପ୍ରେମିକ ପାଖକୁ ଯିବାପାଇଁ ରଖିପାରିନଥିଲା, ସିଏ ତାକୁ ପ୍ରତାରଣା କରିଥିଲା । ତା ପରେ ମଧ୍ୟ ଅନିଶାର ମା ବାପଙ୍କ ଆଗ୍ରହହେତୁ ଆଶିଷ ତାଙ୍କ ଝିଅର ବିବାହର ପ୍ରସ୍ତାବ ସ୍ବୀକାର କରିଥିଲା । ଅପମାନ, ଶୋଭ ଆଉ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଯେମିତି ସେ ଅଙ୍ଗାର ହେଇଗଲା । ଏମିତି କୁଟିଳ ସ୍ଵର୍ଥୀ ସ୍ବୀକୁ ଶବକ ଶିଖାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ହେବ । କୋର୍ଟରେ ଅନେକ ଓକିଲ ସାଙ୍ଗ ଅଛନ୍ତି । ବାରିଷ୍ଟର ପଣ୍ଡାଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନା ପରିଚୟ ଅଛି । ଏମିତି କିଛି କରିବା ପାଇଁ ଚିନ୍ତା କରିବା ସମୟରେ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଶୋଇଥିବା ଶୁଭମ ହାଂରୁଡ଼ି ହାଂରୁଡ଼ି ଗେଲରେ ଆଶିଷର କୋଳ ଭିତରେ ପଣି ଆସିଲା । କୀର ଖାଇବା ପାଇଁ ଖୋଜି ହେଲା । ଛୋଟ ଅବୋଧ ଛୁଟା କେମିତି ଜାଣିବ ତା ବାପାର ବର୍ତ୍ତମାନର ଅବସ୍ଥା କଣ ଜୀବନ ଗତିପଥଟା କେମିତି ଓଳଟ ପାଲଟ କରିଦେଇଛି । ଆଶିଷ ବ୍ୟାକୁଳତାରେ ସେହି ସୁକୋମଳ ଛୁଆଗାକୁ ହୃଦୟରେ ଜାରୁଡ଼ି ଧରି ଭୋ ଭୋ ହୋଇ ଅତି କରୁଣତାର ସହ କାନ୍ଦି ପକାଇଲା । ସିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରୁ ଆଉ କିଛି ବି ଆଶା କରୁନଥିଲା । କୌଣସି ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଉପନୀତ ହେଇ ପାରୁନଥିଲା ଆଶିଷ । ଛାତିକୁ ପଥର କରି ସହିବାକୁ ହେବ ସବୁ ଦୁଃଖକୁ ତାକୁ ସାମନା କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ଆଶିଷ ଦୃଢ଼ତାର ସହ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିନେଲା । "ହଁ ହଁ ଶୁଭମ, ମୁଁ ପାଳିବି ତୋତେ, ଆଜିଠାରୁ ମୁଁ ହିଁ ତୋର ବାପା ଆଉ

ମାଁ । ଆଜିଠାରୁ ତୁ ହିଁ ହେବୁ ମୋର ତପସ୍ୟା ।"

ରୋଷଇ ଘରକୁ ଯାଇ ଶୁଭମ ପାଇଁ କ୍ଷୀର ବୋତଳ ତିଆରି କରିଦେଲା, ତାକୁ ଗୋଡ଼ରେ ଶୁଆଇଦେଇ କ୍ଷୀର ପିଆଇ ଦେଲା । ଶୁଭମକୁ ଗାଧୁଆ ପାଧୁଆ କରି ନିଜେ ମଧ୍ୟ ରେଡ଼ି ହେଇଗଲା । ଅଫିସରୁ ସପ୍ତାହ ପାଇଁ ଛୁଟି ଦରଖାସ୍ତ ପଠାଇ ଦେଲା । ନିଜ ଅଫିସ ପାଖରେ ଥିବା ଚାଇତ କେରରେ ନେଇ ଶୁଭମର ଏଡ଼ମିଶନ କରିଦେଲା । ଏବେ ପ୍ରତେକ ଦିନ ସେଠାକୁ ଯାଇ ମେଡ଼ମଙ୍କ ସହିତ, ଅନ୍ୟ ଛୁଆଙ୍କ ସହ, ପରିଚାରିକାଙ୍କ ସହିତ ଶୁଭମର ମିଳା ମିଶା ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଲା, ଛୁଆମାନଙ୍କ ସହ ଖେଳୁଥିଲା । ତାରି ପାଞ୍ଚ ଦିନ ଭିତରେ ଶୁଭମ ପରିବେଶ ସହିତ ମିଶିଗଲାଣି ।

ତାଙ୍କ ଅଫିସର ସାଙ୍ଗ ସାଥି ବୁଝାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ । "ତୁ ଦୃଢ଼ୀୟ ବିବାହ କରିନିଏ ଶୁଭମ ଏବେ ବହୁତ ଛୋଟ ଅଛି । ତାକୁ ପାଳିବୁ କେମିତି ? ଏବେ ତୋ ବୟସ ମଧ୍ୟ କଣ ହେଇଯାଇଛି, ସାରା ଜୀବନ ପଡ଼ିଛି ।" କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ବାପାର ହୃଦୟରେ ଏବେ ଗୋଟିଏ ମାଁର ଆନ୍ତରିକତା ବସି ଯାଇଥିଲା । ନାହିଁ ସେ ନିଜ ପୁଅକୁ ଗୋଟିଏ ସାବତ ମାଁ ହାତରେ ସମର୍ପ ପାରିବ ନାହିଁ । ପାଖାଣ ହୃଦୟ ନେଇ ସେ କେତେ ଝିଅଙ୍କ ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ମନା କରିଦେଇଛି ।

ରାତି ହେଲେ ଶୁଭମ ଶୋଇବା ସମୟରେ ମାଁ କୋଳ ଅଭାବକୁ ଛୁରି ହେଉଥିଲା କାନ୍ଦରେ ଅନିଶାର ଶାଢ଼ୀଗାକୁ ପକାଇ ତାକୁ ଥାପୁଡ଼େଇ ଥାପୁଡ଼େଇ ରାତିସାରା ଉଜାଗର ରହୁଥିଲା । ଶୁଭମକୁ ଗାଧୁଆ-ପାଧୁଆ, ଗୀତ ଗାଇ ଶୁଣାଇବା, ନେପକିନ ବଦଳାଇବା, ଏହିସବୁ ଗୋଟିଏ ବୈରାଗୀ ତପସ୍ତି ଭଳି ଜୀବନରେ କେବଳ ଧର୍ଯ୍ୟର ସହକାରେ ନୀତି ଦିନିଆ କାମରେ ପରିଣତ ହେଇଗଲା । ଅଫିସ ଯିବା ପାଇଁ ରେଡ଼ି ହେଉ ଥିବା ସମୟରେ

ଗୋଟିଏ ଗୋଡ଼ ଘରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଗୋଡ଼ ରୋଷଇ ଘରେ ରହୁଥିଲା । ଶୁଭମ ପାଇଁ ଗରମ ପାଣୀ, ଦିଓଳି ପାଇଁ କ୍ଷୀର ବୋତଳ, ଜଳଖିଆ, ଖାଇବା ପାଇଁ ଟିପ୍ପିନ ଏହିସବୁ ପେକ କରି ଅତି ତର ତର ହୋଇ ଚାଇଲଡ କେରରେ ଅନିଛ୍ଛା ସତ୍ତ୍ଵେ ଅତି ଆଦରର ପୁଅକୁ ଅପରିଚିତଙ୍କ ହାତରେ ସମର୍ପ ଦେଉଥିଲା । ମାଁକୁ ହେଉଥିବା କଷ୍ଟ ଭଲି ତା ହୃଦୟକୁ ମଧ୍ୟ କଷ୍ଟ ହେଉଥିଲା ।

"ମେଡମ, ମୋ ପୁଅକୁ ମୁଁ ଦେଇଥିବା ବୋତଳର ପାଣି ହିଁ ପିଆଇବେ", "ମେଡମ ଆଜି ମୋ ପୁଅର ପେଟ ଖରାପ ଅଛି ଖେରୁଡ଼ିକୁ ଛାଡ଼ି ଆଉ କିଛି ଖୁଆବେ ନାହିଁ ।" ଯାଉଥିବା ସମୟରେ ପୁଣି ଫେରିଆସି" ମେଡମ ଯେତିକି କ୍ଷୀର ମୋ ପୁଅ ପିଇବ ସେତିକି ହିଁ ଦେବେ ଜବରଦସ୍ତି ଅଧିକା ପିଆଇବେ ନାହିଁ, କାହିଁକିନା ତା ପେଟ ଖରାପ ଅଛି ନା ।" ଅଫିସରେ କାମ କରୁଥିବା ସମୟରେ ମଞ୍ଚିରେ ମଞ୍ଚିରେ ଚାଇଲଡ କେର ଆସି ପୁଅ ଶୁଭମକୁ ଦେଖି ଯାଉଥିଲା ।

ମାଁ ନଥିବା ଗୁଲୁଗୁଲିଆ ପୁଅଗା ଉପରେ ଚାଇଲଡ କେରର ଦୀପ୍ତି ମେଡମଙ୍କୁ ବହୁତ ଶୁଦ୍ଧ ଆଉ ଦୟା ଆସୁଥିଲା । ଘରକୁ ଗଲାପରେ ମଧ୍ୟ ଅଭାଗାଟା ମାଁର ସ୍ନେହ, ଶ୍ରୁଦ୍ଧାରୁ ବଞ୍ଚିତ ରହୁଛି, ଏମିତି କଥା ଭାବି ଭାବି ଦୀପ୍ତିଙ୍କ ହୃଦୟଟା ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଆନ୍ଦୋଳନ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିଲା । ଏଇଥି ପାଇଁ ସେ ସ୍ନାଭାବିକ ଠାରୁ ଅଧିକ ଆନ୍ତରିକତାର ସହ ଯତ୍ନ ନେଉଥିଲା ଶୁଭମର । "ଆଶିଷ ସାର, ଡାଇରୀ ଲେଖାହେଇଛି ଆସନ୍ତା କାଲି ସ୍କୁଲରେ ଯେତେଲୋ ତେ ପାଳନ କରୁଛି, ସେଇଥିପାଇଁ ଆସନ୍ତା କାଲିକୁ ଶୁଭମକୁ ହଳଦିଆ ରଙ୍ଗର ପୋଷାକ ପିଛାଇ ଆଶିବେ । ଆଜି ଶୁଭମର ଗଲା ଖରାପ ଅଛି, ଆପଣ ଶୋଇବା ପୂର୍ବରୁ ତା ଛାତିରେ ଭିସ୍କ ଲଗାଇ ଦେବେ, ଦିନବେଳା ମୁଁ ଲଗାଇ ଦେଇଛି ", "ଆଶିଷ

ସାର, ଆଜି ଗଣିତ ହୋମ ଭାର୍କ ପୁରା ହେଇନାହିଁ, ତିନୋଟି ପ୍ରଶ୍ନ ଏବେ ବାକି ଅଛି, ଆପଣ ଟିକିଏ ଦେଖି ନେବେ । ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଘରକୁ ଫେରିଲା ପରେ ଦୀପ୍ତି ମେଡ଼ମଙ୍କ ସବୁ ସୁଚନା ମିଳିଯାଉଥିଲା ।

ଶୁଭମ ଏବେ ବାର ବର୍ଷରେ ପଦାର୍ପଣ କରିଲା । ଯୋଉ ଅବସମ୍ବାଦି କଥାକୁ ଆଶିଷ ଆଜିଯାଏ ଟାଳି ଯାଉଥିଲା, ସେହି ଅନାଧିକୃତ ଦୁଃସାହସ କଥା ଆଜି ତା ଆଗରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଇଗଲା । ଶୁଭମ ସ୍କୁଲରୁ ଆସୁ ଆସୁ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଲା ଯୋଉଟା କି ଆଜିପଯ୍ୟନ୍ତ ବଡ଼ ଚାଲାକ ଭାବରେ ଟାଳି ଦେଉଥିଲା ଆଶିଷ ।

"ବାପା, ମାଁ କୋଉଠି ଅଛି ? ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ମୋତେ କହୁନ କାହିଁକି ?"

"ପୁଅ .... " ଆଶିଷ କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଶୁଭମ ଚମକି ଉଠିଲା, "ନାହିଁ ବାପା, ମୋତେ ସବୁ ସତ କଥାଟା କୁହୁ ।" ଯେମିତି ଗୋଟିଏ ଦୋଷୀ ଛାତ୍ର ଦୋଷକୁ ଲୁଚାଇବା ପାଇଁ ଭାବିଥିବା ଉପାୟ ଆଗରେ, ନିରୀକ୍ଷକଙ୍କ କଡ଼ା ପ୍ରଶ୍ନ ଆଗରେ ଲୁଚିଯାଏ, ଠିକ ସେଇଭଳି ଆଶିଷ ନିଜର ମିଛ ଉତ୍ତର ଶୁଭମର ଜିଦ ଆଗରେ ଫମର ଫାଟିଗଲା ।

"ବାପା ମୋତେ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ସବୁ ସତ ସତ କଥା କୁହୁ ।" ଆଶିଷ ବୁଝିଗଲା ଯେ ଏତେ ବର୍ଷ ଧରି ଅତି ଯତ୍ନରେ ଲୁଚାଇଥିବା ତା ମାଁର ଅପକାରୀ ଆଜି ତା ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛି । ଏବେ ଆଉ କିଛି ଚାରା ନାହିଁ ତା ପୁଅ ଆଗରେ ସବୁ ସତ କଥାକୁ ଲୁଚାଇ ରଖିବାରେ । ଆଜି ଶୁଭମ ପୁର୍ଣ୍ଣରୂପରେ ଅତୀତର କାହାଣୀ ଜାଣିଲେ ହିଁ ଶାନ୍ତ ହେବା । ଅଜାଣତରେ କେତେ ସମୟ ଯାଏ ବାପା ପୁଅ ଦୁହେଁ ଅତୀତର କାହାଣୀ ଭିତରେ ବୁଡ଼ିଯାଇଥିଲେ, ଉଭୟେ କାହୁଥିଲେ ।

ସମୟ ନିଜ ଅବାଧ ଗତିରେ ଚାଲିଥାଏ । ଆଶିଷର ପରିଶ୍ରମ ସଫଳତା ଆଜିକୁ

ଗଲାଣି । ଆଜି ଶୁଭମ IAS ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ଉଚ୍ଚ ପଦ ଉପରେ ବସିଗଲାଣି । ଏବେ ତାର ପାଳି, ବାପାଙ୍କର ଜୀବନସାରା କରିଥିବା ତ୍ୟାଗର ରଣ ଶୁଦ୍ଧିବା ପାଇଁ । ଆସନ୍ତା ସପ୍ତାହରେ ବାପାଙ୍କ ସହ ତାକୁ ମିଳିଥିବା ବଡ଼ ସରକାରୀ କ୍ଲାର୍ଟରକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଶୁଭମ ଗୋଟିଏ ବିବାହ କାମ୍ୟରେ ଯୋଗ ଦେବା ନିମନ୍ତେ ଯାଇଥିଲା । ସେ ଘରକୁ ଆସୁ ଆସୁ ବହୁତ ରାତି ହେଇଯାଇଥିଲା । ବାପାଙ୍କ ରୂମକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲା ସେ ଶୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ଭାବିଲା ସକାଳେ କଥା ହେବ ।

ସକାଳୁ ଶୁଭମ ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କହିଲା "ବାପା କାଲି ମୁଁ ମାଁକୁ ଭେଟିଲି । ସେ ମଧ୍ୟ ସେହି ବାହା ଘରକୁ ଆସିଥିଲା ।" ଆଶିଷ ଶାନ୍ତ ହେଇଯାଇଥିଲା । ପୁଣି ଗୋଟିଏ ଜଟିଲ ପରିସ୍ଥିତି । ସେ ଗମ୍ଭୀର ହେଇଗଲା ଦୁହିଁଙ୍କ ଭିତରେ ନୀରବତାର ବାତାବରଣ ଖେଳିଗଲା । କିନ୍ତୁ ଆଶଙ୍କିତ ଆଶିଷ ଜାଣି ଯାଇଥିଲା ଯେ ସେହି ସ୍ଵର୍ଥପର ସ୍ବୀତା ସବୁବେଳ ଭଳି ନିଜକୁ ନିରୀହ ଭଳି ଦେଖାଇଥିବ । ନିଜର କଥାର ଚାତୁରୀରେ ଫମାଇ ଦେଇଥିବ, ନିଜର IAS ପୁଅର ହୃଦୟ ଭିତରେ ନିଜ ପାଇଁ ଦୟା ପୁର୍ଣ୍ଣ ସହାନୁଭୂତି ଉପୁର୍ଣ୍ଣ କରି ଯ୍ୱାନସଂରକ୍ଷଣ କରିନେଇଥିବ । ସେହି ମୌନତା ଭିତରେ ନିଜକୁ ପ୍ରାୟୁତ କରି ନୈଇଥିଲା ଯାହା ଆଗକୁ ଆସୁଥିବା ଯେକୌଣସି ଅପ୍ରିତିକର ପରିସ୍ଥିତି ପାଇଁ ।

"ବାପା, ମାଁ ମୋ ସହିତ ରହିବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ସାରା ଜୀବନ ମୋ ଅଭାବରେ ରହିଛି, ଆଜିକାଲି ବହୁତ ଅସୁବିଧାରେ ଅଛି । ତେଣୁ ମୁଁ ଭାବୁଛି, ତାଙ୍କୁ ନୂଆଁ କ୍ଲାର୍ଟରକୁ ତାକି ଦେବି । ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ତ ଏହି ଘରଟା ଅଛି ।"

ଗୋଟିଏ ତପସ୍ତିର ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନଟା କେବଳ ତ୍ୟାଗରେ ଚାଲିଗଲା । କେବଳ ଗୋଟିଏ ସ୍ଵାର୍ଥପର ମାଁ ପାଖରେ ବଳି ପଡ଼ିଗଲା ।

ଛେଇ କି ପ୍ରେମ

ସିଙ୍ଗେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ

ସ୍ଥିତି ଜଣେ ବିବାହିତା ନାରୀ ତାର ଘରେ ଦୁଇଟି ଛୋଟ ଛୋଟ ଝିଆ ଅଛନ୍ତି । ଏକଥା ଜାଣିଲା ପରେ ବି ମିଳନ ତା ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ି ଯାଇଥିଲା । ସ୍ଥିତିର ସ୍ଥାମୀ ଦିଲ୍ଲୀରେ ଚାକିରୀ କରନ୍ତି । ସେ କିନ୍ତୁ ଦୁଇଝିଅଙ୍କ ସହିତ କଟକରେ ରୁହେ । ମଞ୍ଜିରେ ମଞ୍ଜିରେ ବର୍ଷକୁ ଦିଚାରି ଥର ସ୍ଥାମୀ ଘରକୁ ଆସନ୍ତି । ସଂସାର ଠିକ୍ ଠାକ ଚାଲିଥାଏ । ମିଳନ ଏଇ କଟକରେ ଚାକିରୀ କରେ ଗାଁରେ ତାର ଯୌଧ ପରିବାର ଗହଳି କୁଟୁମ୍ବ ଘର । ପିଲାଦିନୁ ବହୁ ଅଭାବ ଅନାଟନରେ ଚଳି ସେ ମଣିଷ ହୋଇଛି । ଆଉ ହଁ ସ୍ଥିତି ଆଉ ମିଳନର ଘର ପୁରା ପାଖାପାଖି ଦୁହେଁ ଭତା ଘରେ ରୁହନ୍ତି ।

ଧିରେ ଧିରେ ସମୟ ବିତେ ଘଣ୍ଟାରୁ ବ୍ୟାଟେରୀ ସରିଲେ ସେଇରେ ନୂଆ ବ୍ୟାଟେରୀ ପଡ଼େ ଆଉ ବର୍ଷ ଶେଷରେ ପୁରୁଣା କ୍ୟାଲେଣ୍ଟର ବଦଳରେ ଘରକୁ ନୂଆ କ୍ୟାଲେଣ୍ଟର ଆସେ । କେବେ କେବେ ସତଦା କେବେ କେବେ ଭଲମନ୍ଦ ଏମବୁ ସ୍ଥିତି ଘରକୁ ଆସେ ତାହାପୁଣି ମିଳନ ହାତରେ । ପ୍ରଥମେ ଏବୁଣ୍ଡି ବନ୍ଦ ପାଖେ କିଛି କଥା ଯୋଢା ଭପରକୁ ଯାଉ ଯାଉ କିଛି କଥା ଖାଇବା ଟେବୁଲ ଯାଏଁ ବି ଯାଏ । କେବେ କେବେ ମିଳନର ଟଙ୍କା ଦରକାର ହେଲେ ସେ ସ୍ଥିତିରୁ ଭଧାର ନିଏ ପୁଣି ସମୟ ସୁବିଧା ଦେଖି ସୁଝିଦିଏ । ଭାବ ଚିକେ ଅଧିକ ବଢ଼େ ଫେସବୁକରେ ବି ବନ୍ଦୁତା ଯୋଡ଼ି ଦୁଏ । ଆଉ ହୃଦୟମାପରେ ବି, ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଚାଟିଙ୍ଗ ବଢ଼େ ସ୍ଥିତିର ପରିସ୍ଥିତି ଆଉ ଏକେଲାପଣର ସୁଯୋଗ ଆଉ କୁଆଁରା ବନ୍ଦୁସ ଯେପରି ପରସ୍ପରକୁ ଆକର୍ଷଣ କରୁଥାଏ ଭିତରେ ଭିତରେ ।

ହାଲୋ ହାଏ ଗୁଡ଼ ମନୀଙ୍ଗ ଗୁଡ଼ ନାଇଟର ବାର୍ତ୍ତା ଧିରେ ଧିରେ ସ୍ଵର ବଦଳାଇ

ବହୁତ ଆଗରେ ପହଞ୍ଚେ । ମାଡାମ ବହୁତ ଭଲଟା ଆସି ଧନ ଆଜି ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛରେ ବଦଳି ଯାଏ । ନାଲି ପାନପାତ୍ର ଚିତ୍ର ଦିଆନିଆ ଆଉ ରୁମ୍ମନ ଚିତ୍ର ଦିଆନିଆ ପରେ ଧିରେ ଧିରେ ସମୟ ସାଧିରେ ଦୁହଁ ଦୁହିଙ୍କ ପାଇଁ ପାଗଳ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତାପରେ ଫୋନ କଲରେ ରାତିସାରା କଥା ବାର୍ତ୍ତା ଆଉ ଶେଷରେ ଭିତ୍ତିଓ କଲ । ଦୁଇ ଝିଅଙ୍କୁ ଶୁଆଇ ଦେଇ ରାତି ଅଧରେ ସ୍ଥିତି ଯାଇ ବାଥରୁମରେ ପହଞ୍ଚେ ଆଉ ମିଲନର ବାରମ୍ବାର ଅନୁରୋଧରେ ଭିତ୍ତିଓ କଲରେ ଚାଲେ ଫ୍ଲାଇଂ କିସ୍ । ତାପରେ ସ୍ଥିତି ଦେହରୁ ଶାଢ଼ୀ ଖୋଲେ ଗୋଟେ ପର ପୁରୁଷ ପାଖରେ ଅଜାତି ଦିଏ ଦେହର ଦହନକୁ । ଆଉ ଏଇ ଦହନରେ କୁହୁଳିବାକୁ ସତେ ଯେମିତି ବ୍ୟାକୁଳ ଥାଏ ମିଲନ । ଧିରେ ଧିରେ କଥା ଆଗକୁ ବଢେ । ଚିତ୍ରିତ ଘଟଣା ସତ ସତିକା ଘଟେ । ସବୁଦିନ ଠିକ୍ ରାତି ଏଗାର ବେଳକୁ ଏ ସହରଟା ନିରବ ହେଇଗଲା ପରେ ମିଲନ ସ୍ଥିତି ଘରକୁ ଚାଲିଯାଏ । ତାପରେ ଦୁହିଙ୍କ ଆଲିଙ୍କନରେ ରାତି ଆଗକୁ ବଢେ । ରାତି ସାଧିରେ ମିଲନର ଓଠ ଛୁଇଁ ଚାଲିଥାଏ ସ୍ଥିତିର ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗ ଶରୀରକୁ । କିଛି ମିଛି ମିଛିକା ବିରୋଧ ପରେ ସ୍ଥିତି ଲୋଟିଯାଏ ମିଲନ କୋଳରେ । ଦୁହିଙ୍କ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ଚାସ ଆଉ ଫୁସ ଫୁସ କଥା ଆଉ ମୁରୁକା ହିସରେ ରାତି ଆଗକୁ ବଢେ । ଗଞ୍ଜଶିତଳ ଫୁଲଗୁଡ଼ା ଫୁଟି ମହକି ଝରିବା ବେଳକୁ ମିଲନ ସ୍ଥିତି ଘର ଛାଡ଼ି ନିଜ ଘରେ ଆସି ଶୋଇଯାଏ । ଏ ସ୍ଥିତିଯେ ଜଣେ ବିବାହିତା ନାରୀ, ଅନ୍ୟ କାହାର ସ୍ତ୍ରୀ ଦୁଇଟି ସନ୍ତ୍ରାନର ମାଆ ଜାଣିଲା ପରେବି ମିଲନ କିନ୍ତୁ ସ୍ଥିତି ମୋହରେ ପାଗଳ । ଯୋଉ ମୋହ ପାଇଁ ସେ ଆଜି ମହାପାପୀ ହୋଇବି ଖୁସି ।

ସମୟ ମିଳିଲେ ମିଲନ ଦିଚାରି ଦିନ ଛୁଟିରେ ଗାଁକୁ ଯାଏ କୁଣିଆ ମୈତ୍ର ଘର ବୁଲି ଆସେ । ଆଉ ସ୍ଥିତିର ସ୍ତ୍ରୀମା ମହାନ୍ତି ବାବୁ ଘରକୁ ଆସିଲେ ଆଠ ପନ୍ଥର ଦିନ ରୁହଣ୍ଟି କେତେ କୁଆଡ଼େ ବୁଲିବାକୁ ଯାଆନ୍ତି । ଦୁଇ ଝିଅ ଆଉ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀର ଯତ୍ନ ନିଅନ୍ତି । ଆଉ ଏଇ ଦିନଗୁଡ଼ା ସ୍ଥିତି ଆଉ ମିଲନ ପାଇଁ ଭାରି କଷ୍ଟ ଦାୟକ ହୋଇପଡ଼େ । ଦୁହଁ ଆଉ

ଅବାଧରେ ମିଳାମିଶା କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ପରକୀୟା ପ୍ରୀତିର ନିଶାରେ ମସଗୁଲ
ହୋଇଥିବା ଦୁଇଟି ମଣିଷ ଭାରି ଛଟପଟ ଦୁଆନ୍ତି ଯାହା । କିଛି ଦିନ ପରେ ମହାନ୍ତି ବାବୁ
ଫେର ଯାଆନ୍ତି ତାଙ୍କ କର୍ମଭୂମିକୁ । ପୁଣି ଚାଲେ ମିଳନ ଆଉ ସ୍ଥିତିର ଆବାଧ ମିଳାମିଶା ।
ସତ କେବେ ଲୁଚି ରହେନା ଏକଥା ଦାଣ୍ଡରେ ପଡ଼ି ହାଟରେ ଗଡ଼ ଗଡ଼େଇଲାଣି । କଥା
ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲା ମହାନ୍ତି ବାବୁଙ୍କ କାନରେ । ମହାନ୍ତି ବାବୁ ଘରକୁ ଆସିଲେ ଘରେ ତୁମ୍ଭି
ତୋଫାନ । ମହାନ୍ତି ବାବୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଆଉ ଦୁଇ ଝିଅଙ୍କୁ ନେଇ ଦିଲ୍ଲୀ ଚାଲିଗଲେ । କିଛିଦିନ
ସବୁ ଠିକ୍ ଠାକ ଚାଲିଲା ।

ହେଲେ ଏବେ କଥା ଆଉ ଗୋଟେ ପ୍ରକାରେ ସ୍ଥିତି ଏବେ ଘର ପରିବାର ସୁଖର
ସଂସାର ସ୍ଥାମୀ ଆଉ ଦୁଇ ଝିଅଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ମିଳନ ସାଙ୍ଗରେ ଫେରାର । ଏମ୍ବୁ ଜାଣିଲା
ପରେ ମହାନ୍ତି ବାବୁଙ୍କର ହଠାତ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଛି । ଗଣମାଧ୍ୟମ ପ୍ରୀତିନିଧି ଆଉ ସ୍ଥାନୀୟ
ବିଧାୟକଙ୍କ ସହଯୋଗରେ ମହାନ୍ତି ବାବୁଙ୍କ ବୁଢ଼ା ବାପ ମା ଭେଣ୍ଟା ପୁଅର ଶବକୁ ଗାଁକୁ
ଆଣି ସଂସ୍କାର କରିଛନ୍ତି । ବୁଢ଼ା ବୁଢ଼ୀ ଦିଇଟା ଏ ବୟସରେ ଦୁଇ ନାତୁଣୀଙ୍କ ଯତ୍ନ
ନେଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଅନ୍ତେ ପିଲା ଦିଇଟାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ ଯେ କ'ଣ ହବ । ଲୋକ ସବୁ
ଛି ଛି କରୁଛନ୍ତି । ଦେଖ ହୋ ଇଏକି ପ୍ରେମ ସେ ମହାନ୍ତି ଘର ବୋହୁଟା ଦିଇ ଦିଇଟା
ପିଲାର ମାଆ ହେଇ ସାରିଲା ପରେ ପିଲା ଗେରନ୍ତକୁ ଛାଡ଼ି ସେ ଛତରା ଟୋକା ସାଙ୍ଗରେ
ଚାଲିଗଲା । ଏବେ ପୁଣି ଲୋକ ସବୁ ଟୁପୁର ଟାପର ହଉସନ୍ତି ପରା ସିଏ କୁଆଡ଼େ ସେ
ମିଳନ ସାଙ୍ଗରେ ରିଲସ ଏ ଯୋଭ ଭିଡ଼ିଓ ମ ଫେସବୁକ ଇନ୍ସଟାଗ୍ରାମ ଏମିତି କେତେ
କୋଉଁଥିରେ ଛାଡ଼ୁଛି । ସେଥିରେ ପୁଣି ଗୀତ ବାଜୁଛି ତୁମେ ହିଁ ସ୍ଵର୍ଗ ମୋର ତୁମେ
ଦେବତା ମୋର । ଗୋଟେ ହସିଲା ପୁରିଲା ସଂସାରକୁ ନିଜ ହାତରେ ଛାରଖାର କରି କି
ସୁଖ ପାଇଲା କେଉଁଣି । ଇଏକି ପେରେମକୁ ପାଉଛି ।

କୁଣ୍ଡିଲୋ କେରଙ୍ଗ ଖୋର୍ଦ୍ଦା, ୨୦୦୮୩୧୫୦୪୦

କୋଟ୍

ସରସ୍ଵତୀ ପଣ୍ଡା

ବାହାରେ ଖୁବ ବର୍ଷା । ଚାରିଆଡ଼େ ବହଳ ଅନ୍ଧାର । ଘଡ଼ିଯତି ଶବ୍ଦରେ ଛାତିରେ ଛନକା । ଏଇତ ଭୟରେ ଆଖିପତା ବୁଝିଦେଲି । କାନରେ ହାତ ଦେଇଦେଇ ଭାବୁଛି ସେଇ ବର୍ଷାଭିଜା ସନ୍ଧ୍ୟାକୁ । ତମେ ଆଉ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଛତା ତଳେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ତମେ ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ତୁମ ଛତାକୁ ଟେକି ଧରିଥିଲ । ଛୋଟିଆ ଛତାଟି ଦୁହିଁଙ୍କୁ ସମ୍ମର୍ଣ୍ଣ ସୁରକ୍ଷା ଦେଇ ପାରୁନଥିଲା ହେଲେ ତମେ ମୋତେ ଭିଜିବାକୁ ଦଉ ନଥିଲ । ଧୀରେ ଧୀରେ ଆମେ ଚାଲୁଥିଲେ ବେଳେ ବେଳେ ତମେ ମୋର ଏକାନ୍ତ ନିକଟ ହୋଇଯାଉଥିଲ ଯେ ତୁମ ଉଷ୍ଣ ନିଃସ୍ଵାଶ ମୋତେ ଆନମନା କରୁଥିଲା । ହଠାତ ତୋ କରି ଘଡ଼ ଘଡ଼ିଟାଏ ଦେଲା ଯେ ଭୟରେ ମୁଁ ତୁମକୁ କୁଣ୍ଠେଇ ଧରିଲି । ଛାନିଆରେ ତୁମ ହାତରୁ ଛତାଟା ଖସିପଡ଼ିଲା ଆଉ ଦୁହଁ ଭିଜିଲେ । ଚକ ଚକ ବିଜୁଳି ଆଲୁଆରେ ରାସ୍ତା ଚାଲୁଥିଲେ ଆମେ । କୋହଳା ପବନରେ ଦେହ ଥରୁଥିଲା ତୁମର ବେଶୀ ବେଶୀ କାରଣ ତୁମ କୋଟ୍ ଟି ମୋତେ ପିଣ୍ଡବାକୁ ଦେଇଥିଲ । ମୋତେ ହଣ୍ଡେଲରେ ଛାଡ଼ି ତୁମେ ଫେରିଗଲ । ହେଲେ ରହିଗଲା ମୋ ପାଖରେ ତୁମ କୋଟ । ଆଜିବି ସାଇତି ରଖିଛି ତାକୁ ଅତି ଯତ୍ନରେ, କାରଣ ତୁମେ କେବେ ମାଗିନ କି ମୁଁ ଦେଇନି । ପରଦିନ କଲେଜ ଗଲାବେଳେ ବାଟରୁ ଛତାକୁ ଆଣିଲି ସେଇଠି ସେମିତି ପଢ଼ିଥିଲା ବୋଧେ ମୋତେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା । ତୁମେ ଆଜି ବହୁତ ଦୂରେ । ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ରଖିଛ କି ନାହିଁ ଜାଣିନି ହେଲେ ବର୍ଷା ଆସିଲେ ସେଇ ଛତା ନେଇ କଲେଜ ଯାଏ । ତୁମ ହାତର ସ୍ଵର୍ଗ ଅନୁଭବ କରେ ।

ଆଉ ସେଇ କୋଟ୍ ରୁ ତୁମ ଦେହର ବାସ୍ତା ମୋତେ ପାଗଳ କରେ, ହେଇତ ମୋ ଦେହରେ ତୁମ କୋଟ୍—

ଶ୍ରୀରାମପୁର, ମଙ୍ଗଳପୁର, ଯାଜପୁର

ତା'ପରେ

ପୁଷ୍ଟିଲତା ମିଶ୍ର

ଆକାଶରେ କଳା ହାଣ୍ଡିଆ ମେଘ ସାଙ୍ଗକୁ ନିର୍ଜନ ରାତି,
ମୁଁହକୁ ମୁଁହ ଦେଖାଯାଉନି, ତୁହାକୁ ତୁହା ବର୍ଷା ସହ ତାଳ ଦେଇ
ବଢ଼ି ଚାଲିଛି ସୁନୀତାର ଗର୍ଭ ଯନ୍ତ୍ରଣା । କଣ କରିବ ସୁଧୀର ତାକୁ
ବୁଦ୍ଧି ବାଟ କିଛି ଦିଶୁନି । ରିକ୍ଷା ଚଳେଇ ପେଟ ପୋଷୁଥିବା ସୁଧୀର
ଦାସ ଏ ପରିଷ୍ଠିତିରେ କରିବ ବା କଣ ? ଅଟୋ, ମୋ ବସ ଯେବେ
ଠାରୁ ଚାଲିଲାଣି ସେବେ ଠାରୁ ରିକ୍ଷାର ଚାହିଦା କମି ଯାଇଛି, କିଏ ବା ପଚାରେ
ରିକ୍ଷାକୁ ..... । ରୋଜଗାର ବି ଆଉ ହଉ ନାହିଁ ।

ତା ପରେ, ରିକ୍ଷା ଖଣ୍ଡକ ବି ଭାଙ୍ଗି ଗଲାଣି । ସଜାତିବାକୁ ହାତରେ ଧନ ନାହିଁ, ଏଇ
ପନ୍ଥର ଦିନ ହେଲା ଜଣେ ବାବୁଙ୍କ ସହାୟତାରେ ତାଙ୍କ ଗାଡ଼ିଟିକୁ ଆଣି ଶିଖି ଡ୍ରାଇଭି
ଲାଇସେନ୍ସ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଛି । ସେଇ ବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲିଲା ସୁଧୀର ଛତା
ଖଣ୍ଡେ ଧରି । ବର୍ଷାକୁ ଖାତିରି ନ କରି । ବାବୁ ସବୁ ଶୁଣି ଗାତି ସହ କିଛି ଚଙ୍ଗା ସୁଧୀରକୁ
ଦେଲେ ।

ତାପରେ ସେମିତି କଷ୍ଟ ପାଉଥାଏ ସୁନୀତା, ସେଇ ଗାତିରେ ସୁନିତାକୁ ନେଇ
ପହଞ୍ଚିଲା ବଡ଼ ମେଡ଼ିକାଲରେ, ସେ ଦିନ ଧିଲା ଗଣେଶ ଚତୁର୍ଥୀ । ତାର ପୁଅଟିଏ ହେଲା,
ଖୁସିରେ ନାଚିଗଲା ସୁଧୀର । ସେ ପୁଣି ଗଣେଶ ଚତୁର୍ଥୀ ଦିନ ଗଣେଶଙ୍କ ପରି ବିଦ୍ୟାନ
ହେଉ ମୋ ପୁଅ । ଠାକୁରଙ୍କୁ କୋଟି କୋଟି ଦଣ୍ଡବତ କଳା ସୁଧୀର ।

ତା ପରେ, ସୁଧୀର ଓ ସୁନୀତା ପୁଅକୁ ଭଲ ମଣିଷ କରିବା ପାଇଁ ଆପ୍ରାଣ ଚେଷ୍ଟା

କରି ମନରେ ସଂକଳନ କଲେ ଯେନ ତେନ ପ୍ରକାରେଣ ପୁଅକୁ ଡାକ୍ତର କରିବେ । ଏଇ ଆଶା ନେଇ ସୁଧୀର ଗାଡ଼ି ଚଲାଏ ଆଉ ସୁନୀତା ପରଘରେ ବାସନ ମାଡ଼ି ଅକ୍ଷାତ୍ତ ପରିଶ୍ରମ କରି ଲାଗି ପଡ଼ିଲେ ପୁଅ ମନୋଜକୁ ଡାକ୍ତର କରିବା ପାଇଁ ।

ତା ପରେ ସୁଧୀରର ସ୍ଵପ୍ନ ସଫଳ ହେଲା । ଏ ମନ ଭାବୁଧାଏ ଯାହା କାଳେ ପ୍ରାପତ୍ତି ହୁଏ ତାହା । ଡାକ୍ତର ପୁଅ ପାଇଁ ସୁନ୍ଦରୀ ଶୁଣବତ୍ତୀ ଝିଅ ଦେଖି ପୁଅର ବାହାଘର ମଧ୍ୟ କରି ଦେଲେ । ସୁଧୀର ତ ଗରିବ ମଳିମୁଣ୍ଡିଆ ଲୋକ ହେଲେ ପୁଅ ତ ନାମକରା ଡାକ୍ତର । ସେହି ଭଲି ଲୋକଙ୍କୁ ପାର୍ଟିରେ ଡାକିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଶେଷରେ ସୁଧୀର କରଜ କରି ଆଣିଥିବା ଗାଡ଼ି ଖଣ୍ଡକ ବିକି ଦେଲା । ସେଇ ଟଙ୍କାରେ ଧୂମ୍ ଧାମରେ ପୁଅର ବାହାଘର ଭୋଜି ସହ ବୋହୁପାଇଁ ସୁନା ହାର କରି ସରିଲା ପରେ ସୁଧୀର ହୋଇଗଲା ନିଃଶ୍ଵର ।

ତା ପରେ ପୁଅ ଅଧିକ ପଡ଼ିବା ପାଇଁ ବିଦେଶ ଚାଲିଗଲା, ଘରେ ରହିଗଲେ ସୁଧୀର, ସୁନୀତା ଆଉ ବୋହୁ ଅଞ୍ଜଳି । ଡାକ୍ତର ମନୋଜର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ବୋହୁ ଅଞ୍ଜଳି ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେଇଚାଲିଲା ଶାଶୁଶୁରଙ୍ଗୁ ..... । ସେ ଧନୀ ଘରର ଝିଅ ତ ! ମାନି ନେଇ ପାରିଲାନି ଏମାନେ ତାର ଶାଶୁ ଶଶୁର ଆଉ ଗୁରୁଜନ ବୋଲି.. ।

ଚାକର ପରି ଖଟେଇଲା । ନିଜେ ଅୟୁଷ କଲା । କ୍ଲବ୍ ପାର୍ଟିରେ ଦିନ ସରେ ଅଞ୍ଜଳିର, ମନୋଜ ଯେବେ ଫୋନକରେ ଅଞ୍ଜଳିକୁ ବାପାମାଆ କେମିତି ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କ କଥା ବୁଝୁଥିବ । ସେମାନେ ଭଲରେ ଅଛନ୍ତି କହି ଫୋନ କାଟିଦିଏ ଅଞ୍ଜଳି । ସରଳ ବିଶ୍ୱାସୀ ମନୋଜ ବୁଝି ପାରେନା ଅଞ୍ଜଳିର ମାୟାକୁ ..... ।

ତା ପରେ ଅଞ୍ଜଳି ଶାଶୁ ଶଶୁରଙ୍ଗୁ ନେଇ ଅନାଧାଶ୍ରମରେ ଛାଡ଼ି ଆସିଛି । କିନ୍ତୁ

ମନୋଜକୁ କହିଛି ତୁମ ବାପାମାଆ ତୀର୍ଥ ଦରଶନରେ ଯାଇଛୁଛି । ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ସୁଧୀର ଓ ସୁନୀତା ରହି ନପାରି ସେବୁ ପଳେଇ ଆସି ଗୋଟିଏ ବନ୍ଧୁରେ ରହିଛୁଛି । ସୁନୀତା ଦେହ ଭୀଷଣ ଖରାପ । ସେ ଆଉ କାମ କରି ପାରୁ ନ ଥାଏ ।

ତା ପରେ ସୁଧୀର ଚିନ୍ତା କରେ ପୁଣି ସେଇ ଗାଡ଼ି ଚଲେଇବ, ସୁନୀତାକୁ ଭଲ ତାଙ୍କର ଦେଖେଇବ, ତା ଦେହ ବହୁତ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଗଲାଣି । କିନ୍ତୁ ପାଖରେ ତ ତ୍ରାଇଭିଂଲାଇସେନ୍ସ ନାହିଁ କି ଆଧାର କାର୍ଡ ନାହିଁ, କେମିତି ବା ଗାଡ଼ି ଚଲେଇବ । ଏ ସବୁ କାଗଜ ପତ୍ର ତ ଘରେ ରହିଗଲା । ଏ ସବୁ ଗ୍ରମାଣ ପତ୍ର ନ ଥିଲେ କିଏ ବା ଦବ ଗାଡ଼ି ଚଲାଇବାକୁ ?

ତାପରେ ମନରେ ସାହାସ ବାନ୍ଧି ଘରକୁ ଗଲା ଆଧାର କାର୍ଡ ଓ ତ୍ରାଇଭିଂଲାଇସେନ୍ସ ଆଣିବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ସେ ଦେଖିଲା ଘର ତାଲା ପଡ଼ିଛି । ଏମିତି କେତେ ଧର ଯାଇଛି ନିରାଶରେ ଫେରିଛି । ଦିନ ମଞ୍ଜୁରୀ ଲାଗି ଯେନତେନ ପ୍ରକାରେଣ ଚଳି ଯାଉଥାନ୍ତି ସୁଧୀର ଆଉ ସୁନୀତା । ଦିନେ ମଞ୍ଜୁରୀରୁ ଫେରିବା ବେଳେ ସେ ଦେଖିଲା ତା ପୁଅ ଓ ବୋହୁ ଗୋଟେ ଘରୁ ବାହାରି ଗାଡ଼ିରେ ବସି କୁଆଡ଼େ ଗଲେ । ତ୍ରାଇଭର ଥାଏ ଜଣେ ଅଚିହ୍ନା ଯୁବକ !

ତା ପରେ, ସେଇ ଘର ପାଖରେ ବସି ରହିଲା ସୁଧୀର । ଭୋକରେ ଫେଟ ମୋଡ଼ି ହେଇ ଯାଉଥାଏ । "ଭୋକରେ ଓଡ଼ିଆ ନିଦ ଯାଏ" କେତେ ବେଳେ ଯେ ଆଖି ଲାଗି ଯାଇଛି ସୁଧୀରର ସେ ଜାଣି ପାରି ନାହିଁ । ଗାଡ଼ି ଆସିବାର ଶବରେ ଭଠ ବସିଲା ସୁଧୀର । ଦେଖେ ତ ତା ପୁଅ ମନୋଜ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଘର ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲା ।

ପଛେ ପଛେ ଆସୁଥାଏ ବୋହୁ ଅଞ୍ଜଳି ! ସୁଧୀର ତାକିଲା ବୋହୁ ମା ଆମଙ୍କୁ

ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ଛାଡ଼ି ଆସିଲ କିନ୍ତୁ ଦିନକ ପାଇଁ ବି ଆମ ଦୁଇ ଜଣକୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆସିଲନି । ପୁଅ କେବେ ବିଦେଶରୁ ଆସିଲା ତାକୁ ଆମ କଥା କହିଛ ନା ନାହିଁ । ମୋ ପୁଅକୁ ଟିକେ ଡାକ ଦିଆ ମା ! ମୋ ଲାଇସେନ୍ସ ଆଉ ଆଧାର କାର୍ଡ ଟିକେ ଆଣି ଦେଇଦେଲେ ମୁଁ ଗାଡ଼ି ଚଲେଇ ମୋ ଫେଟ ପୋଷି ପାରିବି, ଆଉ ତୁମ ଉପରେ ବୋଲେ ହେବିନି ।

ତା ପରେ, ଅଞ୍ଜଳି କାହା ସହିତ କଥା ହେଉଛି ଶୁଣି ଡାକ୍ତର ମନୋଜ ଆସି ଦେଖେ ତ ! ତାର ବାପା । ଗୋଟିଏ ଭିକାରୀ ବେଶରେ ଠିଆ ହୋଇଛି । କିଛି ବୁଝି ପାରିଲା ନାହିଁ ଡାକ୍ତର ମନୋଜ । ମୁଣ୍ଡ ଗୋଲମାଳ ହେଇଗଲା ତୀର୍ଥ ଦରଶନରେ ଯାଇଥିବା ବାପା ଏକି ଅବସ୍ଥାରେ..... ।

ତା ପରେ ନିଜକୁ ସମ୍ମାଳି ନେଇ ପଚାରିଲା ଅଞ୍ଜଳୀ ଏ ବୁଡ଼ା ଲୋକଟି କିଏ ? ତୁମେ କଣ ପାଇଁ ଏଠି ଠିଆ ହେଇ ଗପୁଛ ?

ତୁମ ବାପା ତୀର୍ଥ କରିବା ନାହିଁ ରେ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ମୁଁ ଜାଣିନି କିନ୍ତୁ ଏବେ ଆସି ମତେ ଦୋଷ ଦେଉଛନ୍ତି ମୁଁ କୁଆଡ଼େ ତାଙ୍କୁ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ଛାଡ଼ିଥିଲି ବୋଲି..... । ନିଆ ଏ ଚପଳ ତାଙ୍କୁ ପିଟି ପିଟି ଏଠୁ ବାହାର କରି ଦିଆ । ମତେ ପିଟିବା ଦରକାର ନାହିଁ ବୋଲି ମା, ମୋ କାଗଜ ପଢ଼ି ଦେଇ ଦିଆ । ମୁଁ ଏଠୁ ପଳେଇବି ।

ତା ପରେ, ଡାକ୍ତର ମନୋଜ ଅଞ୍ଜଳି ହାତରୁ ଚପଳ ଆଣି ଧରି କହିଛି, ବାପା ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଛୋଟଥିଲି ଏଇ ଚପଳରେ କେତେ ମାଡ଼ ମାରିଥିଲି । ଭାତ ନ ଖାଇଲେ ଏମିତି ଚପଳରେ ଭାବ ମାରି ଥାଳି ଥାଳି ଭାତ ଖୋଲ ଦଉଥିଲି । ପାଠ ନ ପଢ଼ିଲେ ଏଇ ଚପଳରେ କେତେ ଯେ ବାଡ଼େଇଛି । ଆଜି ମୋର ସେ ସବୁକଥା ମନେଅଛି ବାପା

ଭୁଲିନି । ସ୍କୁଲକୁ ନ ଯିବା ପାଇଁ ଜିଦ୍ କଲେ ଏଇ ଚପଳ ବାପା ! ଚପଳ ରେ ବାଡ଼େଇ
ବାଡ଼େଇ ସ୍କୁଲ ରେ ଛାତି ଆସୁଥିଲ । ଆଜି କଣ ହେଲା ବାପା ମତେ ନ ଜଣେଇ ତୁମେ
ତୀର୍ଥବାହାନାରେ କୁଆଡ଼େ ହଜିଗଲ ? ମୁଁ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲିନି ବାପା !!

ଏ ଜନ ଜଗତ ଦେଖିବ । ଏ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ବି ଦେଖିବ ମୁଁ ଆଜି କଣ କରିବି । ଏଇ
ଚପଳ ବାପା ଏଇ ଚପଳ ମୁଁ ଆଜି କଣ କରିବି ଦେଖ ।

ନିଆ ବାପା ନିଆ ଏ ଚପଳ ବାପା ତୁମର ଏ ଅଙ୍ଗଟିଆ ପୁଅକୁ ଚପଳରେ ପିଟି ପିଟି
ବୁଦ୍ଧି ଶିଖେଇ ଦିଆ, ସେ ଯେପରି ଏପରି ଭୁଲ ନ କରୁ ପିଟ ବାପା ପିଟ ବାପା
ପିଟ .....

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୯୩୩୮୯୯୮୭୭

ତା'ପରେ

ଅନୁପମା ବିଶ୍ୱାଳ

ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ବାଳ କିରଣ ଠିକ୍ ମିଶ୍ରବାବୁଙ୍କ ବାରଣ୍ଟାକୁ ଅୟାଚିତ ଭାବେ ପଣି ଆସୁଥାଏ । କେହି ବାରଣ କରିବା ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ଯେପରି ସେଇ କିରଣ ନିଜ ବାଲ୍ୟ ଚପଳତାକୁ ଏଡାଇ ନପାରି ନାଚି ନାଚି ଡେଇଁ ଡେଇଁ ଆସି ମିଶ୍ରବାବୁଙ୍କ ସହିତ ଗେଲ ବସର ହେଉଥାଏ । ଅଜାତ ସ୍ନେହ ବାସ୍ତଳ୍ୟକୁ ଜବରଦସ୍ତି ଭଲପାଇବା ବୋଧହୁଏ ମିଶ୍ରବାବୁ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ବାହାଘରର ୧୭ବର୍ଷ ବିତି ଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସନ୍ତାନର ମୁଖ ଦେଖିବା ସ୍ଵପ୍ନ ହୋଇଯାଇଛି । ବିମଳା ଦେବୀଙ୍କ ପୂଜା, ଓଷା, ବ୍ରତରେ ନିଷ୍ଠ୍ୟ କିଛି ଆବିଲତା ରହି ଯାଉଛି, ଯଦ୍ବାରା ଠାକୁରେ ତାଙ୍କ ଡାକ ଶୁଣୁନାହାନ୍ତି ।

ସ୍ନାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟରେ ବେଳେବେଳେ ଭୁଲ ବୁଝାମଣା ହେଉଥାଏ, ହେଲେ କଣ କରାଯିବ । ଭାଗ୍ୟ ତ ବାମ ... !

ସେଦିନ ଧାଏ ସୋମବାର । ବୀଣା ଦେବୀଙ୍କ ଉପବାସ । ଘରେ ଦିଅଁ ପୂଜା ସାରି ସ୍ନାମୀଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଆଜି ମନ୍ଦିର ଯିବା ନାହିଁ କି ? ମୁଁ ଘର ପୂଜା ସାରିଛି । ମନ୍ଦିରର ଆସିଲେ ରୋଷେଇ କରିବି । ନହେଲେ ଦିନ କାକା ବି ରୋଷେଇ କରିଦେବେ । ଆମେ ଚାଲ ଠାକୁର ଦର୍ଶନ କରି ଆସିବା ।”

ବସିବା ଆସନରୁ ହଠାତ ଠିଆ ହୋଇ ମିଶ୍ର ବାବୁ ରୁକ୍ଷ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, “ଆଉମ ତୁମର ପୂଜାପାଠ । ଏତେ ଭକ୍ତି ଆଉ ଦେଖାଆ ନାହିଁ ।”

ବୀଣା ଦେବୀଙ୍କ କାନରେ ପଥର ମାଡ଼ ହେଲାପରି ଲାଗିଲା ସେଇ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ । କିଛିକଣ ପରେ ବୁଝେଇ ସୁଝେଇ କୋଣସି ପ୍ରକାରେ ସ୍ନାମୀଙ୍କୁ ମନ୍ଦିର ଯିବାପାଇଁ ପ୍ରାସ୍ତୁତ କରାଇଲେ । ଶୁଭ ମନାସି ଏଥର ଘରୁ ବାହାରି ଦୁଇଜଣ କପିଳାସ ମନ୍ଦିର ଅଭିମୁଖେ

ଯାତ୍ରାକଲେ । ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସ୍ମୂମରଣା କରି କରି ଯଥା ସମୟରେ ମନ୍ଦିର ପହଞ୍ଚି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଆରାଧନା କଲେ । ସବୁଥର ପରି ଏଥର ମଧ୍ୟ ନିଜ ଶୂନ୍ୟ କୋଳକୁ ଭରିଦେବା ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଜଣାଇଲେ ।

ପୂଜକ ମଧ୍ୟ ସେଦିନ କହିଲେ, “ତୁମ ଡାକ ଛଣ୍ଡର ନିଶ୍ଚୟ ଶୁଣିବେ । ତୁମର ସର୍ବ ମଙ୍ଗଳ ହେବ ।”

ପ୍ରସାଦ ଟିକିଏ ପାଇ ବାହୁଡ଼ିବା ସମୟରେ ରାସ୍ତାରେ କୋମଳ ଶିଶୁର କ୍ରନ୍ଧନ ଶୁଣି ଗାଡ଼ି ଅଟକାଇଲେ ମିଶ୍ରବାବୁ । ଦୁଇଜଣ ଯାକ ଓହ୍ଲାଇ ଚାରିଆଡ଼େ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ ଦେଖିଲେ, ଗୋଟିଏ ଦୁଇବର୍ଷର ଶିଶୁକନ୍ୟା ଅବହେଲିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଗଛତଳେ ବସି କାହୁଡ଼ି । ପଚରାଉରୁରା କରିବାରୁ ସେ କିଛି କହିପାରିଲା ନାହିଁ । ବୀଣା ଦେବୀ କହିଲେ, ଏହା ଆମ ତାପସ୍ୟାର ଫଳ । ଆମେ ଏ ଝିଅକୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ।

ମିଶ୍ରବାବୁ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ କଥା ବୋଲି ବିଚାର କରି ଝିଅକୁ ସ୍ନେହରେ ଗାଡ଼ିରେ ବସାଇ ପୋଲିସକୁ ସବୁ ଜଣାଇ ଆଇନର ଆଶ୍ରୟ ନେଇ ନିଜ ଘରକୁ ତାକୁ ଆଣିଲେ । ଯା'ହେଉ ଏତେ ଦିନପରେ ଠାକୁର ତାଙ୍କ ଡାକ ଶୁଣିଛନ୍ତି । ଆନନ୍ଦ କହିଲେ ନସରେ । ଭଗବାନ ଏ ଗୋଟିଏ ଛଡ଼ା ବାକିସବୁ ଦେଇଥିଲେ । ଖୁସିର ଲହରୀ ଖେଳିଗଲା । ଭୋଜିଭାତ ଦେଇ ବନ୍ଧୁବର୍ଗଙ୍କୁ ଜଣାଇଦେଲେ ଯେ ସ୍ଵୟଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀମାତା ତାଙ୍କ ଘରେ ବିରାଜମାନ ।

ତାପରେ ଝିଅଟି କଳିକାରୁ ଫୁଲରେ ଫୁଟିବାକୁ ଲାଗିଲା । ରୂପର ଛଟା ସହ ଗୁଣ ଗାରିମାରେ ସରିଙ୍ଗ ମନ ଜିଶୁଆଏ । ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁର ସବୁ ରଙ୍ଗ ତା ଭିତରେ ଖେଳି ଯାଉଥାଏ । ପ୍ରତି ଅଙ୍ଗରେ ଯୌବନର ବାସ୍ତା ମାଦକ ଭରି ଦେଉଥାଏ । ପୁଅ ପିଲା କଣ, ଝିଅମାନେ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ଦେଖି ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିଯାଉଥାନ୍ତି ।

ଦିନେ କଲେଜକୁ ବାହାରିବା ବେଳେ ବାପଙ୍କୁ କହିଲା, “ବାପା ! ମୁଁ ଆଜି ତୁମ ସହିତ ନୟାଇ ଏକା ସାଇକେଲରେ ଯିବି । ମୋର ଭାରି ଇଛ୍ଛା ହେଉଛି ।”

ଝିଆକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଏକା ଛାଡ଼ିବାକୁ ରାଜି ନଥିଲେ ମିଶ୍ରବାବୁ । କିନ୍ତୁ ତା ଅଳି ଦେଖି ରାଜି ହୋଇଗଲେ । ଭଲରେ ଭଲରେ ଯିବୁ ମା, କହିଲେ ବୀଣା ଦେବୀ ।

ପାଠପଢ଼ି ଫେରିବାବେଳେ କାଳ ପରି ବାଟ ଚାହିଁଥିଲା ବିପଦ । ହଠାତ ଗୋକାଟିଏ ଆସି ଟାଣି ନେଇଗଲା ବୁଦାମୂଳକୁ । ପାଟିରେ କନା ଦେଇ ତାକୁ ତାକୁ ଖରାପ ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଇଲା । ନଖରେ କୋମଳ ଦେହକୁ ଫୋଡ଼ି କ୍ଷତାକ୍ତ କରିଦେଲା । କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ ବୟସର ଉଦ୍‌ଧରଣ ଦେଖାଇ ତା'ର ପୋଷାକକୁ ଟାଣି ଓଟାରି ଚିରିଦେଲା । ନିଜ ଘୋବନକୁ ଭାଙ୍ଗିବା ପାଇଁ ଯେତେ ତେଣ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟ ଝିଆଟି ସଫଳ ହୋଇ ପାରୁନଥାଏ । ହେଲେ ଏ ଆଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ! ପିଲାଟିର ହାତ ହଠାତ ଅଟକିଗଲା ।

ଅତୀତରେ ଘଟିଥିବା ଘଟଣା ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ତା'ର । ଅନାଥ କରି ବାପା ମା ଅଫେରା ଜାଗାକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଦିନେ ଭଉଣୀର ହାତ ଧରି ଯାତ୍ରା ଦେଖି ଯାଇଥିବା ବେଳେ ହାତ ଛାଡ଼ି ହୋଇଯିବାରୁ ସେ ହଜିଗଲା । ବହୁତ ଖୋଜିଛି ସେବିନ, କାନ୍ଦିଛି ମଧ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଆଉ ପାଇଲା ନାହିଁ । ଇଏ ସେ ଭଉଣୀ ନୁହେଁ ତ ?ତା ପିଠିରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ଏହି ଭଳିଆ ଚିହ୍ନ ପିଲା ।

ହାତ ସେଇଠି ଅଟକିଗଲା । ଝିଆର ମୁହଁରୁ କିଛି ଉତ୍ତର ପାଇ ନିଶ୍ଚିତ ହେଲା ଯେ, ଇଏ ହିଁ ତା ହଜି ଯାଇଥିବା ଭଉଣୀ । ଦେହରେ ଶତ ଶିହୁରଣ ଖେଳିଗଲା । ଆନଂଦ କହିଲେ ନସରେ । ହେଲେ ନିଜକୁ କ୍ଷମା କରିପାରୁ ନଥାଏ । କଣ ସେ କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲା । ଯେଉଁ ହାତରେ ଦିନେ ଭଉଣୀକୁ ଗେଲ କରୁଥିଲା ସେହି ହାତରେ ଇତ୍ତତ ଲୁଟିବାକୁ ଯାଉଥିଲା ।

ଛି ଛି ନିଜର ପୁରୁଷ ପଣିଆ । ଏହା କଣ ଉନ୍ନତ ସମାଜ ଗଠନ କରିପାରିବ । ବହୁତ ଘୃଣା କଲା ନିଜକୁ ନିଜେ । ନିଜେ ନିଜେ ଚାପୁଡ଼ା ଉପରେ ଚାପୁଡ଼ା ମାରିହେଲା । ଭୁଲର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରିବ ନିଶ୍ଚୟ ।

ଉତ୍ତରଣୀକୁ ଧରିଥିବା ଗାମୁଛାରେ ତାଙ୍କ ମିଶ୍ରବାବୁଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇ ସବୁକଥା ନିଜେ
କହିଲା । କ୍ରୋଧରେ ମିଶ୍ରବାବୁ ତାକୁ ବହୁତ ବାଡ଼େଇଲେ ଓ ପୋଲିସରେ ଦେଲେ । ସେ
ମଧ୍ୟ ସେବିନ ଶପଥ କଲା ଜୀବନରେ ଏଭଳି ଭୁଲ ଆଉ କେବେ କରିବ ନାହିଁ ।

ଝିଅଟି ମୂର୍ତ୍ତିଟିଏ ପରି ଅନାଇ ରହିଥାଏ । ଏ ଘଟଣା ତାକୁ ଯେତେ ଖୁସି ଦେଉଥାଏ
ତାଠାରୁ ଅଧିକ ଦୁଃଖ ଦେଉଥାଏ । ରକ୍ତ ସମ୍ମର୍କ ଭାଇକୁ ପାଇଲା, ପୁଣି ଏଭଳି
ଅବସ୍ଥାରେ । ସତରେ ଏସବୁ ଭାଗ୍ୟର ଖେଳ..... ।

ସମ୍ମଲପୁର

ତା'ପରେ

ସୀମା କାନୁନଗୋ

“ଲତା, ଲତା, ମୋ କଥା ଚିକିଏ ଶୁଣୁ”

ହରିଆ ଡାକ ଛାଡ଼ିଥାଏ, ଧାନ ବିଲ ହିତରେ ଲତା ଜୋର୍ ଜୋରରେ ପାହୁଣ୍ଡ ପକେଇ ଚାଲିଯାଉଥାଏ । ହରିଆ ତା' ପଛରେ ଯାଇ ତା' ହାତ ଧରି ତାକୁ ଅଟକେଇ କହିଲା, “ଆଲୋ, ତୁ ଯାହା କହୁଛୁ, ଚିକେ ଭାବିଚିନ୍ତି କହ । ତୁ ସାଆନ୍ତ ଘର କଥା ଜାଣିଛୁ, ତାଙ୍କ ପୁଅର ଯଦି କିଛି ଅସୁବିଧା ହେବ ନା, ତୋତେ ଆଉ ରଖିବେନି । ଆମେ ତାଙ୍କ ଘରେ କାମ କରୁଛେ, ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସିବାଟା କ'ଣ ଆମର ଠିକ୍ ହେବ ? ତାଙ୍କ କାମ କରି ଦୁଇପଈସା ସଞ୍ଚିଲେ ସିନା ଆମେ ବାହାହେବା, ଘର କରିବା । ମୋର ସିନା କେହି ନାହିଁ, ତୋର ତ ବାପା ଅଛି । ପଇସା, ଘର ଦ୍ୱାର ନହେଲେ କ'ଣ ସେ ତୋ ହାତ ମୋ ହାତରେ ଦେଇଦେବ କି ?”

ଲତା କହିଲା, “ଧାଉମ, ତୋ ବାହାଘର, ମୋତେ ସେ ସାଆନ୍ତ ଘରେ ଆଉ କାମ କରିବାର ନାହିଁ । ଉପାସରେ ପଛେ ରହିବି ସେ ସାଆନ୍ତ ଘର ପଇସା ଆଉ ଖାଇବିନି । ସାଆନ୍ତ ପୁଅ ମଦ ଖାଇ ବାଡ଼େଇ ପିଟି ତା' ସ୍ଵୀ ଗାକୁ ମାରିଦେଲା ଆଉ ବାରିପଟ ଆମ୍ବ ଗଛରେ ତା ଦେହଟାକୁ ଝୁଲେଇ ଦେଲା । ଆଜି ସକାଳେ ଖବର ପାଇ ତା' ବାପା ମା ଆସିଥିଲେ । ତା ଶବକୁ ଧରି କେତେ ବିକଳ ହେଇ କାନ୍ଦୁଥିଲେ ଦେଖିଛୁଟି । ପୁଣି ସାଆନ୍ତ ଓ ସାଆନ୍ତାଣୀ ପୁଅ ପଟେ ହେଇ ବୋହୁ ନାଁରେ ମିଛ ସତ କଥା ଗୁଡ଼ା ଗାଇ ଯାଉଥିଲେ ତ ପୁଅ ମିଛ କାନ୍ଦଣା କାନ୍ଦି, ତା ସ୍ଵୀ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କଲା ବୋଲି କହି ବୁଲୁଥାଏ । ତୁ କେମିତିକା ମଣିଷଟା କିରେ ହରିଆ..., ଏଗୁଡ଼ା ଦେଖି ତୋ ଦେହ ସହୁଛି କିରେ !!! ଏତେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମୁଁ ସହି ପାରିବିନି... । ପୁଲିସ ପଚାରିଲେ ମୁଁ ସତ ସତ ସବୁ କହିବି । ତୁ ମୋତେ ସେ

ସାଆନ୍ତ ଘର କାମ କଥା ଆଉ କହନା ବା । ଯା... ଯା... ତୋ କାମରେ ଯା ।”

ଏହା କହି ହରିଆର ହାତକୁ ଛାଟିଦେଇ ଧୟ ଧୟ ହେଇ ଚାଲିଗଲା ଲତା ।

ହରିଆ ଏବେ କ'ଣ କରିବ ବୁଝିପାରୁନଥିଲା । ଲତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ନା ସାଆନ୍ତଙ୍କ ସାଥିରେ ରହିବ । ପିଲାଟି ଦିନରୁ ସାଆନ୍ତ ଘରେ ସେ ରହି ଆସିଛି । ବାପା, ମାଆ ଚାଲିଗଲା ପରେ ସାଆନ୍ତ ହିଁ ତା'ର ସବୁକିଛି । ସାଆନ୍ତଙ୍କ ଘରେ କାମ କରି କିଛି ପଇସା ବି ସଞ୍ଜିଛି । ଘର କରି ଲତାକୁ ବାହା ହେବାକୁ ତା'ର ପୁବଳ ଛଇ । ସାଆନ୍ତ ବି ଏକଥା ଜାଣିଛନ୍ତି କି କ'ଣ । କେଜାଣି ବେଳେବେଳେ ଲତାକୁ ଦେଖେଇ ତାକୁ ଥଣ୍ଡା କରନ୍ତି ।

ଏହି ସମୟରେ ତା' କାନ୍ଦରେ କିଏ ହାତ ରଖିବାରୁ ଚମକି ପଡ଼ିଲା ହରିଆ । ପଛକୁ ବୁଲି ଦେଖିବା ବେଳକୁ ସାଆନ୍ତଙ୍କ ଡ୍ରାଇଭର ରାଧୁଭାଇ ।

ରାଧୁ କହିଲା, “କ'ଣ ଭାବୁଛୁ କିରେ ହରିଆ, ଲତାକୁ ବାହାହେବା କଥା ?”

ହରିଆ ଲାଜେଇ ଯାଇ କହିଲା “ନା ମ ରାଧୁଆଇ, ମୋର ତ ଘରଦ୍ୱାର ନାହିଁ, ଲତା ବାପା କ'ଣ ରାଜିହେବ... ?”

ରାଧୁ କହିଲା, “କାହିଁ ରାଜି ହେବନି ଯେ, ଏହି ବିଷୟରେ ପରା କଥା ହେବାକୁ ସାଆନ୍ତେ ତୋତେ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ।”

“ମୁଁ କାଇଁ ମିଛ କହିବି । ତୋ ହାବଭାବ ଦେଖି ସାଆନ୍ତେ ପା ମୋତେ କେବେରୁ କହିଲେଣି, ହେଲେ ମୋତେ ସମୟ ମିଳୁନଥିଲା ତୋତେ କହିବା ପାଇଁ । ଆଜି ତ ସମୟ ଅଛି, ଆ ଯିବା ସାଆନ୍ତଙ୍କ ଫାର୍ମ ହାଉସକୁ ସେଠି ସାଆନ୍ତଙ୍କ ସହ ସବୁକଥା ହେଇଯିବୁ ।”

ରାଧୁ ହରିଆକୁ ଗାତିରେ ନେଇ ଚାଲିଲା ଫାର୍ମ ହାଉସକୁ ।

ତା' ପରଦିନ ଭୋର ହେଇଆସୁଛି । ହଠାତ୍ ହରିଆର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା, ତା' ଆଖି

ଉଳରେ ଖୋଲୁନଥାଏ, ମୁଣ୍ଡ ଭାରି ଭାରି ଲାଗୁଥାଏ । ତଥାପି ସେ ଜବରଦସ୍ତି ଆଖି ଖୋଲି ଚାହିଁଲା, ଆରେ ଏ କ'ଣ... ଏ ତ ଗାଁ ବାହାର ଆମ୍ବୁଡ଼ୋଟା । ଏଠାକୁ କେମିତି ଆସିଲା ସେ ? ନିଦ ବାଉଳାରେ ଚାଲି ଆସିଲାକି ଆଉ । ହଠାତ ତା'ର ନଜର ପଡ଼ିଲା ଆମ୍ବୁ ଗଛ ତଳେ ଚଉତରା ଉପରେ । ଆରେ, ଏଠି ଗୋଟିଏ କିଏ ଶୋଇଛି ତ । ପାଖକୁ ଯାଇ ଦେଖେତ ଲତା । ଏଁ ... ଏ ଲତା କାହିଁ ଏଠି ଶୋଇଛି ? ଇଏ ବି କେମିତି ଆସିଲା ଏଠିକି ? ତା' ମୁଣ୍ଡଟା ଗୋଲମାଳ ହେଇଯାଉଥିଲା । କିଛି ଭାବି ପାରୁନଥିଲା ସେ । ତା'ର ଖାଲି ମନେ ପଡ଼ୁଥିଲା ସାଆନ୍ତଙ୍କ ଫାର୍ମ ହାଉସରେ ସାଆନ୍ତେ ଲତା ସହ ତା'ର ବାହାଘର କରିବେ ବୋଲି କହି କେତେ ଉଳ ଉଳ ଜିନିଷ ଖାଇବାକୁ ଦେଉଥିଲେ । ପୁଣି ରାଧୁଆଇ କି ନାଲି ନାଲି ସରବତ୍ ଆଣି ତାକୁ ପିଆଇ ଦେଇଥିଲା । ତା'ପରେ ତ ଖାଲି ଖୁସି ଆଉ ଖୁସି.... ଲତା ସହ ବିବାହ, ପିଲାଛୁଆ ଘରଦ୍ୱାର, ହସ ଖୁସିର ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖି ଖାଲି ହସୁଥିଲା ସେ । ଆଉ ତ ତା'ର କିଛି ମନେପଡ଼ୁନି । ହେଲେ ଲତା ସହ ସେ ଏଠିକୁ କେମିତି ଆସିଲା...

ହଠାତ୍ ଲତାର ବାପା ସହ କିଛି ପୁଲିସ ଓ ଗାଁ ଲୋକଙ୍କୁ ତା ଆଉକୁ ଆସୁଥିବାର ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଇଗଲା । ଲତା ବାପା ହରିଆ ଆଉକୁ ହାତ ଦେଖାଇ କ'ଣ ସତ୍ର କହିଯାଉଥିଲା ପୋଲିସ ମାନଙ୍କୁ ।

ତା'ପରେ ପୋଲିସ ବାବୁ ଆସି ହରିଆ ହାତରେ ହାତକତି ପକେଇ ଟାଣି ନେଉଥିଲେ । ହରିଆ କିଛି ବୁଝି ପାରୁନଥିଲା, ଖାଲି କହୁଥିଲା, “ମୋର ଦୋଷ କ'ଣ ପୋଲିସ ବାବୁ ? ମୋତେ କାହିଁକି ବାନ୍ଧି ନେଉଛ ? ମୁଁ ଖାଲି ଲତାକୁ ଉଳ ପାଏ ଆଉ ତାକୁ ବାହାହେବାକୁ ଚାହେଁ । ଲତା ତ ଶୋଇଛି, ତାକୁ ଉଠେଇ ପଚାରୁନ, ସେ ସବୁକଥା କହିବ । ଆଲୋ ହେ ଲତା, ଉଠୁନ୍ତୁ, ସତ କ'ଣ କହିଦେ । ତୋ ବାପା ମୋ ପଛରେ ପୋଲିସ ଲଗେଇ ମୋତେ ବାନ୍ଧି ନେଉଛି ବା । କ'ଣ କହ ହେଲେ ।”

ପୋଲିସ ତାକୁ ଟାଣି ନେଉ ନେଉ କହିଲେ, “ଲତା ତୋ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ରାଜି ନହେବାରୁ ତୁ ତାକୁ ଭୁଲେଇ ଏଠାକୁ ଆଣି ତା' ତଣ୍ଡି ଚିପି ମାରିଦେଇଛୁ ବୋଲି ତା' ବାପା ଥାନାରେ କହିଛି । ତୁ ଗୋଟିଏ ଖୁନୀ ଆସାମୀ ହରିଆ । ତୋ କଥା ଥାନାରେ ବିଚାର ହେବ ।”

ଲତାର ମୃତ୍ୟୁ ଖବର ଶୁଣି ହରିଆ ତେତାଶୁନ୍ୟ ଭୁଲୁଁରେ ଧମ୍ କରି ପଡ଼ିଗଲା ।

ତା'ପରେ... ଦୁଇବର୍ଷ ପରେ, ହରିଆ ଏବେ ପାଗଳ ଗାରଦରେ ତୁପ୍ ହେଇ ବସି ରହିଥାଏ । କ'ଣ ମନେ ପକେଇ କାନ୍ଦେ ଏବଂ ବେଳେବେଳେ ହସେ ।

ଆଇନଜୀବୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ତା'ପରେ

ସୁନିତା ମହାନ୍ତି

ଜୀବନରେ ଭଲପାଇବା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ଥାଏ । ବୟସର ପରିପକ୍ଵତା ତାକୁ ଆକର୍ଷଣ କରେ ସୁନ୍ଦର ଜିନିଷଟିଏ ହେଉ କି ଫୁଲଟିଏ କି ଅବା ସୁନ୍ଦର ମଣିଷଟିଏ । ସ୍ନେହ, ଶ୍ରୀଦା, ପ୍ରେମ ହେଉଛି ଭଲ ପାଇବାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପ୍ରତୀକ । ମାଆର ସ୍ନେହ, ଭାଇଭଉଣୀଙ୍କର ଶ୍ରୀଦା ଏବଂ ପ୍ରିୟାର ପ୍ରେମ । ଏହି ସବୁକୁ ଆମେ ଜୀବନରେ ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ବିନିମୟକୁ ନେଇ ସୁନ୍ଦର ଜୀବନଟିଏ ଗଢି ପରିବା । ପ୍ରେମ ରାଜଜରେ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରେମିକା ବା ପ୍ରେମିକଟିଏ ହୋଇ ପରିବା ।

ଏହି ସ୍ନେହ, ଶ୍ରୀଦା, ପ୍ରେମ, ଭକ୍ତି ସବୁ କିଛି ଅଜାତି ଦେଇଥିଲା ପରିବାର ପାଖରେ । ଯାହାର ଯାହା ଦରକାର ଅନୁଯାଇ ବାଣ୍ଣି ଚାଲିଥିଲା ଜୀବନରେ । ପାଇବାର ଅପେକ୍ଷା ନ ଥିଲା କି କିଛି ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ ନ ଥିଲା । କେବଳ ମୁହଁରେ ହସଟିଏ ଥିଲା ।

ସାଧିହୋଇ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ପରିବାର ସହିତ ସେବା ଓ ଧର୍ମ ଥିଲା ତାର ଆଉ ଦୋଟିଏ ହାତ । ଦୁଃଖ ଆଉ ସୁଖ ସବୁ ଥିଲା ତା ପାଖରେ ସମାନ । ତାର ସଂସାର ସଦାଚାର ପାଇଁ ସମାଜରେ ସେ ଥିଲା ଆଦର୍ଶ ଓ ଆଦରଣୀୟ । ନାଁ ଟି ମଧ୍ୟ ତା ରୂପ ଗୁଣ ଅନୁଯାୟୀ ଥିଲା "ମୀରା" । ମୀରା କଥା ଚର୍ଚାରେ ଆସିଲେ ଗାଁରେ ସମସ୍ତେ ଧନ୍ୟ କହୁଥିଲେ । ଛୋଟରୁ ବଡ଼ ଯାଏ ସମସ୍ତଙ୍କ ଚର୍ଚାର ପାତ୍ରୀଟିଏ ମୀରା । ତାର କେହି ନ ଥିଲେ ଦୁନିଆଁରେ..... ! ବାହା ଦେଇ ବାପା ମାଆ ଆରପାରିରେ । ଭାଇଟିଏ ଥିଲା ସେ ବି ବିବାହ ପରେ ବାହାରେ ଚାକିରୀ କରି ଆଉ କିଛି ସମ୍ମର୍କ ରଖିଲାନି । ତା ପରେ ମୀରା ଭାବିନେଲା ଯେ ଜୀବନରେ ମୋତେ ମୋ ପରିବାର ସହିତ ରହିବାକୁ ହେବ ଶେଷ ଜୀବନ ଯାଏ । ପରିବାର କହିଲେ ତାର ଦୁଇ ଶାଶ୍ଵତ, ଦୁଇ ଶାଶ୍ଵତ, ଦିଅର ନନ୍ଦ ପାଞ୍ଜ

ଜଣ, ସ୍ଥାମୀ ଏବଂ ପୁଅଟିଏ । ତାର ବିଶ୍ୱାସ ଓ ଭାବନାରେ କେବେ ପର ଆପଣାର ଭେଦ ଭାବ ନ ଥିଲା ତା ସାଂସାରିକ ଆନ୍ଦୂଭୂତିରେ ।

ତା'ପରେ ଜୀବନର ମୋଡ଼ କେତେବେଳ ବଦଳିଯିବ ସେ କଥା ମୀରା ଭାବି ନଥିଲା । ସ୍ଥାମୀ ସୁହାଗିନି ଥିଲା କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ ପରୀକ୍ଷା ନେଲା ପରି ପୂରାଣର ମୀରା ପରି ଜୀବନ ତାର ଗତି ବଦଳାଇ ଦେଇଥିଲା... ସ୍ଥାମୀ "ସୁମିତ" ସୁଦୂର ଦିଲ୍ଲୀରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ କଷାନୀରେ ଚାକିରୀ ପାଇଁ ଚାଲିଗଲେ । ମୀରା ପରିବାରର ହେଇ ରହିଗଲା । ନିଜ ପୁଅକୁ ଭଲ ମଣିଷ କରିବ ଆଉ ଶାଶ୍ଵତ ଶଶ୍ଵରଙ୍କ ସେବାକରିବ ପ୍ରତିଦିନ ଫୋନରେ ଦିନକୁ ଦୁଇଥର କଥା ହୁଅଛି ମୀରା ଆଉ ସୁମିତ । ପରସ୍ତ ଦୁହଁ ଦୁହିଁ ବହୁତ ଭଲ ପାଉଥିଲେ । ବର୍ଷରେ ଦୁଇଥର ଘରକୁ ମଧ୍ୟ ସୁମିତ ଆସୁଥିଲେ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀ ପିଲା ଓ ପରିବାରଙ୍କ ସହିତ ଖୁସି ବାଣ୍ଣିବାକୁ ।

ତା ପରେ କିଛି ଦିନ ବିତି ଯାଇଥିଲା.... କିନ୍ତୁ ସୁମିତ ବହୁତ କମ ମୀରା ସହିତ ଫୋନରେ କଥା ହୁଅଛି । ସେପଟରେ ତା ଅପିସରେ ରାଧା ବୋଲି ଝିଅଟିଏ ନୁଆ କରି ଜୀବନ କରିଥାଏ... ସୁମିତ ଯେତେ ଭଲ ହୋଇଥିଲେ କଣ ହେବ, ବିବାହିତ ଜାଣି ମଧ୍ୟ ରାଧା ସୁମିତର ବହୁତ ନିକଟରେ ଆସୁଥିଲା ଏବଂ ସମୟେ ସମୟେ ତା ନିଜ ରୋଷେଇରୁ ଲଞ୍ଛି ଚିପିନ ମଧ୍ୟ ଆଶୁଥିଲା । ଦିନକୁ ଦିନ ସୁମିତ ମୀରାକୁ ଭୁଲିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କଲା ।

ସୁମିତ ନିଜ ପରିବାରକୁ ଭୁଲିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ମୀରା ଯେତେ ଫୋନ କରେ କିଛି ଉତ୍ତର ପାଏନି । ପୁଅଟି ତାର ବଡ଼ ହୋଇ ସ୍କୁଲ ଯିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସ୍କୁଲରେ ତାର ଶିକ୍ଷା, ସଂସ୍କାର ଦିନକୁ ଦିନ ଲୋକପ୍ରିୟ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ତା ପରେ ସ୍କୁଲରେ ମେଧାରୀ ପିଲାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଥମ ହେଲା ।

ଗ୍ରୀଣ୍ଠ ଛୁଟିରେ ମୀରା ତା ପୁଅ ସହିତ ଦିଲ୍ଲୀ ଗମନରେ ବାହାରିଗଲେ । ବହୁତ ଖୁସି ଥାଆଛି ମାଆ ପୁଅ... ବହୁତ ଦିନପରେ ବାହାରକୁ ବାହାରିଛି ମୀରା । ସେ ପୁଣି ତା ସ୍ଥାମୀ

ସୁମିତ ପାଖକୁ ଯାଉଛି । ଖୁସିରେ ସବୁ କହିବ ବହୁତ ବୁଲିବେ ସାଥୀ ହୋଇ, ତାଙ୍କ ପୁଅ ଜଣେ ମେଧାବୀ ପୁରସ୍କାର ପାଇଛି ସେକଥା କହିବ । ପୁଅମେ ତ ସେ ବହୁତ ଅଭିମାନ କରିବ କି ସୁମିତ ସହିତ କଥା ବି ହେବନ୍ତି । ଟ୍ରେନରେ ଏଇ ସବୁ ଭାବନା ମଧ୍ୟରେ ଦିଲ୍ଲୀ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲା ମୀରା । ସୁମିତ କିନ୍ତୁ ଅଫିସର ଅରଜେଣ୍ଟ କାମରେ ବାହାରକୁ ଯାଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ, ଗାଡ଼ି ଏବଂ ଡ୍ରାଇଭର ଆଣିବାକୁ ପଠାଇଥିଲେ । ତା'ପରେ ମୀରାକୁ ଫୋନରେ କହିଥିଲେ ତୁମେ ଘରେ ପହଂଚିବ ମୁଁ ଆସିଯିବି ସନ୍ଧ୍ୟା ପୂର୍ବରୁ । ମୀରା ରୂମରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖେ ତ ସୁମିତ ସାଥେ ସାଥେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସହିତ ରାଧା ମଧ୍ୟ ଉପମ୍ଭିତ ଥିଲା । ଦୁଇ ଜଣଙ୍ଗୁ ଗୋଟିଏ ଘରେ ଦେଖି ମୀରାର ଦୁଇ ଆଖି ଭିଜି ଯାଇଥିଲା । ତା ପରେ ସୁମିତ ତା ପାଖକୁ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ମୀରା ତା ପୁଅ ସିଙ୍ଗାର୍ଥ ଉପରକୁ ଆଉଜେଇ ପଡ଼ିଥିଲା ।

ତା'ପରେ ସମ୍ମର୍ତ୍ତର ଦୂରତା ଦୂହିଁଙ୍ଗୁ ବ୍ୟବଧାନ ଆଣିଥିଲା ସୁଦୂର ଦିଲ୍ଲୀ ସହରରେ ।

କେନ୍ଦ୍ରାପତ୍ର

ତା'ପରେ

ଡଃ ସଂସ୍କୃତା ପରିତ୍ରା

ତା' ପରେ ବିଷର୍ଣ୍ଣମନ ନେଇ କ୍ଲାନ୍ଟ ହୋଇ ଅଫିସରୁ
ଫେରିବା ପରେ ବିପିନର ଛଙ୍ଗା ହୁଏ, ଗିରି, ସାଗର ଲଞ୍ଚ ଦୂର,
ବହୁଦୂର ଦିଗବଳୟ ତେଣ୍ ତାଳି ଯାଆନ୍ତା ଅଜଣା ରାଇଜକୁ ।
ସେଠି ନା କିଛି ସମସ୍ୟା ଥାଆନ୍ତା ନା ସମାଧାନ, କେତେ ଆଉ
ଅତୀତ କଥା ମନେପକାଇ ଦୁଃଖକଣ୍ଠରେ ପଡ଼ିରହିବ । ତା'ପରେ
ଉଦ୍‌ଦୟ ମନରେ ମତଳା ଫୁଲ ପରି ଝରିପଡୁଥିଲା ତାର ସ୍ଵପ୍ନର ରହୁଧନୁର ରଙ୍ଗ । ତମକି
ପଡୁଥିଲା ସେ ନିଜ କଥା ନିଜେ ଭାବି ଭାବି । କାଳି ପରି ଲାଗୁଛି.....

ସାବି ତା' ଜୀବନ ନଭକାର ନାବିକଟିଏ ଥିଲା, ମନ ଉପବନର ସ୍ଵଗନ୍ଧିତ ତଚକା
ପୁଷ୍ଟିଟିଏ ଭଳି ଖଲିଖଲି ହସି ହୃଦୟର ରାଣୀ ହେଇଥିଲା । ଅପାଶୋରା ସ୍ଵତି ଓ ନିବିତ
ସମ୍ପର୍କର ଦେଉ ଆଜି ବିପିନକୁ କ୍ଷତାକ୍ରିୟା କରୁଛି । ସାବି ଯେତେବେଳେ ରାଗ ଅଭିମାନ
କରେ ତା'ପରେ କେତେ ନ ବୁଝୋଏ ସେ ତା'କୁ, ସମୟ ଆସିଲେ ସବୁ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ
କହେ । ସେ ଅବୁଝା ହେଲେ ବିପିନ ତାକୁ କଡ଼ା ସ୍ଵରରେ କହେ କ'ଣ ହେଲା ପଇସା
ରୋଜଗାର କରିବି ମୁଁ, ତମେ ଖାଲି ପିଲାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ବ ନେବାରେ ମତେ ସାମିଲ କରୁଛି
କାହିଁକି ? ପ୍ରତି କଥାରେ ହେଇଟି ଶୁଣୁଛି, ହେଇଟି ଶୁଣୁଛି, କାହିଁକି କହି ତାଳିଛି । ସାବି
କିନ୍ତୁ ସବୁ ଶୁଣି ନଶୁଣିଲା ପରି ଚୁପ ରହେ ମୁରୁକି ହସାଦେଇ । ବାଗର ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିଏ,
କାହାକୁ କ'ଣ କହିଲେ ମନ କଣ୍ଠ ହେବନି ବରଂ ଖୁସି କରାଯାଇ ପାରିବ ସେ କଳା ତାକୁ
ବେଶ ଭଲଭାବରେ ଜଣା । କେଜାଣି କାହିଁକି ଆଜି ବିପିନ ଆଖିରେ ଆଖିଏ ଲୁହ । ତା'
ପରେ ବିମୁଢ଼ ହତବାକ ହୋଇ ସେ ତାହିଁ ରହିଛି ସୁନୀଳ ଆକାଶକୁ, ଆଉ ଆକାଶରେ
ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ଗଢ଼ୁରୀ ଉତ୍ସୁକିବା ତାରାମାନଙ୍କୁ, ଭାବି ବି ସେ ଆଜି ଭାବିପାରୁନି ।

କାହିଁକି ଏମିତି ହେଲା ? ଭାବନା ରାଜ୍ୟରେ ସେ ମଗସ୍ତୁଳ ହୋଇଗଲା, ଖାଲି ଭାବି ବସିଲା, ସାବି ଥିଲାବେଳେ କାହିଁକି ସେ ତା' କଥା ଶୁଣେନା । ଏବେ ଆଖି ବୁଝି ବସିଲେ ବନ୍ଦ ହୃଦୟ କନ୍ଧରରୁ ଶୁଣେ "ହେଇଟି ଶୁଣୁଛ", ସାବି ଆଉ ନାହିଁ, ଆକାଶର ତାରା ହୋଇ ଚାଲିଗଲାଣି ଦୁଇବର୍ଷ ହେବ, ତା'ପରେ ବିପିନ ଭୂଲି ପାରୁନି ସାଜିକୁ, ତା'ର ପଦିଏ ଡାକରେ ମନ ଓ ହୃଦୟରେ ଯେପରି ଶିହରଣ ଖେଳି ଯାଉଥିଲା । ତା'ପରେ ବିପିନ କୁହେ, କ'ଣ ହେଲା କହିଲ ସବୁ କଥାରେ "ହେଇଟି ଶୁଣିଛ" କେତେ ଶୁଣିବି । ସାବି ହସିହସି ନରମ ଗଲାରେ କହେ ପଦେ ପଦେ କଥାରେ ଏମିତି ରାଗୁଛ କାହିଁକି ? ଘରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ବ ସହ, ଶାଶୁଙ୍କର ଯତ୍ନ ନେବା କିଛି ସହଜ କଥା ନୁହେଁ । ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ତୁମକୁ ଡାକିଲେ ଏତେ ଚିହ୍ନିକି ଉଠୁଛ କିଆଁ ?

ତା'ପରେ..... ଏ ସବୁ କଥା ଏବେ ସ୍ଵପ୍ନ, ତଥାପି ତା' ମିଠାମିଠା ମଧୁର କଥାସବୁ ବିପିନିର ମନେ ପଡ଼ିଯାଉଛି । ଭାବୁଛି ଥରେ ଖାଲି ଥରେ ସାବି ଆସନ୍ତା କି, ତାକୁ ପାଖରେ ବସାଇ ବହୁତ ଖୁସିରେ କଥା ହୁଅଛି ଆଉ ତାକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି କାହିଁ କେତେ କାଳରୁ ବାକିଥିବା ସାଇତା କଥା ସବୁ ବଖାଣି ବସନ୍ତ । ଶାନ୍ତଶିଷ୍ଟ ସାବିକୁ କଡ଼ା ଭାଷାରେ ଜବାବ ଦେଇଥିବା ମୁଁ ଖାଲି ନରମ କୋମଳ କଣ୍ଠରେ ଖୁସିରେ ଗପ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହା ଆଜି ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ନୁହେଁ, ମିଛ ମାୟା ମରିଚିକା ସମ, ବହିଗଲା ପାଣି, ତୁଣ୍ଡରୁ ବାହାରିଥିବା କଥା, ଧନୁରୁ ବାହାରି ଯାଉଥିବା ଶର କେବେ ଲେଉଟି ଆସେନି । ଅନ୍ତର ଭିତରୁ କୋତ୍ତ ଓ ଆଖରୁ ବୋହି ଯାଉଥିଲା ଲୁହ, କେବଳ ତା'କୁ ଶୁଭୁଥିଲା, "ହେଇଟି ଶୁଣୁଛ ।" ମନେ ହେଉଥିଲା ବିପିନର ଥରୁଟିଏ ମତେ ଆଉ ଡାକନ୍ତାନି, ମୁଁ ଚିହ୍ନିକି ନନ୍ତି ପାଖକୁ ତା'ର ଯାଇ ପଚାରନ୍ତି କ'ଣ ହେଲା, କହୁନ, ହସିହସି ତା' କଥା ଶୁଣନ୍ତି । ହେଲେ ଏହା ଆଉ ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ନୁହେଁ । ସେ ଯେଉଁଠି ଥାଉ, ଭଲରେ ଥାଉ, ସାବିକଥା ଭାଲିଭାଲି ଦୁଃଖର ପାହାଡ଼ ନେଇ ବିପିନ ଖାଲି ଥୁଣ୍ଡା ଗଛଟିଏ ପରି ବଂଚିଥାଏ ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର

ତା'ପରେ

ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର

ଲୋକାରଣ୍ୟ ବେଳାଭୂମି କୂଳରେ ବିଥିଲେ ଲିନା ଓ ବିବେକ । ନିକଟରେ ଅଣାନ୍ତ ମହୋଦୟ, ଲହୁରୀ ମାଳା ଆସି କୂଳକୁ ସ୍ଵର୍ଗ କରି ଫେରି ଯାଉଛି ।

ଅଦୂରରେ ଝାଉଁ ବଣ, ଶିର ଶିର ପବନ, ମନ ଓ ଦେହରେ ଶିହରଣ ଆଶ୍ଚର୍ମି, କିନ୍ତୁ ଏ ଶିହରଣ ଲିନା ଓ ବିବେକର ମନ ଓ ଦେହକୁ ଶିହରଣ ଆଶିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ କେଉଁ ଏକ ଅଜଣା ଆତଙ୍କରେ ଛାଇ ଦେଇଛି । ଆଜି ସେ ଦୁହେଁ ପଳାୟନପଲ୍ଲୀ । ଘରୁ ବାହାରି ଆସିବାର ଦଶଦିନ ବିତି ଗଲାଣି । ଦୁହିଁଙ୍କର ସ୍ଵୀକୃତିବିହୀନ ପ୍ରେମ ସମ୍ପର୍କ ।

ବେଳାଭୂମିର କେଉଁ ଏକ ହୋଟେଲରୁ ଭାସି ଆସୁଛି ଓଡ଼ିଆ ସିନେମା ସଙ୍ଗୀତ;

“ଆସିବ ବର ତୋର

ହୋଇବ ବାହାଘର

ତାପରେ କି ହେବ

କହ ଲୋ...”

ଏ ସଙ୍ଗୀତ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ମନକୁ ଆନନ୍ଦ ଦେଇ ପାରୁନାହିଁ । ବାହାଘର ତାପରେ କଣ ହେବ ଏ ସବୁ ସେ ଦୁହିଁଙ୍କ ପାଇଁ ଆଜି ବିରାଟ ସମସ୍ୟା ।

ହାତରେ କିଛି ପଇସା ପଡ଼ୁ ନାହିଁ । ଲଜିଂର ଭଡ଼ା ନଦେଇ ପାରିବାରୁ ମ୍ୟାନେଜର ଦୁହିଁଙ୍କୁ ବାହାର କରି ଦେଇଛି । ବିବେକ ବେକାର । କିଛି କାମ ଧନ୍ଦା ନାହିଁ । ଜାତି ଧର୍ମ ବର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିଶେଷରେ ଆମେ ଅସ୍ତ୍ରଣ୍ୟତାକୁ ବାରଣ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯେତେ ସ୍ନେଗାନ ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ଆମ ଆଗରେ ହିମାଳୟ ଭଲି ଠିଆ ହୋଇଛି ନୀତି ନିୟମର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ପ୍ରାଚୀର ।

ଚାଣି ହୋଇଯାଇଛି ଲକ୍ଷ୍ମଣ ରେଖାଟିଏ । ତାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଗଲେ ଜାତିଭାଇ ନିଆଁ ପାଣି ସବୁ ମନା । ଲିନା ଓ ବିବେକ ଦୁହିଙ୍କର ଜାତି ଅଳଗା । ନୀରବତା ଭିତରେ ଦୀଘ୍ ସମୟ ବିତିଗଲାଣି । ଲିନା ବିବେକର ପିଠି ଉପରେ ହାତ ରଖି ପଚାରିଲା ଏବେ ଆମେ ଏଠି ତା ପରେ କଣ କରିବା ?

ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ବିବେକ ହୃଦୟକୁ ତୀର ମାରିଲା ଭଲି ନିଷେପ କରିନେଲା, ସତରେ ସେ ତ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପର କଥା ଚିନ୍ତା କରିନାହିଁ । ଜୀବନ ତ ! ଖାମଖିଆଳି ନୁହେଁ, ସେ ଗୀତାରେ ପଢ଼ିଥିଲା କର୍ମ ହିଁ ଭଗବାନ ।

କର୍ମ କରିଯାଆ ତା ପରେ ଫଳ ଯାହା ହେବ ଭଗବାନଙ୍କ ହାତରେ ।

ବିବେକ ଉକ୍ତ ଶିକ୍ଷିତ ଅଧିଚ ବେକାର ଆଜିକାଳିର ଚାକିରୀ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯାହା ନା ଅନ୍ଧାରରେ କେବଳ ବାଡ଼ି ବୁଲାଇବା । ଗୋଟିଏ ଇଣ୍ଟରିୟୁ ପାଇଁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ପିଲା । ତା ପରେ ସେଥିରେ ପୁଣି ଯ୍ୟାନ ସଂରକ୍ଷଣ । ମନେ ପଡ଼ିଲା କଲେଜ ପତା ସମୟର କଥା ମାଗାଜିନ୍ ରେ "ତା'ପରେ ଶାର୍କକ ଗଳୁଟିଏ ଦେଇଥିଲା । ମାଗାଜିନ୍ ର ସବୁ ଗଳୁ ଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ବାର୍ଷିକ ଉସ୍ତୁବ ପାଇଁ ଯେଉଁ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ହୋଇଥିଲା, ସେଥିରେ ସେ ହୋଇଥିଲା ପ୍ରଥମ ।

ପ୍ରଥମେ ପ୍ରେମର ଉପୁତ୍ତି, ବିନ୍ଦୁରୁ ବଳୟ । ବିନ୍ଦୁ ଠାରୁ ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ବଳୟର ଦୂରତାକୁ ପ୍ରଥମେ ନିଜ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ ଆକଳନ, ପ୍ରେମରେ ସଫଳତା ତା 'ପରେ ଭବିଷ୍ୟତ ପଛା ନିରୂପଣ । ଏଥିରୁ ଗୋଟିକରେ ଅକୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ସେ ପ୍ରେମ ମୂଲ୍ୟହୀନ । ଲିନାର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ସେ ଏବେ ଦେଇ ପାରିବ ।

କାରଣ ତା'ପରେ ସେମାନେ ଚାଲିଯିବେ ବହୁତ ଦୂରକୁ ଯେଉଁଠି ନିରି ଜାତିଭେଦର ପ୍ରାଚୀର ।

ଉଞ୍ଚଳର ବାଘ, ଭାଲୁମାନଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ହିଁସା ଏ ମଣିଷଗୁଡ଼ାକ, ଜାତି

ଜାତି କହି ଶେଷ କରିଦେବେ ଏ ଜୀବନକୁ ।

ପୋଲିସ ଖୋଜୁଛି ଏ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ।

ତା' ପରେ ଯେ ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେବ ?

ଆଖି ବୁଝି କିଛି ସମୟ ଚିତ୍ତା ଭିତରେ ବୁଢ଼ିଗଲା ବିବେକ । ତା'ପର ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ ନାହିଁ । ଉଣ୍ଡରଙ୍କ ଉପରେ ଶେଷ ନିଷ୍ଠାତି ଛାତି ଦେଇ ଦୁହେଁ ବାଛି ନେବେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ନିର୍ଭୟା ପରିବେଶ ।

ଅସ୍ତ୍ରଶ୍ଵର ବିରୋଧରେ ଜାଗରଣର ସ୍ଥର । ତା'ପରେ ଏହା ହିଁ ସେମାନଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତର ନିର୍ଣ୍ଣାରିତ ପତ୍ର ।

ମୁକୁନ୍ଦ ପୁର, ଆୟା, ଗଞ୍ଜାମ

ମୋ-୯୭୭୮୮୮୯୫୪୯

ଉକତ ବନ୍ଧୁ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ଧାଥ

ନିତ୍ୟ ରଙ୍ଗନ ନନ୍ଦ

ସେଦିନ ଥିଲା ଏକ ବର୍ଷା ଭିତା ଦିନ । ତୁହାକୁ ତୁହା ବର୍ଷା
ଲାଗି ରହିଥାଏ ପାହାଡ଼ା ପହରରୁ । ବାହାରକୁ ବାହାରିବା କଷ୍ଟ ।
ଘରେ ବି ପରିବା ନଥାଏ । ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କୁ ପଚାରିଲି ଆଜି କଣ
ରୋଷେଇ ହେବ, ଘରେ ପରିବା ତ ସରିଯାଇଛି । ଶ୍ରୀମତୀ
କହିଲେ - ନାହଁ, ଆଜି ରୋଷେଇ କରିବାକୁ ମନ କହୁନି । ଭାରି
ଇଛା ହେଉଛି, ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପ୍ରସାଦ ଟିକେ ମିଳନ୍ତା କି ? ଉପାସ ରହିଯିବି ପଛେ
ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପ୍ରସାଦ ବିନା ଆଜି ଅନ୍ତିମ ଛୁଇଁବିନି । ମୁଁ କହିଲି, ପାଗଳ ହେଲ । ଏ ଯେଉଁ
ବର୍ଷା, ମୁଁ ପରିବା ଆଣିବାକୁ ବାହାରି ପାରୁନି, ତୁମକୁ ପୁଣି ପୁରୀରୁ ଅବଢା ଆଣି ଦେବ
କିଏ ? ହେଉ ହେଲା, ଏବେ ତୁତାଘରୀ କରିଦିଆ, ଖାଇଦେବା, ତେଣିକି ତାଙ୍କ ଇଛା ।
ତୁତାଘରୀ ଖାଇ ପ୍ରାୟ ଆଉ ଭୋକ ହେଉ ନଥାଏ । ଶ୍ରୀମତୀ କିନ୍ତୁ ମଝରେ ମଝରେ
ମହାପ୍ରସାଦ କଥା ମନେ ପକେଇ ଦେଉଥାନ୍ତି । କଥାଟା ଅସମ୍ଭବ ଭାବି ମୁଁ ସେ କଥାରେ
ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉ ନଥାଏ । ପ୍ରାୟ ସାଡେ ତିନିଟା ବେଳକୁ ବର୍ଷା ଛାଡ଼ି ଆସିଲା । ଛତା ଆଉ
ପରିବା ବ୍ୟାଗ ଧରି ମୁଁ ବାହାରିଗଲି ବଜାରକୁ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ଆମ ଘର କବାଟ ୦କ ୦କ ହେଲା, ଶ୍ରୀମତୀ କବାଟ ଖୋଲି
ଦେଖନ୍ତି ତ ଜଣେ ବୁଢା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ହସି ହସି କହିଲେ - ମା' ପୁଅ
ନାହିଁକି ? ହେଉ, ତୁ ମତେ ଚିହ୍ନିନାହଁ, ପୁଅ ଜାଣିଛି । ମୁଁ ମଉସା ପରା । ପୁରୀ ଯାଇଥିଲି,
ବାଦାମବାଡ଼ିରେ ପହଞ୍ଚି ଭାବିଲି ଏ ଅବଢା ଗଣ୍ଠାକ ପୁଅ ଘରେ ଦେଇ ଗାଁକୁ ଚାଲିଯିବି ।

ହେଉ ମା' ନେଇ ନେଇ ଅବଢା, ମୁଁ ଗାଁକୁ ଯିବି, ତେରି ହୋଇଯିବ ।

ଶ୍ରୀମତୀ ଅବଢା ନେଇ ରଖୁ ରଖୁ କହିଲେ ମଉସା ! ବର୍ଷାରେ ଭିଜିଛି, ଘରକୁ ଆସ । ମୁଁ ଟିକିଏ ତା' କରିଦେଉଛି, ପିଇଦେଇ ତାଳିଯିବ । ତେରିହେବ କହି ବହୁ କଷ୍ଟରେ ରାଜିହେଲେ ମଉସା । ଦାଣ୍ଡଘରେ ପୋଛିପାଛି ହୋଇ ବସିଲେ । ଶ୍ରୀମତୀ ତାଳିଲେ ଘର ଭିତରକୁ ତା' କରିବାକୁ । ତା' ନେଇ ଆସିଲା ବେଳକୁ ମଉସା ନାହାନ୍ତି । ତା' କପ ଧରି ଶ୍ରୀମତୀ ସେମିତି ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ମୁଁ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ଏ ଦୃଶ୍ୟ । ଘର ମହାପ୍ରସାଦ ମହ ମହ ବାସ୍ତାରେ ଭରପୂର । ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କୁ ପଚାରିବାରୁ ସେ କହିଲେ ତମର ମଉସା ଆସିଥିଲେ ଏ ମହାପ୍ରସାଦ ନେଇ, ତା' କରି ଆଣିଲା ବେଳକୁ ସେ ପଲେଇ ଗଲେଣି ।

ମୁଁ ଆଶ୍ରୟ ହୋଇ ମଉସାଙ୍କ ରୂପ ଶୁଣିବା ପରେ ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କୁ କହିଲି ଯେ ଏପରି କେହି ମୋର ମଉସା ନାହାନ୍ତି । ତା ଛଡା, ଦିନ ସାତେ ୨ଟା ପରେ ପୁରୀ ଅବଢା ବାହାରେ, ପୁରୀରୁ ଆଣି ଏଠି କଟକରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଅତି କମରେ ତିନି ଘଣ୍ଟା ଲାଗିବ । ଏ କେମିତି ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ? ଅବଢା ପୁଡ଼ିଆ ଖୋଲ, ଦେଖିବା । ପୁଡ଼ିଆ ଖୋଲ ଦେଖିଲୁ, ସବୁ କିଛି ଗରମ ଗରମ, ମହ ମହ ମହକୁଛି ଘର । ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ଯୋଡ଼ି ବସିପଡ଼ି ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କୁ କହିଲି, ତମେ ଭାଗ୍ୟବତୀ, ତାଙ୍କୁ ସ୍ଵର୍ଗରେ ଦେଖିଲ । ସେ କେହି ନୁହନ୍ତି, ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ । ତମ ଜିଦ ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ପୁରୀରୁ ପ୍ରସାଦ ନେଇ କଟକ ଆସିବାକୁ ହେଲା ।

ଶ୍ରୀମତୀ ବୁଝିପାରି ଖାଲି କାହୁଥିଲେ, କହିଲେ, ମୋ ହାତର ତା' କପେ ତାଙ୍କୁ ଦେଇ ପାରିଲିନି । ମୁଁ ବୁଝାଇଲି, ସେ କଣ ତା' ପିଅନ୍ତି ଯେ ପିଇଥାନ୍ତେ । ତା ଛଡା ମୁଁ ବି ତ ଫେରି ଆସୁଥିଲି ନା ! ସେ ରହିଥାନ୍ତେ କେମିତି ?

ସେଦିନ ମହାପ୍ରସାଦ କେଇ ଜଣ ଜଗନ୍ନାଥ ଭକ୍ତ ସାଇପଡ଼ିଶାଙ୍କୁ ଦେଇ ଆମେ
ଆନନ୍ଦରେ ପ୍ରସାଦ ସେବନ କଲୁ । ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ।

କଥାଟି ସରିଲା ବେଳକୁ ମୋ ଚେବୁଲ ଉପରେ ଥିବା ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କ ପାଇଁ ତା' ଥଣ୍ଡା
ହୋଇ ସାରିଥିଲା । ପରିବେଶ ଜଗନ୍ନାଥମୟ ହୋଇ ସାରିଥିଲା । ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ।

ଡଃ ଏଲ ଏ -୧୭

ବୀର ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସାଏ ନଗର

ଭୁବନେଶ୍ୱର -୭୫୧୦୧୦

ମୋ - ୯୮୩୭୧୭୮୭୮୪

ନଖ

ଉଚ୍ଚୀବନ ସେୟୋ

ନଖ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଥାଏ । ପିଲାବେଳର ଅପରାହ୍ନିଆ ନଖ ସମସ୍ତଙ୍କର ମନେ ଥିବ ନିହାତି । ନାକ ଭିତରେ ନଖ ପୁରାଇ ଶୁଖିଲା ସିଂଘାଣି ବାହାର କରିବା, ପିଠି କୁଣ୍ଡେଇ ହେବା, କଳି ଲାଗିଲେ ରମ୍ଫା ରମ୍ଫି ହେବା ଆଦି ଅନେକ କାମରେ ନଖ ଶରୀରର ଏକ ବଲୁଆ ଅଙ୍ଗ । ରମ୍ଫା ରମ୍ଫି କହିଲେ ସ୍ଵର ଅଜାଙ୍କ ରମ୍ଫା ରମ୍ଫି ହୁହଁ, କାହୁ କୁଣ୍ଡିଆ କି ଘିମିରି କଥା କହୁଛି । ପିଲାଦିନର କଥା, ବୟସ ୪ କି ୫ହେବ, ଥରେ ଆମ୍ବ ଗଛକୁ ଟେକା ମାରୁ ମାରୁ ଟେକାଟି ତାଳରେ ବାଜି ମୋ ବାମ ଗୋଡ଼ର ବୁଢା ଆଙ୍ଗୁଳି ଉପରେ ପଡ଼ିଲା, ନଖଟା ମରିଗଲା, ବହୁତ କଷ୍ଟ ହେଲା ତାକୁ ବାରିକ ପାଖକୁ ଯାଇ ବାହାର କରାଗଲା । ମୋର ଗୋଟେ ଚିତ୍ତା, ବାହାଘର ପାଇଁ ଝିଅ ମିଳିବେ ତ, କାରଣ ଯଦି ନଖ ନଥିବା କଥା ସେ ଝିଅ ଜାଣିଦେବ, ତାହେଲେ କଥା ସରିଲା ! ମୋ ସାଙ୍ଗ ରମେଶ ଆସି କହିଲା, “ବୋଇଲେ, କିଅଣ ପାଇଁ ଚିତ୍ତା କରୁଚ ହେଁ, କିସଟା ହେଲେ ହେଁ ତମର ।” କହିଲି, ସମସ୍ତେ କହିବେ ଭଙ୍ଗା ନଖୁଆ, ମୋ ନଖଟା ମରିଗଲା, ଜୀବନ ସାରା ଆଉ ମୋ ନଖ ରହିବନି ।

“ବୋଇଲେ ଏଇଟା ଆକା, ଗୋଟେ କଥା କିରେ ବାବୁ, ନଖ କେବେ ମରେ କିରେ ମୂର୍ଖ, ନଖ ବା ଆଉଥରେ ଜନମ ହୁଏ, ଆହୁରି ଜାଣିଥା ଯଦି ନଖକୁ ପୋତି ଦେବୁ ନା ସେଧିରୁ ନଖ ଗଛ ବି ଉଠିବ !”

ରମେଶ ଭାଇ ଏତିକି କହି ତାଳିଗଲେ, ବୟସରେ ୨ ମାସ ବଡ଼ କିନ୍ତୁ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଲିତର ଥିଲେ । ଏ କଥାକୁ ନେଇ ମୁଁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି, ଅଙ୍ଗନବାତିରେ ପଢୁଥିଲି ନା, ସୋନାଳି ବି ସେଠି ପଡ଼େ । ସୋନାଳି ଗୁଲୁଗୁଲୁ କଥା କହି

ମୋ ହୃଦୟଟାକୁ ଚୋରାଇ ନେଇଥିଲା । ଆଜ୍ଞା ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ ତା ପାଇଁ ପରାଜପତି ଧରି ଦିଏ, ସେ ଖୁସି ହେବ ଭାବି କଙ୍କି ଧରି ବି ତାକୁ ଦିଏ । ଦିନେ ଦିନେ ଯେତେବେଳେ ଅଙ୍ଗନବାତି ନ ଆସେ, ମୋର ବି ପେଟ କାଟେ କହି ମାଆକୁ ୦କି ଦିଏ । ସୋନାଳିକୁ ସବୁ କଥା କହିଲି, ନଖ ବିଷୟରେ ବି କହିଲି । ସୋନାଳି କହିଲା, “ମୁଖ୍ୟ ନଖ ଗଛରେ ଖାଲି ନଖ ଫଳେନି, ଯାହାର ନଖ ସେ ବି ଫଳେ ।” ମନେ ମନେ ବହୁତ ଖୁସି ହେଲି, କାରଣ ଏବେ ମୋ ପାଖରେ କେତେ ସୋନାଳି ହେଇଯିବ । ଦୁଇଟା, ଚାରିଟା, ଶହେଟା ! ସୋନାଳି..... ସୋନାଳି.... ସୋନାଳି..... ଚାରି ଆଡ଼େ ସୋନାଳି ହିଁ ସୋନାଳି ହେଇଯିବ । ଯେଉଁ ସୋନାଳିକୁ ଅଙ୍ଗନବାତି ଦିଦି ବେଳେ ବେଳେ ଗାଳି କରିବେ, ତାକୁ ଆଉ ଦେଖିକି ମନ ଦୁଃଖ ନକରିକି ଆଉ ଗୋଟେ ସୋନାଳିକୁ ଦେଖିବି, ଯିଏ ହସ୍ତୁଧିବ । ବାପରେ, ଏତେ ସୋନାଳି ଦରକାର ନାହିଁ, କିଏ ଏତେ ପରଜାପତି ଧରିବ, କିଏ ଏତେ କଙ୍କି ଧରିବ । ତେଣୁ ନିଷ୍ଠତି ନେଲି ତିନିଟା ସୋନାଳି ରଖିବି ।

ସୋନାଳିକୁ ଗୋଟେ ଉକ୍ତା ଜାଗାରେ ବସାଇଦେଲି, ଜେଜେ ବାବା ଦାଢ଼ି କାଟିଲା ବେଳେ ଯେଉଁ ବ୍ରେଡ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ, ସେଥିରୁ ଗୋଟେ ମୋ ମୁଣ୍ଡାରେ ଥିଲା । ସୋନାଳିର ବାମ ହାତର ସବୁ ନଖକୁ କାଟି ସଫା କରିଦେଲି । ଗୋଟେ ପତ୍ରରେ ସତ୍ର ଯାକ ନଖକୁ ପୁଣିଆ କରି ବାଡ଼ି ବରିଚାକୁ ଧାଇଁଲି । ଗୋଟେ ଛୋଟ ଗାତ କରି ନଖ ଯାକୁ ପୋଡ଼ିଦେଲି । ସେ ଦିନରୁ ଯେତେବେଳେ ଘରେ ଖାଏ, ମୁଁ ସୋନାଳିର ନଖ ଗଛକୁ କିଛି ଲୁଚେଇ କି ଖାଇବାକୁ ଦିଏ । ହେଲେ ଆମ ଟୁଟୁ କୁକୁରଟା କେମିତି ଜାଣିଦିଏ, ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଆସି ଚାଟି ପକାଏ । ତେଣୁ ନିଷ୍ଠତି ନେଲି, ଏବେ ଖାଇବା ଆଉ ମାଟି ଉପରେ ରଖିବିନି, ଟିକେ ମାଟି ଘୋଡ଼େଇ ଦେଉଥିବି ।

ତା ପରରୁ ଆଉ ସୋନାଳିକୁ ଦେଖିନି, ବାପା ତାର ସୁରତରେ ରୁହେ, ସୋନାଳିର ଦେହ ଖରାପ ହେଲା ବୋଲି ତା ବାପା ତାକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଗଲେ । ହେଲେ ମୋ ମନ

ଦୁଃଖ ନାହିଁ କାରଣ, ସୋନାଳି ଗଛରେ ଏବେ ଅଙ୍ଗୁର(ପ୍ରଥମ ପତ୍ର) ଆସିଲାଣି, ଏବେ ନିତି କୀର ଆଉ ଫଳ ବି ଖାଇବାକୁ ଦେଉଛି । ନୀଳ ନୀଳ ପତ୍ର ଶାଖା ମେଲିଲାଣି, ଖୁସି କହିଲେ ନସରେ, ଗୋଟେ ସୋନାଳିକୁ ହରାଇବା ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କରିବି ନା କେତେ ସୋନାଳି ପାଇବା ପାଇଁ ଖୁସି ମନାଇବି ଦ୍ୱାନ୍ତରେ ରହୁଥିଲି । ବାପା ହଠାତ ଅଦାତୁଆ କୋଦାଳ ଆଣି ଗଛଟାକୁ କାଟିଦେଲେ, ବହୁତ କାନ୍ଦିଲି । ଅଙ୍ଗନବାତି ବାଡ଼ି ଗଲି, ମନ ଦୁଃଖରେ ବସିଥିଲି, ରମେଶ ଆସି କହିଲା, କାହିଁ ମନ ଦୁଃଖ କରିଛୁ, ସୋନାଳି ଚାଲିଗଲା ବୋଲି, ଆଜି ତାଙ୍କ ଘରେ କାନ୍ଦୁଥିଲେ... ସୋନାଳି ଆଜି ସକାଳେ ମରିଗଲା ବେ ।

ମୁଁ ରମେଶକୁ କହିଲି, ତୁ ତ କହିଥିଲୁ ନଖ ଗଛରେ ଫଳ ଫଳିବ, ହେଲେ କାହିଁକି ଫାଳିଲାନି । ଆବେ ତୁ ତାହାଣ ହାତର ନଖ ପୋତିଥିଲୁ ତ ? ନରି, ତା ଆଇର ତାହାଣ ହାତ ନଖ ପୋତିଥିଲା ଯେ ତାର ଗତା ଆଇ ଫଳିଥିଲା, ବୋଧେ ତୁ କିଛି ଗଡ଼ିବଢ଼ କରିଛୁ । ମୁଁ, ମୋର ଭୁଲ ବୁଝିପାରିଲି, ହେଲେ ମୋର ସବୁଯାକ ରାଗ ବାପା ଉପରେ, ସେ ସକାଳେ କାହିଁକି ଗଛଟାକୁ ହାଣିଦେଲେ । ନଖ ପୋତିଥିବା ଜାଗାରେ ଅଲଗା ଗଛଟିଏ ଭୁଲରେ ଉଠିଯାଇଥିଲା । ପ୍ରକୃତରେ ସେଇଟା ଦୁଦୁରା ଗଛ ଥିଲା, କିଛି ବର୍ଷ ପରେ ଏ କଥା ଜାଣି ପାରିଲି । କିନ୍ତୁ, ଆଜି ବି ହସ ଲାଗେ ନଖ ଗଛ ଯୋଗୁଁ ସୋନାଳି କେମିତି ମୋ ଚୀର ମାନସରେ ରହିଯାଇଛି ।

ଶ୍ରାବଣ ସନ୍ଧ୍ୟା

ରୁଦ୍ରକାନ୍ତ ରାଉଡ଼ରାୟ

ଶ୍ରାବଣର ସନ୍ଧ୍ୟା, କାର ତ୍ରାଇଭର୍ଜ ଦେହଖରାପ ଥିବାରୁ ଭାବିଲି ଅଫିସ୍ କାମ ସାରି ଚାଲିଚାଲି ପଳେଇବି । ଜୟଦେବ ବିହାରରେ ଘର, ଅଫିସରୁ ଘର ମାତ୍ର ଗୋଟେ କିଲୋମିଟର ହଠାତ୍ ବର୍ଷା, ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ମହାପାତ୍ର ବାବୁଙ୍କ ଗେଟ୍ ଭିତରେ ପଞ୍ଚ ତାଙ୍କ ସ୍କୁଟିକରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ରୁମାଲରେ ଆଗ ମୁଣ୍ଡ ଓ ମୁହଁକୁ ପୋଛୁଆଏ । ମହାପାତ୍ର ବାବୁ ସେକ୍ରେଟାରୀଏଟରେ ଚାକିରି କରନ୍ତି । ଆସୁ ଆସୁ ରାତି ହେବ । ଘରେ କେବଳ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ । କାହିଁକି ଡିଷ୍ଟର୍ଜ କରିବି ଭାବୁ ଭାବୁ ପଛପଟୁ ଶବ୍ଦଟିଏ ଶୁଣାଗଲା ଆରେ “ବିକାଶ” ସେଠି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ଯେ, ପଛକୁ ଚାହିଁ ଦେଖେ ତ ମହାପାତ୍ର ବାବୁଙ୍କ ପଡ଼ୁଁ ମୋତେ ବିକାଶ ବୋଲି ସମ୍ମୋଧନ କରି ଡାକୁଥାନ୍ତି । ଆଶ୍ରୟ ଲାଗିଲେବି ତାଙ୍କ ମୁହଁରୁ କେଉଁ ଏକ କାହାଣୀର ଅଜଣା ରୂପରେଖକୁ ଦେଖିପାରୁଆଏ । ଆଖିର ଚଞ୍ଚଳତାରୁ ଅନୁମେୟ ହେଉଥାଏ ଅନ୍ତେଷ୍ଟର ଆଭାଷ । ଜୋର କରି ମୋ ହାତ ଧରି ଘର ଭିତରକୁ ନେଇଗଲେ । ତ୍ରିକୁ ରୁମରେ ସୋଫାରେ ବସାଇ ଘରଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ୫ମିନିଟ୍ ପରେ ହାତରେ କପି ଧରି ଆସି ମୋ ପାଖରେ ବସିପଡ଼ି କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଜାଣିଛ ବିକାଶ ‘ସୋନା’ ଗଲାପରେ ତୁମକୁ ମୋ ପୁଅ ବୋଲି ଭାବିଥିଲି । ଗୋଟିଏ ଝିଆ, ସେ ଚାଲିଗଲା ପରେ ଜ୍ଞାଇଁ ହିସାବରେ ତୁମର କଣ ଏ ମାଆ ପୁତ୍ର ଟିକିଏ ଦରଦ ନାହିଁ ? ଆସୁନାହିଁ କି ଫୋନ୍ ବି କରୁନାହିଁ । ଠିକ୍ ଏତିକି ବେଳେ ମୋ ମିମେସ୍କି ଫୋନ୍ ଆସିଲା । ହ୍ୟାଲୋ, ହଁ କୁହ ।

- କ'ଣ ଅଫିସର ଫୋନ୍ ?

- କୁହ ଶୁଶ୍ରୂର ଘରେ ଅନ୍ତରେ ୨/୪ଦିନ ରହିକି ଯିବି ।

ଶାରଦା ଦେବୀଙ୍କ ଏକଥା ଶୁଣି ଫୋନ୍‌କୁ ଓଠ ନିକଟସ୍ଥ ନେଇ ଧୀରେ କହିଲି
 - ଶୁଣ ତୁମେ ରଖ ମୁଁ ପରେ କଥା ହେଉଛି । ଆରେ ବାବା ବାଟରେ ଅଛି । ବର୍ଷା ହେଉଛି
 କହି ଫୋନ୍ କାଟି ଦିଅନ୍ତି । ହଠାତ୍ ସେ ସୋଫାରୁ ଉଠିପଡ଼ି ଶାରଦା ଦେବୀ
 (ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ) କାନ୍ଦରେ ଝୁଲୁଥିବା ବିକାଶ ଓ ସୋନାର ଫୋଟକୁ କାଢ଼ିଆଣି ଦେଖନ୍ତି
 ଆଉ କହି ଉଠନ୍ତି ଜାଣିଛ ବିକାଶ ଏଇଟା ତୁମର ସ୍ଥିତିରଳ୍ୟାଣ୍ଟର ଫଳୋ ନା ? କିଂ
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବିମୁକ୍ତ ହୋଇ କହି ଉଠିଲି ହଁ, ଆଁ, ହଁ, କଣ କରିବି କିଛି ଭାବିପାରୁନଥାଏ ମୁଁ ।
 ଏ ଅନିଷ୍ଟିତତା ଭିତରେ ଗୋଟେ ନିଷ୍ଟିତ ଚରିତ୍ର ଉଭାବନ ଯେ, ଖୁବ୍ କଠିନ କାର୍ଯ୍ୟ,
 ହାଲିଆ ବି ଲାଗୁଥାଏ । ଶାରଦା କହି ଉଠନ୍ତି, ଆରେ ବିକାଶ କଟି ଥଣ୍ଡା ହୋଇଗଲା
 ଯେ, ରୁହ ଗରମ କରି ନେଇଆସେ କହି କିତେନକୁ ଚାଲିଗଲେ । କିଛି ନଭାବି ସିଧା ଘର
 ଅଭିମୁଖେ ବାହାରିଲା ବେଳକୁ ସ୍ଵଚ୍ଛିକରେ ମହାପାତ୍ର ବାବୁଙ୍କ ଗାଡ଼ି ପାର୍କ ଦ୍ରୁଏ ।
 ମହାପାତ୍ର ବାବୁ ମୋତେ ସମ୍ମୋଧନ କରି କହି ଉଠିଲେ, ବର୍ଷା ପାଇଁ ବୋଧେ
 ଆପଣ .... ? ?

ଓକେ ଓକେ ଆସ ଯିବତ୍ତ - ଘରକୁ ଆସ । ମାତ୍ର ମୋ ବିବ୍ରତ ତେହେରା ଦେଖି
 ମହାପାତ୍ର ବାବୁ ସାମାନ୍ୟ ବିସ୍ତିତ ହୋଇ କହି ଉଠିଲେ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସହ ଦେଖା ହୋଇ
 ସାରିଛ ବୋଧେ । ମହାପାତ୍ର ବାବୁ ମୋତେ ଜୋର କରି ଡାକିନେଇ ସୋଫାରେ ବସାଇ
 କହିଲେ ସେଇ ଲୋମ ହର୍ଷଶିଳାରୀ ବିମାନ ଦୁର୍ଘଟଣାର କଥା ! ! ! ?

“ସୋନା ଓ ବିକାଶ ଦୁହେଁ ସ୍ଥିତିରଳ୍ୟାଣ୍ଟରେ ରହୁଥିଲେ ଦୁହେଁ ସେଠାରୁ ଷବ୍ଦ
 ପରେ ଘରକୁ ଫେରୁଥିଲେ ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ସୋନା ଓ ସୋନା ପେଟରେ ବହୁଥିବା ପିଲାଟିର
 ତେଥେ ହେଲା । ମାତ୍ର ବିକାଶର ହାର୍ଟବିଚ୍ ଚାଲୁଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ଉଙ୍କାର କରି ହସ୍ତିଗାଲ
 ଆଡ଼ମିସନ୍ କରାଗଲା । ନୁୟକ୍ରମେ ସେ ସବୁ ଦେଖି ଶାରଦାଦେବୀଙ୍କ ମସ୍ତିଷ୍କର
 ଭାରସାମ୍ୟ ରହିଲା ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ଝିଅକୁ ହରାଇଛନ୍ତି ତାର ଦୁଃଖକୁ ପ୍ରସମନ ପାଇଁ

ଡ୍ରାଇଁ ବଞ୍ଚିଛି ବୋଲି ଯେଉଁ ଟିକକ ଆଶ୍ଵାସନା ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ବଞ୍ଚିଲେ ରଖିଛି । ମାତ୍ର ବିକାଶ ମଧ୍ୟ ସେଇ ମେତିକାଳ ବେତ୍ତରେ ... !!! ମହାପାତ୍ର ବାବୁ ମୋତେ ଢାକି ତାଙ୍କ ବ୍ୟାଡ଼ରୁମ୍କୁ ନେଲେ ସେଠି ଦେଖିଲି ଶାରଦା ଦେବୀ ଘୋର ନିଦ୍ରାରେ । ମାତ୍ର ସେ ବିକାଶ ଓ ସୋନାର ଫଟୋ ଜାବୋଡ଼ିଧରି ସାମାନ୍ୟ ସ୍ଥିତ ହାସ୍ୟ ମୁଦ୍ରାରେ ବେଶ୍ ଆରାମରେ ଶୋଇଛନ୍ତି ।

ମୁଁ କହି ଉଠିଲି “ମ୍ୟାଡ଼ମ୍ କପି ଗରମ କରିବାକୁ ଆସି ଏମିତି ଶୋଇ ପଡ଼ିଲେ” ଯେ ? ଉଉରରେ - ମହାପାତ୍ର ବାବୁ କହିଲେ “ସେ ଏବେ ଜିଆନ୍ତା ଶବ ପାଲଟି ଯାଇଛି ଶରୀର ଅଛି, ଜୀବନ ଅଛି । ମାତ୍ର ମସ୍ତିଷ୍କର କଥା ମନ ବୁଝିପାରୁନି, ତୋଣୁ ଓରି ଯାଅ ବହୁତ ଲେଟ ହେଲାଣି, ଘରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବେ ।

ବର୍ଷା କମି ଯାଇଥାଏ । ରାସ୍ତାରେ ଆସିବା ବେଳେ ଭାବିଭାବି ଆସିଲି ଅମାବାସ୍ୟାରେ କଣ ଚାନ୍ଦର କଳ୍ପନା ଯୁକ୍ତ ସମ୍ମତ ? କବି ଓ ଲେଖକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହୁଏତ ସମ୍ମବ ହେଲେ ଶାରଦା ଦେବୀଙ୍କ ପରି ମଣିଷଙ୍କ ପାଇଁ ନାଁ । ଦିନୁଆର ଭଲ ମନର ସାମାନ୍ୟ ବାହୁ ବିଚାର ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ମାନସ ପଙ୍କରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ନାଁ ... ‘ବିକାଶ’ ତାଙ୍କ ଡ୍ରାଇଁ ଯାହା ଅଫେରା, ଅସମ୍ଭବ । କେବଳ ତର୍କଶାସ୍ତ୍ରର ଯୁକ୍ତିଭଳି ।

ଆଡ଼ରୋକେଟ, ଭଦ୍ରକ

ମୋ. ୯୩୪୮୧୮୦୪୮

ଇମେଲ୍ - rudrakanta456@gmail.com

ମଣିଷ ପଣିଆ

ହେମନ୍ତ ସାହୁ

ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଘର ଲୋକଙ୍କ ଉବରଦସ୍ତି କରିବାରୁ ମୁଁ
ବାହାରିଛି ମାର୍କେଟ ମନରେ ଗୋଟିଏ କଥା ମୋ ଭଲି କାହାର
କଷ୍ଟ ଏତେ ନଥିବା । ମଗର ସାଇକେଲରେ ଟିକେ ଦୂର ଗଲା
ପରେ ଉଙ୍ଗଳ ବାଟ ଆଗରେ ଜଣେ ୭୦ ବୟସର ବୁଡ଼ା ବ୍ୟକ୍ତି
ଠିଆ ଓ ଆଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଲିପ୍ତ ମାରୁଛି, କିନ୍ତୁ ଜଣେ ମଧ୍ୟ ତାହା
ଆଡ଼କୁ କିଏ ମଧ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ କରୁନାହାନ୍ତି, ଆଜିର ଯୁବପିତିର ମଣିଷ ପଣିଆ ଭାବ
ନାହିଁ ।

ବୁଡ଼ା ବ୍ୟକ୍ତି ଦେଖିବାକୁ ହାତକଙ୍କାଳ ଭଲି ଦିଶୁଥିଲେ, ଶରୀରରେ ନଥିବା ଭଲି ଚର୍ମ
ତା ଆଖିକୁ ଦେଖି ମନ ହୁଏ ଯେମିତି ତା ହୃଦୟର କଷ୍ଟ ତା ଆଖିରେ ଲୁଚାଇ
ରଖାଯାଇଛି । ବୁଡ଼ାକୁ ଦେଖି ମନରେ ମଣିଷ ପଣିଆ ଭାବ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଛି ଓ ସାହାଯ୍ୟ
କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ସାମ୍ନାକୁ ଆସି ଗାଡ଼ି ବନ୍ଦ କରିଛି । ମୁଁ କହୁଛି - ବବା କେଉଁଠାକୁ
ଯିବେ । ବୁଡ଼ା ବ୍ୟକ୍ତି - ବବା ୨ କି.ମି ଆଗରେ ରାସ୍ତା କାମ କରାଯାଉଛି ସେଠାକୁ ଯିବି ।
ମନରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଲା ଏତେ ଖରା ବେଳକୁ ୭୦ ବୟସ ବୁଡ଼ା କଣ କରିବା ପାଇଁ
ଯାଉଥିବ ! ତାଙ୍କୁ ବସାଇ ଗାଡ଼ି ଚଳାଇଲି ।

ଟିକେ ବାଟ ଗଲା ମୋ ମନ ହେଲା ବୁଡ଼ା ବବାକୁ କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚରାଇବା ପାଇଁ -
ବବା ଏତେ ଖରାରେ କଣ ରାସ୍ତା କାମ ଦେଖିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି କେମିତି ? ବୁଡ଼ା ବବା

କହିଲେ - ନାହିଁ ବବା ମୁଁ ରାସ୍ତା କାମ ଦେଖିବାକୁ ନୁହଁ ସେଠାରେ କୁଳି ଲେବରର କାମ କରେ । ଏହା ଶୁଣି ମୁଁ ଟିକେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଇଗଲି ୧୦ ବୟସର ଜଣେ ବୁଡ଼ା ଲୋକ ଉଠି ପାରୁ ନାହାନ୍ତି , କିନ୍ତୁ ଏହି ବୁଡ଼ା ବବା ସିମେଣ୍ଟ ବସ୍ତା ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଏହା ଶୁଣି କି ଟିକେ ଦୁଃଖ ଲାଗିଲା ଓ ମନରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଲା କି ତାଙ୍କ ପୁଅ ମାନେ କେତେ ନିର୍ଦ୍ଦୟୀ ଥିବେ ୧୦ ବର୍ଷ ବୟସର ବାପାକୁ କାମ କରିବା ପାଇଁ ପାଠରଛନ୍ତି ।

କିଛି ନଭାବି ବୁଡ଼ା ବବାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପୁଅ ମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି । ତାଙ୍କ ପୁଅ ବିଷୟରେ କହିବା ମାତ୍ରେ ବୁଡ଼ା ବବା ଙ୍କ ମୁହଁରେ ଦୁଃଖର ସୌଲାବ ମାଡ଼ି ଆସିଛି । ବୁଡ଼ା ବବା କାନ୍ଦିଲା ଭଲି ଶବରେ କହିଲେ ବବା ତୁମକୁ କଣ ଆଉ କହିବି ଏ ବୁଡ଼ା ର ଦୁଃଖ ଶୁଣିବା ପାଇଁ କାହା ପାଖରେ ସମୟ ଅଛି, ଏ ବର୍ଷ ହେଉଛି ମୋ ଗୋଟେ ବୋଲି ପୁଅ ରମେଶକୁ କନକପୁର ଗାଁ ରୁ ବିବାହ କରାଇଥିଲି । ମୋ ପୁତ୍ରବଧୂ ମଧ୍ୟ ଏକ ମାତ୍ର ସେ ଘରର ଛିଅ ଥିଲେ । ତେଣୁ ମୋ ପୁଅ ରମେଶ ଆମ ଘର ଆଉ କନକପୁର ତା ଶଶୁର ଘର କାମ କରି ଚଳାଉଥିଲେ । ସାତ ଦିନ ତଳର କଥା ମୋ ପୁଅ ରମେଶ ଲେବର କାମ କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲା । ଦିବା ୧୮ ରେ ଘରକୁ ଆସି ପାଣି ଗୋପେ ପିଇବା ମାତ୍ରେ ଅଂଶୁଘାତର ଶିକାର ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଛି । ଏବେ ସବୁ ଦୁଇ ପରିବାରର ପାଳନ ପୋଷଣ ମୋ ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ତେଣୁ ଏତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଏହା କହୁ କହୁ ବୁଡ଼ା ବବା ଆଖିରୁ ଲୁହର ରକ୍ତ ଝରି ଯାଉଛି । ଭାରତରେ ୧୪୦ କୋଟିରୁ ଅଧିକ ଲୋକ ବସବାସ କରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ୧୪୦ କୋଟି ରୁ ଜଣେ ଅସହାୟ ର ଦୁଃଖ ବୁଝିବା ପାଇଁ କାହା ପାଖରେ ମଣିଷ ପଣିଆ ଭାବ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ନାହିଁ । ମୁଁ ବୃଦ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତିର ଦୁଃଖ ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ଆମ ପାଖର ଗୋଟେ କିରାନା ଦୋକାନ ରେ ସହଜ ଭଲି କାମ ଦେଖି ଦେଲି ସେ ଏବେ

ସେଠି କାମ କରୁଛନ୍ତି ।

ନିର୍ବିଶେଷରେ ଆଜି କାଳି ର ଯୁବପିତ୍ର ଅନୁରୋଧ କି ବିବେକାନନ୍ଦ କହି
ଯାଇଛନ୍ତି ମାନବ ସେବା ହିଁ ମାଧବ ସେବା ତେଣୁ ନିଜ ମନରେ ମଣିଷ ପଣିଆ ଭାବ
ଜାଗ୍ରତ କରି ଦୁଃଖୀ ମଣିଷ ତଥା ଅସହାୟଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ । ତେବେ ହିଁ ଭାରତ
ଦେଶ ରେ ସମସ୍ତେ ଧନୀ, ଗରିବ ଖୁସିରେ ରହିପାରିବେ । ଏହା ଏକ ବାସ୍ତବିକ ଗଳ୍ପ ।

(ରେଗଡା, ଏମ. ରାମପୁର, କଳାଦାଣ୍ଟ)

ମୋ - ୭୩୭୧୮୭୭୦୩୧

କାଳିଆ ଯାଇଛେ ମାଉସୀ ଘର୍

ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ ମିଶ୍ର

ଧୂରୁଲାମୁହଁ, ସୁନାନାକୀ ଆରୁ କାଳିଆତୁସା ତିନ୍ ହି ଠାକୁର ଯାକର୍ ରଥ କଟକଟ୍, କବାଟ ୦କଠକ ଆବାଜ୍ ସୁନି କରି ମାଉସୀ ମା ଯେତ୍ରା କବାଟ କେ ଖୁଲିଛେ ଐ' ମାନଙ୍କୁ ଦେଖିକରି କାବା ! ପାଉଆର୍ ଚଷମା ଲଗେଇ କରି ଚିହ୍ନିଲା ଆରୁ ଉସତ୍ ମାଡ଼େ ଗହଗହ ହେଇ କହେଲା “ଈ ମା ଗୋ ! ମୋର ପୁତା ମାନେ କାଁ ରେ ! ରଥନେ ବସିକରି ଆଏଜ୍ ମାଉସୀ ଘର୍ ଆଏଲ କାଁ ରେ ଧନ ! ଫୁନ୍ ଫୁନା ଟେ କେନ୍ତା ନାହିଁ କଲ ? ହଉ, ଆସ ଆସ, ଇ ଖଟେ ବସରେ ବା ମାନେ ! ମୁହଁ ତମର ଲାଗି ପିଠାମତ୍ତା ଗୁଡ଼ାଦୁ ଛାନି ଦେମି ଯେ ଖାଏବ ।”

କାଳିଆ ବଏଲା, “ନାହିଁ ଗୋ ମାଉସୀ ଧାଉ ଧାଉ, ଆରୁ ଛନା ପନା କିଛି ନି କରନ, ଘରେ ଜେନ୍ ଟା ଭିଲ୍ ଅଛେ ଦେଇ ଦେ ଯେ ଖାଏମୁ ନ, ବଡ଼ ଭୋକ୍ ଲାଗଲା ନ ଗୋ ।”

ମାଉସୀ କହେଲା, “ବାବୁରେ ! ଐ' ଛନେଆଘିନ୍ଦୁ ପିଠା ପୁଡ଼େଇ କରି ରଖିଛେ, ଖାଏବ ଭେଲ୍ ପୁତା ପିଠାକେ ?” ଉସତ୍ ହେଇ କାଳିଆ କହେଲା, “ହିଁ ଗୋ ମାଉସୀ ! ପୁତା ପିଠା କେ ଆମର ତ ବଡ଼ ସଭକି, ଦେ ଖାଏମୁ ।” ତେହେରୁ ମାଉସୀ ପୁତା ପିଠା ଥାଲି ଧି ଆନି କରି ରଖିଛେ ଯେତ୍ରା ଭୋକର୍ ମାଡ଼େ ଗବୋ ଗବୋ ତୁକି ଦେଲେ ତିନ୍ ଭାଇ ବହେନ୍ ।

ଖାଇଲା ବେଳେ ମାଉସୀ କାଳିଆ କେ ପଚରାଲା, “ହୁଏ ରେ ବାବୁ, ମୋର ବହୁ ଲଖି କେ ସଂଗେତୁଇ କେନ୍ତା ନି ଆନି ଆସିଲୁ ?” ସୁଭଦ୍ରା ଝଟ୍ ସେ କହି ପକାଲା, “ମୋର,

ବଡ଼ଖା ଦଦା ପରେ ସଂଗେ ଇଟା ଆସିଛନ୍ତି ଗୋ ! ଦେଡ଼ଶଶୁର ଥିଲେ ଭାଏବ ସଂଗେ ଆସବେ କେନ୍ତା କରି ?” ମାଉସୀ ବେଳା, “ଖୋ ରେ ମା, କାଁ ହେଲା ଯେ ? ଏତେ ଆରୁ ଭାଏବ କେନେ ଦେଡ଼ଶୁର କେ ଲୁକୁଚନ୍ତ କାଁ ? ଭାଇ ବହେନ୍ ମାଏନ୍ କରି ଛିଆଁ ଛିଇଁ ଭିଲ୍ ହେଲେ ନ ।” ବଳିଆ ବେଳା, “ଛାଡ଼ ସେ କଥା, ଇହାଦେ ଦୁଃଖର ସୁଖର କଥା ଚିକେ ହୁ ଗୋ ମାଉସୀ ! ତୁଙ୍କ ଭଲେ ଭଲେ ଅଛୁ ତ ?”

“କାହିଁ ର କଥା ରେ ପୁତା ? ବୁଡ଼ୀ ହେଲି ନ, ଆଖି ଥି ଜାଲି ବସିଛେ ଯେ ବନେ କରି ନାହିଁ ଦିଶୁଛେ, ଭାବୁଛେଁ, ଐ ଥର କେମ୍ ଆସଲେ ଅପରେସନ୍ ଟେ କରାମି ନ, ଆରୁ ତମେ ଯେ ରେ ବା ମାନେ ! ବନେ ବନେ ଅଛୁ ତ ?”

ସୁଭଦ୍ରା କହେଲା, “ତୁଙ୍କ ନାହିଁ ଜାନି କାଁ ଗୋ ମାଉସୀ ! ଗଲା ଜେଠ ର ପୁନି ଦିନେ ହେ ପଣାବାହ୍ନ ମାନେ ଆମକୁ ଜବରଦସ୍ତ ଗରିଆ ଗରିଆ ବୁଆଁ ପାନି ଗୁଧେଇ ଦେଲେ ଯେ ତହିଁ ଆର ଦିନୁ ତେର ଦିନ ଯାଏ ତିନେ ଭାଇ ବହନି କେ ଜର । ଜର ବୋଲି ଜର କାଁ, ଶହେ ଚାର ତିଗ୍ରୀ ତପତ । ଖଟେ ପଡ଼ି ପଡ଼ି ପିଠି ଅଣ୍ଟା ଦୁଃଖେଇ ଗଲା, ଉଷ ଖାଇ ଖାଇ ଭୁଣ୍ଟ ମୁଣ୍ଟ ପିତା ଲାଗିଗଲା । ମନ୍ ଟା ମୁଟେ ସରସ୍ ନାହିଁ ରହେଲା ଯେ ଇଟା ବୁଲି ବାହାରିଥିଲୁଁ ଗୁଂଚା ଗୁଡ଼ି ଆଡ଼େ, ଗୁଟେ ହସ୍ତା ହେନେ ରହି କରି ବାହାଡା ଦଶମୀ ଦିନେ ଫିରି ଆସଛୁଁ ଇଟା ।”

କାଲିଆ ବେଳା, “ଆସଲା ବାଟେ ତୋର ଘର ପଢ଼ୁଚେ ଯେ ତତେ ଛନେ ଦେଖି ଆସନ୍ତୁଁ ଗୋ ମାଉସୀ ! ଖାସ୍, ତୋର ହାତୁ ପୁତା ପିଠା ଖାଏମୁଁ ବୋଲି ।” ଭାବେ ଗଢ଼ ଗଢ଼ ହେଇ ମାଉସୀ ବେଳା, “ଇ ଭାବ ସେନ ସର୍ଦା ଚିକେ ତୋର ମାଉସୀ ର ଉପୁରେ ସବୁଦିନେ ରଖିଥିବ ରେ ବା ମାନେ, କେବେଁ ଭୁଲିଭୁଲା ନାହିଁ ଯିବ ।” କାଲିଆ କହେଲା, “ଭୁଲିଥିଲେ ତୋର ଘରକେ ଆମେ ଆସିଥିବୁଁ କାଁ ଗୋ ? ହଉ, ଇଛେନ୍ ଆମକୁ ବିଦାକି ଦେ । ବଡ଼ଦେଉଳ୍ କେ ଗଲେ ଯାକେ, ସେଆଡ଼ ରିଷ୍ଟେ କମଳା ଆମର ବାଟ

ଦେଖୁଥିବା ।”

“ଦେଖିକରି ରେ ପୁତା, ଲଖି ର୍ ନେ ନି ଗାଲି ଲାଗବୁ ।” ହୁସି କରି ଜଗନ୍ନାଥ କହେଲା, “ମୁଣଁ ଯେତ୍ରା ରସିଆ ମନମହନିଆଁ, ମୋର ରସ ରସିଆ କଥା ଥି ତାକେ ମନେଇ ନାହିଁ ପାରେ ଭାବିଛୁ କାହିଁ ?”

“ଛି ରେ ମା ! ପୁଅ ହେଇକରି ମାଉସୀ ଆଘେ ଇଂତା ଅଲାଯୁଗିଆ କଥା କହେସୁ କେନ୍ତା ।”

କାଲିଆ କହେଲା, “ହୁଏ ଗୋ ମାଉସୀ ! ଏଭେଁ ଇ ପିଲା ଚୁକେଲ ମାନେ ମା ବୁଆ ସାମନେ ଟିରି ଥି କେନ୍ତା ନଂଗଲା ନାଚି, ପୁଟୁଲା ପୁଟୁଲି, ତୁମା ଦିଆ ଦି ପିକ୍ତର ସବୁ ଦେଖସନ୍ ଯେ ଇମାନକେ ତ ଲାଜ ନାହିଁ କି ଦେଖଇ ବାଲା କେ ସରମ୍ ନାହିଁ । ମୁଣଁ ତତେ କାହିଁ ଲାଜ ର୍ କଥା ତେ କହି ପକାଲି ? ? ? ?”

ସିଂଧେକେଲା ବଲାଙ୍ଗୀର

୯୫୮୩୭୦୪୧୫

ଭାତ୍ ମୁଠେ

ଶୋଭାରାଣୀ ମାଝୀ

ବାଏର ଆଡ଼ର ଘରେ ବସି ବୁଡ଼ା ଘାଏ ଘାଏ ବାଟ ଆଡ଼କେ
ଠଙ୍କଉଛେ, ମନେ ମନେ ପୁଟପୁଟେଇ ହଉଛେ । ବେଳ ଉଛୁର
ହେଲା ନ କାହିଁ ଗଲା ଗା ଆମର ଭୁଆସେନ୍, ଥିର ନି ଆନି
ଦେଲା ଯେ, ଚିକେ ଥେବି କରି ଡାକ୍ ପକାଲା, କିଏ ଥିଲେ ତ
ସୁନବା । ବାଟେ ଜୁଗି କରି ବସଲା । ଛନେ ଗଲା ଉତ୍ତାରୁ
ଭୁଆସେନ୍ ଆସଲା ବେଗ ମୁନା ଦୁଇ ଚାଏର ଗା ଧରି, ବୁଡ଼ା ଦେଖୁନ୍ ଧାବ କହେଲା
କାହିଁ ଯେଇଥିଲୁ ଗୋ ଉଛୁର ହେଲା ନ ଭାତ୍ ଗରସେ ବାଢ଼ି ଦେ ଖାଏସି, ଭୁଆସେନ୍
ଗାନି ଘାନି ହେଇ କହେଲା କଂଏରୁ ଘରେ ଡାକି ଆସିଥିଲେ ଏକଶିଆ ଭୁଜି ଖାଇ ଯିବ ବଲି
କହିଥିନି, କାଏଁଜେ ନାହିଁ ଗଲ, ମୁହଁ ତ ନି ରାନ୍ଧି ତମର ଲାଗି । ମୁଁ ଆଉର ତମର ପୋ
ତ ହଟେଲ ନ ଖାଇ କରି ଆଇଛୁଁ, ତମେ ତ ହେ ଘର ନ ଖାଇ ଥିତ । ବୁଡ଼ା ମନ ମାରି
କରି କହେଲା ନି ସୋର କରି ନ ରେ ମାଁ, ବାସି ମୁଠେ ହେଲେ ଦେ ତ କେତେ ଖାଏସି
ଯେ, ବୁଡ଼ାର କଥା ନି ସରି କରି ଭୁଆସେନ୍ କହେଲା ଆଏଜ୍ ନି ଖ ନ ବାସି ବି ନି ନ,
ଦିନେ ନି ଖାଇଲେ କାଏଁ ହେବାଯେ, ବୁଡ଼ା ଆଉର ତୁଁ ସୁଁ ନି କରି ପାରଲା ମୁହଁ ହାତ୍
ଦେଇ କହେଲା ହାଏରେ ମୋର କପାଲା ।

ତୁଷ୍ଟୁରା, ବଲାଙ୍ଗୀର

ଫିଲେ ପାଇଁ ପାଇଁ

ଯଦି ଆପଣ ଏହି ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁଟି, ତା ହେଲେ ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ

କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଦ୍ୱାରା ଟାଇପ୍ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ଆଲେଖ୍ୟକୁ ଆମ ନିକଟକୁ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ । ଓଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଯେକୌଣସି ସଫର୍‌ଜୋରରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ । ଧାରାବାହିକ କାହାଣୀ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଫାଇଲ୍

କରି ଏକାଥରେ ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ସହ ନିଜ ଛବି ଓ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାନ୍ତି ।

ବିଶ୍ୱାବସ୍ଥାର ଅଣ୍ଟାର

ଶିବନାରାୟଣ ଦାସ

ନୀଳକନ୍ଦରରେ ଯେବେ ଶୁଭିଥିଲା

ତୁମର ସେ ଛାତିଫଟା କରୁଣ କ୍ରନ୍ଧନ,

ବୃକ୍ଷ-ଲତା, ପଡ଼-ପୁଷ୍ଟ ଗହଣେ ସେବିନ

ପ୍ରତିଧ୍ୱନି ତୋଳୁଥିଲା ଯେବେ

ବିସ୍ତାରିତ ନୟନରେ ତୁମ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଅରଣ୍ୟରୋଦନ -

"କାହିଁଗଲା କାହିଁଗଲା କୁହ ମୋର ପ୍ରାଣପ୍ରିୟ

ହୃଦୟର ଗଣ୍ଡିଧନ ?

କାହିଁ ହେଲେ ଅନ୍ତର୍ଧ୍ୟାନ

ମୋ ଜୀବ-ଜୀବନ ?

ଭାବର ଅଭାବନୀୟ

ଭାବଗ୍ରାହୀ ମୋର !

କେଣେ ଗଲ ଛାତି ମୋତେ

ହେ ନୀଳମାଧବ !"

ବିଶ୍ୱାବସ୍ଥା ! କେ ରୁହିଲା କୁହ

ତୁମ ଅଣ୍ଟାର ନିପାତିତ ବ୍ୟଥା ?

କିଏ ଅବା ତୁମ ପାଶେ
 ଠିଆ ହେଲା ଆସି
 ଦେଇ ଚିକେ ସାନ୍ତ୍ରନାର ଆଶା !
 ତୁମେ ଖାଲି କାନ୍ଦୁଥିଲ
 କୋହଣ୍ଗୁରେ ଗୁମୁରି ଗୁମୁରି
 ଆପଣା ଭିତରେ ଆପେ ଜଳି ଏକା ଏକା ।

ବିଦ୍ୟାପତି ଅପରାଧୀ ତୁମ
 କାହାପାଶେ ପାରିଲା କି କହି ?
 ବିପ୍ର ହୋଇ କେମନ୍ତ କରିଲା
 ଏତାଦୃଶ ବିଧି !
 ଜାମାତାର ଚୌର୍ଯ୍ୟବୃତ୍ତି ଦେଖି
 କଂରୁ ତୁମ ସ୍ଵରିଳାନି କଥା,
 ଲଞ୍ଛା ଆଉ ସଙ୍କୋଚରେ ଯେବେ
 ପଡୁଥିଲା ନଈଁ ତୁମ ମଥା ।

ବୁଝି କି ପାରିଲା ତୁମ ଆପଣା ଦୁହିତା
 ହୃଦୟ ବେଦନା ତୁମ
 ଅଶ୍ରୁସିଙ୍କ ନୟନର ପୀଡା ?

ବୁଝି କି ପାରିଲା ସତେ ବିଦଶ୍ବା ଲକିତା !

ଯା ପ୍ରେମର ପରିଣାମ ମୂଳ

କତା ଗଣ୍ଡା କରି ତୁମେ ଦେଲ,

ଆପଣାକୁ ରିକ୍ତ କରି

ଶୂନ୍ୟ କରି ଆପଣା ଅନ୍ତର

କି ପାଇଲ କୁହ

ବିଶ୍ଵାବସ୍ଥା !

ହରାଇଲ ସିନା ଖାଲି ହୃଦୟ-ଠାକୁର,

ତୁମର ସେ ଏକାନ୍ତ ନିଜର ।

କେହି ପଛେ ନ ବୁଝିଲେ ନାହିଁ

ତୁମ ଦୁଃଖ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଭାଷା -

ଶୂନ୍ୟ ତୁମ ହୃଦୟର ବ୍ୟାକୁଳ ନିରାଶା,

କେହି ପଛେ ନ ଜାଣିଲେ ନାହିଁ

ତୁମର ସେ ବିରହ ବେଦନା,

ବୁଝିଥିଲେ ବୁଝିଥିବେ ଏକା

ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ !

ସେ ପାଇଁ କି ନୀଳାଚଳେ

ଦାରୁବ୍ରତ ରୂପେ

ତୁମକୁ ସେ କରିଗଲେ ତାଙ୍କ

ଅନୁଗତ ସୁଯୋଗ୍ୟ ସେବକ ।

ଦେବସ୍ନାନ ଠାରୁ ଅଣବସରର ଯେତେ

ନୀତିକାନ୍ତି ତୁମ ହାତେ ପାଇ

ପହଣ୍ଡିର ଛେତା-ପିଟା ମାଦଳ ନୃତ୍ୟରେ

ବାହାରନ୍ତି ବକାଡ଼ୋଳା ରଥାରୁଡ଼ ହୋଇ ।

ଦଇତାପତିର ନାମେ ହେଲ ତୁମେ ଖ୍ୟାତ,

ନବକଳେବରଠାରୁ କୋଇଲି ବୈକୁଣ୍ଠ

ଜନମ-ମରଣ ଲୀଳା ଦାରୁ-ଦେବତାଙ୍କ

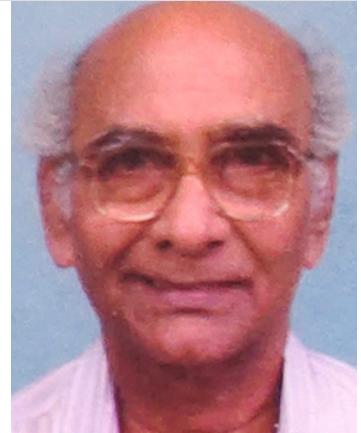
ତୁମ ହାତେ ଚେକିଦେଲେ

ଜଗତର ନାଥ ।

ରଥାରୂଢ଼ ଉଗନ୍ଧାଧ

ସ୍ଵର୍ଗତୀ ମାୟାଧର ଦାସ

ବରଷକେ ଧରେ ବରଷା ଦିନରେ ହରି,
ତୁମେ ପାରନାହିଁ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରେ ଆଉ ରହି,
ମନ୍ତ୍ରଗଜ ଚାଲି ଦେଖାଇ ପଡ଼ ବାହାରି,
ଭକ୍ତ ବସ୍ତଳ ଭାବେ ଭୋଲ ଭାବତ୍ତାହୀ ।

ଗୁଣ୍ଠିତା ମନ୍ଦିରେ ଯିବାତ ଖାଲି ବାହାନା,
ଭେଟିବାକୁ ତୁମ ପ୍ରିୟ ଭକ୍ତ ପରିଜନ,
ହରିଜନ ଯେଣୁ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରେ ଯିବା ମନା,
ଦରଶନ ପାଇଁ ସୁନ୍ଦର ତୁମ ବିଧାନ ।

ତୁମେତ ମାନନା ମଣିଷର ରୀତିନୀତି,
ଦାସିଆ ବାଉରୀ ଶ୍ରୀଫଳ ଶ୍ରୀହଞ୍ଜେ ନିଆ,
କାଂଚିବିଜୟ କାଳରେ ଶ୍ରୀଗଜପତି,
ମାଣିକର ଦହି ମହାଆନନ୍ଦେ ପିଆ ।

ଭକ୍ତ କିଙ୍କର ଦୁଆ ପ୍ରଭୁ ଖୁସିମନେ,
ସାଲବେଗ ପାଇଁ ରଥ ଅଟକାଇ ବସ,
ମନ୍ତ୍ରବଳରାମ ଭକ୍ତର ଅପମାନେ,

ବାଲିରଥେ ବିଜେ ହୁଆ ବିରାଚ ପୁରୁଷ !

ଉକତ ବାନ୍ଧିଛି ତୁମପଦେ ପ୍ରେମ ତୋରି,
ଯେଣିକି ଟାଣିଲେ ତେଣିକି ପଡ଼ିବ ଭଳି,
ତୁମ କୃପା କିଏ ପାରିବ କଳନା କରି,
ଭାବେ ଧରାଦିଅ ମହାବାହୁ ମହାବଳୀ ।

ଏ ଦେହ ରଥରେ ଜୀବନ-ରତ୍ନ ଧରି,
କରି ନ ପାରିଲେ ଭାଙ୍ଗପ୍ରୀତି ତୁମ ସାଥେ,
ପାରିବ କେ ତୁମ ଶ୍ରୀମୁଖ ଦର୍ଶନ କରି,
ଜନମେ ଜନମେ ଜୀବ-ରତ୍ନ ଥିଲେ ହାତେ !

ରଥାରୂଢ଼ ତୁମେ ହୁଆ ଯେବେ ଜଗନ୍ନାଥ,
(କୋଟି କୋଟି ରୂପେ ତୁମ ଅରୂପ ଶୋଭିତ)
ଯହିଁ କୋଟିଏ ନୟନ ଗୋଟିଏ ଶ୍ରୀମୁଖ ଚାହିଁ,
ଦେଖେ ଗୋଟିଏ ଠାକୁର କୋଟିନେତ୍ରେ ବିରାଜିତ !
ଅନାଦି ଅନନ୍ତ ଅରିହ୍ତ୍ୟରୂପ ସ୍ଵରୂପରେ ଭାବଗ୍ରାହୀ ।

ତୁମେ ବରିନିଅ ଜନମମରଣ ହରି,
ଧର ପୁଣି ତୁମେ ଦିବ୍ୟ ନବ କଲେବର,
ତୁମ ପ୍ରିୟ ସୃଷ୍ଟି ମଣିଷମାନଙ୍କ ପରି,

କୈବଳ୍ୟ ଦେଇ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ ବିଲୀନ କର ।

ଶାଠିଏ ପଉଟି ଆନ୍ଦୁ, ଛପନ ଭୋଗ,
ଏସବୁତ ଖାଲି ଜଗତଜନଙ୍କ ପାଇଁ,
ଆନନ୍ଦବଜାରେ ମହାପ୍ରସାଦର ଯୋଗ
ଭାଗେୟ ଥିଲେ ମିଳେ, ତୁମେ କିଛି ଖାଅନାହିଁ !

ଶୂନ୍ୟଦେହୀ ହେ ନାହିଁ ତୁମ ପାଦପାଣି,
ଅନନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ତୁମେ ପରିକ୍ରମା କର,
ଚତୁରବର୍ଗଦାନୀ ଚିନ୍ମୟ-ଚିତ୍ତାମଣି ।
କରରେ କମଳ, ଶଙ୍କ, ଚକ୍ର, ଗଦା ଧର ।

ତୁମର ସୃଷ୍ଟିର ତୁମେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ରୂପକାର,
ଶୂନ୍ୟପୁରୁଷ ହୋଇ ବିଶ୍ୱରୂପ ଧର,
ଯୁଗେଯୁଗେ ପୁଣି ହୋଇ ନର ଅବତାର
ଭବୁଁ ଦୂର କର ଅଞ୍ଜାନ ଅନ୍ଧକାର ।

ଚୈତନ୍ୟ ଉଦୟେ ତୁମେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୁଅ,
ଅଭିରାମ ରୂପ ପ୍ରତିମା ଦେଖିଲେ ତୋଳେ,
ଜଗତ ଦିଶର ସର୍ବ ଜଗନ୍ନାଥମୟ !
ଅନ୍ତରେ ତୁମ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ରୂପ ଜଳେ ।

ଚନ୍ଦନ ଚର୍କତ ସୁନ୍ଦର ହରି ତୁମ ନୀଳ କଲେବର,
 ଅଖଣ୍ଡମଣ୍ଡଳାକାର ଢଳଢଳ ଦୀପ୍ତ ନୟନ ଦୂର,
 ଶ୍ରୀଭୁଜେ ଲମ୍ବିତ ସୁଶୋଭିତ ପ୍ରୀତି ତୁଳସୀ ଦୟାଶା ହାର,
 ପାଠ ପୀତାମ୍ବର ଦିବ୍ୟ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗରେ ଶୋଭାପାଉଥିବ ରହି ।

ଶିରେ ଶିଖୀପୁଷ୍ପ, ମଞ୍ଜୁଳ କୋରକେ କେଶପାଶ ଧିବ ଭିଡ଼ି,
 ନୀଳକାନ୍ତମଣି ମୁକୁଟେ ଝଟକୁଥିବ ତୁମ ଦିବ୍ୟବେଶ,
 ହରିଚନ୍ଦନର ଚିତା ଲଲାଟରେ ବାସ ଯାଉଥିବ ଭଡ଼ି,
 ବଧୂଳି ଅଧରେ ଲାଗିରହିଥିବ ରହସ୍ୟମନ୍ୟ ହସ !

ଏତିକି ମୋ ବାଞ୍ଛା ଏ ମାତ୍ର ତୁବନ୍ତୁ ଜୀବ ଯିବାବେଳେ ହରି,
 ବାନ୍ଧିଥିବ ଆଣ୍ଟେ ମୋ' ଚୌତନ୍ୟ ଖୁଂଟେ ଭକ୍ତ ପ୍ରେମ ଭାବତୋରି,
 ଦରଶନ ଦେବ ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଭବ୍ୟ ଦିବ୍ୟରୂପ ଧରି !
 ଜନମ ମରଣ୍ୟ ହେ ପରମ ! ମୋର ଜୀବ ଆତ୍ମା ଯିବ ତରି ।

ଉଚ୍ଚବିନ ନାଟିକା

ଅମୃତ ନାରାୟଣ ଶତପଥୀ

ଉଚ୍ଚବିନ ନୁହଁଇ ସୁଦୀର୍ଘ ନାଟକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଗୋଟିଏ ନାଟିକା,
ସେହି ନାଟିକା କୁ କରନାହିଁ ଶେଷ ବୁଲି ବ୍ୟସନ ବାଟିକା ।(୧)
ଭାବୁଥାଏ ଯିଏ ନିଜ ପ୍ରାଣଟିକୁ ବୁଢ଼ୀ ଅସୁରୁଣୀ କାହାଣୀ ପ୍ରାୟେ,
ସାତତଳ ପାଣି ସାତତଳ ପଙ୍କ ତଳେ ଫଳୁଆରେ ଯେ ରଖିଥାଏ ।
(୨)

କିନ୍ତୁ ଜଣା ନଥାଏ ବ୍ୟସନ ଫେସନ ସେ ପ୍ରାଣ ନାଟିକା ସାରେ,
ନିଶା ଦ୍ରୁବ୍ୟର ସେବନ ମାତ୍ରକେ ମୃତ୍ୟୁ ଛାୟା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଘେର ।(୩)
ତମ୍ଭାଖୁ ସେବନ ପାନ, ବିତି, ସିଗାରେଟ, ଖଇନି ଅବା ଗୁଟଖା,
ଦୂରାରୋଗ୍ୟ ଆଣେ ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀରେ ଉଚ୍ଚବିନକୁ କରେ ହିନସ୍ତା ।(୪)
ଏଥିପାଇଁ ସର୍ବେ ସଂୟମତା ରକ୍ଷାକରି ବ୍ୟସନ ସାମଗ୍ରୀ ଛାଡ଼,
ନ ହେଲେ ଉଚ୍ଚବିନ ନାଟିକା ସମାପ୍ତି ମାନିବନି ବନ୍ଦ ବାଡ ।(୫)

କୃଷକ ଆମ ବନ୍ଧୁ

ଅଭୟ କୃଣୁ

ସେ ମାଟିର ମଣିଷ ମାଟିରେ ଯାଏ ମିଶି
ମାଟିକୁ ସିଏ ଚନ୍ଦନ ଭାବି
ଷେତରେ ଯାଏ ମନ୍ତ୍ରି ।

ହଳ ଲଙ୍ଘଳ କାଙ୍କ କୋଡାଳ
ଏସବୁ ତାର ସାଥି,
ନ ତରେ ବର୍ଷା ଶୀତ କାକର
ଡରେନା କେବେ ତାତି ।

ବନ୍ୟା ବାତ୍ୟା ମରୁତି ମଧ୍ୟେ
କଷ୍ଟୁଥାଏ ସେ ଜୀବନ ଅଙ୍ଗ
ପେଶାରେ ନିଶାରେ ବୃତ୍ତିରେ ସଦା
ସେ ବୋଲାଏ ମୁଁ କୃଷକ ।

ନିଜ ରକତ ପାଣି କରି ସେ
ଷେତରେ ଖରୁଥାଏ,
ନିଜ ଝାଲକୁ ତୁଣ୍ଡରେ ମାରି
ସଦା ସେ ହସୁଥାଏ ।

ଛିଣ୍ଡା ଘୋଟିଟେ ଛିଣ୍ଡା ଗାମୁଛା
ବନ୍ଧୁ ତାହାର ସାଜେ,
ଗାମୁଛାକୁ ସେ ମୁଣ୍ଡରେ ଭିତ୍ତି
ଷେତ କାମରେ ମଞ୍ଜେ ।

ନିଜେ କାନ୍ଦେ ସେ ଅନ୍ୟ ଦୁଃଖରେ
ଅନ୍ୟକୁ ଦିଏ ହସ,
ମାଟିର ବକ୍ଷ ଚିରି ଫଳାଏ ସିଏ
ନାନାଦି ନାନା ଶର୍ମ୍ୟ ।

ଧନ ତାହାର ନ ଥାଏ ହେଲେ

ମନ ତାହାର ବଡ଼,

ଦୁନିଆକୁ ସେ ଯୋଗାଇ ଖାଦ୍ୟ

ଦୁନିଆଁରେ ସେ ବଡ଼ ।

ଅଭାବ ତାର ସମସ୍ୟା ହେଲେ

ଖୋଲେନା କେବେ ତୁଣ୍ଡ,

ଶ୍ରମ କରି ସେ ଜୀବନ ଦିଏ

ସାଜି ସେ ମେରୁଦଣ୍ଡ ।

ସେ ଅର୍ଣ୍ଣଦାତା ସେ ଜୀବନଦାତା

ସେ ପରା ଆମ ବନ୍ଧୁ,

ଦିଅରେ ତାକୁ ସାହସ ଶକ୍ତି

ଅପାର ସ୍ନେହର ସିଦ୍ଧୁ ।

ସରକାରୀ ଶିକ୍ଷକ

ପଞ୍ଚାୟତ ସରକାରୀ ଉକ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟ

ପଡ଼ିଆଉଣା ତାଳରେ

ମୋ:୯୫୫୭୯୯୯୭୩

ରଜ

ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ନାଥ

ମାଟି ମନ ଆଜି ଯାଇଛି ବଢୁରି

ପ୍ରଥମ ରଜ ପରସେ

ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ଗଛେ ଦେହକୁ ପଖାଳି

ଧୂମ୍ରର ଅବନୀ ହସେ ।

ପରଦେଶୀ ମେଘ ଯାଉଛି ବରଷି

ଶୁଣିଲା ମାଟି ଉପରେ

ଶୁଷ୍କ ମାଟି ଦେହେ ପ୍ରାଣ ସଞ୍ଚାରୁଛି

ସଞ୍ଚୁଜ କଜଳ ଧାରେ ।

ଅଳସ ପୃଥିବୀ କଳସ ଭରୁଛି

ରଜନୀ ଅନ୍ତ ପ୍ରହରେ

ହେଲାଣି ସଜେଇ ରଜରୁ ଗାଧୋଇ

ସବୁଜ ରଙ୍ଗ ଅଧରେ ।

ମଣ୍ଡୁକୀର ସ୍ଵର ଶୁଣିଲାଣ ଏବେ

ଅବନୀର ଅନ୍ତ୍ୟପୁରେ

ମାଟି ଦେହେ ବୀଜ ଅଙ୍ଗ୍ରେତ ହେବ

ସୁଖର ପୃଥିବୀ ଫେରେ ।

ରଜ ହେଲେ ସିନା ହୋଇବ ସଜେଇ

ପୃଥିବୀ ସବୁଜ ବର୍ଣ୍ଣା

ଶସ୍ୟଶ୍ୟାମଲାରେ ଧରଣୀ ହସିବ

ଭରିଯିବ ଅନ୍ତପୂର୍ଣ୍ଣା ।

ରଜ ପାଇଁ ସଜ ହୋଇଲାଣି ଆଗ

ସଜେଇ ଫୁଲ ଝୁଲଣା

କୁଆଁରୀଙ୍କ ମନ ଆନନ୍ଦରେ ନାଚେ

ପାଇ ସେ ଲାଜ ଗହଣା ।

ମାଟି ପାଇଁ ପର୍ବ ଏ ଆମର ଗର୍ବ

ସର୍ବେ ରହିଥାନ୍ତି ଚାହିଁ

ଯା ପାଇଁ ସୁନ୍ଦର ଏ ସାରା ପୃଥିବୀ

ସେ ତ ଏଇ ରଜ ପାଇଁ ।

(ଭୁଣଗଡ଼ି) ରାଜନଗର, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା,

ଦୂରଭାଷ -୮୭୫୭୨୫୨୪୭

ବୋଉ ଗୀତ

ସୁଜିତ କୁମାର ମିଶ୍ର

ଚିରିଦଲେ ଯାର ଛାଡ଼ିରୁ ଝରଇ

କରୁଣାର ମକରନ୍ଦ,

ସିଏ ଶରଧାର ବୋଉ ବସୁଧାରେ

ଭାବ ପୂର୍ଣ୍ଣମାର ତାମ ।

ବୋଉ ଶବଦରେ ଯେଉଁ ମହୁ ବର୍ଷା

ସେ ତ ସୁଖ ପାରିଜାତ,

ସେ ପାଇଁ ଡାକିଲେ ଦୂର ବହୁଦୂର

ଶୁଣି ସିଏ ଅଶୁସ୍ତାତ ।

ବୋଉ ବିଳପିଲେ ଦୁଃଖ ନିଆଁଖୁଲେ

ବିରାଜଇ ବଇଶାଖ,

ସଂସାରର ରଥ ଆନନ୍ଦେ ଗଡ଼େକି

ଗଢି ଭାବ ଚକଅଖ ?

ଦୁଃଖ କୁହୁଡ଼ିରେ ସୁଖର ଆଲୋକ

ସଂସାରରେ ଆମ 'ବୋଉ',

ବିଷୟା ସଂସାର ତରିବାକୁ ତେଣୁ

ସିଏ ମୁକତିର ମହୁ ।

ବୋଉ ଏମିତିକା ବିଶ୍ୱାସର ସରାଗର

ନିୟ୍ୟ ସବୁ ଦେଇ ଦେଇ,

କେବେ କେଉଁଦିନ ହାତଚେକାକୁ କା

ତାହେଁନି ଥାଳ ବରେଇ ।

ମନ ଆକାଶରେ ଯେଉଁ ଜହୁ ଦିଶେ

ଆଉ କେହି ନୁହେଁ 'ବୋଉ',

ଚଲାପଥେ ତେଣୁ ଅନ୍ଧକାର ନାହିଁ

ଆଲୋକର ପ୍ରେମ ଦେଉ ।

ଯାର ଛାତି ତଳେ ଆକାଶ, ସମୁଦ୍ର

ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର, କୋଟି ତାରା,

ସିଏ ଆମ 'ବୋଉ' ଛଳଛଳ ଛୁଆଁ

ତାର ଭାବ ଗଙ୍ଗାଧାରା ।

ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ ଭିତରେ ବନ୍ଧାପନା ସିଏ

ବନ୍ଧନର ବାସଫୁଲ,

କୁହ କି ନକୁହ ବୋଉ ମଳୟ ତା

ବିତରିକି ଝଲମଳ ।

ଭିନ୍ନତା ଭିତରେ ଅଭିନ୍ନ ପରଶ

ଆଭାମୟ ପରକାଶ,

ବୋଉ ତ ପରାଣୁ ପୁଣ୍ୟ ତତ୍ତ୍ଵିନୀର

ତଚ ନିରଞ୍ଜନା ବେଶ ।

ବୋଉ ତାକ ଏବେ ନୀରବି ଯାଇଛି

ବଡ ସ୍ଥାର୍ଥ ବରଷାରେ,

ଉଠ ହେ ଅବାଧ୍ୟ ମୋହର ନିଦରୁ

ସେ ହସିବ ଶୁଦ୍ଧା ସ୍ଥରେ ।

ଜନାର୍ଦ୍ଦନପୁର ଶାସନ, କେନ୍ଦ୍ରଭର

୨୭୩୮୭୭୭୪୭

ହେଇ

ସ୍ଵପନକୁମାର ପାହାଡ଼ୀ

ବୁଦ୍ଧିଦେବ ଦାଶଗୁପ୍ତ

ମୂଳ ବଙ୍ଗଲାରୁ ଅନୁବାଦ: ସ୍ଵପନକୁମାର ପାହାଡ଼ୀ

ଲେଖ, ଯେ ଭାବରେ ଖୁସି, ଗୋଟାଏ କବିତା ।

ଯେ କୌଣସି ଭାବରେ ହିଁ ହେଉ

ଅନ୍ତର ଆଠ ବା ଛଅ ଲାଇନ କିଛି ଗୋଟାଏ ଲେଖ ।

ଯେକୌଣସି   ଜିନିଷ   ହିଁ   ଭରି   ଦିଆଯାଏ   କବିତା   ଭିତରେ

କେବଳ

କେବଳ ପ୍ରକାଶ କର ନା

ରକ୍ତ ଝରି ପଡ଼ିବାର ଗୋପନ କଥା ।

ଲେଖ ।

କାହିଁକି ବସି ଅଛ ବୁପଚାପ ଭୁତ ଭଲି । ବାଜି ଉଠେ ବେଳ,

ଦରଜା ଖୋଲ - ଶାର୍ଟ ପିଛି ପ୍ୟାଣ୍ଡ ପିଛି

ଆହୁରି ସବୁ ଭୁତମାନେ ଆସିଛନ୍ତି । କପି ଦିଅ, କଥା କୁହ ।

ଭୁଲି ଯାଅ ନା ଲେଖି ପାରିବା କଥା,

ଭୁଲି ଯାଅ

ସାଦା ପୃଷ୍ଠା ଓ ଫେନର କଥା, ଭୁଲି ଯାଅ

ଦିପାଦରେ ଏଯାଏ ଛିଡା ହୋଇ ରହିବା କଥା ।

ଉଡ଼ି ଯାଆ

ଝରକା ଦେଇ ଦୂରକୁ, ଦେଇ,

ଆଲୁଆ ଜଳି ଉଠିଛି ପୁଣି । ଝଲମଳ କରୁଛି ଭୌତିକ ପଡ଼ । ।

ଦକ୍ଷିଣ ପାଇକବାର, ଦକ୍ଷିଣ ତୌକି

ଜୁନ୍‌ପୁର କୋଣ୍ଟାଳ, ପୂର୍ବ ମେଦିନିପୁର

ପଣ୍ଡମବଙ୍ଗ, ୨୨୧୪୫୦

୯୩୪୫୧୦୩୭୦

ଇମେଲ୍ : swapanpahari1956@gmail.com

ହେ ଭାଗ୍ୟବିଧାତା

ନିରଞ୍ଜନ ସାହୁ

ଜୀବନରେ ଯେତେ ଆଶା, ସ୍ଵପ୍ନ ଥିଲା
ସବୁ ମରୀଚିକା ହେଲା
କେଉଁ ବିଧାତାର କୁର ଅଭିଶାପ
ଏତେ ଦୁଃଖ ଆଣି ଦେଲା ।

ସମସ୍ତେ କହନ୍ତି ଇଶ୍ଵର ଚାହିଁଲେ
ଭାଗ୍ୟଟା ବଦଳି ଯିବ
ଯେଉଁ ବିଧାତାର ଭାଗ୍ୟ ବଦଳାଇ
ପାରିବା କ୍ଷମତା ଥିବ
ସେମିତି ବିଧାତା ଯଦି ମିଳିଯାଇବା
ଦୁଅନ୍ତି ତାହାରି ତେଲା ।

ଜୀବନେ ବୁଲିଛି ଅନେକ ମନ୍ଦିର
ଯାଇଛି ଅନେକ ମଠ
ସବୁଠି ଦେଖିଛି ଦିଆଁ ଦେବତାଙ୍କୁ
ଭେଟିଛି ଅନେକ ଶଠ
କାହାଣୀ ଶୁଣିଛି ପାଉଣା ଗଣିଛି
ପକେଟ କରିଛି ମେଲା ।

ଜୟ, ତୟ, ଧ୍ୟାନ, ପୂଜା, ଜାଗମଙ୍ଗ

ଉପାସନା, ଆରାଧନା
କେଉଁଠିରେ କାହିଁ ଭାଗ୍ୟ ବଦଳିଛି
କେ' ଘେନିଛି ଅରଚନା
ବେଳୁବେଳ ଭାଗ୍ୟ ବିପକ୍ଷେ ଲଡ଼ିଛି
କରିକି ମୁଁ ଠେଲାପେଲା ।

ଏମିତି ସମୟ ଉପନୀତ ଏବେ
ଭାଗ୍ୟ ସାଜେ ଭଗବାନ
ଭାଗ୍ୟ ସାଥେ ଏବେ ସାଲିସ କରୁଛି
ଏ ଅଧମ ହୀନିମାନ
ବେଳୁବେଳ ଭାଗ୍ୟ ବଳୀଯ୍ୟାର ସାଜି
କବଳିତ କରିନେଲା ।

ନିହଲ ପ୍ରସାଦ, ଗଁଢିଆ ପାଶା
ଡେଙ୍କାନାଳ — ୨୫୯୦୧୭
ମୋ :— ୯୯୩୭୪୪୧୪୩

ଉଡ଼ିନ୍ତା ମନର ଡେଣା

ଆଶୁତୋଷ ମେହେର

ଉଡ଼ି ଯିବାପାଇଁ ନୀଳ ଆକାଶରେ
ପକ୍ଷୀର ସାହାରା ଡେଣା,
ନୀଳ ଆକାଶର ମେଘ ଭରା କାଣେ
କିଏବା କରିବ ମନା ? ?

ମାଟିର ମମତା ବାନ୍ଧି ପାରେ ନାହିଁ
ଆକାଶ ସେ ସୀମାହୀନ ,
ଆକର୍ଷଣ ତାରି ଜୀବନର ଗୀତି
ଛନ୍ଦି ପାରିବକି ମନ ? ?

ମଣିଷର ମନ ଛୋଟ ପକ୍ଷୀ ଚିଏ
ଅସୀମ ତା' ଡେଣା ଛାଇ ,
ଲଞ୍ଛିବାକୁ ଡାକେ ଦୂର ଚକ୍ରବାଳ
ହୋଇଯାଏ ସିଏ ବାଇ !!

ଉନ୍ନତ ମାଟି ଛାଡ଼ି ପର ମାଟି ମୋହ
ଆକର୍ଷଣ ନିଏ ଗଣି ,
ଫେଟ ପୁରିଗଲେ ମନ ହାଇଁପାଇଁ
ହୃଦ ହୋଇଯାଏ ହାଣି !!

ନିଜ ମାଟି ମାଆଁ ମମତା ସେନେହୁ
ସେତ ଜୀବନ ର ମୂଳ ,
ଡେଣା ଦୁଇ ଖାଡ଼ି ଫେରି ଆସେ ସିଏ
କାଟିବାକୁ ଶେଷ ବେଳ !!

ଡେଣା ସିନା ନିଏ ଦୂର ଆକାଶକୁ
ମାଟି ର ମମତା ବଡ଼ ,
ମାଆଁ ପରି ସିଏ ଆବେରି ଧରେଯେ
ରଙ୍ଗ ମାଂସ ଦେହ ହାଡ଼ !!

୪୪, ଆର୍ଯ୍ୟପଳୀ
କିଟଙ୍କିକ ପରିଆ ଭୁବନେଶ୍ୱର ୨୫୧୦୨୪

ଦୂରଭାଷ: ୯୮୩୭୦୮୪୩୯୭

ଗୀତା ମାଆ

ଅଳେଖ ମେହେର

ଅପ୍ରାକୃତ ପ୍ରେମ ସୌଦାଗର ତୁମ୍ଭେ
ମନ ହେଲେ ଯୋଗୀ ରାଧା,
ଶରଦ ପୂର୍ଣ୍ଣମା କୁଞ୍ଜକାନନର
ରାସରେ ନଥାଏ ବାଧା ।
ତୁମେହିଁ ଗୋବିନ୍ଦ ଛନ୍ଦିଯୁଙ୍କ ରଣ
ଉରଃ ଦେଶେ ଅଛ ବସି,
ସାଧନାର ବଳେ ଗୋପୀ ଗୋପାଳଙ୍କ
ଭାଲରେ ପଡ଼ିଲ ଖସି ।
ଗୋ ବଂଶ ସହିତେ ରଖି ଗୋପବାସୀ
ସାଜିଲ ଗୋବିନ୍ଦ ହରି,
ନିଃସ୍ଵାର୍ଥ ପ୍ରେମର ସିଦ୍ଧିଦାତା ନାମେ
ଉଚ୍ଛ ଅଛି ଆଶ୍ରା କରି ।
ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ସାଜିଗଲେ ଗାଉଁ
ତୁମେ ଗୋ ଦୋହନକାରୀ,
ଉପୟୁକ୍ତ ବସ୍ତା ମଧ୍ୟମ ପାଣୁବ
ଗୀତା କ୍ଷୀର ଦେଲ ଭରି ।
ପୀଯୁଷର ଧାରା ସଂଞ୍ଚିରିଲା ଧରା
ପ୍ରସବିଲା ଜ୍ଞାନ ବାଣୀ,
ବ୍ୟାସ ବିରଚିତ ଅମୂଳ୍ୟ ସଂପଦ
ସନାତନ ମଥାମଣୀ ।

ମନନ ଶୁଭଣ କରିଲେ ମାନବ
ଚିତ୍ତ ସୁନ୍ଦର ଯାଏ ହୋଇ,
ପ୍ରାଚୀ ଦିଗେ ଭାନ୍ତ ଲପନ ମେଲିଲେ
ସନ୍ଧ୍ୟାମଙ୍ଗି ଯାଏ ଶୋଇ ।
ବୈଜ୍ଞାନିକ ଶକ୍ତି ଉପଯୋଗ କରି
ମାପିଦ୍ବୁଦ୍ଧ ସିଦ୍ଧୁଜଳ,
ପରିସୀମା ହିନ ଗୀତାଙ୍କ ବଚନ
ନାହିଁ ଯହିଁ କୂଳ ପୁଳ ।
ଧର୍ମ ଅଭିଧାନ ଭାଗବତ ଗୀତା
ଅମାପ ମହାତ୍ମ୍ୟ ବହି,
ବିଶ୍ୱ କୃଷ୍ଣମୃତ ଆକର୍ଷତ କରି
ମୋଷ ମାର୍ଗ ଯିବ କହି ।
ବରପଦର, ଗୋବିନ୍ଦପୁର, ବରଗଡା

କି ନେଇକି ଯିବା ଏହୁ ?

ମନୋରଙ୍ଗନ ସୁରୁଜାଳ

କେହି କରୁ ଘୃଣା   ଭଲ ପାଆ ତାକୁ

ତା ଇଛାକୁ କରି ଯୋଗ୍ୟ,

ନିନା ଗଞ୍ଜଣାରେ   ଫାଟି ପଡ଼ୁ ସିଏ

ନିଜେ ନ ହୁଆ ଅଯୋଗ୍ୟ ।

ବାଟେ ପୋଡ଼ି ଦେଉ   କଣ୍ଠା ବାଡ଼ ନିତି

ଯା କରୁ ତା ଯେତେ ବୋଧ,

ସହନଶୀଳତା   ସାଧୁତା ଆଚାରି   ତୁମ ପ୍ରତି ଯଦି   କଟୁଛି ଭାଷଇ

କି ନେବାରେ ପ୍ରତିଶୋଧ ?

କି ଦିନ କି ରାତି   ତୁମ ଅମଙ୍ଗଳ

ଚିନ୍ତ କେବେ ନାହିଁ ବାଧା,

ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀରାଧାରେ   ତା ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ   କପଟତା ଗୁଣ   ବ୍ୟର୍ଥ ସେ ଜୀବନ

ଜଣାଅ ତା ପ୍ରତି ଶ୍ରୁଦ୍ଧା ।

ତୁମ ଭନ୍ଦୁତିରେ   ଜଳି ଯାଉ ତନୁ

କରୁତା ତାହାରି ଲକ୍ଷ,

ତା ଇଛାରେ ଇଛା   ସମ ତାଳ ଦେଇ

ତା ଭଳି ହେବା କି କ୍ଷୁଦ୍ର ?

ତୁମ ପ୍ରତି ଯଦି   କର ମଧୁର ଆଳାପ,

ତା ମନକୁ ମନ   କରୁ ଯାହା କରୁ

ତା ଠାରେ ରହିଛି ପାପ ।

କପଟତା ଗୁଣ   ବ୍ୟର୍ଥ ସେ ଜୀବନ

ପର କୁମ୍ବା ପର ନିନା,

କିବା ରାତ୍ରୀ ଦିନ   ଗୁଣି ହେଉଥିବ

ଛାତି ଦେଇ କାମ ଧନ୍ଦା ।

ଅପର କଥାରେ   କି ଲାଭ ମିଳଇ

ନିଜେ ହେଲେ ହୁସିଆର,

ପ୍ରଗତି ପଥରେ   ଧରି ନିଜ ସ୍ଵତ୍ତୁ

ଆପେ ହୁଆ ବଳିଆର ।

ସ୍ରୋଜନ୍ୟ ସମ୍ବାଦକ :: ପ୍ରୁତ୍ର ପ୍ରୁଣତି

ଆଇଲାପାଳି, ଧମା, ସମ୍ବଲପୁର

ବଡ଼ ଦାଣ୍ଡ ଆଜି ହସ୍ତୁଛି ଦେଖ

ସୁହଂସ ଭୋଇ

ଦେଖ ସଖୀ ଲୋ ଦେଖ ସଖୀ ଲୋ

ଦେଖ ବଡ଼ ଦାଣ୍ଡ ହସ୍ତୁଛି

ଅକାଳେ ସକାଳେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ବିନା

ରଥ ଯାତ ପରି ଲାଗୁଛି

କି ଅପୂର୍ବ ଲୀଳା ଲଗେଇଛି ଜଗା

ଅଦିନେ ଭକ୍ତ ଗହଳି

ଆଲୋକ ମୟୁଖ ଝଳସି ଉଠୁଛି

ସତେ କି ଖେଳୁଛି ବିଜୁଳି

ହରିବୋଲ ହୁଲହୁଳି ଶବଦରେ

ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ପଡ୍ରୁଛି ଉଠୁଛି

ଦେଖ ସଖୀ ଲୋ ଦେଖ ସଖୀ ଲୋ

ଦେଖ ବଡ଼ଦାଣ୍ଡ ହସ୍ତୁଛି

ମହୋଦଧି କୂଳ କଳ୍ପବଟ ମୂଳ

ନବ କଳେବର ସାଜିଛି

ଆନନ୍ଦ ବଜାର ନରେନ୍ଦ୍ର ପୋଖରୀ

ନୂଆ ନୂଆ ସବୁ ଦିଶୁଛି

ଭାବ ଭକ୍ତିରେ ନିଳାଚଳ ଧାମ

ତୁଳସୀ ତୁଳସୀ ବାସୁଦ୍ଵାରି

ଦେଖ ସଖୀ ଲୋ ଦେଖ ସଖୀ ଲୋ

ଦେଖ ବଡ଼ଦାଣ୍ଡ ହସ୍ତୁଛି

ପହଣ୍ଡି, ବରଗଡ଼

ନୀରବତା

ଆଞ୍ଜଳ କବି

ତୁମେ ପଚାରିବ ଯଦି କେବେ
“କେତେ ଭଲପାଆ ମୋତେ ?”
ଉଉରରେ ବୋଧେ କିଛି ନଥିବ କହିବାକୁ !

ବୁଝି ପାରିବ ଯଦି ବୁଝିଯିବ
ମୋ ଓଠ ହସକୁ,
ପଢ଼ି ପାରିବ ଯଦି ପଢ଼ିନେବ
ଅଣ୍ଣିର ମୋ ଆଖିକୁ ।

ମୁଁ କହିପାରେ “ମୁଁ ଜାଣିନାହିଁ”
କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଝାଙ୍କି ଦେଖିବ
ମୋ ମନରେ ଉଠୁଥିବା ଲହରୀ ସବୁକୁ ,
ତୁମେ ମାପି ଦେଖିବ ମୋ ଆଖିରୁ ଗଡ଼ୁଥିବା
ଲୁହ ବୁନ୍ଧାର ଓଜନକୁ ।

ନିରେଖି ଦେଖିବ ମୋ ଚେହେରା ରଙ୍ଗଟା
ଯେବେ ତୁମ ନାଁ ମୋ କାନେ ବାଜେ ,
ପରଖି ଦେଖିବ ମୋ ମୁହଁ ଚମକ
ଯେବେ ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ ସାଜେ ।

ହଜିଯାଏ କେବେ କେବେ ତୁମ ଭାବନାରେ
ଏମିତି
ନିଜ ଭିତରେ ଯେମିତି ମୁଁ ନାହିଁ ନିଜେ ,
ମୋର ପ୍ରତିଟି ଶବ୍ଦ ରେ ତୁମ ଝଲମୁଛ
ତଥାପି ତୁମକୁ କାଇଁ ମୋ “ନୀରବତା”ରେ
ଖୋଜେ !

କେନ୍ଦ୍ରପ୍ରକାଶନ ପରିଷଦ

ବରଷା ବଧୁ

ରତ୍ନପ୍ରଭା ବାଇ

ପହିଲି ଅଛାରେ ପବନ ଟାଣୁଚି କୁଆଁରୀ ମେଘର କାନି
ଚପଳା ଚମକେ ଚହଲି ପଡ୍ଢୁଚି କାଖ କଳସର ପାଣି ।
ରତ୍ନ ରଙ୍ଗ ମାଖି ଧରାକୁ ଆସିଛି ରୂପସୀ ବରଷା ବଧୁ
ପ୍ରିୟତମ ପାଇଁ ପିଆଲାରେ ଅବା ଭାଲୁଚି ପ୍ରୀତିର ମଧୁ ।

ଅନ୍ତପୁରେ ଆଜି ପାଦର ପାଉଁଜି ରୁମୁ ଝୁମୁ ତା'ର ଶୁଭେ
ବୟସୀ ବରଷା ବିଭୋରେ ମାତିଛି ମିଳନର ମହୋମ୍ବବେ ।
ସଜଳ ପ୍ରେମରେ ଫଟା ଭୁଲ୍ ବାସେ ଭିଜି ଭିଜି ଅହରହମ
ବିଧବା ବୈଶାଖି ବେଦନା ମାପି କି ! ମାଖୁଚି ଶୀତଳ ସ୍ନେହ ।

ଫୁଲେଇ ନଇର ଫେନୀଳ ସୁଅରେ ହସର ଭଉଁରୀ ଭରା
ସବୁଜିମା ରଙ୍ଗେ ସଜେଇ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଚି ଧୂମର ଧରା ।
ବୟସ ବାସ୍ନାରେ ବତ୍ତୁରି ଯାଉଛି ବିରହିର ତନୁମନ
ନିଶଚ ନିଶିରେ ଖୋଜୁଚି ପ୍ରିୟାର ନିବିତ ବାହୁ ବନ୍ଧନ ।

ବିରହିଣୀ ପାଇଁ ବଇରୀ ସାଜିଛି ବୋଲି ଏ ବରଷା କାଳ
ଭାବନା ଭାଙ୍ଗୁଚି ନୟନର ନିଦ ନିଃସଙ୍ଗେ ବିତ୍ତୁଚି ବେଳ ॥

ସଂପାଦିକା, ବର୍ଣ୍ଣାଳୀ ସାହିତ୍ୟ ସଂସଦ,

ତାଳଚେର ଟାଉନ ଅନୁଗୁଳ

ମୋ - ୯୩୩୭୯୭୭୯୯୯୯

ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ନା !

ଅନନ୍ୟ ପ୍ରଧାନ

ତୁମେ ନିଜର ଗୁଣକୁ ଖୋଜ

କ'ଣ ପାଇଁ ନା ତୁମ ଦୋଷକୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ନା !

ଯଦି ଜୀବନରେ ଉନ୍ନତି କରିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛ ତା' ହେଲେ ଆଗକୁ
ଯାଆ

କ'ଣ ପାଇଁ ନା ତୁମକୁ ପଛକୁ ଟାଣିବା ପାଇଁ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ନା !

ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛ ଯଦି ଉକ ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖ

କ'ଣ ପାଇଁ ନା ତୁମକୁ ନିଜ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ନା !

ଯଦି ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛ ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ ଏବଂ ନିଜ ଉପରେ କର
କ'ଣ ପାଇଁ ନା ବିଶ୍ୱାସ ଭାଙ୍ଗିବା ପାଇଁ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ନା !

ଯଦି ଭଲପାଇବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛ ଭଗବାନ ଙ୍କୁ ଏବଂ ନିଜକୁ ପାଆ

କ'ଣ ପାଇଁ ନା ତୁମକୁ ଘୃଣା କରିବା ପାଇଁ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ନା !

ତୁମେ ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କର ଭଲ ଚିନ୍ତା କର

କ'ଣ ପାଇଁ ନା ତୁମ ଖରାପ ଚିନ୍ତା କରିବା ପାଇଁ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ନା !

ଅନ୍ୟର ଖୁସି ରେ ତୁମେ ଖୁସି ହେବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କର

କ'ଣ ପାଇଁ ନା ତୁମ ଖୁସି ଦେଖି ଦୁଃଖ ହେବା ପାଇଁ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ନା !

ଅନ୍ୟର ସଫଳତା ଦେଖି ତୁମେ ଖୁସି ଦୁଆ

କ'ଣ ପାଇଁ ନା ତୁମ ବିଫଳତା ଚିନ୍ତା କରିବା ପାଇଁ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ନା !

ଡାକ୍ତରୀ ଦ୍ୱାରା ବର୍ଷ ଛାତ୍ରୀ, ଟିକଣା-କୁଚିଷ୍ଟା ସମ୍ବଲପୁର

୩୧ ଗୁରୁଗୋବିନ୍ଦ

ଗୁପ୍ତେଶ୍ୱର ଚାନ୍ଦ

ଆଲୋକ ଆହ୍ୱାଦ ଉତ୍ତାପ କିରଣ

ଏ ନୁହେଁ ବିଛିନ୍ନ ଯେସନେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ଯୁଗଳ ବିଭବ
     ପରିପୂରକ ତ୍ରିଭୁବନେ ॥୧
 ଗୋଟିଏ ମୁଦ୍ରାର ଦୁଇ ପାଶ୍ଚ ଭଳି
     ସମ୍ମର୍କତି ଅତି ନିବିଡ଼ ।
 ନୀର ବ୍ୟତିରେକେ କ୍ଷୀର ନ ବଞ୍ଚଇ
     ଧାନ କିଆରୀ ବିନା ହିଡ଼ ॥୨
 ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଚକୋର ମେଘକୁ ଚାତକ
     ରହିଥାଏ ସଦା ଅନାଇଁ ।
 ଜଳ ବିନା ମୀନ ତରୁ ଛାଡ଼ି ଲତା
     ଏମାନଙ୍କ ଅସ୍ତ୍ରିତ୍ତ କାହିଁ ? ॥୩
 ପୁରୁଷ ପ୍ରକୃତି କୁସୁମ ସୁରଭି
     ଧେନୁ ବିହ୍ଵା ଏ ପରସ୍ପର ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ଅଭାବେ ଅବିହ୍ଵା ଶିଷ୍ୟର
     ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତ ଏ ପ୍ରକାର ॥୪

ଏକାକ୍ଷର ତେଜି ମନ୍ତ୍ର ଶକ୍ତିହୀନ
     ଜ୍ୟୋତି ନଥାଇଣ ନୟନ ।
 ପ୍ରାଣବାୟୁ ଅନୁପଲ୍ଲିତିରେ ପିଣ୍ଡ
     ଆଡ଼ା ବିହୁନେ ଅପଘନ ॥୫
 ଜନକ ଜନନୀ ଦିବସ ରଜନୀ
     ରବି ଶଶି ଶିଶୁ ସନ୍ତାନ ।
 ସ୍ଵର ବିନା ଗୀତ ରଙ୍ଗ ଛଡ଼ା ଚିତ୍ର
     ପର ଅଭାବେ ପକ୍ଷୀ ଜାଣ ॥୬
 ଗୁରୁ ବିନା ଗତି ମୁକତି ପଣ୍ଡିତେ !
     ମିଳେ କି ଗୋବିନ୍ଦ ଦର୍ଶନ ?
 ଗୋବିନ୍ଦ ତେଣୁ ହେ ବରିଧିଲେ ଗୁରୁ
     ଅବତରି ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଭୂବନ ॥୭
     ସମାସିଂହା, ଖାରସୁଗୁଡ଼ା, ଓଡ଼ିଶା
     ମୋ.୨୭୩୮୮୦୭୮.

ଫୋଟକା

ଡା ନୀଳମାଧବ କର

ମୁଁ ଘୋଡ଼େଇ ରଖିଥିବା
 ତତଳା ଦୁଃଖର ବାଙ୍ଗରେ
 ଫୋଟକା ହେଇ ଯାଇଥିବା ମୋ ମୁହଁ
 ତା ଉପରେ ତୁମ ଆହା ତୁ' ତୁ'
 ଖାଲି ନାଲି ଲଙ୍ଘା ଆଉ ଲୁଣ ଛିଞ୍ଚିବା ପରି !

ତମକୁ ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା ବୋଧେ
 ଚାରୁଥିଲ ତ ବେଶ କିଛି ସମୟ
 ତଳୁ ଉପର !

କାଳେ ମୋ ଦୁଃଖ ଦୁଇବ ବୋଲି
 ମୁଁ ବି ମୁହଁଗାକୁ ବାଗେଇ ଧରିଥିଲି
 ତମ ଆଗରେ !

ପେଟ ପୁରିଗଲା ପରେ
 ଅଛିଠା ବାସନ ପରି ତମେ ମୋ ମୁହଁକୁ
 ଛାଡ଼ି ଦେଇଗଲ
 ଆଉ କିଏ ଧୋଇଧାଇ ସଫା କରିବ ବୋଲି !

ଓଲଭରହାମଚନ, ଯୁକ୍ତେ

ମହାନାୟକ

ନନ୍ଦିତା ବଢ଼ାଇ

ହେ ମହାନାୟକ .....

କଣ ବା ମୁଁ ଦେଇପାରେ ଆପଣଙ୍କୁ

ଆପଣ ମୋତେ ଦେଇଛନ୍ତି ତ ଅନେକ କିଛି

ହେଲେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ କିଛି ଦେଇପାରି ନାହିଁ

ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଆସିଥିଲା ଏକ ମହାବାତ୍ୟା

ସେହି ଯମ ରୂପୀ ମହାବାତ୍ୟା ଓଡ଼ିଆଙ୍କୁ କରିଥିଲା କବଳିତ

ପୁଣି ତାହା ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ମେରୁଦଣ୍ଡକୁ ଭାଙ୍ଗି ରୁଜି ଛିନ୍ନ କରିପକାଇଲା

ସେହି ବାତ୍ୟାର ତାଣ୍ଟ୍ରବରେ ଭଗୁ ଅଶ୍ଵିନ ଓଡ଼ିଆଙ୍କୁ ଦେଲ ନୂଆ କଲେବର

ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ଭୋକିଲା ମୁହଁରେ ଆହାର

ତମପାଇଁ ଥିଲେ ସଭିଏ ସମାନ

ଜାତି ଧର୍ମ ବର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବଶେଷରେ ସଭିଙ୍କୁ ଏକ ସୂତ୍ରରେ ବାନ୍ଧିଲ

କଣ ବା ନ ଦେଇଛ ତମେ ?

ଅର୍କ ଶତାବ୍ଦୀର ଏକ ଭାଗ ତମେ ଥିଲ ଆମ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ

ପଚିଶି ବରଷ ସେବା କରିଅଛ ଓଡ଼ିଶା ବାସୀଙ୍କ ପ୍ରତି

ଦେବତା ଥିଲ ତମେ ପ୍ରତି ଗରିବଙ୍କ ପାଇଁ

ସଭିଙ୍କ ପାଇଁ ଥିଲା ସୁବିଧା

ନା ଥିଲା କାହା ପାଇଁ ଉଣା ନା ଥିଲା କାହା ପାଇଁ ଅଧିକ

ଶରୀରରେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ

ନା ଓଡ଼ିଶାରେ ଥିଲା ଦଙ୍ଗା ନା ଆଉ କିଛି
 ଜାତି ଧର୍ମକୁ ନେଇ ବନ୍ଦ କରିଥିଲେ ରାଜନୀତି
 ଓଡ଼ିଶାରେ ଥିଲା କେବଳ ଶୃଙ୍ଖଳା ଆଉ ଶାତ୍ର
 ନା ମୁହଁରେ ଥିଲା ତମ ବିରୋଧୀଙ୍କ ପ୍ରତି କରୁ କଥା
 ନା ଥିଲା ଅନ୍ୟ କାହା ପ୍ରତି ଆଣ୍ଟେପ
 ପ୍ରତିଟି ଜାଗା ରେ ଛାତି ଯାଇଅଛ ତୁମର ଅଭୁଲା ସ୍ଵତଂ
 ସରଳ ନିରୀହ ନିଷ୍କପଟ ମଣିଷ ଚିଏ
 ନା ଥିଲା ମିଛ ଅଭିନୟ
 ନା ମିଥ୍ୟା ପ୍ରତିଶୁତ୍ର
 କଥାଠାରୁ କର୍ମରେ ଥିଲା ତୁମ ବିଶ୍ୱାସ
 ଯାହାବି ଦେଇଛ ଯାହାବି କରିଛ
 ସବୁ ଥିଲା ତୁମର ପ୍ରସାଦ
 ହେ କର୍ମଯୋଗୀ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ଉତ୍ସୁଳ ପୁରୁଷ ସଫଳ ରାଜନେତା
 କୋଟି ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ହୃଦୟର ଆଜି ତମେ ଅଭିନେତା
 ତୁମ ଅବଦାନ ଆମ ପାଇଁ କେବେ ନ ଥିଲା ସାମାନ୍ୟ
 ତାହା ତ ଯୁଗ ଯୁଗ ପାଇଁ ଅବିସ୍ତରଣୀୟ .....

କବଳିମୁଣ୍ଡା, ପଡ଼ିଆବହାଲ, ସମ୍ବଲପୁର

ଏତି ମଧୁ

ଲୋପାମୁଦ୍ରା ସାହୁ

ଅଚଳ ସ୍ଵଭବତତ୍ତ୍ଵ
କାହିଁକି ଜାଣେନା

ସବୁ ସ୍ଥତି ସାକ୍ଷ୍ୟ ନେଇ,
ମହାନଦୀ ବହେ   କୁଳୁକୁଳୁ ନାଦେ
ମୋ ଗାଁ ପାଦ ଛୁଇଁ ।.....୧

ନଦୀକୁଳ ଧାର   ଖାଉଁବଣ ତଳ

ଅତୀତକୁ ଯାଏ ଚାଲି,
ସମୟ ନଦୀର   ବିପରୀତ ସ୍ନେହେ ,
ଉତ୍ସାହ ମନକୁ ଦେଇ ।.....୨

କଣ୍ଠାରୁଣ୍ଯାର ସେ   ବଣ ପରିହେଲେ,

ଦିଶେ ମୋ ସୁନ୍ଦରୀ ଗାଆଁ
କେତେ ସ୍ଥତି ଛୁଆଁ   କେମିତି କହିବି,
ଦୃଦୟ ଜାଣଇ ତାହା ।.....୩

ବଉଳ ମହକ ମନ କିଣିନିଏ,
ବଣମଳ୍ଲି ଖାରେ ବାସ
ରୁଣୁଷୁଣୁ ତା'ର ପାଉଁଜିର ସୁର ,
ନିଛାଟିଆ ମନେ ଶ୍ଵାସ ।.....୪

ଆଜିବି କାହାଣୀ   ତାଜା ହୋଇଭିଟେ
 ସେଇବାଟେ ଯାଉଯାଉ,
 ମତୁଆଲା ମନ   ଝୁମି ରୁମି ଯାଏ
 ସ୍ଵତି ମଧୁ ପିଇ ପିଇ । ୭

ବ୍ୟକ୍ତି:- ତିର୍ପୋଳ

ଜିଲ୍ଲା:- ଉଗଡ଼ସିଂହପୁର

ଉଗ୍ର କୋଣାରକ ମୁଣ୍ଡ ଗୋ ତୁମେ

ନୀଳମଣି ଚାନ୍ଦ

ଉଗ୍ର କୋଣାରକ ପାର୍ଶ୍ଵର ମୁଣ୍ଡ ଆଗୋ ତୁମେ
 କେତେ ଅପବାଦ ଆହା ଯୋଡା ତୁମ ନାମେ
 ରୂପକଳ୍ପିତେ କେଉଁ ବିନାଶି ମନର
 ତୁମ କ୍ରମନ ଶବଦ ଶୁଭର କର୍ଷର ।

ତୁମ ମନ କଥା କେବେ କହିନାହିଁ ଖୋଲି
 ବସିଗଲି ତୁମ ପାଶେ ପଚାରିବି ବୋଲି
 ରହିଲ ନୀରବ ପାଇଲିନି ମୁଁ ଉତ୍ତର
 ଜାଣିଗଲି ମନ ମାଟି ନୁହିଁଲ ବତର ।

କେଉଁ ଶାପେ ପଡ଼ିଅଛ ପାଷାଣଟି ହୋଇ
 ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିଛ ମୁକ୍ତ ଲଭିବାର ପାଇଁ
 ସେଦିଲ ଶୁଣିବି ତୁମ ବଚନ ମଧୁର
 ଉଲ୍ଲୁପ୍ତି ହେବ ମୋ'ର ଦରଦୀ ଅନ୍ତର ।

ଉଗ୍ର ସିନା କୋଣାରକ ତୁମେ ନୁହିଁ ଉଗ୍ର
 କୁହ କିଆଁ ଭାବନାରେ ରୁହ ସଦା ମରୁ ।

ମନ୍ତ୍ର ମାନୋର, ଗୋଠପାଗଣୀ

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ମୋ:୯୫୮୮୩୦୭୩୪୭

ଆଇ

ଆରାର୍ୟ କିତୀଶ ଜେନା

ଜନନୀକୁ ମୋର ଯିଏ ଦୁନିଆକୁ ଆଣିଥାଏ
ଦଶମାସ ଦଶଦିନ ଗରଭେ ବୋହି
ଦେଇତା' ବନ୍ଧୁରୁ କ୍ଷୀର ଗଡ଼ିଛି ପିଲାଙ୍କୁ ତା'ର
ଜୀବନେ କେତେଯେ ଦୁଃଖ ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହି
ମା' ପରି ଯେ ମମତାମୟୀ

ନୁହିଁର ସେ ଆଉ କେହି ଅଟେ ମୋ ଆଇ ।
ମୋ ଯିବା ଖବର ଶୁଣି ଅଧା ବାଟେ ଥାଏ ଚାହିଁ
ପହଞ୍ଚିଲେ ନିଏ ମୋତେ ପାଛୋଟି ଆଇ
ହାତେ ରାନ୍ଧି ରଖିଥାଏ ସ୍ଵାଦିଷ୍ଟ ଦରବ ସିଏ
ପାଖେ ବସି ଆଦରରେ ଦିଏ ଖୁଆଇ
ତା' କୋଳେ ମୋ ମସ୍ତକ ଥୋଇ
ନାନାବାୟୀ ଗୀତ ଗାଇ ପକାଏ ଶୋଇ ।
ହୋଇ ଶୀତେ ଥୁରୁଥୁରୁ କମ୍ବଳ କାଢ଼ି ଦେହରୁ
ନାତି ନାତୁଣୀଙ୍କ ଦେହେ ତ୍ରାଙ୍କି ଦିଅଇ
ମୋ ଦେହ ଅସୁନ୍ଧ ହେଲେ ପାଖେ ଥାଏ ସବୁବେଳେ
ତା' ସେବାରେ ଶୀଘ୍ର ସୁନ୍ଧ ହୁଅଇ ମୁହିଁ
ସେ ନିତି ଦିଅଁକୁ ଡାକଇ
ଆମ୍ବେମାନେ ସଦାସୁଖୀ ରହିବା ପାଇଁ ।

ପର୍ବପର୍ବାଣୀରେ ସିଏ ମାମୁଁଙ୍କୁ ବ୍ୟସ୍ତ କରାଏ
 ଝିଅଘର ତା'ର ବୁଲି ଆସିବା ପାଇଁ
 ନଦେଖିଲେ ବହୁଦିନ ଉଛୁନ୍ତି ହୁଏ ତା' ମନ
 ଦେଖିବାକୁ ଆମକୁ ସେ ଆସଇ ଧାଇଁ
 ମୋ ବାଟକୁ ଥାଏ ଅନେଇ
 ଆଗ ଖୋଇ ମୋତେ ପରେ ନିଜେ ଖାଅଇ ।
 ମାମୁଁ ଘର ଯେବେ ଯାଏ ଆଗ ପଚାରଇ ସିଏ
 କିପରି ଅଛନ୍ତି ଝିଅ ଭଜାଇଁ ତାହାରି
 ମୁଁ ଯେବେ ଅବୁଝା ହୁଏ ଯାହା ମାଗେ ଆଣିଦିଏ
 ଅବୁଝା ମନକୁ ମୋର ଦିଏ ବୁଝେଇ
 ତା'ବିନା ଶ୍ରୀହୀନ ଲାଗଇ
 ସତେ ଅବା ମାମୁଁ ଘରେ ନଥିଲେ ସେଇ ।
 ମୁଁ ଯେବେ ଫେରେ ଘରକୁ ଦେଇଥାଏ ଖଞ୍ଜିପବୁ
 କିଛି ବାଟ ସାଥେ ଆସି ଦିଏ ବଳେଇ
 ତାହାର ଆଦର ସ୍ନେହ ମନେ ପଡ଼େ ଅହରହ
 ରହିଥିବ ଚିରଦିନ ଅଭୁଲା ହୋଇ
 ସେ ଅଟେ ମୋ ସେନେହୀ ଆଇ
 ପାଦେ ତା'ର ନମସ୍କାର ଜଣାଏ ମୁହିଁ ।

କଣ୍ଠିଗଡ଼ିଆ, ଧର୍ମଶାଳା, ଯାଜପୁର
 ମୋ-୭୩୩୪୧୦୦୭୭

ବୋହୁ ଯିବ ଶାଶୁଘର

ନିତ୍ୟ ରଙ୍ଗନ ନନ୍ଦ

ସବାରୀ ଉଠୁଛି ଅହିଡେଙ୍ଗୁରାରେ,
ବୋହୁ ଯିବ ଶାଶୁଘର...
ବରଘର ତାର ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ଧାମ ଲୋ,
ଗାଁଆ ନାଁ ସ୍ଵର୍ଗଦ୍ୱାର...

ମଥାରେ ସିନ୍ଦୁର ଆଖିରେ କଞ୍ଚଳ
ହାତରେ ନାଇତି ଶଙ୍ଖା,
ନାଲି ପଣତରେ ମୁହଁ ଦିସୁନାହିଁ,
ଗୋରା ରଙ୍ଗ ଦିଶେ ଫିକା...

ଛ' ଖଣ୍ଡ କାଠରେ ହୋଇଛି ସବାରୀ,
ପାଳ ଦଉଡ଼ିରେ ବନ୍ଧା,
ଚାରିଖଣ୍ଡ ଆଡ଼, ବାରି ବାଉଁଶ ଲୋ,
ତା ସଂଗେ ହୋଇଛି ଛନ୍ଦା..

କିଏ ତାକେ ମା' କିଏ ତାକେ ଝିଆ,
କିଏ ତାକେ ବୋହୁ ବୋହୁ,
ଅମାନିଆ ନିଦ ଆଖି ଛାଡ଼ୁନାହିଁ
ବୋହୁ ତ ଉଠୁନି ଆଉ...

ଭିଜା ପଣତରେ ଆଖି ଲୁହ ପୋଛି,
ସଂସାର ଗଞ୍ଜିଲା ଅଧା,
ସେଇକ ପୁରିଲା ମାଣକ ପୁରିଲା
ଫେରିଲାନି ଆଉ ରାଧା...

ଡଃ ଏଲ ଏ -୧୭, ବୀର ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସାଏ ନଗର

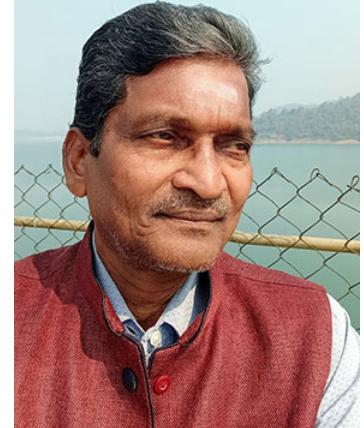
ଭୁବନେଶ୍ୱର -୨୫୧୦୧୦

ମୋ - ୯୪୩୭୧୭୮୭୪

ବିଶାଳତା

କୀର୍ତ୍ତନ ସାହୁ

ବେଶ୍ ସତେଜ ସକ୍ରିୟ
ସଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତିତ ଫୁଲ ଚିଏ ପରି
ସଦାବେଳେ ସର୍ବଦା
ତମେ

ବାରି ପାରେନା
ତନ୍ଦୁ ତନ୍ଦୁ ନୀରେଖିଲେ ବି
ଅବସାଦ ତମର

ଆପଣା ଛାଁଁ
ମୁଁ ଯେମିତି ଧରା ପଡ଼ି ଯାଏ
ସାମାନ୍ୟତମ ଦୁଃଖକୁ ନେଇ
ମୋ ଅସ୍ତ୍ରବ୍ୟସ୍ତ ହାବଭାବରୁ
ମୋ ମୁଖ ମଣ୍ଡଳର
ଅପୂର୍ବ ମୁଦ୍ରାରୁ

ଦୁଃଖର ପଙ୍କିଳ ପୁଷ୍ଟିରଣୀରେ
ତମେ ତମର

ସୁଖର ପଢ଼ିଫୁଲ ଫୁଟେଇ ପାର
ଆପଣାପଣରେ ବାନ୍ଧି ରଖି
ତମେ ତାଙ୍କ ପାର ତମ
ଗ୍ଲାନିର କଳା ବାଦଳ
ତମ ପ୍ରସନ୍ନତାର ମୁଖ ମଣ୍ଡଳରେ

ସେଇଥି ପାଇଁ ତ
ତମ ପାଇଁ ନଗଣ୍ୟ ହେଲେ ବି
ମୋ ପାଇଁ ଏହା
ତମର ମହନୀୟତା
ତମର ବିଶାଳତା ।

ମିଶ୍ର କଲୋନୀ
ଶାଳ ପଡ଼ା, କେନ୍ଦ୍ରଭାରତ ୧୯୩୮୮୧୦୧

ଆହେ ପ୍ରଭୁ ବନମାଳୀ

ନଳିନୀ ଦାଶ

ମନ ମନ୍ଦିରରେ   ବସାଇ ରଖିଛି
 ଆହେ ପ୍ରଭୁ ବନମାଳୀ

ମନ ବଗିଚାରୁ   ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର
 ଫୁଲ ମୁଁ ଆଣିଛି ତୋଳି |

ମନ କୁଞ୍ଜବନେ   ବାନ୍ଧି ମୁଁ ଦେଇଛି
 ତୁମ ପାଇଁ ପ୍ରଭୁ ଦୋଳି

ମନ ଫୁଲମାଳ   ଗୁଛି ପିନ୍ଧାଇବି
 ଭକ୍ତିରେ ମାରି ତାଳି |

ମନ ଆଇନାରେ   ତୁମର ଦର୍ଶନ   ମନର କୋହରେ   ଆଞ୍ଜୁଲେ ଲୁହରେ
 ପାଉଛି ହେ ବନମାଳୀ

ମନ ଉପଞ୍ଜନେ   ବଂଶୀ ସ୍ଵରେ ତୁମେ   ମନ ଆକାଶରେ   ବିରାଜିତ ହୁଅ
 ଆସୁଥାଅ ଡଳିଡଳି |

ମନର କୋହରେ   ଆଞ୍ଜୁଲେ ଲୁହରେ
 ଜୀବନ ସଳିତା ଜାଳି

ମନ ଆକାଶରେ   ବିରାଜିତ ହୁଅ
 ଶାନ୍ତିର ପୀଯୁଷ ଡାଳି |

ମନ ସିଂହାସନେ   ସରାଗେ ବସାଇ
 ବାଢ଼ିଦେବି ତୋଗ ଥାଳି

ମନ କଥା ବୁଝି   କରୁଣା କରିବ
 ଏତିକି ମୋହର ଅଳି |

ଭିକାରିପଡା, ଶରଣକୁଳ, ନୟାଗଡ଼
 ମୋ—୧୭୩୮୯୯୮୮୯

ପହିଳି ବର୍ଷା

ସିଂହାଶ୍ଵର ତ୍ରୀପାଠୀ

ଆଷାଢ଼ ପରଶେ ପହିଳି ବରଷା

ମାଟିକୁ କରୁଛି ଓଦା

ତୁମେ ନାହିଁ ବୋଲି ଭିଜିମୁଁ ପାରୁନି

ସବୁ ଲାଗେ ଅଧା ଅଧା ।

ଭୁଲୁଛି ଆକାଶ ସବୁ ଏକାକାର

ଏ ମଧୁର ଲଗନରେ

କେଉଁଠି କେମିତି ରହିଥିବ ତୁମେ

ସେ ଗୋପନ ଠିକଣାରେ ।

ତୁମ ବିନା ଏଠି ଭିଜାପଦ ଲେଖି

ଅଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗେ ପାଏ ବାଧା

ଆଷାଢ଼ ପରଶେ ପହିଳି ବରଷା

ମାଟିକୁ କରୁଛି ଓଦା ।

ଆକାଶ ବୁଝୁରୁ ବରଷା ଝୁଲୁଛି

ଝୁଲୁଛି ତୁମକୁ ମନ

ଏତେ ସପନକୁ ରାତିତ ନିଅଣ୍ଡ

ଯେହେତୁ ତୁମ ଆଲିଙ୍ଗନ ।

ତୁମ ଚଲା ବାଟ ମୋ ଘର ଆଡ଼କୁ

କେବେ ହେବ ଆଉ ସିଧା

ଆଷାଢ଼ ପରଶେ ପହିଳି ବରଷା

ମାଟିକୁ କରୁଛି ଓଦା ।

ଖୋଜିବା

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ର ସେନାପତି

ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ସବୁରୁ ତ୍ୟାଗୀ ବୋଲି ତ
ମୋ ପାଦେ ନଇଁଯାଏ ମୁଣ୍ଡ
ବିନା ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରେ ସାଜି ସ୍ନେହାସେବୀ
ଯାତି ଯାତି କରିଥାଏ ଅଙ୍ଗ ଦାନ
କେବେ ଦାନବୀର କେବେ ଦଧିତି ସାଜି
ହସି ହସି କରୁଥାଏ ସମର୍ପଣ
ଆଉ କେବେ ମହାଦାନୀ କର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ
ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟରେ ସର୍ବସ୍ଵ ଦେଇ
ଦେଇଛି ବୋଲି କେବେ ବି ଖୋଲି ନଥାଏ ମୋ ତୁଣ୍ଡ ।

ଖାଦ୍ୟ ବସ୍ତୁ ବାସଗୃହ ଦେଇ
କେବେ ସାଜିଥାଏ ସଭିଙ୍କ ପିତା
ଜାଳେଣି ଔଷଧ ଆସବାବ ଦେଇ
ସାଜେ ମୁଁ ମମତାମୟୀ ମାତା
କେବେ ଅମ୍ବଜାନ କେବେ ବର୍ଷା
କେବେ କରି ମୃତ୍ତିକା ସଂରକ୍ଷଣ
ସାଜିଥାଏ ଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା
ଜୀବ ମୋ ଜୀବନ

ମୁଁ ତାଙ୍କ ମଧୁ ବୃଦ୍ଧାବନ

ଆମ ପ୍ରେମ ସମ୍ପର୍କକୁ ବର୍ଣ୍ଣବାକୁ ଥକିଯାଏ ଗୀତା

ସତରେ ମୁଁ ତ ସତିଙ୍କ ଜିହ୍ଵା କୁ ରୁମୁଠିବା

ଏକ ପବିତ୍ର ନିଷ୍କଳଙ୍କ ସଂହିତା ।

ଆଖିରୁ ୦ୟ୍ ୦ୟ ଲୁହ ଝରିଯାଏ

ଯେବେ ଅବିବେକୀ ସ୍ଵାର୍ଥପର ମଣିଷଟା

ବାରମ୍ବାର କରୁଥାଏ ମୋତେ କ୍ଷତ ବିକ୍ଷତ

ମୋ ମୂଳକୁ ଉପାଡ଼ି କରିଥାଏ ମୋ ବଂଶନାଶ

ଭାବେନା ମୁଁ ତା ଭବିଷ୍ୟତ ନିଃଶ୍ଵାସ ପ୍ରଶ୍ଵାସ ବିଶ୍ଵାସ

ନିଦାଘ ବିଷ ଶୋଷି ଭରେ ସ୍ଵନନ୍ଦ

କୋଳରେ ବସାଇ ବିଞ୍ଚିଣାରେ ବିଞ୍ଚି

କହି ଥାଏ ଶୋଇଯା ଧନ

ଗଛ ଟିଏ ମୁଁ ଗଛ ଟିଏ

ସତିଙ୍କ ପରାଣ ମିତ

ମୋତେ ଟିକେ ଭଲ ପାଇଲେ

ମୁଁ ପରା ସାଜେ ଜୀବଜଗତ ପାଇଁ ଚିର ବସନ୍ତ ।

ଜମୁରା, କେନ୍ଦ୍ରିଯ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ସ୍ଥାଗତିକା ସାହୁ

ରାଗ-ଚୋଖି

ଝଟକୁଛି ନୀଳ ଜ୍ୟୋତି
ସବୁଜର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି
ପ୍ରଭାତ ପ୍ରଭାରେ ସେ ଦିବ୍ୟମୟ ପୂର୍ବ
ନାଚେ ଧରା ସମ୍ମେହନେ
ପ୍ରାଣୀ ମନେ ଉକାଟନେ
ସବୁଜିମା ପତ୍ର, ଫଳ ଭରା ଏ ମୋତି
ବୃକ୍ଷ ରାଜି କଲ୍ଲୋଳିତ...
ବାସ୍ତବରେ ସେ ପର ପାଇଁ ପୁଲକିତ ॥ ୯

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟେ
ସବୁଜ ଅନ୍ତର ପରିଟେ
ବିମୁଖ ଅନୁପମ ସବୁଜେ ପ୍ରସ୍ତୁତେ
ସକଳ ଜଗତେ ବୋଲି
ନାରୁଥାଏ ରଙ୍ଗେ ଡଳି
ଅନ୍ଧ ପ୍ରକୃତିର ରମ୍ୟ ଉପହାରଟେ
ପ୍ରାଣର ସେ ପ୍ରୀତିନନ୍ଦା
ରୂପରେ ଗୁଣରେ ସେ ପରା ମଧୁତ୍ରନା ॥ ୯

ବିଷ୍ଣୁରୀ ଫୁଲର ମହୀ
ଦୁଃଖ କର୍ଷଣକୁ ସହି
ନିଘଞ୍ଜ ଜଙ୍ଗଳ ସଫାକରି କି କେହି
ଗଡ଼ିଛି ଭବ୍ୟ ସହର
ବାତୁଛି ତା ଅଧିକାର
କୋଠାବାଡ଼ି, କଳକାରଖନା ଯେ ବାହି
ବଢ଼ାଉଛି ନିଜ ଶକ୍ତି...
ସ୍ଥାର୍ଥକୁ ଜାବୁତି ପାଇବକି ସେ ମୁକ୍ତି ॥ ୩

ନିଜ ଅଭିଲାଷ ପାଇଁରେ
 କାଟେସେ ବୃକ୍ଷର ମୂଳରେ
 ଏକ ବୃକ୍ଷ ହେଲେ ବସୁଧା ଆମେରେ
 ଡାଳ ଡାର ସବୁ ଦେଶ
 କାଟି ନ କରିବା ଶେଷ
 ପାରିଜାତ ଆମ ସବୁଜ ପାଦପରେ
 ଜାଗା ସଭ୍ୟ ସମାଜ...
 ଶ୍ୟାମଳ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଦୃଢ଼ ଚିଉରେ ହେବ ॥ ୪

ଉମରକୋଟ, ନବରଙ୍ଗୁରୁ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ରଣ୍ଧିତା ରାଉତ

ଅକୁହା କାହାଣୀ କହୁଅଛି ମୁହିଁ
ଶୁଣିବୁ ଦେରି ତୁ କର୍ଣ୍ଣ
ବୃକ୍ଷ ଦେବ ବୋଲି ପୂଜୁଥିଲୁ ଯାକୁ
ସେ ଆଜି କରେ ରୋଦନ ।

କାହିଁକି ରେ ନର ହେଲୁ ତୁ ନିଷ୍ଠୁର
ଏକି ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ତୋର
କେଉଁ ଅପରାଧ କରିଥିଲି ସତେ
କଳୁ ମୋତେ ନାରଖାର ।

ସାରା ଜୀବନ ମୋ ତୋହରି ସେବାରେ
ନିଜକୁ ସମର୍ପି ଦେଲି
ବୁଝିଲୁନି ଥରେ ମୋ ତ୍ୟାଗର ମୂଲ୍ୟ
କଳୁ ମୋତେ ହତ ଶିରୀ ।

ପଡ଼, ଫୁଲ, ଫଳ, ଚେର, ମୂଳ, ତାଳ
ସବୁ ଦେଇ ବଞ୍ଚାଇଲି
ସର୍ବାଙ୍ଗ ଶରୀର ତୋହରି ସେବାରେ
ସମର୍ପି ମୁଁ ଦେଇଥିଲି ।

ଖାଦ୍ୟ, ବସ୍ତ୍ର ସାଥେ ବାସ ଗୃହ ଆଦି
ସବୁ ଯୋଗାଇଛି ମୁହିଁ

ଅମ୍ବଜାନ ଦେଇ ପ୍ରାଣ ତୋ ବଞ୍ଚାଏ
ଏ କଥା ନବୁଝୁ କାହିଁ ।
ମୋ କୋଳରେ ଆସି ଆଶ୍ରୟ ନିଅନ୍ତି
କେତେଯେ ନିରୀହ ପକ୍ଷୀ
କେତେ ଯେ ବାଟୋଇ ବିଶ୍ଵାମ ନିଅନ୍ତି
ମୋହରି କୋଳରେ ଆସି ।
ଗ୍ରୀଷ୍ମ ତାପୁ ତନ୍ତ୍ର ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ
ଦିଏ ଛାଯା ସୁଶୀତଳ
ସତିଙ୍କ ସେବାରେ ଲାଗି ଥାଏ ବୋଲି
ଲାଗେ ମୋତେ ଭାରି ଭଲ ।
ବୁଝି ପାରୁନାହୁଁ ଅବୁଝା ମଣିଷ
ମୋତେ କାଟି ଦେଲୁ କଷ୍ଟ
କଳ କାରଖାନା ତିଆରି କରି ତୁ

କରୁ ପରିବେଶ ନଷ୍ଟ ।

ଏବେ ବୁଝୁନାହୁଁ ସତର୍କ ହେଉନୁ

ଦେଖିବୁ ବେଳ ଆସିବ

ଜଳ, ଅମ୍ବଜାନ ଅଭାବ ହୋଇବ

ଅକାଳ ରେ ପ୍ରାଣ ଯିବ ।

ସେ ଲାଗି କୁହେ ରେ ବିବେକୀ ମଣିଷ

ବୃକ୍ଷକୁ ଦେବତା ମଣି

ଆପଣା ହସ୍ତରେ ଲଗାଇଲେ ଗଛ

ହସି ଉଠିବ ଧରଣୀ ।

ବୃକ୍ଷ ଲଗାଇଲେ ଜଙ୍ଗଳ ବଡ଼ିଲେ

ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ହେବେ ଖୁସି

ସତର୍କ ଖୁସିରେ ଖୁସି ହୋଇ ଆମେ

ଦେବାରେ ଅଳପ ହସି ।

ଦେଖାନାଳ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ଅନୁପମା ବିଶ୍ୱାଳ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ନର ପଶୁପକ୍ଷୀ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ

ଅତି ଆପଣାର ବନ୍ଧୁଟିଏ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ..... ।

ଫଳ ଫୁଲ ଶାଗ ଅଷ୍ଟଧ ପତର

ଖୁସିରେ ଅରପି ଦେଇଥାଏ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ..... ।

ଅଙ୍ଗାରକାମ୍ଲ ନିଜେ ରଖି ମୁହିଁ

ଅମଳଜାନକୁ ଦେଇଥାଏ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ..... ।

ଥକିପିଡ଼ିଥିବା ବାଟୋଇ ପାଇଁ ମୁଁ

ସାହା ହୋଇଥିବା ସାଥୀଟିଏ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ..... ।

ଭୋଜନ ବ୍ୟବଷ୍ଟା ରୁଚିକର କରି

ହସ ଖୁସି ମୁହିଁ ଭରିଦିଏ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ..... ।

କୃଷକ ଭାଇର ମନଜାଣି ମୁହିଁ

ବର୍ଷାକୁ ସାଦରେ ଆଣିଦିଏ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ..... ।

ଡାଳ ପତର ମୋ ଶୁଣିଗଲେ ମଧ୍ୟ

ମାନବ ସେବାରେ ଲାଗିଥାଏ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ..... ।

ଅଙ୍ଗାନ ମଣିଷ ମୋତେ ହାଣିଦେଇ

ମନେ ମୋର ଦୁଃଖ ଭରିଦିଏ

ଗଛଟିଏ ମୁହିଁ ..... ।

ଆଧୁନିକତାକୁ ଆପଣେଇ ନର

ସଦାବେଳେ ମୋତେ କଣ୍ଠଦିଏ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ..... ।

ମୋ ଆଖି ଲୁହକୁ ଦେଖି ହସେ ସିଏ

ତା ଲୁହ ଦେଖି ମୁଁ କାନ୍ଦିଥାଏ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ..... ।

ପର ଉପକାର ପୁଣ୍ୟମୟ ବ୍ରତ

କଥାଟିକୁ ମୁଁ ଧ୍ୟାନ ଦିଏ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ..... ।

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

କଳ୍ପନା ମହାରଣା

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ଉଁବନ ତୋରିର ବାଟଟିଏ ।

ସୁନ୍ଦର ଅମ୍ବଜାନ ଦେଇଥାଏ

ଉଁବନ ର ସୁନ୍ଦର ମିଳିଥାଏ ।

ଫୁଲ, ଫୁଲ, ବଲକଳ, କାଷ୍ଟ

ବିନା ପ୍ରତିବାଦେ ଦେଇ ଥାଏ ।

ସୁଶିତଳ ବାୟୁ ବିଞ୍ଚିଣ ଦେଇ

ଆତ୍ମାକୁ ଶାନ୍ତ କରିଦିଏ ।

ସବୁଜ ବନାନୀ, ଶସ୍ତ୍ର ସଜାଇ

ଧାରାକୁ ଶୋଭିତ କରିଥାଏ ।

ଖାଦ୍ୟ ପେଣ୍ଟ ପୋଷାକ ମୁଁ

ସହଜ ଉପାୟରେ ଦିଏଁ ।

ବାସ ଗୃହ ଖୁମ୍ବ ମୁଁ ବନି ଥାଏ

କବାଟ ଝରକା ସୁରକ୍ଷା ଦିଏ ।

ଉଁବ ଜଗତର ଜନ୍ମରୁ ମୃତ୍ୟୁ

ଚିରକାଳ ସାଥି ବନି ଥାଏ ।

ମୋରି ସୁରକ୍ଷା ତୁମରି ହାତେ

ଯତ୍ନ ନେବାଟା ବୁଝି ଯାଆନ୍ତେ ।

ଅଧିକ ଲଗାଇ ସୁରକ୍ଷା କର

ତୁମରି ହାତରେ ଉଁବନ ମୋର ।

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ଉଁବନ ତୋରିର ବାଟଟିଏ ।

ରାୟୁପର

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ଅପରାଜିତା ପରିଡ଼ା

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ତୁମମାନଙ୍କର ପରମ ମିତ

ମିଛ ନୁହେଁ ମୁଁ କହୁଛି ସତ,

ମୋ ପାଇଁ ପାଇଛପ୍ରାଣଟିଏ.....

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ.....

ମୋ ପାଇଁ ବରଷା ନିତି ଦୁଇ

ଜିଇଁବାକୁ ଅମ୍ଲଜାନ ଦିଏ

ହାନିକାରକର ବିଷର ଧୂଆଁକୁ

ମୁଁ ଶୋଷି ଶୁଦ୍ଧ ବାୟୁ ଦିଏ....

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ..... ୯

ସବୁଜିମା ମୟୁ ଧରା କରେ

କେତେ ଫୁଲ ଫଳ ଯାଚିଦିଏ

ସୁଶୀତଳ ମୟୁ ପରିବେଶ କରି

ବିଶ୍ଵ ତାପାୟାନୁ ତ୍ରାହିଦିଏ...

ମୁଁ ତ ତୁମର ମିତଟିଏ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ..... ୩

କେତେ ଜଡ଼ିବୁଟି ଅଉଷଦ

ଝୁଣା ଲାଖ ମହୁ ହେଙ୍ଗୁ ଗଦ

ହରିଡ଼ା ବାହାଡା ବଣ ଉପ୍ରାଦକ

ମଣିଷ ଜାତିକୁ ମହୋଷୁଦ୍ଧଦ

ତୁମ ଉପକାରେ ଯୋଗାଏ...

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ..... ୪

ବାସ ପାଇଁ କେତେ ଘରକର

ରାସ୍ତାଘାଟ ଯେତେ ବନ୍ଧବାଡ଼

ମୋ କାଠରେ ସବୁ ତିଆରି କର ଯେ

ଯେ ସୌଖ୍ୟନ ଜିନିଷ ଦୁଇ...

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ..... ୫

ଧରା ରେ ବରଷା ମୋ ପାଇଁ
 କ୍ଷେତ୍ର ରେ ସୁନା ଫଳକ ଫଳକ
 ନଈ ପୋଖରୀ ରେ ଜଳ ଭରି ଯାଏ
 ସୁନ୍ଦର ସଂସାର ମୁଁ ହସାଏ
 ପଶୁପକ୍ଷୀ ଜୁ ମୁଁ ଆଶ୍ରା ଦିଏ
 ଗଛ ଟିଏ ମୁଁ ଗଛ ଟିଏ..... ୭

ବଡ଼ ସ୍ଥାର୍ଥପର ମଣିଷ ଜାତି
 ଆପଣା ସ୍ଥାର୍ଥ ରେ ଦିଅନ୍ତି କାଟି
 ବଣ ଜଙ୍ଗଲ କୁ ଧୂଃସ କରିଦେଇ
 କଂକ୍ରିଟ ଜଙ୍ଗଲେ ହୁଅନ୍ତି ଖୁସି
 ପାରିବ କି ସହି କୁହ କିଏ ?
 ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛ ଟିଏ..... ୭

ରଖ ମନୁଷ୍ୟ ମୋ ନିବେଦନ
 ବତ୍ରୁଛି ସୁରୁଜ ତାପାୟନ
 ଧୂଃସ ପଥର ବଞ୍ଚାଆ ଧରଣୀ
 କାଟ ନାହିଁ ଆଉ ବୃକ୍ଷ ମାନ
 ସୃଷ୍ଟି କର ନୂଆ ନୂଆ ବଣ
 ମୁଁ ତ ପରମ ମିତ ଟିଏ....
 ଗଛ ଟିଏ ମୁଁ ଗଛ ଟିଏ.....

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ରମେଶ ଟାଙ୍କୀ

ଗଛଟିଏ ହୋଇ ରହିଅଛି ଛି ଯହି
କରିବି ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଦ୍ଵିତୀୟ
ପ୍ରକୃତି ସହିତ ରହେ ଅବିରତ
ମାଟି ମୋ ପରାଣ ମିତ ।୦।

ତ୍ୟାଗରେ ବଢ଼ିଛି ସେବାରେ ରହିଛି
କରି ସମାଜ କଲ୍ୟାଣ
ସାଖାରେ ମୋ ଡାଳ ପତ୍ରଫୁଲଫଳ
କରିଅଛି ମୁଁ ଧାରଣ

ପକ୍ଷୀ ଗଛଡ଼ାଳେ ରହି ସାଥୀ ମେଲେ
ଶୁଣାଏ ମଧୁର ଗୀତ ।୨।

ମୃତ୍ତିକା କ୍ଷୟର କରେ ପ୍ରତିକାର
ମାଟିରୁ ହୋଇଛି ଜାତ ।୧।

ଲାଖ, ଝୁଣା, ମହୁ ଫୁଲ ଫଳ ହେଉ
ଦେଇପାରେ ଯାହା ଯେତେ
ଘର ପାଇଁ କାଠ ଝରକା କବାଟ
ମୋଠାରୁ ପାଆନ୍ତି ସେତେ

ଝଡ଼ ଚରଣାରେ ସୁରକ୍ଷା ଦେବାରେ
କାହାକୁ କରେନା ମନା
ଗୁରୀଷମର କାଳେ ବସି ଗଛତଳେ
ବାଟୋଇ ଭୁଲେ ଯାତନା

ଦେଇପାରେ ସିନା କାହାଠୁ ନିଏନା

ସବିଏଁ ମୋହର ମିତ ।୩।

ଏ ବି ଇ ଓ ତେଜ୍ଜନିଶୁଣ୍ଟ
ନବରଙ୍ଗପୁର।

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ଭାସ୍କର ରାଉତ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଦୁଃଖୀଟିଏ ।

ଜୀବଙ୍କ ଜୀବନ ଅଟଇ ମୁହିଁ

ଜାଣିକିମଣିଷ ବୁଝଇ ନାହିଁ ।

କେତେ ଜୀବ କୋଳେ ଆଶ୍ରୟ ନିଏ

ଶୀତଳ ଛାଇକୁ ଯୋଗାଉ ଥାଇ ।

ଅମ୍ବଜାନ ସଦା ଯୋଗାଏ ରହି

ରତ୍ନୁଚକ୍ର ମୁହିଁ ସମ୍ବାଲୁ ଥାଇ ।

ଜୀବନ ରଖିବା ଓଷଧ ଦେଇ

ଘର କରଣାକୁ ଯୋଗାଏ ରହି ।

ଫୁଲଫଳେ ଭରି ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗାଇ

ପ୍ରାଣୀ ଜଗତଟା ସୁଖେ ବଞ୍ଚଇ ।

ମୁହିଁକା ଜଳର ସୁରକ୍ଷାପାଇଁ

ସଦା ଜାଗରତ ମୁଁ ରହିଥାଇ ।

ମୋ ନାମରେ ସଦା ବଜାଇ ବାଜା

ନିତି ଦେଉଥାନ୍ତି ମୋତେ ସେ ସଜା ।

ଆଖିବୁଜି ଦେଇ ମୋ ବଂଶ ମାରେ

ଗଛ ବଞ୍ଚା ବୋଲି କହେ ମିଛରେ ।

ମୋ ବିନା ଜଗତ ହୋଇବ ଧ୍ୟେ

ବିଜ୍ଞାନୀ ହୋଇ ଦେଖାଏ ସାହସ ।

ଦେବମାୟୀ ଭବନ

ଶେରଗଡ଼, ଗଞ୍ଜାମ

୯୭୭୭୪୮୭୭୮୮

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

କୃଷ୍ଣ କୁମାର

ଗଛ ଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ ନୁହଁଁଇ ମଣିଷ ଅରି ,
ମୋ ଉପକାର କେ ମନ ରଖିଛି
ଦେଲେଣି ସବୁ ପାଶୋରି ।

ମୋ ଛାଇ ର ଥଣ୍ଡା ଶୀତଳତା କେତେ
ଜାଣେ ଏ ମଣିଷ ଜାତି,
ନିଦାଘ କାଳ ରେ ସବୁରି ଜୀବନେ
ଭରିଦିଏ ମୁହିଁ ଶାନ୍ତି ।

ଜଳବାୟୁ କୁ ପ୍ରଶମିତ କରେ
ରତ୍ନ ଚକ୍ରେ ସଞ୍ଚଳନ,
ଷତ ରତ୍ନ ରେ ମୋ ଭୂମିକା ରହିଛି
ଦାନ ମୋର ଅତୁଳନ ।

ମୋ ଦେହ ରେ ଭରା ଯେତେ ଫୁଲ ଫଳ
ମଣିଷ ହିତେ ଲାଗଇ ,

ପଶୁ ପକ୍ଷୀ କୀଟ ପତଙ୍ଗ ସଭିଙ୍ଗୁ
ମୁହିଁ ଆଦର କରଇ ।

ଜୀବନ ବଞ୍ଚାଏ ଦେଇ ଅମ୍ବଜାନ

ରୋକେ ମୂର୍ତ୍ତିକା କ୍ଷୟରୁ,
ଝଡ଼ ବାତ୍ୟା ବନ୍ୟା ମରୁତି ଭୁକଷେ
ରଖେ ବାଧା ବିପଦରୁ ।

ମୋ ପାଇଁ ସୁନ୍ଦର ସାରା ପରିବେଶ
ସବୁଠି ମୁଁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ,
ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ
ମୋ ଭଲପାଇବା ଜାଣ ।

କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ଦୂତନ କୁମାର ବେହେରା

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ...

ନିତି ନିତି ଖାଉଛି କୁରାଡ଼ି କଟୁରୀର ହାଣ

ଶୁଣେନା କେହି ପକାଇଲେ ବି ରାଣ

ଯିଏ ଯା'ର ରଖିଥାନ୍ତି ଚାଣ

ପଛାନ୍ତି ନାହିଁ ନେବାକୁ ମୋର ପ୍ରାଣ

ଅଟକାଇ ରଖିବ ତାଙ୍କୁ କିଏ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ...

ମୋ'ରୁ ଉପକାର ପାଆନ୍ତି ତ ସରିଏଁ

ମୋ ଉପକାର କରନ୍ତି ମାତ୍ର କେଇ ଜଣ

ସମସ୍ତେ ବୁଝନ୍ତି ମୋ ଗୁଣ

ପଢର ଠାରୁ କାଠ ଦିଏ ସବୁ ଖୁସିରେ

ଫୁଲଫଳ ଯେତେ ହୁଏ ମୋ ଜୀବନ କାଳରେ

ଦିଏ ଛାଇ ଯୋଗାଏଁ ବିଶୁଦ୍ଧ ଅମ୍ଲଜାନ

ଛାଣି ଧୂଳିକଣା ଦିଏ ଜଳୀୟବାଷ୍ପ

ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତିର ରନ୍ଧନରେ ହୁଏ ମୁଁ ରନ୍ଧନ

କାହାକୁ କେବେ କରେନା ମୁଁ ହଇରାଣ

ଯେତେବେଳେ ମାଗେ ଯିଏ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ...

ମୋ ଲାଗି ନିୟମିତ ବରଷା ହୁଏ

ନାନା ରୋଗର ଔଷଧ ମୁଁ ହୋଇଥାଏ

ଖାଦ୍ୟ ବସ୍ତ୍ର ବାସଗୃହ ମୁଁ ଯୋଗାଇ ଦିଏ

ଆତ୍ମୀୟତାରେ ବୁଝେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର କଥା

ମୋତେ କିନ୍ତୁ ଭାବନ୍ତି ଯେତେ ହେୟ

ଭଲ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ ଦେଇ ଦୃଦୟ

ମୋତେ ନାଶି କରୁଛନ୍ତି ପରିବେଶ ନଷ୍ଟ

ନିଜେ ନିଜ ପାଇଁ ଭୋଗୁଛନ୍ତି କଣ୍ଠ
 ଜଳବାୟୁ ପାଣିପାଗ ବିଷମ ହୁଏ
 ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ.....
 ବଞ୍ଚାଇ ରଖିଲେ ମୋତେ ମୁଁ ବି ବଞ୍ଚାଇବି
 ସବୁରି ଉପଚାରରେ ରହିଥିବି
 ସହଯୋଗରେ ଜୀବନ ଗଡ଼ି ହୁଏ
 ବିଗାଢ଼ି ଦେଲେ ମୋତେ ସବୁ ବିଗିଢ଼ି ଯାଏ
 ମୋ ସାଥେ ସଂପର୍କ ରଖିଲେ ଭଲ
 ପାଇବେ ସମସ୍ତେ ଅମୂଲ୍ୟ ମୂଲ
 ନୀରବେ ଧ୍ୟାନୟୁ ହୋଇ ସବୁ ବୁଝାଇ ଦିଏ
 କ'ଣ ଅବା ଆଉ କରିବି ବୁଝୁନି ଯିଏ
 ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ...।

କୋହି, ବାରିପଦା, ମୟୁରଭଣ୍ଠି

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ସନ୍ତୋଷିନୀ ଦାଶ

ଆହା କି ସୁନ୍ଦର ଗଛଟିଏ ମୁଁଦି

ମାନବ କାଳ୍ୟାଣେ ଜାତ

କେତେ ଜାତି ଫୁଲ ମୋହରି ଦେହରେ

ହୋଇଥାଏ ପ୍ରମୁଖ ତିତ

ଖାଦ୍ୟପ୍ରାଣ ଭରା ମୋହର ଫଳଟି

ଦୁରକରେ ଭୋକ ଶୋଷ

ପଡ଼ରେ ମୋହର ଅଷ୍ଟଧୀୟ ଗୁଣ

ରୋଗକୁ କରଇ ନାଶ

ଜୀବ ଜଗତର କଲ୍ୟାଣ ନିମନ୍ତେ

ଅମ୍ବଜାନ କରେ ଦାନ

ମୋର ଯୋଗୁଁ ସିନା ସରସ ସୁନ୍ଦର

ହୃଦ ମାନବ ଜୀବନ

ଶୁଖିଗଲା ପାରେ କାଠ ରୂପେ ମୁଁଦି

ହୋଇଥାଏ ବ୍ୟବହୃତ

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗ ମୋ ଜନ ସେବା ପାଇଁ

ହୋଇଥାଏ ସମର୍ପତ

ଧରଣୀ ବକ୍ଷରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ମୁଁଦି

ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ବରଦାନ

ଜୀବ ଜଗତର ସେବାରେ ଲାଗି ମୁଁ

ଭାବଇ ନିଜକୁ ଧନ୍ୟ

ବରଚତ୍ର

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ଉରତବନ୍ଧୁ ବିଶ୍ୱାଳ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ତୁମ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ମିତଟିଏ
ଉୀବନ ତମାମ ଛିର ନିର୍ବିକଳ୍ପ
କରୁଛି ସାଧନା ନୀରବ ସାଧକ
ସଞ୍ଜିବୀତ କରେ ପ୍ରାଣକୁ ସତତ
ମୁଁ ଯୋଗୀ ରକ୍ଷି ତପସ୍ତିଟିଏ ।

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ସବୁଜିମା ପଡ଼େ ଭରିଥାଏ
ସଂଶୋଷି ଆଲୋକ ଆହରେ ମୁଁ ଶକ୍ତି
ଜାତି ଜାତି ରଙ୍ଗ ସୁମନ ବିକଶି
ସୁଖଶାନ୍ତି ମନେ ଆଣିଦିଏ
ଫୁଲଫଳ ଛାୟା ଦେଇଥାଏ ।

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ଉୀବନ ମୋ ପାଇଁ ଉନ୍ନେଷ୍ଟ ହୁଏ
ଶୋଷି ଅଙ୍ଗାରାମ୍ବୁ ଛାଡ଼େ ଅମ୍ଲଜାନ
ଶୁଦ୍ଧ କରେ ସଦା ବାୟୁ ପ୍ରଦୂଷଣ
ଉୀବ ବଞ୍ଚି ତାହା ପ୍ରଶ୍ନାସେ ଗ୍ରାହେ ।

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ଉପକାରୀ ତୁମ ପୂର୍ବଜ ପ୍ରାୟେ
ଆସେ ଦରକାରେ ପ୍ରତିଟି ଷେତ୍ରରେ
ତଥାପି ମୋ ପ୍ରତି ହୁଏ ଅବିଚାରେ
ଧୂଂସ କଲେ ମୋତେ ପାରିବକି ବଞ୍ଜି
ନିଜେ ପଚାର ମନକୁ ଥରଟିଏ ।

ଉପର ବରୁଆଁ, କବୀରପୁର, ଯାଜମାନ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ରିନା ଦେହେରା

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ମାନବ ସଦା ସାଥେ ଥାଏ

ନିଦାଘ ଖରାରେ ଶୀତଳ ଛାୟା ଦିଏ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

କରେ ମୁଁ ଜଙ୍ଗଲ ସୃଷ୍ଟି

ଆନନ୍ଦରେ ଦୁଏ ବୃଷ୍ଟି

ଦିଆ ନାହିଁ ମୋତେ କଷ୍ଟ

ତୁମ ଧନ ଜୀବନ ହେବ ନଷ୍ଟ

ମୁଁ ପରା ତୁମର ବନ୍ଧୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ

ଶୁଦ୍ଧ ଅମ୍ବଜାନ ମୁଁ ବାଣିଥାଏ

କଳକାରଖାନାରୁ ନିର୍ଗତ ବିଷକୁ ଶୋଷିନିଏ

ମାନବ ଜୀବନକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିଥାଏ

ଫୁଲ ଫଳରେ କୁସୁମ ପରଶେ

ପଥିକର ମନ ହରସେ

ମୋ ସବୁଜିମାରେ ଧରା ସୁନ୍ଦର ଦିଶେ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ମୋ ବିନା ଜୀବନ ଅଧୟ

ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ଦିଏ ଆଶ୍ରମ

ମୃତ୍ତିକା କ୍ଷୟରୁ ବଞ୍ଚାଇଥାଏ

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ମାନବ ଜାତିକୁ ଅନୁରୋଧ ଥରୁଟିଏ

କୁରାତିରେ ମୋତେ ନ ହାଣି

ଚାଲିଯିବ ଏ ନିରିହ ପ୍ରାଣି

ପରିବେଶ ହୋଇବ ପ୍ରଦ୍ୟୁଷଣ

ମିଳିବ ନାହିଁ ସ୍ଵର୍ଗ ବାୟୁ ଜାଣି

ବିଷାକ୍ତ ହୋଇବ ବାତାବରଣି

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ମାନବ ଜାତିକୁ ଅନୁରୋଧ ମୋର

ମୋତେ ଭଲ ପାଞ୍ଚ କରି ନିଜର

ଚିରକାଳ ପାଇଁ ରହିବି ସାଥେ ତୁମର ।

ଗଛଟିଏ ମୁଁ ଗଛଟିଏ

ମହେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ ଦାସ

ଉୀବ ଉଗତର ଉଡ ଉୀବଟିଏ

ଉୀବନ ରହିଛି ଉଗତେ ମୋର

ଉନମ ବେଳରୁ ଆଜିଯାଏ ମୋର

ନିଜର ସତିଏଁ ନାହାନ୍ତି ପର ॥

ମାଟିରେ ପଡ଼ି ମୁଁ ମଞ୍ଜିରୁ ଅଙ୍ଗୁରି

ଧିରେ ଧିରେ ବଡ଼ ହେଲି

ଉନନୀ କୋଳରେ ମୂଳ ମୋ ରହିଲା

ଆକାଶରେ ଦୋହଳିଲି ॥

ଡାଳ ପଡ଼େ ଶୋଭା ମୋରକଳେବର

ସବୁଜିମା ଭରା ତନ୍ଦୁ

ମୃତ୍ତିକା ଗରଭୁ ଜଳ ରସ ଶୋଷି

ଭୋକ ମେଣ୍ଟାଏ ଭୁବନ୍ଦୁ ॥

କାହାରି କ୍ଷତି ମୁଁ କରିତ ନଥାଏ

ନାହିଁ ପାତର ଅନ୍ତର

ଅମ୍ବଜାନ ଦେଇ ସାରା ସଂସାରରୁ

ଶୋଷେ ଅଙ୍ଗାର କାମଳ ॥

ପଡ଼ ଫୁଲ ଫଳ ଜାଳେଣି ଯୋଗାଇ

କରିନାହିଁ କେବେ ରୋଷ

ତଥାପି ଶରୀର ନଷ୍ଟ କରେ ନର

କିବା କରିଅଛି ଦୋଷ ॥

ପଥ କଡେ ଥାଇ ଛାଇ ବିତରଇ

ଥକିଲା ବାଟୋଇ ପାଇଁ

ପାଚିଲା ଫଳ ମୋ ବାଟୋଇ ଅଶନ

ପେଟ ତାର ପୁରିଥାଇ ॥

ମୋ ତାଳ ଗହଲେ ନିରିହ ପକ୍ଷୀଟି

ବସାପାରି ଥାଏ ଜାଣି

ମୁଁ ଯଦି ନଥିବି ଚରେଇ ଛୁଆଠି

ଖେଳିବ କେଉଁଠି ପୁଣି ॥

ପବନ ବହିଲେ ସୁର ମିଳାଇ ମୋ

ପତରଟି ନାଚିଥାଏ

ମେ ନାଚରେ ଥାଏ ସୁର ତାଳ ଲାଘୁ

ବାୟୁମଣ୍ଟଲରେ ଥିୟେ ॥

ମଣିଷ ଜନମ ମରଣ କାଳରେ

ମୁହିଁ ହୋଇଥାଏ ଲୋଡା

ମୋ ବିନା ଧରଣୀ ବିବର୍ଣ୍ଣା ଦିଶଇ

ଶୁଶ୍ରାନେ ଯେସନ ମଡା ॥

ସବୁଜ ବଳୟ ମୋ ପାଇଁ ସୁନ୍ଦର

ଗଛଟିଏ ମୁହିଁ ଗଛଟିଏ

ମୋପାଇଁ ଜଗତେ ଧରଣୀ ମାଆଟି

ହସୁଥାଏ ନିତି ବାସୁଥାଏ ॥

ବାୟୁମଣ୍ଟଲରୁ ଅଙ୍ଗାରକାମ୍ନକୁ

ଶୋଷି ନେଇ ଦିଏ ଅମ୍ନଜାନ

ଜୀବ ଜଗତକୁ ଅନେକ ଦେଇମୁଁ

ତ୍ୟାପି ହେଉଛି ହିନୀମାନ ॥

ମାନବ ସମାଜ ମୋତେ ମାରନାହିଁ

ମୁଁ ଅଟେ ତୁମର ଚିର ସାଥୀ

ମୋତେ ବଞ୍ଚାଇଲେ ପ୍ରାଣୀଏ ବଞ୍ଚିବେ

ନହେଲେ ଗାଇବ ମୃତ୍ୟୁ ଗୀତି ॥

ମହେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ ଦାସ(ଦୂର୍ବାଦଳ)

ବୈପାରିଗୁଡା/କୋରାପୁଟା

୯୪୩୮୩୭୮୮୮୮

ମୁକ୍ତିର ଆନନ୍ଦ

ସୁନନ୍ଦା ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ସୁନୀଳ ଆକାଶ ନଭ ମଣ୍ଡଳରେ
ଯେବେ ବୁଲେ ମୁଁହି ନିରନ୍ତରେ
ମୁକ୍ତି ର ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରେ
ପକ୍ଷୀଚିଏ ମୁଁ ସ୍ରୁଷ୍ଟାଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିରେ

ବନ୍ଦୀ ପିଞ୍ଜରାର କଠିନ ଯନ୍ତ୍ରଣା
ବୁଝିବ କାହିଁ ଏ ମାୟାବୀ ମଣିଷ
ସାକର ମିଶାଇ ସର ଲବଣୀରେ
ପକ୍ଷୀ କି ପାଇବ ମନରେ ତୋଷ

ଆରେ ଦାନବ ରୂପୀ ମଣିଷ
ତୁହି କି ଜାଣିବୁ ମୋହର କଷ୍ଟ
ସମୀର ବିଦୁନେ ରୁଦ୍ଧ କୋଠରୀରେ
କିପରି ନିଏ ମୁଁ ନିଶ୍ଚାସ

ଗଗନେ ବିଦୁରେ ଦୂର ରାଇଜକୁ
ବୁଲେ ପଙ୍କ ଝାଡ଼ି ଝାଡ଼ି

ଗହନ ବନର ବୁକେ ବୁଲି ବୁଲି
ଖାଏ କେତେ ମିଠା କୋଳି

ଆଉ ପଛେ ଯେତେସୁନାର ପିଞ୍ଜରା
ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ରୂପା ଥାଳି
ବଣ ପରବତ ଝର ପାଣି ପିଇ
ଫେଟ ମୋର ଯାଏ ପୁରି

ଆରେ ଦାନବ ରୂପୀ ମଣିଷ
ତୁହି କି ଜାଣିବୁ ମୋହର କଷ୍ଟ
ସମୀର ବିଦୁନେ ରୁଦ୍ଧ କୋଠରୀ ରେ
କିପରି ନିଏ ମୁଁ ନିଶ୍ଚାସ

ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଅବୁଝା ଜୀବନ ଗଣିତ

ସୌଦାମିନୀ ତ୍ରିପାଠୀ

ଜୀବନ ଗଣିତ ଅବୁଝା ଅଛୁତ

ମିଶାଣ ଫେଡାଣ ସହ

ହରଣ ଗୁଣନ ଜ୍ୟାମିତି ରେଖାରେ

ଫଳଟି ଅପରିମେୟ ।

ଉନମି ଏନ୍ତୁଡ଼ି ମାଆ ଗର୍ଭ ଛାଡ଼ି

ଆସିଥାଏ ଏକା ହୋଇ

ହାତ ଗୋଡ଼ ଯୋଡ଼ି ମୁଣ୍ଡ ଗଣ୍ଡ ମୋଡ଼ି

ପରମାନନ୍ଦକୁ ଧ୍ୟାୟୀ ।

ଆସିଛି ଏକା ଯିବି ମୁଁ ଏକା

ପରମାତ୍ମା ଯୋଡ଼ି ଆତ୍ମା

ଧରିଲେ ତୁ ମାଟି ଚିଙ୍ଗାର କରି ପାଟି

ବିକଳେ ଚିନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ॥

ଆତ୍ମା ଅଟେ ଏକ ପରମାତ୍ମା ଏକ

ପିଣ୍ଡ ଜୀବ ରୂପ ଏକ

ମାଆ ଖିର ପିଇ ସଂସାରରେ ମୋହି

ଦୁଇ ରକ୍ତ ବାପମାଆ

ଜନ୍ମେ ଏନ୍ତୁଡ଼ି ନିଆଁ ମୃତ୍ୟେ ଶୁଶ୍ରାନ ନିଆଁ

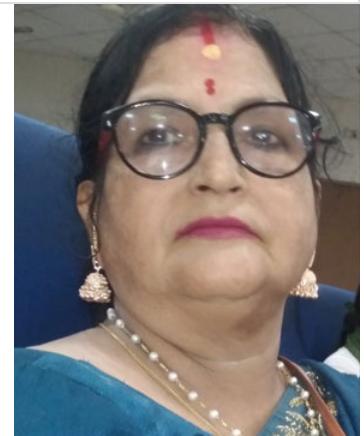
ନିଆଁ ଖେଳା ଦୁଇ ନିଆଁ ।

ହସ କାଂଦ ଦୁଇ ଦୁଃଖ ସୁଖ ଦୁଇ

ଦିନ ରାତି ମୋହି ମାୟାର

ମୋର ଟି ଆମର ବଢ଼ି ଲୋଭ ମୋହର

ଯୋଡ଼ି ଜୀବନ ଗଣିତର ।

ପର ଆପଣା ଭେଦ ସଂପତ୍ତି ଅଭାବ ଖେଦ

ଡେଲ ଲୁଣ ଯୋଡ଼ି ଜୀବନେ

ଶତ୍ରୁ ମିତ୍ର ଫରକ ମିଥ୍ୟା ସତ୍ୟ ସଂପର୍କ

ଅର୍ଥ ଅନର୍ଥ କାରଣେ ।

ଏକରେ ଏକ ମିଶ୍ରଣ ବଢ଼େ ଅଙ୍କ ବିଶେଷ

ଲୋଭ ମୋହର ବଂଧନ

ପେଟ ପାଚେଣା ହିସାବ ଗଣନାରେ ପ୍ରଭାବ

ରେଖାରେ ମିଶାଣ ଗୁଣନ ।

ବଢ଼ି ତେଜ ଗତିରେ ଭେଦ ପଦ ଲୋଭରେ

ମାନ ସମ୍ମାନ ଫରକରେ

ଗଣନା ସାଧାପରଦ କାଗଜରେ ଅଦେଖା

ଭେଦ

ମାୟା ବଂଧନ ଛନ୍ଦ ଜାଲେ ।

ବଢ଼ଇ ଅପ୍ରମିତ ବିଚାର ରେ ମୋହ ଭେଦ

ପଂଚକ୍ଷିଯ ସାଧନରେ

ସୁଖ ଲାଲସା ବଢ଼େ ଆପଣା ଅଙ୍ଗାନ ବଢ଼େ

ପରରେ ଭେଦ ମଣି ପାରେ ।

କୁର ନିଷ୍ଠୁର ବୁଦ୍ଧି ମତିର କୁମତି ଗତି

ବଢ଼ଇ ଅମାବାସ୍ୟାର ଭିତ୍ତିରେ

ଜୀବନ ସରଳ ରେଖା ଛନ୍ଦ ଷତପଦୀ

ବସା

ଶେଷ ପ୍ରୟାଣ ଶୁଶ୍ରାନରେ ।

ମିଛମାୟା ସଂସାର ଗତିରେ ତୀବ୍ର ଘୋର

ଦୁଧରୁ ଲବଣୀ ଓ ଘୃତ

ମିଶାଣ ଗୁଣନ କ୍ରିୟା ନ ଫେତି ମୋହ ମାୟା

ହୋଇ ଶିକାର ଗର୍ବ କ୍ରୋଧ ।

ଅତି ତୀବ୍ର ସାଧନାରେ ଶେଷପଥ ହରଣରେ

ଫଳାଫଳ ଅଛିତା ପ୍ରକାଶ

ଶୂନ୍ୟ ନ ମିଳେ କେତେ ଆତ୍ମା ସହିତ

ଜୀବେ

ଜଟିଳ ଜ୍ୟାମିତି ଦୂରାଭ୍ୟାଷ ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର - 9

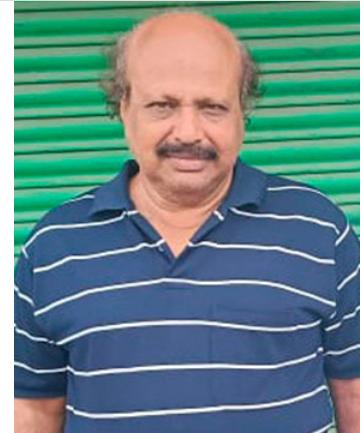
ଉଗାପାଇଁ ମୁଣ୍ଡ ଫୁଲ

ଦେବାଶିଷ ଚନ୍ଦ୍ରଚର୍ଚୀ

ବଡ଼ଦାଣ୍ଡ

*****

ବଡ଼ଦାଣ୍ଡ ଶୋଭା ଚହୁଚଇ ସିନା
ଦିଆଁ ରହିଥିଲେ ରଥ ଉପରେ
ଉୀବନର ବଡ଼ଦାଣ୍ଡ କି ଚହୁଟେ
ବିବେକ ନଥିଲେ ହୃଦକୁଞ୍ଜରେ ?

ଚାରମାଳ

*****

ରଥରେ ଦିଆଁଙ୍କୁ ବସାଇବା ପାଇଁ
ଚାରମାଳ ସିନା ହୁଅଇ ଭିଡା
କ୍ଷମତା ଦଖଲ କରିବା ପାଇଁକି
ଭୋଟର ଯେପରି ହୁଅଇ ଲୋଡ଼ା ?

ଅଧର ପଣା

*****

ଅଶରୀରି ମଧ୍ୟ ତୃପତ ହୁଅନ୍ତି
ରଥରେ ପାଇଲେ ଅଧରପଣା
ରାଇଜ ପାଇବି ତୃପତ ହୁଏକି
ମନ ଆମ ଲୋଭେ ହୋଇଲେ ବଣା ?

ରସଗୋଲା

*****

ରସଗୋଲା ପାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ମନରେ
ଚହୁଚଇ ସିନା ମଧୁରପଣ
ଉୀବନେ କି ମିଠାପଣ ଚହୁଟିବ
ସାଜିଲେ ସ୍ଵାର୍ଥର ଅରମାବଣ ?

ଶୋଭା

*****

ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ଶୋଭା ଉଦ୍‌ଭୁଲଇ ଉଗା
ରତନବେଦୀ କୁ ଆସିଲେ ଫେରି
ଅଧର ଅଭାବୀ ଉୀବନକୁ ସୁଖ
ଫେରଇ କି ଥରେ ଗଲେ ହୁରୁଡ଼ି ?

ମଣ୍ଡଳୀଆ, କେନ୍ଦ୍ରିଯାର ଗଡ଼,
୯୪୩୭୭୪୭୩୯୪୪

ଦୋଛକିରେ ଜୀବନ

ରାଷ୍ଟ୍ରୀ ପ୍ରଧାନ

ରାସ୍ତାର ପଥିକ ମୁହି ଯେ ଅଟଇ
ପାଦଚଳା ବାଟୋଇଟେ
ମୋରି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଯେ କାହିଁ କେତେ ଦୂର
ପାଉନାହିଁ ଆଖି ମୋଟେ
ଜୀବନର ସେଇ ଦୋଛକି ପଥରେ
ଅଟକି ଯାଇଛି ଆସି
ଉଦ୍‌ବିଷ୍ୟ ଅତୀତ ଭୁଲାଭାବିଷ୍ଟ ମତେ
ଚକ୍ରବିହୁ ରଥ ସାଜି
ଜୀବନ ଯାତନା ସୁଖ ଦୁଃଖ ସବୁ
ସାଉଣ୍ଡ ଆସିଛି ଯେତେ
ଜୀବନ ପଥରେ ସାଜିଛି ଦୋଛକି
ପରିହାସ କରେ ମତେ

ଦୋଛକି ପଥ ରେ ଛିତା ହୋଇ ମୁହି
ଚିନ୍ତାଛି କେଉଁବାଟେ ଯିବି ଚାଲି
ଦୁଃଖର ପାଉଣା ସୁଖ ଠାରୁ ବେଶି
ଆଖି କୋଣରେ ଯକାଏ ଲୁହ
ଏ ପଥ ପ୍ରାଞ୍ଚରରେ
ପଥିକର ସେଇ ପଥ ପ୍ରାଞ୍ଚରେ
ଉଚିଯାଏ କେତେ କୋହ
କୋହଭରା ଦୋଛକି ଜୀବନେ
ବିତିଯାଏ କେତେ କାଳ

ସରକାରୀ ମହିଳା ଉକ୍ତ ମାଧ୍ୟମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟ

ପୂରୀ

ଆମ ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମରା

ଇତିଶ୍ରୀ ପତି

ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ କଳାର ରାଜ୍ୟ ମୋ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ

ଆରାଧ୍ୟ ମୋ ଜଗନ୍ନାଥ,
କଳା, ସଂସ୍କୃତିର ମାଟି ମୋ ମହାନ
ଦିବ୍ୟଭୂମି, ପୁଣ୍ୟକ୍ଷେତ୍ର ।

ଏତିହ, ଶୈଶ୍ଵର୍ୟ ଶିଳ, ଭାସ୍କର୍ୟର
ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ-କୀର୍ତ୍ତିରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ମନ୍ଦିର, ମସ୍ତକିଦ, ଗୀର୍ଜା, ଗୁରୁଦ୍ୱାର
ସମନ୍ଦୟର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ।

ସଂସାର, ସଂସ୍କୃତି ସ୍ନେହ, ସଂସ୍କୃତିର
ଉଦ୍‌ଦୃଶ୍ୟ ବିଚାର ଧାରା
ସାହି, ଭାଇତାରା ଶ୍ରୀଜା, ସମ୍ମାନର
ସମ୍ମରର ପରମରା ।

ଦେବ-ଆରାଧନା ବିଧିବିଧାନରେ
ପୂଜାପର୍କ, ଯାନୀଯାତ୍ରା
ରଜ, ରଧ, ଦୋଳ ଦଶରା, ଦୀପାଳି
ଠାକୁରାଣୀ, ଧନୁଯାତ୍ରା ।

ନଦୀ, ବନ, ଗିରି ସାଗର, ଝରଣା
ଗଛ, ଲତା ମଧୁଦୟ
ପଲ୍ଲୀ-ପ୍ରକୃତିର ସ୍ଵର୍ଗ-ସମୀରରେ
ସୁନ୍ଦର ଆମ ପରିବେଶ ।

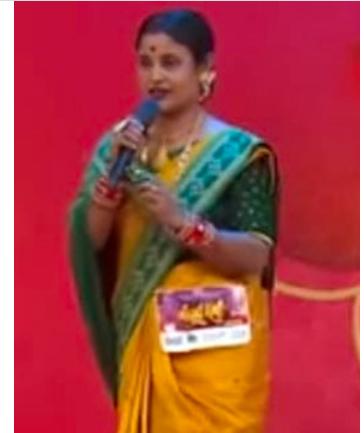
ମୋ' ଜାତି ସଂସ୍କୃତି, ଆମ ପରିବେଶ,
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆମ ପରମରା
ଆକର୍ଷଣ ତାର ଅତି ମନୋହର
ତା'ପାଇଁ ମୁଁ ଆତ୍ମହରା ।

ଆଜିର ଆହ୍ୱାନ କରିବା ପାଳନ
ଗଢ଼ିବା ସ୍ଵର୍ଗ ଭାରତ
ଆମ ପରମରା ଆମ ସ୍ଵାତିମାନ
ସଂସ୍କୃତି ମାନ ମହତ ।
ଲିଙ୍ଗରାଜ ନଗର, ଲେନ୍-୭, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଆର୍ତ୍ତର୍ତ୍ତାଣ ଉଗନ୍ଧାଥ

ଏଲିନା ଜେନା

ଅଞ୍ଚ ଚନ୍ଦ୍ର ଅପୂର୍ବ ହସରେ
ମହୋଦଧିର ତରଙ୍ଗ
ସାରା ଦୁନିଆଁରେ ବୋଲି ଦେଇଛନ୍ତି
କେତେ ପ୍ରକାରର ରଙ୍ଗ ।

ବଡ ଦାଣ୍ଡ ଦୁଃଖୀ ରଙ୍କିମାନଙ୍କେର
ତୁମେ ତ ଅଟ ସାହାରା
ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ଶଙ୍କଷେତ୍ର ପୁରୀ ଅଟଇ
ସାରା ଜଗତେ ବାଜେ ନାଗରା ।

ଆମ ଓଡ଼ିଶାରେ ବିରାଜିତ ହୋଇ
ଓଡ଼ିଶାକୁ କଳ ଧନ୍ୟ
ତୁମରି ପାଇଁ ହିଁ ଏ ଉକ୍ଳଳ ମାଟି
ବିଶ୍ୱ ଦରବାରେ ଗଣ୍ୟ ।

ତୁମ ପାଦ ତଳେ ଏତିକି କାମନା
ମୋ ହାତରେ ଥାଉ ହାତ
ସତ୍ୟ ଶାନ୍ତି ଦୟା କ୍ଷମାର ସାଗର
ସେ ଆର୍ତ୍ତ ତ୍ରାଣ ଉଗନ୍ଧାଥ ।

ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ

ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ଜେନା

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ, ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ

ସଜେଇ ହୋଇଛି ମନକୁ ଜାଣି,
ମନଲୋଭା ଲାଗେ ତାର ସେ ଠାଣି
ହୃଦୟକୁ ସତେ ନେଇଛି କିଣି ।

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ, ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ

ଧରାକୁ କରିଛି ସୁନ୍ଦର ପୁଣି,
ଅପରୂପ ବେଶେ ଜଗତ ଜିଣି,
ପ୍ରେମର ପ୍ରତୀକ ମର୍ତ୍ତମଣି ।

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ, ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ

ସବୁଜ ତା ରଙ୍ଗ ଓଡ଼ିଶୀ ଗାଣି,
ଗଛଲତା ଘେରା ପାହାଡ଼ ପୁଣି,
ପ୍ରକୃତି ପ୍ରେମୀଙ୍କୁ କରିଛି ରୁଣି !

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ, ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ

ତା ନଦନଦୀ ଝରଣା ପାଣି,
କୁଳୁକୁଳୁ ନାଦ ତାହାର ଶୁଣି,
ସାଗର ବେଳାରେ ବାଲୁକା ବୁଣି ।

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ, ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ

ଫୁଲ, ଫଳେ ଭରା ତାହାର ମୁଣି,
ସୁରୁଜ ଉଛିଲେ ଆକାଶେ ପୁଣି,
ସୁନେଳି କିରଣ ଦେଉଛି ବୁଣି ।

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ, ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ
 ମନକୁ ସତେ ମୋ ନେଇଛି କିଣି,
 ତା ଗାଥାକୁ କେ ପାରେ ବଖାଣି !
 ଅବଦାନେ ତା ହୋଇଛୁ ରଣୀ ।

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ, ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ
 ଜୀବନ ଆମର ଧରିଛି ଗାଣି,
 ତାର ସୁରକ୍ଷା କରିବା ଜାଣି,
 ତା ଛାତିର ଧୂଳି ମଥାର ମଣି ।
 ରାଣୀ ତ ରାଣୀ ସେ ସବୁରି ରାଣୀ,

ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ

(ଅବକ୍ଷୟିତ ପ୍ରକୃତି ପ୍ରାତି ଏକ ଦୁଃଖର ଆବେଗ)
 ସହକାରୀ ଶିକ୍ଷକ, ବ୍ରାହ୍ମଶାଳେ ସରକାରୀ
 ଉକ୍ତ ବିଦ୍ୟାଲୟ, କଣ୍ଠାପଡ଼ା, କଟକ

କବିତା ଲେଖିଯିବି

ଶିଶିର କୁମାର ପଣ୍ଡା

କାନ୍ଧରେ ମୋର ଝୁଲା ବେଏଗ

ନାଆଁ ଶିଶିର ପଣ୍ଡା

ନିରାମିଷାଶୀ ନୁହେଁ ମୁଁ ଖାଏ

ମାଛ, ମାଉଁସ, ଅଣ୍ଡା ।

କବିତା ଲେଖେ, କବିତା ପଡ଼େ

କବିତା ମୋର ପ୍ରାଣ

କବିତା ପାଇଁ ଦେଇପାରେ ମୁଁ

ଏଇ ଜୀବନ ଜାଣ ।

ଅଠାଅଶୀରୁ ଲେଖି ଚାଲିଛି

ଏଯାଏ ମନ ଦେଇ

ପୁରସ୍କାରରେ ନାହିଁ ମୋ ଲୋଭ

ଦେଉ ନଦେଉ କେହି ।

ତଥାପି କିଛି ଅନୁଷ୍ଠାନରୁ

ମିଳିଛି ସମୃଦ୍ଧିନା

ସାଦରେ ଅଛି ଗ୍ରହଣ କରି

ନକରି କେବେ ମନା ।

ଶେଷ ନିଶ୍ଚାସ ଥିବା ଯାଏ ମୁଁ

କବିତା ଲେଖି ଯିବି

ମରିବା ପରେ ଅମର ହୋଇ

ପାଠକ ମେଲେ ଥିବି ।

କୁଆଁସ , ମେରଦା କାରିଆ , ଯାଜପୁର

ଆଳାପ:~୮୯୮୭୩୭୭୭୮

କଳାମେଘୀ ପ୍ରେସ୍ସୀ

ଦୀପ୍ତିକାନ୍ତ ପଢ଼ିଆରୀ

ଆଷାଡ଼ର ମେଘଭରା ବାଦଲଟେ ତୁ

ସେ ବାଦଲକୁ ଛୁଇଁବାକୁ ଚାହୁଁଥିବା

ପର୍ବତ ଶିଖର ମୁଁ.....

କଳାମେଘୀ ବାଦଲର ବରଷା ବିନ୍ଧୁ ତୁ

ସେ ବର୍ଷାର ପ୍ରତିଟି ବିନ୍ଧୁକୁ ଖୋଜୁଥିବା

ତତଳା ଭୁଇଁ ମୁଁ.....

ମେଘୁଆ ପାଗର ନାଲି ଓଡ଼ଣୀରେ

ସାଧବ ବୋହୂଟେ ତୁ

ତୋ ପାଦ ଚିହ୍ନକୁ ସାଇତି ରଖୁଥିବା

ଓଦା ମାଟିର ପ୍ରତିଟି ଧୂଳି ମୁଁ....

ରତ୍ନ ରାଇଜର ସୁନ୍ଦରତାର

ଶେଷ ସୀମା ତୁ....

ତୋ ସୁନ୍ଦରତାକୁ ପ୍ରତିଛବିର ରୂପ ଦେଉଥିବା

ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁଟେ ମୁଁ....

ମେଘୁଆ ରାତିର ଶୀତଳ ଜୋଛନା ତୁ

ତୋ ଜୋଛନାରେ ଭିଜୁଥିବା

ପାଗଳ ପ୍ରେମିକ ମୁଁ....

କେନ୍ଦ୍ରପତ୍ର

ବାପା ତୁମେ

ଶୁଭସ୍ତିତା

ପାଦରେ ମୋ କଣ୍ଠା ଯେବେ ଯାଏ ଫୁଟି

ଲହୁ ଖରେ ତବ ହୃଦରୁ,

ଲୁହ ମୋର ଦେଖି ପାରନି ଯେ ସହି

ହୃମ ଫୁଟାଆ ମୋ ଓଠରୁ ।

ମନେ ପଡ଼େ ବାପା ତୁମ କଥା ଆଜି

ସ୍ଵତି ତୁମ ଭୁଲି ହେବନି,

ତୁମ ସାଥେ ସେଇ ପିଲା ଦିନକୁ ମୁଁ

ଚାହିଁଲେ ବି ଫେରି ପାଉନି ।

ତୁମ ହାତ ଧରି କେତେ ମେଳା ମୁଁ ଯେ

ବୁଲୁଥିଲି ନାହିଁ ବିଚାର,

ତୁମେ ନାହିଁ ବାପା ଏ ଦୁନିଆ ମତେ

ଲାଗେ ଅବିଶ୍ୱାସୀ ସହର ।

ଦୁଇ ଆଖିରେ ମୋ ସ୍ବପ୍ନ ବୁଣିଥିଲ

କେତେ ରାତିର ନିଦ ଭୁଲି,

ସପନ ତୁମର ହେଇନି ପୂରଣ

କାହିଁକି ଦୂରେ ଗଲ ଚାଲି ।

ବାପା ତୁମ ବାଟ ଚାହିଁ ମୁଁ ବସିଛି

ପାଇବାକୁ ସ୍ନେହ ତୁମର,

ଶେଷ ସ୍ଵର୍ଗ ତୁମ ପାରିଲିନି ପାଇ

ଅବଶୋଷ ମୋ ଜୀବନର ।

ତା'ପରେ

ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର

ବିନ୍ଦୁରୁ ପରିଧି ତାପରେ ଉପୁତ୍ତି
ଜୀବନର ଛତିବୃତ୍ତି
ରେଖା ଲମ୍ବି ଯାଏ ଦୂରରୁ ଦୂରକୁ
ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଗ୍ରମ୍ଭର ମତି ।
ବର୍ତ୍ତମାନ ପରେ ଭବିଷ୍ୟ
ଜିଜ୍ଞାସା ହୁଅଇ ବଳବତ୍ତର
ଆଗାମୀ ଘଟଣା ରହସ୍ୟ
ଚକ୍ରରେ ପଢ଼ିତ ହୁଅଇ ନର ।
ଅ ବିବେକ ପରେ ବିବେକ ପଣିଆ
ଚରିତ୍ର ପରିବର୍ତ୍ତନ
ଦୁଃଖ ତା ପରେ ସ୍ଵର୍ଗ ନିଷ୍ଠିତରେ
ହୋଇଥାଏ ଆଗମନ ।
ଅସୁବିଧା ପରେ ସୁବିଧାର
ସୃଷ୍ଟି ଉଦ୍‌ୟୋଗର କରାମତି
ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ବୁଦ୍ଧିର ପ୍ରୟୋଗ
ନିର୍ମାଣର ମୂଳ ଭିତ୍ତି ।

ଗଳୁଟେ ପଢ଼ିବା ଚଳକିତ୍ର ଦୃଶ୍ୟ
ତା ପରର କୌତୁହଳ
ତା ପରେ ତା ପରେ ନିତ୍ୟ
ନୈମିତ୍ତିକ ସର୍ବ ଘଟଣା ବହୁଳ ।
ଜନ୍ମ ଠାରୁ ମୃତ୍ୟୁ ଯାଏ ସଂଘଟିତ
ପର ପରର ଅବସ୍ଥା
ବର୍ତ୍ତମାନ ପରେ ଘଟିବ କ'ଣ
ନ ଥାଏ ମନରେ ଆସ୍ତା ।
ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ପାଇଁ ବିଦ୍ୟମାନ
କର୍ମ ହିଁ ଆମରି ଧେଯ
ତା ପରର କଥା ବିଧାତା
ହାତରେ ଅତୀବ ରହସ୍ୟମୟ ।
ମୁକୁନ୍ଦ ପୁର, ଆସ୍ତା, ଗଞ୍ଜାମ, ୯୭୭୭୮୮୭୯୫୨୯

ତା'ପରେ

ସମ୍ମିତା ପଣ୍ଡା

ହେ ଜଗାରେ
ଥରେ ତୁ କହ
ମୋ ଭାଗ୍ୟ ତୁ କେଉଁ ବେଳାରେ ଲେଖିଛୁ ?
ନା ମୁଁ ଜିଁ ପାରୁଛି
ନା ମୁଁ ମରି ପାରୁଛି
ଡ଼ହଳ ବିକଳ ହୋଇ
ମୋ ପରାଣ ଜଲୁଛି
ତା ପରେ ବି ତୋତେ ମୁଁ ଭରଷା କରିଛି
ମା'ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ରେ
ତୁ ମତେ ବାନ୍ଧି ରଖିଛୁ
ନିନା ଅପବାଦ ମୋ ମଥାରେ ବୋଲୁଛୁ
ମୋ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖିଲା ବେଳେ
ଥରେ କା'ଣ ତୁ ଭାବି ନଥିଲୁ
ରକ୍ତ ମାଂସ ଗଢା ଶରୀରଟା
କେତେ ବା ସହିବ
ଏଡ଼ିକି ପାଷାଣ ହୋଇଲୁ
ତା ପରେ ବି ତୋ
ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ମୁଁ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଛି
ଅଧା ହାତେ ତୋର
ସମ୍ବନ୍ଧ ସଂମାର ଚଳାଉଛୁ

ମୋ ବେଳକୁ କିଆଁ
ଏତେ ଦାଉ ସାଧୁଛୁ
ହେ ଜଗା ରେ ଥରେ ତୁ କହ
ମୋ ଉପରେ କିଆଁ ରଷି ବସିଛୁ
ତା ପରେ ବି ତୋ କରୁଣା ଭିକ୍ଷା କରୁଛି
ରତ୍ନ ସିଂହାସନେ ବସି
ମୁରୁକି ମୁରୁକି ହସୁଛୁ
ଭାଇ ଭଉଣୀ ସାଥେ
ବାର ଓଷା ତେର ପରବ ମନାଉଛୁ
ହେ ଜଗାରେ ଥରେ ତୁ କହ
ମତେ କିଆଁ ଲୁହ ଲହୁରେ ଭିଜାଉଛୁ
ତା ପରେ ବି ତୋ ଚକା ଆଖିକୁ
ମୋ ନୟନ ଝୁରୁଛି।

ଯାଉପୁର

ତା'ପରେ

ଅରୁଣତୀ ଲେଖା

ଏତେ ସବୁ ଘଟିଗଲା ପରେ ତୁମେ
କେମିତି ମୋତେ ତାଙ୍କୁଛ
କେଉଁ ମୁହଁ ନେଇ ଯିବି ମୁଁ କୁହତ
ତୁମେ ବା କଣ ରଖିଛ ॥

ସହି, ସହି ରହିଥିଲି ବୋଲି ଆଜି
ମୋ ସାଥେ ଖେଳିଲି ଖେଳ
ସୁନ୍ଦର ଜୀବନକୁ ମାଟି କରି ଦେଇ
କରୁଅଛ କୋଳାହଳ ॥

ଯାହା କି ଆଉ ଫେରିବାର ରାସ୍ତା ନାହିଁ
ନାହିଁ ମୋ ଓଠରେ ହସ
ପ୍ରାତି ସମୟରେ ଏ ମନକୁ ଆସି
କରି ଦେଉଛି ବେହୋସ ॥

ଶୁଣିଲା ଅଧରକୁ ଓଦା କରିବାକୁ
ନାହିଁ ମୋର ଆଉ ଇଛା
ତମରି ପ୍ରେମରେ ପାଗଳ ନହୋଇ
ସାଉଁଟିବି ସୁଖ ମୁକ୍ତା ॥

ତା'ପରେ ତମେ ଏମିତି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି
ନିଜ ସୁଖ ନିତି ଚାହଁ
ତୁମରି ସୁଖରେ ଚିକେ କଣ ହେଲେ
ଭାଷା ଅଭାସା କରି ଦିଅ ॥

ଥାଉ ବାବା ଥାଉ ସରିଗଲା ମୋର
ଚାହଁ ନାହିଁ ଆଉ ଦୁଃଖ
କିଛି ଦିନ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମନ ଖୋଲି ବଞ୍ଚେ
ପାଇଛି ଅନେକ କଷ୍ଟ ॥

ଡେଙ୍କାନାଳ

ତା'ପରେ

ଲତା ବେହେରା

ଲଗନ ପରେ ଯେ ମଙ୍ଗନ ଆସଇ

ତାହାପରେ ବାହାଘର

ବାହାଘରେ ଦିନ ଭୋଜି ଭାତ ସାଥେ

ବେଦୀଟି ଦିଶେ ସୁନ୍ଦର ।

ସାଜସକ୍ତା ହୋଇ କନିଆ ବସଇ

ଆସିଥାଏ ବର ତାର

ହାତଗଣ୍ଡି ପରେ ମାଳଟି ବଦାଳା

ତା ପରେ ଦିଏ ସିନ୍ଦୂର ।

ହାତଗଣ୍ଡି ପଡ଼ି ଯାଏ ଯେତେବେନେ

ଆଶଙ୍କା ଛାଡ଼େ ମନର

ଶାଳୀ ଆସି ସେଇ ହାତଗଣ୍ଡି ସେଠି

ଫିଟଇ ବେଦୀ ଉପର ।

ବନ୍ଦାପନା ସାଥେ ହୁଲିହୁଲି ପଡ଼େ

ସାତଫେରାଟି ବେଦୀ ଉପର

ସାତ ବଚନଟି ଦେଇଥାନ୍ତି ସେଠି

ବର କନ୍ୟା ପରସ୍ପର ।

ନନା ଗଲା ପରେ କଉଡ଼ି ଖେଳଟି

ହୁଅଇ ବେଦୀ ଉପର

ବର ଦେଉଥାଏ କନିଆ ହାତରେ

କନିଆଁ ବର ହସ୍ତର ।

ପରସ୍ପର ହସ୍ତେ ଭଳା ଭଳି ହୋଇ

କନିଆ ମୁଠେ ହସ୍ତର

ସେ ମୋଠା କଉଡ଼ି ଫିଟଇ ତା ବର

ପୁଣି କାଣି ଆଙ୍ଗୁଠିର ।

କନିଆର ପାଳି ସରିଗଲା ପରେ

ତାପରେ ପାଳି ବରର

ତଳେ କାଣି ଆଙ୍ଗୁଠିରେ କଉଡ଼ିକୁ

ଚାପି ଧରେ ବର ତାର ।

ବେଦୀ କାମ ସରିଗଲା ପରେ ହୁଏ

ପଖାଳ ବିଧି ବରର

ତା ପରେ ଝିଅଟି ଦହି ଭାତ ଖାଇ

ଆଞ୍ଜୁଳି ଧରେ ହସ୍ତର ।

କଣାଣରେ ଦେଇ ପୁଣିପାତ ହୋଇ

କନ୍ୟା ଚାଲଇ ଆଗର

କନ୍ୟାର ପଛରେ ଆଞ୍ଜୁଳି ଚାଉଳ

ଧରି ଚାଲୁଥାଏ ବର ।

କ୍ରଦନର ଧୂନି ପଡ଼ଇ ଉଛୁଳି

ଝିଆ ବିଦାୟ ବେଳାର

ତାପରେ ଶାଶୁଘର ଝିଆ ଯାଏ

ପାଦ ପଡେ ଶାଶୁଘର ।

ବନ୍ଦାପନା କରି ତା ଆଞ୍ଜୋଳି ଧରି

ନିଅନ୍ତି ଘର ଭିତର

ବାମ ପାଦେ ଏରୁଣ୍ଠି ବନ୍ଦ ଡେଇଁଣ

ପାଦ ଥାପେ ଶାଶୁଘର ।

ବିଧି ବିଧାନରେ ଯାଏ ଶାଶୁଘର

କନ୍ୟାଟିଏ ଥିଲେ ଘର

ଉତ୍ତମ ସଂସ୍କାର ଭଲ ବ୍ୟବହାର

କରି ଗଠେ ପରିବାର ।

ବାପଘରୁ ଝିଆ ସବାରୀରେ ଯାଏ

ରହିଥାଏ ଶାଶୁଘର

ହସାଏ ସେ ଘର ହସେ ପରିବାର

ତା ପରେ ବିଦାୟ ତାର ।

ଠାରି ତାକେ ବେଳ ବେଳ ପୂରି ଯାଏ କାଳ

ସରିଯାଏ ଖେଳ ତାର

କୋକୋଇରେ ଯାଇ ଶୋଇଯାଏ ସିଏ

ମଶାଣୀ ଜୁଇ ଉପର ।

ଜନମ ବେଳରୁ ମରଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ

କର୍ମଟି ଥାଏ ତାହାର

ସିଏ ଗଲା ପରେ ତାପରେଟି ଯାଇ

ବୁଝି ଥାଏ ତାକୁ ନର ।

ଉଜା, ତେଙ୍କାନାଳ

ତା'ପରେ

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାୟକ

କିଛି ଶୁଣିଲା ପରେ ଦେଖିଲା ପରେ
ପଢ଼ିଲା ପରେ ଅନେକ
ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ଥାଏ ଆଗକୁ ଜିଜ୍ଞାସା
ମେହି ଶବ୍ଦଟିକୁ ଦେଖ !

କିଛି ଘଟଣାପରେ ପରୀକ୍ଷା ପରେ
ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିଗଲେ
ଆସେ ଅନେକ ଚିନ୍ତା ତେତନାର ସେ
ଶବ୍ଦଟିକୁ ବୁଝ ଭଲେ !

ବିବାହ ବନ୍ଧନେ ଯଦି ବାନ୍ଧି ହେଲେ
ସନ୍ଦେହର ମେହି ଶବ୍ଦ
କ'ଣ ହେବ ଭବିଷ୍ୟତ ଉତ୍ତଳ ନା
ଅନ୍ତାର ସନ୍ଦେହ ସ୍ଵାଦ !

କାହାଣୀ ପେଡ଼ି ଖୋଲିଲେ କିଏ ଯଦି
ଆଗ୍ରହରେ ଶୁଣୁଥାଏ
କ'ଣ ଘଟିବ ଜାଣିବା ପାଇଁ ମନ
ପର ପଦକୁ କାନଦିଏ !

ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ଜୀବନ ଜୀବିକା
ବୁଝିବାକୁ ତେରି ହୁଏ
ଏଇ ତ କର୍ମ ତା'ପରେ କ'ଣ ହେବ
ବୁଝୁ ବୁଝୁ ପ୍ରାଣ ଯାଏ ।
ସନ୍ଦେହ ଆସିଲେ ଦୁଷ୍ଟିତ୍ରା ବତଳ
ଭବିଷ୍ୟତ ଚିନ୍ତା ରହେ
ଉଲ୍ଲ ହେବ କି ଭୁଲ୍ ହେବ ସବୁ
ଆଗ୍ରହ ଟି କଥା କହେ !

ମିଶ୍ରଆଣୀ, ଠାକୁରମୁଣ୍ଡା, ମୟୂରଭଙ୍ଗ

ତା'ପରେ

ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ସାହୁ

ତୁମକୁ ଜୀବନେ ପାଉଥିଲି ଭଲ

ହୃଦୟକୁ ମୋର ଦେଇ

ତା ପରେ ତୁମେ ବି ଭଲ ଯେ ପାଇଲ

ପ୍ରଶନ୍ଦିନୀ ମୋର ହୋଇ...

ସାଙ୍ଗସାଥିଙ୍କର ବହୁ କଥା ଶୁଣି

ତୁମ ମୋତେ ଭୁଲି ନାହିଁ

ଅତୁଚ ବିଶ୍ୱାସେ ପ୍ରୀତି ସରାଗରେ

କେବଳ ମୋ ମନ ଚାହିଁ....

ସ୍ନେହଭରା ମନେ ହୃଦ ପ୍ରେମ ବନେ

ଫୁଟି ଚହଟାଅ ବାସ

ମନ ଅଗଣାକୁ ନିତି ସପନରେ

ମୋ ପାଖରେ ଆସି ବସ....

ବୁମ୍ବକ ପରିକା ଆକର୍ଷଣ କର

ଚିଉକୁ ପ୍ରେମରେ ଜାଣି

ତୁମରି ପରଶେ ହୁଏ ମୁଁ ବିଭୋର

କାରଣ ପାରେନା ଜାଣି....

କାହିଁକି କେଜାଣି ଆଗଭଳି ଆଉ

ନାହିଁ ପୀରତିର ଭାବ

ଭାବୁଛି ଅନେକ ତୁମେ ଭୁଲିଗଲେ

ତା ପରେ କଅଣ ହେବ....

ବିଶ୍ୱାସେ ଜହର ବୁଣିଦେଇ ଯଦି

ଚାଲିଯିବ ବହୁଦୂର

ଆଜି ନହେଲେ ବି ତା ପରେ ବୁଝିବ

ଶାଶ୍ଵତ ପ୍ରେମକୁ ମୋର....

ଗାନ୍ଧୀ ନଗର, କୋରାପୁର

ମୁଁ କ'ଣ ଜାଣିଥିଲି

ଦେବାଳ୍କନ ମେହେର

ମୁଁ କ'ଣ ଜାଣିଥିଲି...

ଶୀତୁଆ ସକାଳରେ

ତୁମ ସହ ହଠାତ୍ ଦେଖା ହେବ ବୋଲି ॥

ମୁଁ କ'ଣ ଜାଣିଥିଲି...

ତୁମେ ଅଜଣା ଅଚିହ୍ନା ପରୀ ଟିଏ

ମୋ ଜୀବନର ଆସିବ ବୋଲି ॥

ମୁଁ କ'ଣ ଜାଣିଥିଲି...

ତୁମକୁ ଦେଖିବା ପରେ

ତୁମ ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିବି ବୋଲି ॥

ମୁଁ କ'ଣ ଜାଣିଥିଲି...

ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ ତୁମ ନୟନ ଚାତୁରୀରେ

ମୋତେ ଆକର୍ଷିତ କରିବ ବୋଲି ॥

ମୁଁ କ'ଣ ଜାଣିଥିଲି...

ତୁମ ନୟନ ଯୁଗଳରେ

ବନ୍ଦୀ କରି ମୋତେ ଟାଣି ନେବ ବୋଲି ॥

ମୁଁ କ'ଣ ଜାଣିଥିଲି...

ମୋ ସହ ନୂଆଁ ନୂଆଁ ମଧୁର କଣ୍ଠରେ

କୋଇଲିଙ୍କ ପରି କଥା ହେବ ବୋଲି ।

ମୁଁ କ'ଣ ଜାଣିଥିଲି...

ଆମ ଦୁଇ ଆଖିର ମିଳନ ହୋଇ

ପ୍ରେମର ଜାଗ୍ରତ ହେବ ବୋଲି ॥

ମୁଁ କ'ଣ ଜାଣିଥିଲି...

ମୁରୁକି ହସିରେ ତୁମ

ବିଷ ଅଛି ବୋଲି ॥

ମୁଁ କ'ଣ ଜାଣି ଥିଲି...

ଉଳ ପାଉଛି କହି

ମୋତେ ଭୁଲି ଯିବ ବୋଲି ॥

ମୁଁ କ'ଣ ଜାଣିଥିଲି...

ମୋତେ ଆଶା ଦେଇ ତୁମେ

ନିରାଶା କରିବ ବୋଲି ॥

ମୁଁ କ'ଣ ଜାଣିଥିଲି...

ତୁମେ ମୋ ସହ ଉଳ ପାଇବାର

ଅଭିନୟୁ କରୁଥିଲ ବୋଲି ॥

ମୁଁ କ'ଣ ଜାଣିଥିଲି...

ତୁମେ ମୋ ହୃଦୟ ସହ

ଖେଳୁଥିଲ ବୋଲି ॥

ମୁଁ କଣ ଜାଣିଥିଲି...

ମୋତେ ଶେଷରେ

ଧୋକା ଦେବ ବୋଲି ॥

ବାପୁଜୀନଗର, ଜିଲ୍ଲା - ବୌଦ୍ଧ

ମୋ - ୭୮୯୩୩୩୪୪୭

ମନେ ପଡ଼େ ସେଇ ମୁହଁର୍ତ୍ତ

ରଞ୍ଜିତା ଦାଶ

ମନେ ପଡ଼େ ସେଇ ମୁହଁର୍ତ୍ତ

ଯେବେ ଦୁଇ ଆଖିର ମିଳନରେ

ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ଥିଲା ମୃଦୁ ଭୂମିକମ୍ପ ।

ଝାଲୁଆ ଦେହରେ ଲାଜୁଆ ଚାହାଣୀ

କିଛି କାହାଣୀ କହୁଥିଲା,

ତୁମେ ବି ଖୁବ୍ ସତର୍କତାରେ ନିଜକୁ

ଲୁଚାଇ ରୁପି ରୁପି ହସୁଥିଲ,

ଆଉ ଭାବୁଥିଲ--

ସେଦିନର ସାକ୍ଷାତକୁ ।

ହଠାତ୍ ଏମିତି ଭେଟ ହୋଇଯିବ

ଜାଣି ନଥିଲ !

ଅନ୍ୟ ପାଇଁ ହେଉକି

ନିଜ ପାଇଁ

କିଛିତ ରଖିଥିଲ ସଞ୍ଜି ।

ଖୁସିରେ ବାତି ଦେଇଥିଲ ଦିନେ

ଅନ୍ତର ଭିତରୁ ଲୁଚିଲୁଚି ।

ମୋ ଆଖି ଆଉ ତୁମ ଓଁ

କହିବ କହିବ ହୋଇ ବି

କିଛି କହି ନଥିଲା ।

ଫେରି ଆସିଥିଲି ସେଦିନ ସେଇଠୁ,

ତୁମ ଛବି ଆଉ ତୁମ ସ୍ଵରର ଲାକିତ୍ୟ

ହଜାଇ ଦେଇଥିଲା ମତେ,,

କେଉଁ ଏକ ସପନ ରାଇଜରେ ।

ଦିନରେ ବି ସପନ ଦେଖୁଥିଲି
ଲୋଭନୀୟ ଧିଲା ସେ ସୁନ୍ଦର ମୁହଁର୍ତ୍ତ
ଆଖି ଆଗେ ଭାସି ଯାଉଥିଲା ତୁମ ଛବି ।

ଅଙ୍କା ବଙ୍କା କେଉଁ ନ ଛର ଆରପାରି ଗାଁ
ସେଠି ଯୁଗଳ ମୂରତୀ
ଆହାଏ କି ମନୋହର
କି ମଧୁର ସେ ବାସ୍ତା
ଆଉ ସକାଳ ଆଳତୀ ।
ମନତ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଉଥିଲା ।

ଫେରି ପାରୁ ନଥିଲି
ହେଲେ ଫେରିବାକୁଡ଼ି ପଡ଼ିବନା
ବିଦାୟ କାଳୀନ ଦୃଶ୍ୟ
ସବୁ କିଛି ନୀରବ
ଭାଙ୍ଗନାର ଚକ ଗଡ଼ୁଛି ଯେ
ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥମିବାର ନାଁ ନାହିଁ ।

ତୁମେ ବି ମିଛୁଆ ପାଲଟି ଗଲ
ଦେଇଥିବା କଥା ନ ରଖିଲ ।
ଅଧା ଗଢା ବିଅଁ ଭଲି
ସେଇ ଅଧା ପୂଜାରେ ଅଟକି ଗଲ ।
ନାଁ ଅଛି ସେ ସ୍ଵପ୍ନ
ନା ଅଛି ବାସ୍ତବତା
କେବଳ ମରୀଚିକାର ସହିଷ୍ଣୁତା ।
ମୃତ ହରିଣୀର ଆର୍ତ୍ତ ଚିଙ୍ଗାରା

ତୁମେ ଏବେ ଖୁବ ହସ୍ତକ୍ଷଣ
ଆଉ ସେ ହସରେ ଝରୁଛି
ବୁନ୍ଦା ବୁନ୍ଦା ଅନୁରାଗ ।
ମଲ୍ଲି ମାଳତୀର ଗେହେଇ ସୁହାଗ
ଆଗରୁ ତ କାହିଁ ଦେଖି ନଥିଲି । !!!
ଏମିତି ପ୍ରୀତି ରାଗ ।

ଚାରିଦ୍ଵାର ଖୋଲିଲା ପରେ

ଭାରତୀ ହୋତା

ଲୁହ ଛଳ ଛଳ ଆଖିରେ
 ତୋ ପାଇଁ ଅଚିହ୍ନା ହେଲେ ହେଁ
 ବିଶ୍ୱାସଟିକୁ ଗଣ୍ଡିଧନ କରି
 ଭାବରେ ସଞ୍ଚିପି ଦିଏ ଅଭାବଟିକୁ
 ଫିଅର ପରି ପଢିତପାବନରେ ହାତଟେକି
 ଜଣେଇ ଦିଏ ମୋ ଅପାରଗପଣକୁ ।

ମୋ ମୋ ହାତଟେକା ସମର୍ପଣ ହିଁ ମୋ ବିଜୟ
 ତୋତେ ଲୋଡ଼ିବା ପଣ ହିଁ ମୋ ସାମର୍ଥ୍ୟ
 ଅନାହତ ବଂଶୀ ସ୍ଵନ ଗୁମୁରି ଉଠେ ମୋ କର୍ଣ୍ଣ ଗଦ୍ଦରରେ
 ଚହଟି ଉଠେ ଆଖପାଖ
 ତୁମ ଉପଲ୍ଲିତ ଜାହିର କରିବାକୁ... ।

ବାଷ୍ପରୁଦ୍ଧ ଥରିଲା ଥରିଲା କଣ୍ଠ
 ଅନେକ ଦିନର ସାଇତା ଛାତିତଳର କୋହ
 ଅମାନିଆ ଆଖିର ଧାର ଧାର ଲୁହ
 ସତେକି ତୁମ ଦର୍ଶନରେ ତଳ୍ଲୀନ

ରତ୍ନ ସିଂହାସନର ପାବନ ପାବଛରେ
 ମନ ମୟୁରୀର ମତୁଆଲା ରୁଣୁଝୁଣୁ ନାଚ
 କାନରେ ହଜାର ହଜାର କୋଇଲିର କୁହୁଧୂନୀ
 ତୁଳସୀ ଅଗୁରୁ ମିଶ୍ରିତ ମଳୟର ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ସଞ୍ଚାର
 ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ତୋ ହଜାର ଆଶୀର୍ବାଦର ପରୁଆର ।

ଫେରିବି କେମିତି ଯୁ' ନାହିଁ
 ଏମିତି ଏକ ମହାର୍ଗ ମୃଦୁର୍ତ୍ତର ବେଳା
 ମୋ ହୃଦୟବେଦୀରେ
 ଶତ ଶତ ଓଂକାର ଧୂନିର ପବିତ୍ର ଉତ୍ତାରଣ
 ତୁମ ଚାହିଁବାପଣ
 ପି' ଥର ପରି
 ତୁମେ ପରୀକ୍ଷା ନେଉଥିଲ ମୋ ପାରଦର୍ଶ ସମର୍ପଣର ।

ନୂଆପଡ଼ା

ଏକାତ୍ତରେ ଭିଜିବାର ଛଙ୍ଗ

ଗାୟତ୍ରୀ ଦାଶ

ବୈଶାଖର ଝୋଞ୍ଜି ଯେବେ
ଜ୍ୟେଷ୍ଠର ଭଦ୍ରଭଦିଆ ଖରାକୁ
ସାଧିରେ ନେଇ ଚାଳିଯିବାକୁ ବସେ ,
ପରି ପରି ଆସେ ମଉସୁମୀ....
କେବେକେବେ ପାଦ ଚାପି ଚାପି.....
ଆଉ କେବେ ଅଳସ ବତାସି ହୋଇ !

ସମୀରଣ ଶିହରଣ ଭରି
ଭିଜା ଭିଜା ସ୍ଵପ୍ନସ୍ବରୁ ଦିଏ ଉପହାର ।
ଆକାଶରେ ବଉଦର ଭିଡ଼ ,
ଧରଣୀ ବି ସବୁଜ ଓଡ଼ଣୀରେ
ଘୋଡ଼େଇ ହେବାର ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖେ !
ମୋ' ମନର ମଧୁର କଳ୍ପନା ଭିଙ୍ଗିମାରେ
ଭାବପୂରଣତାର ପାଖୁଡ଼ା ଭିତରେ !

ବିଶ୍ୱାସର ବିସ୍ତ୍ରୀର୍ଷ ବୁନ୍ଦରେ
ମମତାର ମଧୁ ଆଳାପନ.... !
ଆଷାଢ଼ ବର୍ଷାରେ ହଜି ହଜି
ଶ୍ରାବଣରେ ସିଙ୍ଗ ହୁଏ ମନ.... !
ଦୀର୍ଘ ହତାଶା ପରେ ପୁଣି ମନରେ
ପୁଲକିତ କେତେ ଆଶା... !

ଭାସିଯାଏ ଭାବନା ସ୍ଥୋତରେ,
ମନରେ ସୌଦାମିନୀ ଝଟକି ଉଠେ... !
କଳ୍ପନା କଦମ୍ବ ପୁଣି ତୃପ୍ତି ପାଇଁ ତୃଷ୍ଣା,

ମିଠା ମିଠା ଭାବନାର ସ୍ଥରେ

ଶ୍ୟାମଳିମା ଶ୍ରାବଣରେ....

ସ୍ଵପ୍ନର ଫୁଲଭରା ଫଳଗୁଣ ରଙ୍ଗରେ

ମାନସେ ସପନ ବୁଣେ,

କଳ୍ପନା ଲହରୀ ତୋଳେ ।

ମୋର ନୀଳ ଆଖି ଆଇନାରେ....

ସୁଧା ମନ୍ଦାକିନୀ ପରି ।

ଏ ମନେ ସପନ ରଚେ...

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଭଲାସେ ନାଚେ...

ଭାବମୟ୍ୟ ନୀଳ ସାଗରରେ ।

ଲେଖନୀରୁ ଲିପି ଝରେ...

ଛନ୍ଦମୟ୍ୟ ସ୍ଵର , ତାଳ ଆଉ

ରାଗରାଗିଣୀରେ.... !

କଳକଳ ନିନାଦ ମଧୁର ,

ଅମିଯ୍ୟ କଳ୍ପନା ସ୍ତୋତ୍ରେ

ଏକାନ୍ତରେ ଭିଜିବାକୁ

ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରେ.... !

ଏଇ ତ ଜୀବନ....

ବୈଶାଖ ଓ ଶ୍ରାବଣକୁ ନେଇ....

ଉଅଁସ ଓ ପୂନେଇଁକୁ ନେଇ....

ଆନନ୍ଦ ଓ ବିଷାଦକୁ ନେଇ....

ମିଳନ ଓ ବିରହକୁ ନେଇ..... !!

ଯାଇପୁର

ପ୍ରେମ ଯୁଦ୍ଧ

ଶେଖର ଚନ୍ଦ୍ର ମୋଦି

ଦେଖୁଛକି ତୁମେ... ?
 ଯୁଦ୍ଧର ସେ ତାଣୁବତା
 ମନ ଆଉ ମୁଣ୍ଡର ସେ ଭୀଷଣ ଶତ୍ରୁତା
 ଲୁହ ହେଇ ଝରୁଥିବା ମୋର ସେ
 ନାଲି ରଙ୍ଗ ଛିଟା

ପାରୁଛକି ଶୁଣି... ?
 ସେ ଛାତିଥରା ନୀରବ ଚିଙ୍ଗାର
 ଲୁହଭରା କୁନ୍ଦନ ଯନ୍ତ୍ରଣାର
 ଆଉ ଯୁଦ୍ଧର ଆହ୍ୱାନ ସେ କଳମର

ଚାରିଆଡ଼େ ଆଜି ହାହାକାର ମୟୁ
 କଟା ମୁଣ୍ଡ ଆଉ କ୍ଷତି ହୃଦୟର

ଦେଖୁଛକି ତୁମେ... ?
 ଅସହାୟ ଭାବେ ପଡ଼ିଅଛି ମୁହିଁ
 ରଣଭୂମି କେନ୍ତେ ସ୍ଥଳେ
 ଶରୀର କ୍ଷତଧାରେ ବହୁଅଛି ଲୁହ

ବହୁଅଛି ରଙ୍ଗ ପୁଣି ଅନ୍ତର କ୍ଷତରେ
 ସୁଖିବକି କ୍ଷତି ସବୁ ତୁମର ସ୍ଵର୍ଗରେ... ?
 ବାନ୍ଧିବକି ବନ୍ଧ ତୁମେ ଲୁହ ନଦୀତିରେ... ?

ଚାରିଆଡ଼େ ଫୁଟିଥିଲା ଯହିଁ
 ନାଲି, ନେଲି ଗୋଲାପ ଆଉ ଯୁଦ୍ଧ
 ପାଲଚିଛି ଆଜି ତାହା
 ରଙ୍ଗ ଆଉ ଲୁହ ଭିଜା ନଈ

ମନ ରଣଭୂମି ଆଜି ତୁମ ଅପେକ୍ଷାରେ
 କାହିଁକି ବିଳମ୍ବ ଏତେ ତୁମ ଆସିବାରେ... ?

ଠିକଣା - ହରିଚନ୍ଦନପୁର, କେନ୍ଦ୍ର ଭାରତ
 ଧରଣୀଧର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ କେନ୍ଦ୍ର ଭାରତ
 ମୋ - ୯୪୪୭୦୮୮୭୭

ଜଗାରେ ତୋ ରଥକୁ ମୋତେ ନେବୁରେ ଡାକି

ମାଳତୀ ମଣି ଧଳ

ଜଗାରେ ଜଗା

ତୋ ରଥକୁ ମୋତେ ନେବୁରେ ଡାକି ।

ରଥ ଦଉଡ଼ି ମୁଁ ଶାଶୁଥିବି

ତୋତେ ଚାହିଁ ହସି କହୁଥିବି ।

ଧନ୍ୟବାଦ ଜଗା ଆଶିଛ ଡାକି

ତୋ ରଥ ଦଉଡ଼ି ଧରିବି ଯାକି ॥

ଭାଇ ଭଉଣୀ ସାଥେ ମାଉସୀ ବାଡ଼ି

ଭକତ ଗହଲେ ଯିବରେ ମାଡ଼ି ।

ମାଉସୀ ର ଘରେ ରହିଲେ ତୁହି,

ମାଆ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଙୁଁ ଭୁଲିବୁ ନାହିଁ ।

ଜଗାରେ.. ଜଗା....

ବେଳେ ହସୁଥିବି ବେଳେ କାନ୍ଦୁଥିବି

ତମ ତିନି ମୁହଁ ଚାହିଁ ।

ମନ କହୁଥିବ ମୋ ଭାଇ ଭଉଣୀ

ମୋ ପାଖରେ ଆଜି ନାହିଁ ।

ଛୋଟସମୟରେ ବାପାମାଆଙ୍କସାଥେ

ଭାଇ ଭଉଣୀ ମୋ ଥିଲେ ।

ବଡ଼ ହେଲାପରେ ମାଆ ଚାଲିଗଲେ

ସବୁତ ଦୁରେଇ ଗଲେ ।

ଆଜି ଯଦି ଅଛି ତୋହରି ପାଇଁ

ଚାହିଁ ଧିରୁ ଜଗା ମୋତେ ।

ମୋ ଛୋଟ ସଂସାର ଘଣ୍ଟ ଘୋଡ଼ାଇ

ରଖିଥିବୁ ଜଗନ୍ନାଥେ ॥

ଜଗାରେ... ଜଗା....

କିଛିଟା ଦାୟିତ୍ୱ ଆମକୁ ଦେଇ,
 ଖୁସି ଦେଇଅଛ ମୋତେ ।
 ଶେଷ ରଥ ପୂଜା ଅଧରପଣା,
 ରଖି ଅଛ ଆମ ହାତେ ।
 ଏମିତିକା ଖୁସି ସଦା ମିଳୁଥିବ,
 ତମେ ଥିଲେ ଆମ ସାଥେ ।
 ଏ ଜୀବନ ଯେବେ ଚାଲିଯିବ ପ୍ରଭୁ,
 ଲୀନ ହେବ ତୁମ ପାଖେ ॥
 ଜଗାରେ.. ଜଗା.....

ବରତିହି, କୁଣ୍ଡଳଦା

ମୟୁରଭଣ୍ଡ

ସହରର ଆଁ ଭିତରେ ମୋ ଗାଁ

ବଚକୃଷ୍ଣ ପଣ୍ଡା

ସହରର ଆଁ ଭିତରେ ମୋ ଗାଁ

କିଏ କହିଲା ବଦଳିନି ଗାଁ ?

କିଏ କହିଲା ବଦଳିନି ମୁଁ ?

କୁଆଡ଼େ ଗଲା ସେ ଦିନ ?

ସବୁକିଛି ବଦଳିଛି ।

ବହୁତ ଦିନ ହେଲା ସହରାଭିମୁଖୀ

କିନ୍ତୁ ମର୍ହିରେ ମର୍ହିରେ ଯାଏ ଗାଁକୁ ।

ଟାଣି ନିଏ ଗାଁ ମାଟିର ମହକ ।

ମା' ମାଟିର ଅଦ୍ୟ ଆଷାଦର

ଭିଜା ମାଟିର ବାସ୍ତା କରେ ବିମୋହିତ ।

ପୁରୁଣା ଚଉତରା ଉପରେ

ଶାଗୁଆନ ଗଛକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲି

କାଇଁ ନାହାଁନ୍ତି ଧୋବ ଫରଫର

ଦିଶୁଥିବା ଅସଂଖ୍ୟ ବଗ ଗୁଡ଼ିକ ।

ବରଗଛକୁ ନଜର କଲି

ଗଛର ପତ୍ର ଆତୁଆଳରେ ବସିଛି

କୋଇଲିଟିଏ ।

ହଠାତ ଜର ପଡ଼ିଲା ଘରଚଟିଆ ଉପରେ ।

ଦଳେ ବଗ ଦିଗ ବଦଳାଇ ଉଡ଼ି ଚାଲିଛନ୍ତି ।

ଡେଣା ଝାଡ଼ି ମୁକ୍ତ ଆକାଶ ବୁକୁରେ ।

କାଉ ଦେଖିବା ବହୁତ କମ

କୁମୁଦୁଆ, କଜଳପାତି, ବଣି, ପାରା

ଦେଖିବାକୁ କମ ମିଳୁଛି ।

ରାତି ପାହିଲେ ଶୁଭେ କୁକୁତାର ତାକ

ସେ ତାକ ବି ଆଉ ମିଳୁ ନାହିଁ ।

ନାହିଁ ଆଉ ଗାଇ ଗୁହାଳ

ଶୁଭୁ ନାହିଁ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା କଅଁଳ

ବାଛୁରୀଟିର ହମ୍ବା ରତ୍ତି ।

ହଳ ବଳଦ ଶଗଡ ଲଙ୍କଳ ।

ନାହିଁ ଜୋତ ଦଉଡ଼ି ।

କାଁ ଭା ଗୋଟେ ଫାଳେ ଗୁହାଳ ।

ଦେଙ୍କ ନାହିଁ କି ଦେଙ୍କଶାଳ ନାହିଁ ।

ରାତିରେ ହଠାତ ଲାଇଟ୍ କଟ୍

ନାହିଁ ଲଣ୍ଠନ ଡିବିରି ।

ମୋବାଇଲ ଲାଇଟିରେ କାମ ଚଳେ

କାହାର କିଛି ମନେ ନାହିଁ ।

ଅଛି ଖାଲି ମନରେ କୃତ୍ତିମ ହସ

ନାହିଁ ଆଉ ସ୍ନେହ ସ୍ଵାଉଁଳା ଭାଷା ।

ସ୍ନେହ ଲୋଡ଼ିଲେ ସ୍ନେହ ମିଳେ

ସ୍ନେହ ଦେଲେ ତାର ବଦଳରେ

ତାର ପ୍ରାପ୍ୟ ବି ମିଳେ ।

ନାହିଁ ଆଉ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଚେହେରା

ପଲ୍ଲୀ ବଧୁର ଆକର୍ଷଣ ।

ପିତ୍ରସୀ ମାଉସୀ ଦେତୋଇ

ଖୁବିର ମଧୁର ବଚନ

ସହରର ଆଁ ଭିତରେ ଗାଁ ।

ସଂସ୍କୃତ ପରମରା ଗଲାଣି ତୁଳି ମୁଣ୍ଡକୁ ।

ହାପ୍ ପ୍ୟାଣ୍ ଆଉ ନାଇଟ୍ ଭିତରେ

ଆବନ୍ଦ ଶରୀର ।

ନାହିଁ ଭାବର ଅଦଳ ବଦଳ

ସ୍ଵାର୍ଥ ସର୍ବସ୍ଵ ସମ୍ବନ୍ଧ

ଅହଂକାର ଏବେ ଅଳଙ୍କାର

କାହିଁ ସେ ଅନାବିଲ ସ୍ନେହ ।

ଆପଣା ଲୋକରେ ନାହିଁ

ମଧୁର କଥୋପକଥନ

ଥଙ୍ଗା ପରିହାସ ।

ହଜିଗଲା ସ୍କୁଟି

ହଜିଗଲା ମଣିଷ ପଣିଆ

ଆବାଳ ବୃଦ୍ଧ ବନ୍ଦିତା

ସମସ୍ତେ ମୋବାଇଲ ପ୍ରେମରେ ବାଇ ।

କୁଆଡ଼େ ଗଲା ସେ ଦିନ ?

ଦେଙ୍କାନାଳ

ଚଳନ୍ତା ପୃଥିବୀ

ଇତିଶ୍ରୀ ଶତପଥୀ

ଇନ୍ଦ୍ର ରାତିର ନିଳେ

ସମୀରଣ ଖେଳେ

ମହୀମଣ୍ଡଳେ ଅହନ ହୋଇଲେ

ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ କର୍ମକୁ ଧାଇଁଲେ

ଦ୍ଵିତୀ ବସେ ପାଦ ପରେ

ରାତ୍ର କାଳେ ବିଶ୍ଵାମ ଲୋଡ଼ିଛି

ସଭିଏଁ ଆକୁଳ ଅନ୍ତରେ

ଘନ ଧରେ ଗଗନେ

ପଶୁ ମହା ଆନନ୍ଦେ ଅଛନ୍ତି କାନନେ

ଉର୍ମି ଭାଙ୍ଗେ ସାଗରେ

ବାୟୁ ଖେଳେ ବାଦଳ ସାଥିରେ

ପଞ୍ଜ ରେ ଜାତ ହୋଇଛି ପ୍ରମୁଖ

ଅର୍ଣ୍ଣରେ ନାଚଇ ମୀନ

ତରୁ ଦେହେ ଫୁଟକ ମଞ୍ଜରି

ନାବିକ ପୁଷ୍ପରିଣୀ ମଧେ

ଡଙ୍ଗା ନେଇ ଯାଏ ଧରି

ଶିଖରୀ ହୋଇଛି ପାଷାଣରେ ତିଆରି

ଘନ ଦେଖିଲେ ମୟୁର ନାଚେ ଥିରି ଥିରି ।

ଯାଜପୁର

ଗଳ୍ପ ତୁମେ କାହିଁକି ଆସ ଶୁଣ୍ଣ ଇଲାକାକୁ

ଡୃଷ୍ଟିରାଣୀ ପାତ୍ର

ଶୁଣ୍ଣ ଇଲାକାରେ ମଞ୍ଜି ବୁଣି ଦେବାପାଇଁ
ସବୁ ଚାଷୀ ଭାଇଙ୍କର ମନ ହୁଏ ହାଇଁପାଇଁ
ଉତ୍ତମ ମାଟିରେ ଭଲକରି ଖୋଲିତାଡ଼ି
ଚାହିଁଥାଏ ଉପର ପାଣି ଟିକକର ପାଇଁ ।

ଏମିତି ସମୟ ଅଭାବ ଭିତରେ ରହିରହି
ଶବ୍ଦ ସଂଯୋଜନା ବିମୋହିତ କଲାପରି
ଭାବନାରେ ହଜି ଭଜିଯାଏ ପୁଣି ସେହି
ସତିଙ୍କୁ ଟିକେ ଖୁସି ବାଣ୍ଣିଦେବା ପାଇଁ ।

ଶୁଣ୍ଣ ଇଲାକାକୁ ଗଳ୍ପ ତୁମେ କାହିଁକି ଆସ
ଏହା ନିତି ପ୍ରତିଦିନ କି ତୁମର ଅଭ୍ୟାସ
ଶବ୍ଦ ଭାବ ବାକ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରିଥାଆ ପ୍ରବେଶ
ଦର୍ଶାଇ ଦିଅ କେତେକ ଦୁଃଖ ଅବସାଦ
ଯାହା ଲେଖିବାକୁ ମନକରେ ସଦା ପ୍ରୟୋଗ ।

ପ୍ରୀତି ପ୍ରଶନ୍ଦରେ ଉବୁଚୁରୁ ହୋଇଯାଏ ସତ
ପ୍ରାରମ୍ଭ ପର୍ଯ୍ୟାୟରୁ ମଧୁସ୍ନିର୍ମ୍ଭେ ପ୍ରତିଫଳିତ
ମଧ୍ୟ ସମୟରେ ସମ୍ମନ୍ତ୍ରିତ ଘାତ ପ୍ରତିଘାତ
ଅଦୃଶ୍ୟ ଇଲାକାରେ ହେଉଥାଏ ଆତ୍ୟାତ ।

ସପନ ସମାନ ଭାବ ଶବ୍ଦ ସବୁ ଏକତ୍ରିତ
ସୁସଂହିତ ହୋଇ ହୃଦୟକୁ ଛୁଇଁ ଯାଏ ସତ
ସୁନ୍ଦର ଗଳ୍ପରେ ତା ହୋଇଯାଏ ସମାହିତ
ସେଥିପାଇଁ ମନ ଖୁସିରେ ହୁଏ ବିଗଳିତ ।

ସହଦେବଶୁଣ୍ଣା, ବାଲେଶ୍ୱର

ସ୍ଵପ୍ନ ତୁମେ କାହିଁ ଆସ ଶୁଣ ଇଲାକାକୁ

ବିଦ୍ୟୁତପ୍ରଭା ମିଶ୍ର

ସପନ ତୁମେ ଗୋ କାହିଁକି ଆସ

ଏଇ ଶୁଣ ଇଲାକାକୁ,

ହଜିଅଛି ଏଠି ସବୁଜିମା ଗୋ

ମରୁ ସାଜିଅଛି ବୁକୁ ।

ବହୁନାହିଁ ଏଠି ମଳୟ ଆଉ

ଶୁଭୁନାହିଁ କୁହୁ ସୁର,

ଫୁରୁନି ଫୁଲ ମନ୍ଦିରବନେ

କାନ୍ଦାରରେ ଭରପୁର ।

ବୟସର ଆଜି ଅପରାହ୍ନରେ

ନାହିଁ ଆଖିରେ ସେ ଜ୍ୟୋତି,

ସ୍ଵପ୍ନ ତୁମେ ଗୋ କାହିଁପାଇଁ ଆସି

ଦେଖାଅ ହୀରା ଓ ମୋତି ।

ଭାଙ୍ଗିଯାଇଛି ହୃଦୟ ଟି ଯାର

କାହିଁକି ଆସିକି ଯୋଡ଼,

ଆଶାର ସୌଧ ଯାଇଅଛି ଶୋଇ

ଖାଇ ବତାସୀର ଝଡ଼ ।

ମନର ବନରେ ନାହୁନି ଆଉ

ମୟୁର ପୁଛକୁ ତୋଳି,

ମନ ଆକାଶରେ କଳା ବଉଦ

ଖେଳୁନିରେ ଲୁହୁକାଳି ।

ମନ ସରସୀ ଜଳରେ ଆଉତ

ଫୁରୁନାହିଁ ନୀଳ କଇଁ,

ସ୍ଵପ୍ନ ତୁମେଗୋ ଆସନା ଆଉ

ଆକାଶରେ ଜହାନ ହୋଇ ।

ପୋଡ଼ି ଯାଇଅଛି ପଦ୍ମଥିଂ ବନ
 ଦୁଃଖର କୁହୁଡ଼ି ଘାତେ
 କିଲାଭ ତୁମେଅଦିନେ ଆସିଲେ
 ସ୍ଵରୁଜ ଙ୍କୁ ନେଇ ସାଥେ ।
 ତୁମରତ ନାହିଁ ପର ଆପଣା
 ସତିଙ୍କର ପାଶେ ଯାଆ,
 ସ୍ଵପ୍ନ ତୁମେ ଗୋ ସତିଙ୍କର ହୃଦେ
 ଆଶା ର ଜ୍ୟୋତି ଜଳାଆ ।
 ଦେଖାଅନି ଗୋ ସୁନେଲି ସପନ
 ରାତ୍ରୀ ଅଛକାରେ ଆସି,
 ଯାଇଛି ହଜି ମନତଳ ଆଶା
 ହୋଇଅଛି ସବୁ ବାସି ।
 ମନର ଝରଣା ଶୁଣି ଛି କେତେ
 ଦୁଃଖର ଜ୍ଞାଲାକୁ ସହି,
 କରୁଅଛି ଅଳି ଆସନି ସ୍ଵପ୍ନ
 ବିବଶ ଗୋ ଆଜି ମୁହିଁ ॥

ଯାଇପୁର

ସ୍ଵପ୍ନ ତୁମେ କାହିଁ ଆସ ଶୁଣ୍ଣ ଇଲାକାକୁ

ବୀଣା ସାହୁ

ସ୍ଵପ୍ନ ତୁମେ କାହିଁ ଆସ ଶୁଣ୍ଣ ଇଲାକାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇ ଚାଲିଯାଆ,
ଅହରହ ସଂଗ୍ରାମରେ ନିମନ୍ତିତ ଅନ୍ଧକାର ଝାପସା ଛାଇ ଆଲୁଆରେ
ନିର୍ଜନ କୋଠରୀ ମଧ୍ୟରେ ରହି ନିଜେ
ନିଜକୁ ପରିହାସ କରୁଥାଆ।
କାହିଁକି ଆସ ଏଇ ଶୂନ୍ଗାନ୍ ଶୁଣ୍ଣ ଇଲାକାକୁ କ'ଣ ପାଆ ।
ଶୁଣ୍ଣ ମରୁବାଳିରେ ଛଳନାର ଦୀପକୁ କରି ଭରଷା,
କିଛି ନ ଥାଇ ବି ସବୁ ଥିବାର ସୁଖ
କିଛି ନ ପାଇ ପାଇଯିବାର ପିପାସା ।
ପୁଲକିତ ପ୍ରାଣ କୁ କରିଥାଆ ନିରାଶ

ଛଳ ଛଳ ଦୁଇ ଆଖି ଓଡା ତୁତୁ ବୁତୁ
ଦୁଇ ଗାଲରେ ବୋହିଯାଏ ଅହରହ
ଲୁହ ଧାର ଭିଜୁଥାଏ ତକିଆ ଅନ୍ତରର
ଅଛେତୁକ ବ୍ୟାକୁଳ ତା ଦୃଦୟୁର
ନିବୁଜ କୋଠରୀ ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ରହିଯାଏ,
କିଛି ସ୍ଵପ୍ନ ମିଠା ମିଠା ସ୍ଵତି ହୋଇ
ଆଖି ପଲକରେ ଭାସୁଥାଏ ।
ସ୍ଵପ୍ନ ତୁମେ କାହିଁ ଆସ ଶୁଣ୍ଣ ଇଲାକାକୁ

ଯେଉଁଠି ନାହିଁ ଗୋପାଏ ବିଶ୍ୱାସ ସାଉଁଟିବାକୁ ଟିକେ ଭରଣା,

ମନରେ ଉପୁଜଇ ଅନେକ ଆଗ୍ରହ

ଜହୁ ରାଇଜରେ ତୋଳିବାକୁ ମହଲ,

ହେଲେ କେଉଁଠୁ ଆସେ ସେ ଅମାନିଆ ବାଦଲ ଭାକିଦିଏ ଚଉଦିଗ

କରିଦିଏ ହତାସ ମହଲ ଗଢ଼ିବା ଆଗରୁ ଭାକିଆସେ ଉଞ୍ଚାସ ।

ସ୍ଵର୍ଗ ଫୁଲ ଗୁଡ଼ିକୁ ସାଉଁଟୁ ସାଉଁଟୁ

ଭାଙ୍ଗ ଯାଏ ସ୍ଵପ୍ନ ପାହି ଯାଏ ରାତି,

ପ୍ରତିକ୍ଷା କରି କରି ଉପବାସ କରି

ଥାଏ ପରିସ୍ଥିତି ।

କଳ୍ପନା ରାଜତ

ମଧୁସ୍ତିତା ସାହୁ

କଳ୍ପନା ରାଜତରେ ରାଜା ହୋଇଲା

ରାଣୀ ହେଲି ମୁଁ ତୁମର

ସ୍ଵପ୍ନର ନାୟକ ହୋଇ ରହିଅଛି

ନାୟିକା ରୂପେ ତୁମର ॥

ଅଭିନେତା ଜୀବନର ଚଲାପଥେ

ଅଭିନେତ୍ରୀ ସଜାଇଛି

ଜୀବନ ସଙ୍ଗନୀ ସ୍ଵୀକୃତି ଦେବାକୁ

ପ୍ରକୃତ ସାଥୀ ହୋଇଛି ॥

ପ୍ରେମର ସମ୍ମାରେ ପ୍ରେମିକା ସଜାଇ

ପ୍ରେୟସୀ ମାନି ନେଇଛି

ହୃଦୟର ଗଢ଼ରରେ ବନ୍ଦୀ କରି

ଆଖି ପଲକେ ଛନ୍ଦିଛି ॥

ପ୍ରୀତିର ଅସୀମ ବିଭୋର କାନନେ

ସମ୍ମର୍ତ୍ତର ମେତୁ ହୋଇ

ସଂଯୋଗ ବଶତଃ ଆପଣାର ଭାବ

ମନ ମଧ୍ୟେ ଗଡ଼ି ଦେଇ ॥

ନିମିଷେ କଳ୍ପନାରୁ ବାସ୍ତବ ଧାରା

ରୂପାନ୍ତର ହୋଇଅଛି

ଆଗଞ୍ଜକ ହୋଇ ଆତ୍ମୀୟତା ଭାବେ

ମନ ମନ୍ଦିରେ ପୃତୁଛି ॥

ତୁମେ ଆଦ୍ୟ ଉପପାଦ୍ୟ ଚିରସଖା
 ପ୍ରାଣ ବିନ୍ଦୁ ସାର ହୋଇ
 ପ୍ରଥମ ପ୍ରେମର ଶେଷର ଠିକଣା
 ରାଇଜରେ ସ୍ଥାନ ଦେଇ ॥

ବିଶ୍ୱାସ ମୂଳକ ନିର୍ବନ୍ଧ ସଜାଇ
 ବିବାହ ମେଳ ହୋଇଛି
 ଅବାସ୍ତବରୁ ବାସ୍ତବରେ ସଜାଇ
 ସଂସାର ଗଢ଼ି ତୋଳିଛି ॥

ଭାବନା ର କଳ୍ପନା ରାଇଜ ହୋଇ
 ଆଜି ସତ୍ୟ ହୋଇ ଅଛି
 ଗଭୀରତା ଅମାପ ପ୍ରୀତିର ଶକ୍ତି
 ଅଖଣ୍ଡ ହୋଇ ପାରିଛି ॥

କ୍ରୀଡ଼ା ନଗର ପ୍ରଥମ ଗଳି
 କ୍ରୀଡ଼ପୁର, ଜିଲ୍ଲା-ଗଞ୍ଜାମ
 ଓଡ଼ିଶା, ମୋ-୯୩୪୮୭୫୪୧୭

ପ୍ରଣତି ମୋର ଘେନ

ହରେରାମ ପଣ୍ଡା

ହେ ନୀଳାଚଳିଆ, ହେ ଚକାଡ଼ୋଳିଆ

ବସିଛ ମନିରେ ହୋଇ ମଉନ,

ଗୋପୀଙ୍କ ଜୀବନ ଯଶୋଦାର ଧନ

ବସିଅଛ ମେଲି ଚକାନୟନ ।୦।

କେମିତି ଭୁଲିଲ ସର ଲବଣୀକୁ

ଛପନ ଭୋଗରେ ମନ ପୂରେଇ ,

କାହିଁ ଗଲେ ସାଥୀ ସୁଦାମା ସୁବଳ

କାହିଁ ଗଲେ ତୁମ ରାଧିକା ମାରଁ ?

ସାଥେ ଘେନି ତୁମ୍ଭ ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କୁ

ରତ୍ନ ସିଂହାସନେ ଦେଲ ଦର୍ଶନ ।୧।

ହେ ନୀଳ ମାଧବ କେମିତି ଭୁଲିଲ

ରାଜା ବିଶ୍ୱାବସ୍ତୁ ପ୍ରେମ ଭକ୍ତି ?

ନୀଳାଚଳ ଧାମେ ଜଗନ୍ନାଥ ନାମେ

ବସିଅଛ ଦାରୁବ୍ରଦ୍ଧ ମୂରତି ,

ମହା ମାନବୀଙ୍କ ଲୀଳା ଯେ ତୁମ୍ଭର

ଭକ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସଦା ପ୍ରସନ୍ନ ।୨।

ରଥ ଯାତରାରେ ତିନି ରଥେ ବସି

ବାହାରିଲ ବୁଲି ମାଉସୀ ଘର ,

ରୁଷିଲେ କମଳା ଦେଇ ରସଗୋଲା

କିଣି ନେଲ ତୁମ୍ଭେ ମନ ତାଙ୍କର ,

ଆହେ ମାୟାଧର ପ୍ରଭୁ ଚକ୍ରଧର

କୃପାକରି ମୋର ପ୍ରଣତି ଘେନ ।୩।

ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ

କୁଆଁସ, ମେରଦା କାଟିଆଛକ, ଯାଜପୁର

ସମ୍ପର୍କ - ୯୮୩୮୦୭୫୧୯୫

ମା ପରି କିଏ ହେବ

ମନୋଜ କୁମାର ଭୋଇ

ଯାହା ହୃଦୟର ସ୍ନେହ ବନ୍ଧନକୁ
ଲଙ୍ଘି ପାରେନା ସାଗର
ମାଆ ପରି କିଏ ହେବ ନାହିଁ ସତେ
ଯା ପାଦ ତଳେ ସଂସାର ॥

ଯାହାର ଜଠରୁ ଜନମ ହୋଇଲୁ
ସେ ଆମ ଆଦ୍ୟ ଠାକୁର ,
ତା ସ୍ନେହ ସୁଗନ୍ଧେ ଭରିଯାଏ ପ୍ରାଣ
ସେ ହିଁ କରୁଣାବତାର ॥

ଏହୁଡ଼ି ଶାଳରୁ କୁଆଁ କୁଆଁ ରାବି
ହୋଲୁ ଆମେ ଯେବେ ଜନ୍ମ ,
ଭୂମିଷ୍ଟ କରାଇ ଦେଖି ସ୍ନେହ ଭରେ
ଦେଲୁ ଅମୃତର ପାନ ॥

ଶୈଶବ ବାଲୁଡ ହେଲୁ ଆମେ ସବୁ
ଯତ୍ନ କରି ବଢାଇଲୁ ,
ଆଦରରେ ଖଡ଼ି ସିଲଚ ଧରାଇ
ଅ ଠୁଁ କଣ୍ଠାଇଲୁ ॥

ସହିଲୁ ଆମର ଅଳି ଅରଦଳି
ମୁଖେ ରଖି ସ୍ଥିତ ହସ ,
ଦୁନିଆ ଦାଣ୍ଡର ସବୁ କଷଣରୁ
ରକ୍ଷା କଲୁ ଅହର୍ନୀଶ ॥

କାହାକୁ କଅଣ ଭଲ ଯେ ଲାଗଇ

ଜାଣି ଥାଉ ତୁହି ଏକା ,

ଅଭାବ ମଧ୍ୟରେ ବୁଝାଇ ସୁଖାଇ

ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁ ମନୋବାଙ୍ଗୀ ॥

ଝଡ଼ ଝଞ୍ଜା ସହି ପରିବାର ପୋଷିଲୁ

ରଖି ଅଦମ୍ୟ ସାହସ ,

ତୋ ସ୍ନେହ ପରଶେ ବିତେ ରାତି ଦିନ

ମେଘାଇଲୁ ଭୋକଶୋଷ ॥

ତୋ ଶରଧ୍ୟା ଲଭି ବଞ୍ଚି ଅଛୁ ଆମେ

ତୋ ବାଣୀ ଆମରି ବୃତ,

ତୋ ପାଦ ରେଣୁ ସହ ସରି ନାହିଁ କେହି

ତୁ ହିଁ ଆମ ଭାଗବତ ॥

ଟିକାବାଳି, କର୍ମମାଳ

ବର୍ଷା

ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ ସିଂହ

ରୁଣୁଝୁଣୁ ନୂପୁର ଶଙ୍କରେ ପାଦଚିପି

ଆସ ତୁମେ ଏ ଧରା ଧାମରେ

ହସିଭରେ ଚାଷିଭାଇ ତୁମରୁପେ

ଆତ୍ମହରା ହୁଏ ଅତି ଆନନ୍ଦ ମନରେ

ଖର ଖର ଖରିପଡ଼ ଭୁମିପରେ

ଚାତକ ଜୀବନ ପାଏ ତୁମେ ଆସିବାରେ

ପିଇଦିଏ ପେଟଭରି ନୀର ତୁମ

ହୁଏ ଆକୁଳିତ ମନ ଆନନ୍ଦରେ

ଛତ୍ର ତଳେ ବେଙ୍ଗ ରଜାହୁଏ

ବେଙ୍ଗାଳିର ହୁଲହୁଳି ଶୁଭୁଥାଏ

କଦମ୍ବର କୁସ୍ମମ ବାସ୍ତାରେ ମସଗୁଲ୍ ହୁଏ

ମନ ମାନେନାହିଁ ବାଧା

ଧେନୁଧରି ଗୋପାଳଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କଳାକାହୁଳୁ

ତ୍ରୀଭଙ୍ଗ ଠାଣିରେ ନାତେ ବର୍ଷାଶୀ ବଜାଇ

କଳାହାଣ୍ଟିଆ ବାଦଲେ ଲୁଚକାଳି ଖେଳ

ଖେଳୁଥାନ୍ତି ଅଂଶୁମାଳୀ ହସି ଓ ହସାଇ

ଏଇବାବତ ହତ୍ତିଶୁଣେ ଅଜାଡେ ବରଷା
 ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ଧରିଶର ମାରି ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ
 ଘଡ଼ଘଡ଼ି ଶବଦରେ ହୁଏ ପ୍ରକଳ୍ପିତ
 ମେଦିନୀ ସୁନ୍ଦରୀ ଭୟେ ହୁଅଇ ସ୍ତ୍ରିତ
 ସୌଦାମିନୀ ଚମକେ ଗଗନେ ଝିଂଙ୍ଗାରୀର
 ଝିଂ ଝିଂ ସ୍ନ୍ତୁ ସ୍ନ୍ତୁରେ
 ନଦୀଗର୍ତ୍ତ ପୂଣ୍ଡ ଜଳେ ଲାଞ୍ଜିକୁ ହଲାଞ୍ଜ
 ମୀନଖେଳେ ମନ ଆନନ୍ଦରେ

ଉଦାନୀପୁର ସିଂହସ୍ରାହି ପିପଳ

ଡାକ୍ତର

ଉଚାନୀ ଶଙ୍କର ଦାଶ

ଏ ଶଙ୍କର ଏକାଗ୍ରତା ଗଭୀରତା

ଏବଂ ଗମ୍ଭୀରତା ଅବା କିଏ ବୁଝିଛି,

ଯିଏ କଷ୍ଟକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଆପଣେଇଛି

ସେହି ତାହାର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଜାଣିଛି ।

ଏ ଶଙ୍କ ଦୁନିଆକୁ ସୁମ୍ବ କରିବା ନିମନ୍ତେ

ଅନେକ ନିଦ୍ରାହୀନ ସ୍ନେହକୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି,

ରଙ୍ଗ, ଧର୍ମ, ଜାତି ଏବଂ ଏନିନିତ ସଂସାରକୁ

ନଦେଖି ସୁମ୍ବ କରିବା ପାଇଁ ଶପଥ ନିଅନ୍ତି ।

ଏ ଶଙ୍କର ଭାବନା ଯେବେ ନିଷ୍ଠଳ ଏକାଗ୍ରତାପୁଣ୍ଡ

ମନରେ ଘୃଣ୍ଣିବଳୟ ପରି ମାତି ଆସିଥାଏ,

ସେ ଚଳଚ୍ଛଳ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ମାନବ ତାହାରି

ଅନ୍ତିମ ଭାବନା ଯାଏ ସଂଘର୍ଷ କରିଥାଏ ।

ଦୁର୍ଗଣା କର୍କଟ ହୃଦୟାତ କୋତିତ୍ ହୃଦୟାବା

ଡେଙ୍ଗୁ ଧଣ୍ଡାକାଶ ଝାଡା ଗ୍ୟାଣ୍ଡିକ ଜ୍ଞାର,

ଅସ୍ତ୍ରରତାରେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦରରେ ତାକ ପଡ଼ିଥାଏ

ହେ ଡାକ୍ତରଆଙ୍କ୍ରୀ, ଡାକ୍ତରବାବୁ, ଡାକ୍ତରସାର,

ଡାକ୍ତର ଶଦର ଅପରିଚିତ ମାନବ ସାଧନାରେ

ଏ ସଂସାରର ଭୟଭାଙ୍ଗ ହୋଇଥାଏ ଦୂର,

ହେ ଡାକ୍ତରବାବୁ ହେ ଡାକ୍ତର ସାରେ ହେ ଡାକ୍ତର ଆଜ୍ଞା

ମନରେ ନରଣ୍ଜି ଛନ୍ଦ ଘେନ ପ୍ରଶାମ ସରିଙ୍ଗର ।

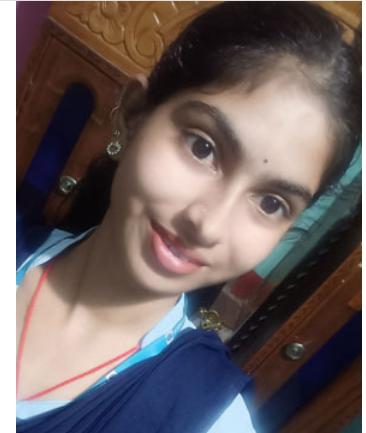
ଶୌରାଦେଇପୁର, କୋଡ଼ଳା, ଗଞ୍ଜାମ, ଓଡ଼ିଶା,

୨୭୧୦୩୭

ସଖାର ବିରହୀ ସଖୀ

ସୋନାଳି ବେଉରା

ମୁଁ ଗାଧେଇଲା ବେଳେ
 ତୁଡ଼ି ଭାଙ୍ଗି ଗେଣ୍ଟି ହୋଇଯାଏ କଚଟିରେ,
 ରଙ୍ଗ ବାହାରେ,
 ସେହି ସମୟରେ ଶୁଭେ ବାହାରେ ଦହିବରା ବାଲାର ଡାକ
 ଆଉ ଦାଣ୍ଡ କବାଟର ଠକ୍ ଠକ୍ ଶବ୍ଦ
 ସେହି ସମୟରେ ମୋ ସରିଯାଏ ଗାଧୁଆ ।

ପୁଣି ଫେରେ ମୋର ସେଇ ଅତୀତ ସ୍ଥତି ...
 ଭଲପାଥ ମନା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଉପଭୋଗ କରନାହିଁ
 ଉପଭୋଗ କର ତୁମ ପ୍ରେମ - ଭାବନାକୁ
 ଯଦି ଆଗରୁ ମିଳନ ହୋଇଥାନ୍ତା ଏ ବିରହର
 ଏ ଆତୁରୀତ ତୃକ୍ଷା ମେଘେଇବାକୁ
 ଆଜି କଣ ମାଗିଥାନ୍ତା ଏ ସମୟର ଅପେକ୍ଷାରେ
 କେତେ ଦିନ କେତେ ରାତି
 କେତେ ମନ୍ଦିର କେତେ ଯେ ବଗିଚା
 ସାକ୍ଷୀ ଥିଲେ ଏ ମଳୟ ପରଶ
 ଖୋରାକ ଯୋଗାଇଥିଲେ ଆମ ମିଳନ ପାଇଁ ।

କିନ୍ତୁ ତୁମେ, ଦେହର ପିପାସୀ

କାମନାର ଜ୍ଞାଳାରେ ହେଲ ବିମୋହିତ ।

ଆଉ ପୁଣି ଏ ସାଇକେଳ ପଛରେ ଦହିବରା ସହ ପ୍ରେମ

ଏ ତୁମର ପ୍ରେମ ନା.... ?

ଦହିବରାକୁ ଉପଭୋଗ କରିବାର ମାଧ୍ୟମ ।

ଅନେକ ଗୋପୀ ମଧ୍ୟେ ମୁଁ ଥିଲି ରାଧା

ଯାହା ତ ଖୋଲିଲ ଖୋଲିଲ,, ଶେଷରେ ...

ସବୁ ପିନ୍ଧାଇଦେଇ ଆଉ କାହାକୁ ଟେକି ଦେଲ

ତାହେଲେ ଏ ନିର୍ଜନ ସକାଳ ସମୟରେ

ମୋ ଘର ବାହାରେ କାହିଁ କର ଅପେକ୍ଷା

ତୁମର ସେ ଚୋରା ଚାହାଣୀ ପାଖରୁ କର ରକ୍ଷା

ସବୁ ଯାଉ ପୋଡ଼ି କାମନା ବାସନା

ସବୁ ଯାଉ ପୋଡ଼ି କାମନା ବାସନା ।

+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ସମ୍ମାନ ବିଭାଗ

ସୁଭଦ୍ରା ମହାତାବ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ, ଅସୁରେଶ୍ୱର, କଟକ

ମୁଖ୍ୟଦ୍ୱାର ସାରୀ ନାରୀ

ଅପଣ୍ଡା ମିଶ୍ର

ଆୟସରେ ତନ୍ତ୍ର ରଞ୍ଜିତ ଲାଗି

ଉନ୍ନମ ନେଇନି ନାରୀ

ସଂସାର ବନ୍ଧନେ ହସି ହସି ଜିଏ ଆପଣାର ଛଙ୍ଗା ମାରି ।

ପଞ୍ଜୁରୀ ଆବଳ ସାରିଟିଏ ପରି

ଲକିତ ମଧୁର କଥା

ଅନନ୍ତ ମାଧୁର୍ୟ୍ୟ ହରିନିଏ ଆନ

ମନ ଗହନ ର ବ୍ୟଥା

ପରାଣ ମିତ ଓ ବଣ ଫଳ କୋଳି

ଭୁଲି ଭୁଲେ ଦୁଧ ଭାତ

ଗଛ ଡାଳ ଦୋଳି ଆକାଶ ଆଇନା ବିସ୍ତୃତି ଲୀନ ଅତୀତ ।

ହାତେ କି ଚାଖଣ୍ଡେ ତା ଛୋଟ ଦୁନିଆଁ

ଶକତ ସଂସ୍କାର ବାଡ଼

ନିଷ୍ଠା ଫାଟକ କୁ ନ ଡେଇଁ ନିର୍ଭିକ

କୌଣସି ନନ୍ଦନ ନୀଡ଼ ।

ପରବାସେ ସାରୀ ପଞ୍ଜୁରୀ ଆଦରି

ପିଯୁଷ ପାରଇ ବର୍ଷ

ଛୋଟିଆ କଥାରେ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ମଥା

ନାରୀଟି ସିନା ଉଦାସୀ ।

ସଂସାର ନାବର ମଙ୍ଗରେ ଆଗୁଆ

ମୁଖ୍ୟ ଦ୍ୱାର ସାରୀ ପରି

ଅଧୀନତା ନୁହେଁ ସଂସାର ବନ୍ଧନ

ସଞ୍ଚାର ଦୃଢ଼ ପଚେରୀ ।

ବିବେକଟି ଗୁରୁ ପ୍ରକୃତି ଏ ଶିଷ୍ୟ

ପାଞ୍ଜଣ ପାଞ୍ଜଟି ମନ

ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ଭାବେ ପ୍ରଶ୍ନ ଓ ଉତ୍ତର

ଜିଙ୍ଗାସାର ସମାଧାନ ।

ଶ୍ୟାମ ପୁର, ପୋ, ତୁଳସୀ ପୁର

ଜି: ଯାଉପୁର

ମୁଁ ସାହିତ୍ୟ

ହିରଣ୍ୟବର୍ଣ୍ଣା ମିଶ୍ର

ମୁଁ ସମାଜର ଦର୍ପଣ

କେତେ କେତେ ମୁକୁଙ୍କ ମନର କଥା କହିଥିବା ତାଙ୍କ ମୁଖପାତ୍ର

ଦୃଷ୍ଟିହୀନଙ୍କ କଳ୍ପନାକୁ ମୁଁ ଦିଏ ପ୍ରକୃତିର ଚିତ୍ର

ମୁଁ ମାନବ ସଭ୍ୟତାର ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ

ଆଜି ଅତୀତର ସାକ୍ଷୀ ଦେଉଥିବା ଅତୀତର ସେହି ଦର୍ଶକ

ମାନବ ସଭ୍ୟତାକୁ ସଭ୍ୟ କରିଥିବା ସେହି ଶିକ୍ଷକ

ମୁଁ କେବେ ନୀତିଶିକ୍ଷା ଦିଏ

କେବେ ମୁଁ ଇତିହାସର କାହାଣୀ କୁହେ

କେବେ ମୁଁ ଜାତିନାୟକଙ୍କ ଅମରଗାଥା

ତ କେବେ କାଳଜୟୀ କାବ୍ୟ ଏବଂ କବିତା

କେବେ ମୁଁ କେଉଁ ଉପନ୍ୟାସରେ ବର୍ଣ୍ଣତ ଚରିତ୍ରର ବ୍ୟଥା

ତ କେବେ ମୁଁ ଲେଖକଙ୍କ ମନର କଥା

କେବେ ମୁଁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପଣର ଗୀତ

ପୁଣି କେବେ ତଙ୍କାଳୀନ ଶାସକଙ୍କ ବିଳାସବ୍ୟସନର ସଂଗୀତ

କେବେ କେଉଁ ଆକୁମଣକାରୀର ବିଭିନ୍ନିକା

ତ କେବେ ଧରିଣୀନନ୍ଦନଙ୍କ ବିଜୟ ପତାକା

ସବୁକୁ ମୁଁ ନିଜ ଭିତରେ ସମାହିତ କରି ପରପିତ୍ତିକୁ ପରସି ଦିଏ

କେବେ ଇତିହାସ କେବେ କଳ୍ପନା ତ କେବେ ନୃତ୍ୟ ବିଚାରଧାରାକୁ ନିଜ ଠି ଶରଣ ଦିଏ

କେବେ ନିସ୍ତରଣ ସତ୍ୟର ଉଦ୍ଘାଟନ କରେ

ତ କେବେ କବି ଓ ଲେଖକଙ୍କ ଲେଖନ ଚାତୁରୀରେ ସତ୍ୟକୁ ମିଥ୍ୟାରେ ପରିଣତ କରେ

କେବେ ମୁଁ କାହାର ଅକୁହା ବ୍ୟଥାର ଅଗ୍ରୁ ହୋଇ ପାଠକ ନୟନୁ ଝରିଛି

କେବେ କାହାର ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଶାକୁ କଳ୍ପନାରେ ସତ୍ୟ କରିଛି

କେତେ କେତେ ସାଧକ ମୋର ଉପାସନା କରିଛନ୍ତି

ସୌନ୍ଦର୍ୟମୟୀ ଶବମାଳାରେ ନିଜ ନିଜ ଭାଷାରେ ମୋତେ

ସଜାଇଛନ୍ତି

ଆଜି ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ବଳ ନେଇ ତ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ପିତ୍ତ କଥା ଆଣି ଆଉ ଏକ ପିତ୍ତିକୁ

ପରସି ଦେଉଛି

ସୃଜନା ସ୍ଥରୁପଣୀ ମୁଁ “ସାହିତ୍ୟ”, ସମାଜର ଆତ୍ମା ସାଜିଛି

ମୁଁ ଇତିହାସର ବାଚକ, ଭବିଷ୍ୟତର ବକ୍ତା

ସଭ୍ୟତା, ସଂସ୍କୃତିର ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା

ଆଜି ସିନା ମୁଁ ରୁଗଣା, ଜୀର୍ଣ୍ଣାସୀର୍ଣ୍ଣା, ଅଲୋଡା ହୋଇଯାଇଛି

ଏ ପିତ୍ତ ମୋ ଠାରୁ ବିମୁଖ, ମୋ ମହେତୁ ରୁ ଅଞ୍ଜାନ ରହିଛି

କିନ୍ତୁ ମୁଁ ମା ସରସ୍ଵତୀଙ୍କ ସନ୍ତାନ ମୋ ଅଛେ ଏତେ ସହଜ ହୁହେଁ

ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭାଷାରେ ମୋର ଏବେ ବି ଅଳ୍ପ ହେଲେ ବି କିଛି

ଉପାସକ ଅଛନ୍ତି

ଏବେବି ମୋତେ ସମୃଦ୍ଧ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି

ଆଉ ମୁଁ ବି ପୁଣି ସୁଷ୍ଠୁ ଓ ସମୃଦ୍ଧ ହେବି

ସମାଜ ର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ମୋ ଭିତରେ ଭାଲି କେବେ କ୍ଷୀଣ ତ କେବେ ଜୋର୍ ଶବ୍ଦ କରି

ସଭ୍ୟତାର କାହାଣୀ କହିବି

ମୁଁ ସାହିତ୍ୟ.....

ଚକ୍ରକା ବଜାର, ଖେରସ୍ଥ, ଉଗଡ଼ିମ୍ବିହପୁର

ସତରେ ନାହିଁ କି ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର

ଏଲିନା ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ସେଧର.....

ଚାନ୍ଦିପୁରର.....

ସମୁଦ୍ର ବେଳାରେ.....

ଖାଉଁ ବଣରେ ପବନର ଭିନ୍ ଭିନ୍ ଶବ୍ଦ

ଡାକି ଠିଆ କରେଇ ଦେଲା ମୋତେ

ଲୁହ ସବୁ ଧୁ ଧୁ ହୋଇ ଜଳି ଉଠିଲେ

ସ୍ତ୍ରୀର ହୋଇଗଲା ସମୟ

ନିସ୍ତରଣ ହୋଇଗଲା ସମୁଦ୍ର

କେବଳ ନୀଳ ବିସ୍ତୃତ ଗହିରା ପାଣିରେ

ଲହରିଟିଏ ଭଉଁରୀ କାଟି ଖୋଜୁଥିଲା

ମୋ ପାଦ ରୁମିବାକୁ

ଓଡା ବାଲି ତଳୁ

ମୁଦୁ ମୁଦୁ ସିଙ୍ଗା ବାଙ୍ଗ ମୋତେ

ବୋଧେ ପଚାରୁଥିଲା

ତୋ ଦିର୍ଘଶ୍ଵାସରେ ଏତେ ଉଷ୍ଣତା କାହିଁକି ?

ଆକାଶର ନୀଳରଙ୍ଗ

ଲୁଚାଇ ଉସାରାରେ କହିଦେଲା

ଏତେ ଦିନ ସମୁଦ୍ରର ନୀଳ ସହ

ନିଜ ରଙ୍ଗ ମାପୁ ମାପୁ

ଏବେ ଆଶ୍ରମ୍ୟ ହେଉଛି

ତୋ ଆଖିର ନିଳୀମାର ତାହାଣି ଦେଖି

ସମୁଦ୍ର ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ନିସ୍ତେଜରୁ

ଉଠି ବସି ମୋତେ କହି ବସିଲା
 ଛାତିରେ ଛାତିଏ ଦୁଃଖ ଭରି
 କେମିତି ନୀରବରେ
 ଲୁଣି ଲୁହ ସବୁ ପିଇ ପାରୁଛୁ
 ପାରୁଛୁ ତ ମୋ ଲୁହରେ ତୋ ଲୁହକୁ
 ମିଶେଇ ଦେ
 ମୁଁ ତ ସବୁବେଳେ ସେମିତି
 ନିଜକୁ ଭାଙ୍ଗୁଥିବି
 ନିଜ ଲୁହକୁ ତାଖି ତାଖି ବୋଲି ଦେଉଥିବି
 ଆଉ କାହା ଚିବୁକରେ

ଏହି ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ
 ସମୟର ଚେନାଏ ବରଫଙ୍କୁ
 ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ବୋଲିଦେଇ ଦେଖୁଛି
 କଳା ବାଦଳର ଆସ୍ତରଣ ଭିତରେ
 ଉଦାସୀନ ମୁହଁର୍ମାନଙ୍କର ଲମ୍ବା
 ଓହଳରେ
 ଝୁଲୁଥିବା ମଳା ବାଦୁଡ଼ିଙ୍କର
 ଗୋଲାପୀ ଆଖିରେ
 ମୋ କୁଡ଼ି କୁଡ଼ି ସ୍ଵପ୍ନର ସମାଧିର ପ୍ରତିବିମ୍ବ
 ଉଙ୍ଗି ମାରେ ମୋ ପ୍ରଶ୍ନରେ

କୃଷବିଜ ଆଦମ୍ ଆଖିରେ

ଇତ୍ତ ପାଇଁ ଗୋଲାପୀ କାରୁଣ୍ୟ
 ସବୁ ଭିତରେ ମୁଁ ପଥର ଟିଏ
 ନୀଳ ଗରଳର ଚଟାଣ
 ଚାରି ଆଡ଼େ କଳା କୌପିନ୍
 କେବଳ ଯାହା
 ସମୟ ଛାତିରେ ହାତ ରଖି
 ମୁଁ ତୋଳା ବୁଲାଇ ଖୋଜି ବୁଲୁଛି
 ବାଲେଶ୍ଵର

ଜଗା ଦର୍ଶନ ବଡ଼ ଦାଣ୍ଡେ

ସଞ୍ଜୀବ କୁମାର ଦାସ

ରତ୍ନ ସିଂହାସନ୍ମୁଖ ଛୁଟିଛି କାଳିଆ ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କ ସାଥେ
ପ୍ରଭୁ ସୁଦର୍ଶନ ସାଙ୍ଗରେ ତାଙ୍କର ତୋର ଭକ୍ତ ଗଣ ହାତେ ।

ବଡ଼ ଦାଣ୍ଡ କମ୍ପେ ବାଦ୍ୟ ତାଳେ ତାଳେ ହରିବୋଲ ହୁଲହୁଳି
ଗୁଣ୍ଡିଚା ବିଜେ ଚତୁର୍ଦ୍ଧାମ୍ଭାରତି ଭକ୍ତ କରିଛି କେତେ ଅଳି ॥

ନବ ଦିନାତ୍ମକ ଯାତରାରେ ପଡ଼େନି ଭକ୍ତର ଆଖି ପତା
ରତନ ବେଦୀରୁ ବାହାରେ ଠାକୁରେ ଟେକୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମଥା ॥

ସାତଦିନ ଯାଏ ଗୁଣ୍ଡିଚା ମନ୍ଦିରେ ତାରି ଠାକୁର ରହିବେ
ଲେଉଗଣି ଯାଏ ସରିଙ୍କ ପ୍ରତୀକ୍ଷା ହେବେ ନୀଳାଦ୍ଵିରେ ବିଜେ ॥

ଜୀର୍ଣ୍ଣୁ ରଥେ ଦରଶନ କଲେ ହୁଏ ପରା ଦୈକୁଣ୍ଡ ପ୍ରାୟ
ଚକା ଆଖିରେ ଲାଖି ଯାଇଅଛି ଭକ୍ତର ବେନି ନେତ୍ର ॥

ଘୋଷ ଯାତ୍ରାରେ ଜଗନ୍ନାଥ ଧୂନି ଶୁଭେ ଧରାର କୋଣେ କୋଣେ
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ନାଥ ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ ଦିଅ ଆଶିଷ ଆପଣେ ॥

ମର୍କତ ନଗର, କଟକ

ଦୂରଭାଷ : ୭୩୭୧୭୧୯୦୦୫

ସହିଦ୍ ସଲାମ

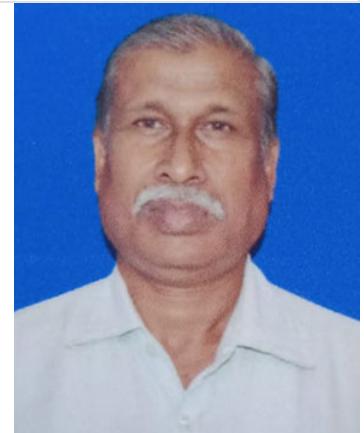
ଆକୁଳାନନ୍ଦ ପୃଷ୍ଠା

କେତେ ରାଜା ବନ୍ଦିଗଲେ

ଇଂରେଜଙ୍କ ଚର

ନିଆଁ ରେ ଘିଆ ଭାଲିଲେ

କେତେ ଜମିଦାର ।

ଆଉ କେତେ ବନ୍ଦିଗଲେ

ଚତୁର ଗୋଲାମ, ପଣ ରକ୍ଷା ପାଇଁ

ଗଣ ସବୁ ଗୌଣ ହେଲେ

ବେଠି ଖଣ୍ଡି, କର ଦେଇ ଦେଇ ।

ପ୍ରତିବାଦ କଲେ ହେଲା

ଜେଲ୍ ଜରିମାନା

ସମ୍ମତି ନିଲାମ ପାଇଁ

ଜାରି ହେଲା କୋର୍ଟ ପରବାନା ।

ଯିଏ କଲେ ପ୍ରତିବାଦ

ହରାଇଲେ ସକଳ ସମ୍ବଦ

ବଳିଗଲା ପ୍ରଜାଙ୍କର ଦୁଃଖ

ବେଳ ଦେଖି କିଛି ଆମ ଲୋକ

ବନ୍ଦିଗଲେ ଦୁଇ ମୁହଁ ଜୋକ ।

ସବୁ ସର୍ବ ନୁହନ୍ତି ଭମଣା

ଦେଶ ରକ୍ଷା ପାଇଁ

କେତେ ଜଣ ଚେକିଥିଲେ ଫଣା ।

ଛାତି ଘର ଦ୍ୱାର ପରିବାର ସକଳ ସମ୍ବଦ

ବୁଲି ବୁଲି ମେଲି କଲେ ଆରମ୍ଭିଲା ଯୁଦ୍ଧ ।

ପାଇକ ବିଦ୍ରୋହ ସତ୍ୟାଗ୍ରହ କର ଅବା ମର

ପଡ଼ିଗଲା ହା ହା କାର

ଦୋହଳିଲା ରାଜ ଦରବାର ।

ଦମନ ଆରମ୍ଭ କଲେ

ଦଗାବାଜ୍ ରାଜା ଜମିଦାର

ସଙ୍ଗେ ଧିଲେ ଗୋରା ସରକାର ।

ଲୋଭରେ ପଡ଼ିଲେ

ଆମ ଭାଇ ବିରାଦର

ଧନ ନେଇ ଜଣାଇଲେ

ବିଦ୍ରୋହୀଙ୍କ ସମସ୍ତ ଖବର ।

ବିଶ୍ୱାସରେ ବିଷ

ତୁମେ ସବୁ ଧରାହେଲ

କଲ କାରାବାସ ।

ଦ୍ୱୀପାଞ୍ଚର କଳାପାଣି

ଫାଶୀ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ନାଶ

ବୃଥା ତ ହୋଇ ନ ଥିଲା

ତୁମର ସଂଗ୍ରାମ

ତୁମ ବଳି ଦାନ ପାଇଁ

ଏ ଦେଶ ସ୍ଵାଧୀନ

ପାଲୁ ଆମେ ଅଗଣ୍ଠ ପନ୍ଦର

ହେ ଅମର ସହିଦ୍

ବର ପୁତ୍ର ଦେଶ ଜନନୀର

ବନ୍ଦେ ମାତରଂ

ଘେନ ଆମ ସତ୍ୱର ସଲାମ୍ ।

ଅବସରପ୍ରାୟ ପ୍ରାନ୍ତଶିକ୍ଷକ

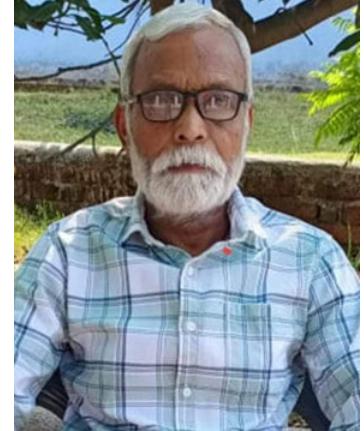
ମହାଲପଡ଼ା କଣ୍ଠି କଟକ

ମୋ ୯୪୩୭୮୭୪୭୭୭

ଦେବେ ଦର୍ଶନ କଳାଠାକୁର !

ଆଜିତ କୁମାର ରାଉତ

ମନବାଞ୍ଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ, ହେବ ଭକ୍ତଙ୍କ,
ବଡ଼ଦାଣ୍ଟରେ, ଦର୍ଶନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ !
ତିନି ବିଅଁ ଥିବେ ତିନିରଥରେ,
ଟାଣୁଥିବେ ଭକ୍ତ ପ୍ରେମ ପ୍ରୀତିରେ ହେ
ବର୍ଣ୍ଣବା ଶକ୍ତି କାହାର ହେ,
ଶଙ୍କ, ହୁଲହୁଲି ପଡ଼ୁଅଛି ତହିଁ,
ନନ୍ଦିଯୋଷେ ସେ ବାହାର ହେ !!

ଭାଇ ବଳଭଦ୍ର, ତାଳଧୂଜ'ରେ,
ରଥ ତାଙ୍କ ଅଛି, ସର୍ବ ଆଗରେ
ଅନୁପମ ଦୃଶ୍ୟ, ବଡ଼ଦାଣ୍ଟର,
ମଧ୍ୟ ଅଛି ରଥ, ଦେବଦଳନ ହେ
ଛନ୍ତି ଭତ୍ତଣୀ ସୁଭଦ୍ରା ହେ
ବିଶ୍ୱବିଖ୍ୟାତ ଏ, ପ୍ରଭୁ ରଥଯାତ୍ରା
ଭକ୍ତିଭରା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ହେ !!

କଳିଆ ରଥଟି ସଭା ପଛ'ରେ,
ଚାହିଁଛନ୍ତି ଭକ୍ତ ତ୍ରୀଭୁବନ'ରେ !
ଉନ୍ନତ୍ସ୍ଵାନ ତାଙ୍କ ମନେ ପଡ଼ିଛି
ଗୁଣ୍ଠିତା ମନ୍ଦିର ଟାଣିନେଇଛି ହେ

ମାଉସୀ ତାକ ଶୁଭୁଛିହେ !
ଲୀଳା କରୁଛନ୍ତି ବଡ଼ଦାଣ୍ଟରେ ସେ
ଭକ୍ତ ଦର୍ଶନ କରୁଛି ହେ !!

ଭାଗ୍ୟ ହୀନ ମୁହିଁ ଦୂରେ ରହିଛି,
ରଥଯାତ୍ରା ଦେଖି ନାହିଁ ପାରୁଛି
ନେତ୍ରୁ ଅଶ୍ଵ ଧାର ବହି ଚାଲିଛି
ଭାବେ ଭୋଲ ହୋଇ ମନେ କରୁଛି ହେ
ବିଛିନ୍ନାଚଳେ ରହିଛି ହେ,
କରୁଣା, କରିବେ ଜଗତର ନାଥ
ମୋ ଗୁହାରି ଶୁଣିବେ ହେ ?

ଗାଁ କଳାବାଡ଼ିଆ
ସଭାପତି ଉକ୍ଳଳ ସମ୍ମିଳନୀ
ଷତେଷକଳା ଖରସୁଆଁ ଜିଲ୍ଲାର
ରାଜନଗର ବୁକ ଶାଖା ଖାଡ଼ିଖଣ୍ଡ ରାଜ୍ୟ

ମୋ ବାପା ମୋ ପାଇଁ ଜଗତେ ଶୈଖ

ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା

ମୋ ବାପା ମୋ ପାଇଁ ଜଗତରେ ଶୈଖ

ତାଙ୍କ ପରି କେହି ନାହିଁ

ସରା ଜୀବନ ସେ ସଂଘର୍ଷ କରନ୍ତି

ସୁଖ ଦେଇ ଧାନ୍ତି ଧୋଇ ।୧।

ନିଜ ସୁଖ ଭୁଲି ମୋତେ ସୁଖ ଦ୍ୟନ୍ତି

ଅତୁଳ ତାଙ୍କରି ଦାନ

ବାପା ବଚ ବୃକ୍ଷ ମୁଁ ତାଙ୍କ ଓହଳ

ତାଙ୍କ ପାଇଁ ମୋ ଜୀବନ ।୨।

ଶିକ୍ଷା ଦୀକ୍ଷା ଦେଇ ମଣିଷ କରିଲେ

ସମାଜରେ ସ୍ଥାନ ମୋର

ବିପଦ ସମୟେ ଆଗେ ଠିଆ ହୁନ୍ତି

ସମସ୍ୟା କରନ୍ତି ଦୂର ।୩।

ସତ୍ୟ ଧର୍ମ କଥା ବୁଝାଇ କହନ୍ତି

ଚାଲିବାକୁ ସତ ପଥ

ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିରୋଧେ ଲଢ଼ିବା ଶିଖାନ୍ତି

ସଂସାର ଭରା ଚରିତ୍ ।୪।

ଅନ୍ତରର ଦୁଃଖ ହୃଦୟରେ ଚାପି

ମୁଖେ ହସ ଫୁଟାନ୍ତି

ଭାଙ୍ଗି ନ ପଡ଼ନ୍ତି ତୁଟି ନ ଯାଆନ୍ତି

ଦିନ ରାତି ଖରୁ ଥାନ୍ତି ।୫।

ପାରାବାର ପରି ମହାନ ଅଚନ୍ତି

ଧୈର୍ୟ ଶାଳ ଗିରି ପରି

ବିଶ୍ୱାସ ଭରସା ତାଙ୍କ ପରେ ମୋର

ଶୈଖ ମୋ ମହାନ ତରି ।୬।

ମା କାନି ପଣତ ବାପାଙ୍କର ବକ୍ଷ

ସୁରକ୍ଷା କବତ ସେତ

ଆସୁ ଝଡ଼ ଝଞ୍ଜା ଭର ଲାଗେ ନାହିଁ

ଅମା ହୁଏ ଆଲୋକିତ ।୭।

ନିରାଶା ଜୀବନେ ଭରସା ଦୀପାଳି
 ପିତା ମୋର ପ୍ରିୟ ସାଥୀ
 ତାଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ମନ୍ତ୍ରକରେ ମୋର
 ତାଙ୍କ ପାଇଁ ମୋର ଛୁଟି ଠା
 ପିତାଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ହେଲି
 ହୋଇଗଲି କବିଟିଏ
 ତାଙ୍କରି ପ୍ରେରଣା ତାଙ୍କରି ଉତ୍ସାହ
 ମୋ ଜୀବନ ଜ୍ୟୋତି ସିଏ ।
 ପିତା ମୋର ଶୈଖ ଲେନ୍ଦ୍ରି ଦେବତା
 ହୃଦୟେ ସାଇତା ସ୍ମୃତି
 ଅଳିଭା ଅକ୍ଷର ହୃଦୟେ ମୋହର
 ବିନ୍ଦୟେ କରେ ପ୍ରଣତି । ୧୦।

ଗାନ୍ଧୀନଗର, ପୋଷ୍ଟ / ଜିଲ୍ଲା : ନବରଙ୍ଗ୍ପୁର

ବର୍ଷା ହେଲେ

କିରନ୍ ସ୍ଥାଳ୍

ଏବେ ପୁଣି ଯେବେ ବର୍ଷା ହେବ
 ସ୍ଵତିର ଅଳିଭା ଚପଳା
 ଚଡ଼ ଚଡ଼ ଶବ୍ଦ କରି
 ମୋ ହୃଦୟର
 ଅନ୍ଧାର କୋଠରୀକୁ
 ଆଲୋକିତ କରି
 ପୁଣି ଥରେ ଜୀବନ୍ତ କରିବ ।

ଦୂର ପର୍ବତର ସୁନ୍ଦରତା
 କ୍ଷଣିକ ଅପସରି
 ଅତୀତର ଦୁଃଖ ସବୁ
 ଉଙ୍ଗି ମାରୁଥିବ ଚାରିପଟେ
 ଭସା ଭସା ମେଘ ସାଥେ
 ମୁଁ ଖୋଜୁଥିବି ନିର୍ଜନ ନକ୍ଷତ୍ର ।

ବର୍ଷା ହେଲେ ମୋ ବର୍ଷାର
 ଫୁଲ ମାନେ ଫୁଲୁଥିବେ
 ପତ୍ର ମାନେ କଅଁଲୁ ଥିବେ
 ମାଟି ଘରଟି ବଢ଼ୁରି
 ଅତଡ଼ା ଖସିବ...
 ଆହୁରି ଅନେକ କିଛି ।

ମୁଁ କେବଳ ସ୍ଥିତ ହୁଏଇ
 ଉପଭୋଗ କରୁଥିବି
 ଝରକା ସେପାଖୁ
 ନୀଳ ଆକାଶରୁ
 ଛିଟିକି ହେଇ ପଡ଼ୁଥିବା
 ବର୍ଷା ବିନ୍ଦୁର ଚିହ୍ନରା ମୁଦୁର୍ତ୍ତ ।

ବହିଆପଦର, ବରପାଳି, ବରଗଡ଼

ଦୁଇ ପୁଣ୍ଡ, ଭିନ୍ନ କାମନା

ବିଶ୍ୱ ରଞ୍ଜନ ମହାନ୍ତି

କାମିନୀ ଫୁଲର ସୁବାସ ,

ଶୈତ ରଙ୍ଗର ଅବକାଶ ।

ନିଷ୍ଠକ ରଜନୀର ଶିଶ୍ୟ

ଅପେକ୍ଷାରେ ପ୍ରତ୍ୟେଷ ସୂର୍ଯ୍ୟ ।

କାମନାରେ ଅଳୁପୁ କୁମୁଦିନୀ

ମହେଶୁରଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଚୂଡ଼ାମଣି ।

କରି ରୌଦ୍ରତାପ ପରିହାର

ହୃଦୟ ଆକାରେ ପତ୍ରବର ।

ନିଷ୍ଟେସିତ ଜଳଦ ର କରାଘାତେ

ଅଦୃଶ୍ୟ ହୁଅଇ ଶଶୀ ରାତେ ।

ବିରହ ବେଦନା ହେବ ପ୍ରଶମିତ

ପ୍ରୟାସେ ଯେବେ ପିତା ହନ୍ତୁମନ୍ତ୍ର ।

ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ବିଧୌତ ପ୍ରଦୋଷରେ

ସତ୍ୟର ଅପଳାପ କଥାରେ ।

ଦୁଇ ପୁଣ୍ଡ ପ୍ରକୃତିର ଭିନ୍ନ ସ୍ଵରୂପ

ହୁରେ ଝରାଫୁଲ ସଦା ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଦୀପ ।

ଚାର୍ଚ ଆକାଉଣ୍ଡାଣ୍ଡ

ଯୁନିଟ ଟ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ବର୍ଷା

ଦୟାସି ପ୍ରଧାନ

ବର୍ଷା !

ତୁମ ସୁନ୍ଦର ଅମିଷ ଧାରା ଆସ୍ତାଦକୁ
ଝୁରିଝୁରି ଚାଲିଛି, ମୁଁ ମାଟି !
କିନ୍ତୁ ଆଜି ତୁମେ ଝରା ଝୁଲଣାରେ ଭାସିଭାସି -
ଭାସିଯାଆ-ଭିନ୍ନ ଏକ ଅଲୋଡା ଇଲାକାକୁ,
ବିଭ୍ରାନ୍ତ ମନସ୍କରେ ।

କାହିଁ ତୁମ ସେହି କାରୁ କରଣିର ଯାଦୁକର ପରସ ?
ଅଛୁତ ଶିହରଣର ଅପୂର୍ବ ସମାହାର ? । ୦୧

ବର୍ଷା ! ତୁମେ ଏବେ ଖୁବ୍ ପାଇତିତା ନା;
ଖାଲି ବିଭ୍ରାନ୍ତ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ନାୟିକା ଭାବରେ !
ନା ଏବେ ତୁମେମାଟିର ? ନା ସ୍ଵର୍ଗର ?
ତୁମ ମାଟିର ବା ଦୋଷ କ'ଣ ?
ଏହି ଅସନ୍ତୋଳନର ଅସନ୍ତୃଷ୍ଟିରେ ।
ଆଜି ଏଠି ଅନୁପମ ମୂଳ ପ୍ରକୃତି -
ଜୀବନବାଦ -ବନ୍ଧକ ପଡ଼ିଛି ,
ଉଙ୍ଗୁର ଜଡବାଦ ସମୀପରେ ।
ବିବର୍ତ୍ତତ ଉତ୍ତପ୍ତ ରାକ୍ଷାସ ଗ୍ରାସିଛି,

ଭୂମିରୁ ଭୂମା ଯାଏଁ । ୦୯

ଏଠି ଗ୍ରୀଷ୍ମ-ବର୍ଷା- ଶୀତ, ସର୍ବେ ଏକାକାର ।
 ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ଧୃଂସର ବିଭୀଷିକା
 ମୁଖ ବିସ୍ତାରି ଗିଳି ଚାଲିଛି ;
 ଅଙ୍ଗୁରୋଡ଼ମୟ _ ଏନ୍ତଭିଶାଳରୁ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ ଯାଏଁ ।
 ସୃଜନ ଯଜିଗାଳାରୁ ଜଗମୋହନ ଯାଏଁ ।
 ଆଦ୍ୟ ଆଶାଭରେ କେବୀ
 ଆଉ ଶୁଣାଏ ନାହିଁ
 ନେ.... ହୋ ! ନେ.... ହୋ !

ସ୍ଵର ରାଗିଣୀ; ବର୍ଷାର ଆହ୍ଵାନ ଗୀତିକା ।
 କୃଷ୍ଣ କଳାହାଣ୍ଟିଆ ମେଘ ନାହିଁ କି,
 ସବୁ କାଲୁଆ ହେମାଳ ମୃଦୁ ପବନ ନାହିଁ ।
 ମେଘ ଗର୍ଜନରେ
 ଦୁଲଦୁଲ ହେଉନାହିଁ ପୁରୁବାକାଶ ।
 ନା ପାନ-ମୀନ ?/ ନା ବନ- ଉପବନ ?
 ଅତି ଦୁର୍ଲଭ ଜୀବମୟା ଲୁପ୍ତ ପ୍ରାୟ । ୦୩

ବର୍ଷା ଆଜି ବାରଙ୍ଗନା ବିଡ଼ମ୍ବନାର ।
 ଅନିଷ୍ଟାକୃତ ଉତ୍ତାପରେ ସେ ମୃତ ପ୍ରାୟ ।
 ଅତି ଓ ଇତିର ଅଜଗର ଗିଳି ସାରିଲାଣି,

ସବୁଜ ବଳୟରେ ଚାଷ ଓ ଚାଷୀଙ୍କୁ ।
 ବନ୍ୟୋତ୍ତିକୁ । ଆୟୁର୍ବେଦକୁ ।
 ସେ ଆଜି ଅସମୟରେ ଅପର୍ଦ୍ରତାରେ ବିପୂର୍ଣ୍ଣ
 ରଚିବାରେ ଧୂର୍ତ୍ତ ବିପନ୍ନ ମନୟା ।
 କେବଳ ଏପଟରୁ ସେପଟକୁ ବୃଥା ସଞ୍ଚାଲନ ।
 ବିନା ବିନ୍ଦୁରେ-
 ଖାଲି ଆଶା ଓ ନିରାଶ ମାୟାରେ ବିମନା ।
 ସଂକଟାପନ୍ତି ବିଭିନ୍ନିକାର ଅବାଞ୍ଛିତ-
 ବିରୋଧାଭାସର ଖଳ ନାୟିକା,
 ଧୋଇ ଆଉ ଧାସରେ । ୦୪

ଗୋରୁଗାଇ ପଲରେ
 ହୋ- ହମ୍ବା - ହମ୍ବାଳି ବୋଲି,
 କି ନୀଡ଼ଫେରା ବିହଙ୍ଗର
 ମନଫୁଲାଣିଆ - ରାବ,
 ସବୁଜିମାର ଗ୍ରାମୀଣ ପରିବେଶ _
 ସବୁ ହଜିଯାଇଛି, କଂକିଟ ନଭରୁମୁଁ
 ପ୍ରମ୍ବାଦ ପର୍ବତ ମାଳାରେ;
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସବୁଜ ଆଛାଦିତ ସୁଜଳା ସୁଫଳା
 ସୁବିଷ୍ଟୁତ ଖେତ କ୍ଷେତ୍ରାଞ୍ଚଳ ବିବର୍ଣ୍ଣ ପାଂଶୁଲ-
 କଳକାରଖାନାର ଧୂଳି ଧୂମାଳ ଧୂଆଁରେ ।

ବାରୁଦ ବାସ୍ତାରେ ହଜିଛି

'ମାଟି ଓ ମେଘ'ର ମହା ମିଳନ ।

ହଜିଯାଇଛି ଅପୂର୍ବ ଶୋଭାର ମନମୁଖକର ଶିହରଣ ,

ବର୍ଷାରେ ବର୍ଷାର । ୦୫

ମୃଦୁ ବର୍ଷାଭିଜାର ଅନୁଭୂତି/

ପିଲାଙ୍କ ଓଳି ତଳର ପାଣି ଖେଳ/

ଅବା କାଗଜ ତଙ୍ଗା ଭସାଣି ମଉଡ;

ଆଜି ସ୍କୁଟିର ସ୍କୁଟିରେ, ଝାପସା ଝାପସା ଚିତ୍ରପଟ,

ମାଟି ପାଇଁ ।

ବର୍ଷାର ମୁଲାଯୁମ ପରଶ ହେଉ,

କି ମାଟି ଗଛର ମହକ -

ଅବା ବେଙ୍ଗ ବେଙ୍ଗଲୀର ଗୁରୁ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ନାର

ସବୁ ଭାସିଯାଇଛି, ମରୁଡ଼ିରେ-

ବାତ୍ୟାରେ ! ବନ୍ୟାରେ ! ବାତାବର୍ତ୍ତର

ଧୂସ୍ତବିଧୂସ୍ତରେ ! ବିବିଧ ବୈଷମ୍ୟରେ । ୦୬

ବର୍ଷା ପ୍ରିୟଦର୍ଶନୀ ଆଜି ତିଳେ ବି ପୁଲକିତା ନୁହେଁ ,

ନାହିଁ ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମସମର୍ପଣର ମନଭରି ସ୍ମୃତି, ରତ୍ନର୍ଯ୍ୟା ପାଳନରେ ।

ସେ ବି ଜାଣି ପାରୁନାହୁଁ ,

ତା'ର ଆପଣାର ମାଟି ମଣିଷଟି -

ଆଜି ଆନମନ କାହା ପାଇଁ ?

ସବୁଜିମାର ପବିତ୍ର ବେଦୀରେ,

ବର୍ଷାକୁ ସିଦ୍ଧର ନାଇବାରେ;

ମାଟି ମଣିଷ ଆଜି ସମ୍ମୁଖ୍ୟ

ଅସମର୍ଥ କାହିଁକି ?

ବର୍ଷା ଯେ ସର୍ବ ଶିଶ୍ରୟର ନିରୂପମ

ବୈଭବ ହେଡ୍ରୁ ଜାଣି ମଧ୍ୟ,

ସେ ଆମନ୍ତରେ ରତ ଧୃଂସର ତାଣ୍ଟବେ,

ଅହରହ । ୦୩

ହେ ମଣିଷ !

ଏବେ ବି ବର୍ଷାକୁ ଆଦରି ନିଆ ।

ପ୍ରତିବନ୍ଦତାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ

ଉଗତେ ଜୀବନ ପାଇଁ,

ହସି ହସାଇବାର ମନ୍ତ୍ର ନେଇ ।

ସତ୍ରୋଳିତ ପରିବେଶ ବିଜ୍ଞାନକୁ ଆଦରି

ସରଳ ଉଦାର ସୃଷ୍ଟିର ସୁରକ୍ଷା ନିମିତ୍ତ । ୦୮

ଅବସରପ୍ରାୟ ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ

୮୭୦୧୯୪୯୭

ବାଦପୁର, ଉ.ସା.ସେ ସଂସଦ, ପାତ୍ରପୁର, ଗଞ୍ଜାମ

ହେ କୃଷ୍ଣ ! ହେ ମାଧବ !

ବିଜୟ କୁମାର ସାହୁ

ହେ କୃଷ୍ଣ ହେ ମାଧବ

ହେ ଶ୍ୟାମ ହେ ଗୋପାଳ

ତୁମକୁ ଅଭିବାଦନ ଅଭିବାଦନ

ହେ କୃଷ୍ଣ ହେ ରମାକାନ୍ତ

ହେ ଗୋପୀବଲ୍ଲଭ ଅଭିବାଦନ

ଅଭିନନ୍ଦନ ॥

ହେ ନନ୍ଦଲାଲା ନବନୀତ ଚୋରା

ହେ ପାପ ଚୋରା ହୃଦୟ ବିହାରା

ଅଭିବାଦନ ଅଭିବାଦନ

ଅଭିନନ୍ଦନ ॥

ଧର୍ମ ତୁମେ ପୂଣ୍ୟ ତୁମେ

ତୁମେ ହିଁ ବ୍ରଦ୍ଧ ନିର୍ଗୁଣ ତୁମେ

ତୁମକୁ ଅଭିବାଦନ ଅଭିବାଦନ

ଅଭିନନ୍ଦନ ॥

ଅନୁପମ ତୁମେ ମମ ହୃଦୟର

ବିଶ୍ଵାତ୍ମା ତୁମେ ପରମାତ୍ମା କୃଷ୍ଣ

ତୁମକୁ ଅଭିବାଦନ ଅଭିବାଦନ

ଅଭିନନ୍ଦନ ॥

ତୁମେ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ତୁମେ ହିଁ କାରଣ

ତୁମେ ଉପାଦାନ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର

ହେ ପୂଣ୍ୟ ଶ୍ରୋକ ଅଭିବାଦନ ଅଭିବାଦନ

ଅଭିନନ୍ଦନ ॥

ବିଜୟଗୋଳ , ଏନ ଟି ପିୟି ,

ଅନୁଗୋଳ – ୨୫୯୧୧୭

ମୋ – ୮୭୩୧୪୮୭୩

ସେ ମୁନୁଷ ଆଏ

ସୁନୀଳ କୁମାର ଅଗସ୍ତ୍ୟ

ସତେ ତ'

କୁଏର କୁଏର
କୋଟିର ମାଡ଼େ ଲୋକ
ଗୁଲା ପୁରୁଥି କିନ୍ଦରୀ ବୁଲୁଛନ୍,
ଅଏଧକା ମୁନୁଷ ବିନ୍ ସୁରର
ଚରା ଚରି ବୁଲସନ୍ ବାଗିର ଲାଗସି
ଇମାନକୁଁର ନୁ ଅଏଧକା
କାଏଁ ସୁରର ଯେ କହି ନି' ହୁଏ
ଚରାର ପିଛା ଧରସନ୍,
ଆର ହୁଦେ କହ କି' ହୁଦା ହୁଦା
ଚରାର ଚେର କେ ଖୁତେଇ ଥିମନ୍,
ହର ମୁନୁଷ ଝନେ ଝନେ
ଆର ଫାଲେକେ ମନେ ମନେ କହିପାରନ୍
ନିଜକେ ନିଜ୍ 'ମହାକାବ୍ୟ' ଆ'ନ୍,
ହର ଏକ ମୁନୁଷ ତ' ଇ'ଫାଲେ
ଗୁଟେ ଗୁଟେ 'ମହାଗ୍ରହ' ଆ'ନ୍,
ଆର କେନ୍ କେନ୍ ହୁଦାର ମାଡ଼େ ଭେଳି
କେତେ ନି' ସରଳା କଥାନୀ ଆ'ନ୍,

ଆର କେତେକେ ଗୁନ୍ ଗାଏବ
ସତେ ତ' ଗଣ୍ଠା 'ଉପନ୍ୟାସ'ର
ଝନେ ଝନେ ଲୁକିଥିବାର ଆଖରୀ
ସିନେରୀର
ଖଲ୍ ନାଟୁଆ ଆ'ନ୍,
ଏତକି ଗୁରା ପଢ଼ତେ ପଢ଼ତେ
ଆ'ଦେ ଦିନ୍ ଗଲା ସରି,
କେନ୍ ମୁନୁଷ କେନ୍ କିମ୍ପମର୍
ନାହିଁ ପାରଲି ଗମି,,
କା' ଯେ ବେଳି କି'
ମୁଁର୍ର ଗଲେ ତ' ସେ ହୁଦା
ଆର ସେ ଭେଳିର ଗୁଟେ 'ମୁନୁଷ' ଆଏ,,

ଟିଟିଲାଗଡ, ବଲାଙ୍ଗୀର
ମୋ/୭୭୩୪୮ ୭୭୭୮୯

ମୋର ବୁଢ଼ା ଜେଜେ ବାପା

ସୁନା ମେହେର

ରାଏଡ଼ ଯାଇ ସକାଳ ହେଲା,

ଉଠି ଯାଇ ସେ କାଠି କରଲା ॥

ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଚାହା ଟିକେ ପି କରି,

ସାଇକେଲ୍ ରେ ତାର୍ ବେଗ ଦୁଇଟା ଧରି ॥

ଖରା, ବର୍ଷା, ଶୀଡ଼ କେ ତାର୍ ନାଇ ଥାଏ ଡର୍,

ସାଇକେଲ୍ ଧର'ଲେ ସେ ଚାଲି ଯାଏସି ଚର୍ ଚର୍ ॥

ନାଇ ଗଲେ ତାର୍ କୁଟୁମ୍ବ ରହିଯିବେ ବୋଲି ଭୁକେ,

ଯେତେ ଦୂର ହେଲେ ବି ପହଞ୍ଚିସି ତାର୍ ହାଗ'କେ ॥

ସାଇକେଲ୍ ମାଡ଼ି ମାଡ଼ି ଗଲାବେଳେ ବାଟେ,

ବୁଝୁ ଅସି ତାର୍ ଖୋଲ୍ କେତନି କେତେ ॥

ହାଟେ ପହଞ୍ଚି ବାହାର କର'ସି ତାର ଆଣିଥିବା ସାମାନ୍,
ତାର ହାତ ଜୁଡ଼ି କରି ଡାକସି ହେ ଭଗବାନ୍ ॥

ସବୁବେଳେ ସେ କରିଥିଯି ଭଗବାନ କେ ଆଶା,
ତାର ଦୟା ହେଲେ ପାଏମି ଆଜ୍ ଦୁଇ ପରସା ॥

ବାପୁଜୀନଗର
ଜିଲ୍ଲା - ବୈଜ୍ଞାନିକ

ପ୍ରକାଶ ବିଭାଗ

ଯଦି ଆପଣ ଏହି ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁଟି, ତା ହେଲେ ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କଞ୍ଚୁୟଟର ଦ୍ୱାରା ଟାଇପ୍ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ଆଲେଖ୍ୟକୁ ଆମ ନିକଟକୁ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ । ଓଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଯେକୌଣସି ସଫର୍‌ଜୋରରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ । ଧାରାବାହିକ କାହାଣୀ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଳଗା ଅଳଗା ଫାଇଲ୍ କରି ଏକାଥରେ ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ସହ ନିଜ ଛବି ଓ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାନ୍ତି ।

ଘୋଷଯାତ୍ରା : ଓଡ଼ିଆ ଏକିତହ୍ୟର ନିର୍ଦ୍ଦର୍ଶନ

ରାଷ୍ଟ୍ରୀ ପ୍ରଧାନ

ଘୋଷଯାତ୍ରା ବହୁ ପ୍ରାଚୀନ ବୋଲି ଗବେଷକମାନେ ମତ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି । ରକ୍ତ ବେଦ ଓ ଅଥର୍ ବେଦ ଇତ୍ୟାଦିରେ ରଥ ଶବର ପ୍ରୟୋଗ ଦେଖାଯାଏ । ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ଶତପଥ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ମଧ୍ୟ ଏହାର ଆଭାସ ମିଳିଥାଏ, ପୁରୀର ଶ୍ରୀଜଗନ୍ଧାଥଙ୍କ ରଥଯାତ୍ରା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଜନାଦୃତ ଓ ପ୍ରସାରିତ । କେତେକ ଗବେଷକ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ଧାଥଙ୍କ ରଥଯାତ୍ରା ବୌଦ୍ଧ ପରମାର୍ଥରୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି ବୋଲି ଅନୁମାନ କରନ୍ତି ।

ପ୍ରତି ବର୍ଷ ଆଷାଢ଼ମାସ ଶୁକ୍ଳପଞ୍ଚମ ଦିନୀଯୁ ତିଥିରେ ଘୋଷଯାତ୍ରା ଅନୁଷ୍ଠାନ ହୋଇଥାଏ । ଏହାକୁ ଗୁଣ୍ଡିଚା ଯାତ୍ରା ଓ ଘୋଷଯାତ୍ରା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ ଏହି ଘୋଷଯାତ୍ରାରେ ରତ୍ନ ବେଦୀରୁ ଜନ୍ମବେଦୀକୁ ଚତୁର୍ଦ୍ଧାମୂର୍ତ୍ତି ତିନି ରଥରେ ବିଜେ କରିଥାନ୍ତି । ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ, ରଥଯାତ୍ରା 'ନନ୍ଦିଘୋଷ' ବା 'ଗରୁଡ଼ଧୂଜ' ବା 'କପିଳଧୂଜ' ରଥରେ ଜଗନ୍ଧାଥଙ୍କ ସହ ମଦନମୋହନ ବିଜେ କରନ୍ତି । ମୋଟ ୭୪୭ଖଣ୍ଡ କାଠରେ ତିଆରି ଏହି ରଥର ଉକ୍ତତା ୪୫ଫୁଟ ୩ ଲଞ୍ଜ ଅଟେ । ଏହି ରଥରେ ୧୩ଟି ଚକ (ବିଷ୍ଣୁସିଙ୍କ, ବିଭୂତି, ଅଣିମା, ପ୍ରକ୍ଷା, ଧୀ, ଜ୍ଞାନ, ପ୍ରେମ, ଆଶକ୍ତ, ରତ୍ନ, କେଳି, ସତ୍ୟ, ସୁଷ୍ଣୁତ୍ଵ, ଜାଗୃତି, ତୁରୀୟ, ଆମ, ନିର୍ବାଣ) ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚକର ଉକ୍ତତା ୩ ଫୁଟ । ସାରଥି: ଦାରୁକ ରଥର ଦଉଡ଼ି: ଶଙ୍କରୁଡ଼ । ପରମାର ମୁତାବକ ଧଳାରଙ୍ଗର ଚାରୋଟି ଘୋଡ଼ା (ଶଙ୍କ, ବଳାହକ, ଶୈତାନ ଓ ହରିଦୂଶ) ସ୍ଥାପନ କରାଯାଏ । ଏହାର ପତାକା ଗରୁଡ଼ ଚିହ୍ନାଙ୍କିତ । ଧୂଜପମୂର୍ତ୍ତି: ପଞ୍ଚମୁଖୀ ହନୁମାନ । ନାଲି ଓ ହଳଦିଆ ରଙ୍ଗର

କପଡ଼ାରେ ରଥାବରଣ କରାଯାଏ । ନନ୍ଦିଘୋଷରେ ହରିହର, ପଣ୍ଡ ନୃସିଂହ, ଗିରିଧର, ଶତ୍ରୁଜ ଚିନ୍ତାମଣି କୃଷ୍ଣ, ଚତୁର୍ଭୁଜ ନାରାୟଣ, ସପ୍ତଫେଣ ସର୍ପରେ ଆସୀନ ମଧୁସୂଦନ ବା ବିଷ୍ଣୁ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ପଞ୍ଚମୁଖୀ ମହାବୀର ପାର୍ଶ୍ଵଦେବ/ଦେବୀ ଭାବେ ଅବସ୍ଥାନ କରିଥାନ୍ତି । ତାଳଧୂଜ 'ତାଳଧୂଜ' ବା 'ଲଙ୍ଘଳ ଧୂଜ' ରଥରେ ବଳଭଦ୍ରଙ୍କ ସହ ରାମକୃଷ୍ଣ ବିଜେ କରନ୍ତି । ମୋଟ ୭୩୧ଙ୍ଗୁ କାଠରେ ତିଆରି ଏହି ରଥର ଉକତା ୪୫ଫୁଟ ଅଟେ । ଏହି ରଥରେ ୧୪ଟି ଚକ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚକର ଉକତା ୨ ଫୁଟ ୨ ଇଞ୍ଚି । ଦଧିନଉତି: ହିରଣ୍ୟା ସାରଥି: ମାତଳୀ ।

ରଥର ଦଉଡ଼ି: ବାସୁକୀ । ପରମା ମୁତାବକ କଳା ରଙ୍ଗର ଚାରୋଟି ଘୋଡ଼ା ଘୋଡ଼ା (ତୀରୁ, ଘୋର, ଦୀର୍ଘଶ୍ରମ ଏବଂ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣନାଭ) ବା (ଛିରା, ଧୂତି, ଛିତି ଏବଂ ପ୍ରଙ୍ଜା) ବା (ଶଙ୍କ, ସୁବିତ୍ର, ଅଙ୍ଗଦ ଏବଂ ମେଘନାଦ) ସ୍ନାପନ କରାଯାଏ ।

ଧୂଜପମୂର୍ତ୍ତି: ଲକ୍ଷ୍ମୀନୃସିଂହ । ନାଲି ଓ ସବୁଜ ରଙ୍ଗର କପଡ଼ାରେ ରଥାବରଣ କରାଯାଏ । ତାଳଧୂଜ ରଥରେ ମହାଦେବ, ବାଇଶିଭୁଜ ନୃସିଂହ, ବଳରାମ, ନୃତ୍ୟ ଗଣପତି, ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କୁ ବହନ କରିଥିବା ଅଙ୍ଗଦ, ନାଗମୁର (ବୃଷତ ଉପରେ ନୃତ୍ୟରେ ଶିବ), କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱର, ମଧୁକୌଟିବଙ୍କ ସହ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ, ଅନନ୍ତବାସୁଦେବ ପାର୍ଶ୍ଵଦେବ/ଦେବୀ ଭାବେ ଅବସ୍ଥାନ କରିଥାନ୍ତି ।

ଦର୍ପଦଳନ 'ଦର୍ପଦଳନ' ବା 'ପଦ୍ମଧୂଜ' ବା 'ଦେବଦଳନ' ରଥରେ ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କ ସହ ଶ୍ରୀସୁଦର୍ଶନ ବିଜେ କରନ୍ତି ମୋଟ ୭୧୧ଙ୍ଗୁ କାଠରେ ତିଆରି ଏହି ରଥର ଉକତା ୪୪ଫୁଟ ୨ ଇଞ୍ଚି ଅଟେ । ଏହି ରଥରେ ୧୨ଟି ଚକ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚକର ଉକତା ୨ ଫୁଟ ୮ ଇଞ୍ଚି ।

ସାରଥି: ଅର୍ଜୁନ । ରଥର ଦଉଡ଼ି: ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣରୂପ । ଧୂଜପମୂର୍ତ୍ତି: ଜୟଦୁର୍ଗା । ପରମା ମୁତାବକ ନାଲି ଚାରୋଟି ଘୋଡ଼ା (ରୋତିକା, ମୋତିକା, ଜିତା, ଅପରାଜିତା) ସ୍ନାପନ

କରାଯାଏ । ନାଳି ଓ କଳା ରଙ୍ଗର କପଡ଼ାରେ ରଥାବରଣ କରାଯାଏ ଦର୍ଶଦଳନରେ ବିମଳା, ମଙ୍ଗଳା, ବାରାହୀ, ଭଦ୍ରକାଳୀ(ଶବ୍ଦରୂପୀ ଚତୁର୍ଭୁଜା), ବନଦୁର୍ଗା ବା କଣ୍ଠକାଢ଼ି, କାତ୍ୟାୟନୀ (ଅଷ୍ଟଭୂଜା ଦୁର୍ଗା), ହରଚଣ୍ଡୀ, ରାମଚଣ୍ଡୀ (ଅଷ୍ଟଭୂଜା ଓ ବାମହାତ କାଣି ଆଞ୍ଚୁଠିକୁ ପାଟିରେ ଚାରୁମିଛନ୍ତି), ଅଘୋରା ପାର୍ଶ୍ଵଦେବ/ଦେବୀ ଭାବେ ଅବସ୍ଥାନ କରିଥାନ୍ତି । ଶ୍ରୀଜଗନ୍ଧାଥଙ୍କ ରଥର ୧୭ ତକ ଶୋଳକଳାର, ବଳଭଦ୍ରଙ୍କର ୧୪ ତକ ଚତୁର୍ଦଶ ମନ୍ଦୁତ୍ତରର ଓ ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କ ୧୭ ତକ ବାରମାସର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିଥାଏ । ତିନି ରଥର ଦଧିନଭତ୍ତି : ହିରଣ୍ୟଗର୍ଭ, ହିରଣ୍ୟୟୀ, ଭୁବନକୋଷ । ଏହି ତିନି ଦଧିନଭତ୍ତି ଉପରେ ମୋଟ ୫୮ ପିତଳ କଳସ (ନଭ, ଆକାଶ, ବ୍ୟୋମ, ପରା, ଅପରା, ବୈଖାରୀ, ଚନ୍ଦ୍ର, ସୂର୍ଯ୍ୟ, ବିଦୁୟତ) ଲ୍ଲାପନ କରାଯାଏ । ଓଡ଼ିଶାର ମୁଖ୍ୟ ଯାତ୍ରା ରୂପେ ପୁରୀର ରଥଯାତ୍ରା ସର୍ବପ୍ରସିଦ୍ଧ । ଏହା ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରରେ ପାଳିତ ଦ୍ୱାଦଶ ଯାତ୍ରାର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଧାନ । ଏହି ଯାତ୍ରା ଆଶାକ ଶୁକ୍ଳ ଦ୍ୱିତୀୟ ତିଥି ଦିନ ପାଳିତ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଯାତ୍ରା ଘୋଷ ଯାତ୍ରା, ମହାବେଦୀ ମହୋମ୍ବବ, ପତିତପାବନ ଯାତ୍ରା, ଉତ୍ତରାତିମୁଖୀ ଯାତ୍ରା, ନବଦିନାତ୍ମିକା ଯାତ୍ରା, ଦଶାବତାର ଯାତ୍ରା, ଗୁଣ୍ଡିତା ମହୋମ୍ବବ ଓ ଆଡ଼ିପ ଯାତ୍ରା ନାମରେ ବିଭିନ୍ନ ଶାସ୍ତ୍ର, ପୁରାଣ ଓ ଲୋକ କଥାରେ ଅଭିହିତ ।

ହରିହର କାନୁନଗୋଙ୍କ ମତରେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ରଥଯାତ୍ରା ଏକ ବୌଦ୍ଧ ଅନୁଷ୍ଠାନ । କେହି ଜଣେ ଗବେଷକ ଲାଞ୍ଚୁଳା ନରସିଂହ ଦେବଙ୍କ ପରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ଭାନୁଦେବଙ୍କ (୫୩.୪ ୧୭୭୪-୧୭୭୮)ଙ୍କ ସମୟରେ ଛଅ ରଥ ପରିବର୍ତ୍ତେ ତିନି ରଥ ହେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି । ସ୍ରୋମବଂଶୀ ରାଜା ଯମାତି କେଶରୀଙ୍କ ସମୟରେ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରରେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ରଥର ଉକତା ସମାନ ଥିଲା ଏବଂ ଛ ଗୋଟି ରଥ ତିଆରି କରାଯାଉଥିଲା । ତିନି ରଥକୁ ଟାଣୁଥିଲେ ଭକ୍ତମାନେ ଓ ଆଗରେ କନକ ମୁଣ୍ଡାଇରେ ରତ୍ନ ଚାନ୍ଦୁଆ ଚଣା ହେଉଥିଲା । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଅର୍ଦ୍ଦରୂ ପିଣ୍ଡ ଦାରୁରୂପରେ

ବାଙ୍କୀ ମୁହାଣରେ ଆବିର୍ତ୍ତାବ ହେଲା । ସମୁଦ୍ରରେ ଭାସୁଧିବା ସେହି ଦାରୁକୁ ଆଣି ରାଜା ଉନ୍ନତୁୟମ୍ଭୁ ଶ୍ରୀଗୁଣ୍ଠିତା ମନ୍ଦିରରେ ରଖିଥିଲେ । ସ୍ଵାୟଂ ମହାପ୍ରଭୁ ଜଣେ ବୃଦ୍ଧ ବେଶରେ ଆସି ସେହି ଦାରୁରେ ମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ । ସର୍ତ୍ତ ଥିଲା ମୂର୍ତ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନହେବା ଯାଏ ଦ୍ୱାର ଖୋଲାଯିବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ପନ୍ଦର ଦିନ ପରେ ଦ୍ୱାର ଖୋଲାଗଲା ମୂର୍ତ୍ତିନିର୍ମାଣ କରୁଥିବା ବୃଦ୍ଧ ଉଭାନ ହୋଇଗଲେ । କେବଳ ଅଧାଗଡ଼ା ମୂର୍ତ୍ତି ରହିଗଲା ଅଧାଗଡ଼ା ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଗଲା । ସେହି ସମୟରେ ମହାପ୍ରଭୁ କହିଥିଲେ : ହେ ରାଜା, ବର୍ଷକୁ ଥରେ ଉନ୍ନତୁୟମିକୁ ଆଣିବ । ସେଇପାଇଁ ଶ୍ରୀଜୀଉମାନେ ଗୁଣ୍ଠିତାଘରକୁ ବୁଲି ଯାଆନ୍ତି ଓ ବାହୁଡ଼ନ୍ତି ।

ସରକାରୀ ମହିଳା ଉକ୍ତ ମାଧ୍ୟମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟ, ପୁରୀ

ନିଃସ୍ଵାର୍ଥ ସେବାର ମହାତ୍ମା

ଅନନ୍ତା ପ୍ରଧାନ

ହାତ, ଗୋଡ଼, ଛନ୍ଦ୍ରଯୁଗଣ, ପ୍ରାଣ, ମନ, ମସ୍ତିଷ୍କ ପ୍ରଭୃତି ଏକମାତ୍ର ଶରୀରର ଅନେକ ଅଙ୍ଗ ଏବଂ ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ମିଳିମିଶି ଶରୀର ନିର୍ବାହ ପାଇଁ କାମ କରନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କର କାମ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ, କିନ୍ତୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ପରମ୍ପରର ହିତରେ ଥାଆନ୍ତି । ସେହିପରି ସଂସାରର ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ମିଶି ସମ୍ମିଳନ ସଂସାରର ହିତ ନିମନ୍ତେ କାମ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ କେବଳ ନିଜ ପାଇଁ କାମ କରନ୍ତି ସେତେବେଳେ, ସେଇଠି ହିଁ ଭୁଲ୍ ହୁଏ । ଯଦି ହାତ କେବଳ ନିଜ ପାଇଁ କାମ କରିବ, ଗୋଡ଼, ଆଖି, କାନ ପ୍ରଭୃତି କାହାରି ପାଇଁ କାମ କରିବେ ନାହିଁ, ତା'ହେଲେ ଶରୀରର ନିର୍ବାହ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ଗୋଡ଼ କହିବ, ମୁଁ କେବଳ ନିଜ ପାଇଁ କାମ କରିବି, ଶରୀରକୁ ମୁଁ କାହିଁକି ବୋହିବି, ହାତକୁ ମୁଁ କାହିଁକି ବୋହିବି, ତା'ହେଲେ ଶରୀରର କାମ ଚଳିବ ନାହିଁ । ଏହିରୂପେ ସ୍ଵାର୍ଥପରବଶ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାଣୀ ଯଦି ନିଜର ସ୍ଵାର୍ଥସିଦ୍ଧି ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା କରିବେ, ତେବେ ସଂସାରର କାମ ଚଳିବ ନାହିଁ । ସ୍ଵାର୍ଥପାଇଁ କାମ କଲେ ହିଁ କାମ ଖରାପ ହୁଏ । ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ଏକମାତ୍ର ସଂସାରର ଅନେକ ଅବୟବ । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ମଧ୍ୟ ଶରୀର ସଂସାର ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଗଠନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ଧାତୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବା ସଂରକ୍ଷକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ, କୌଣସି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଶରୀରକୁ ଆମେ ସଂସାର ଠାରୁ ପୃଥକ୍ ପ୍ରମାଣିତ କରି ପାରିବା ନାହିଁ । ଶରୀରର ଅବୟବ ଯେପରି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ଶରୀରର ଅଙ୍ଗ, ସେହିପରି ସଂସାରରେ ଛୋଟ ବଡ଼ ଯେତେ ବି ପ୍ରାଣୀ ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ଏକମାତ୍ର ବିରାଟର ହିଁ ଅଙ୍ଗ ।

ଏକମାତ୍ର ବିରାଟର ଅଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ନିଜ ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ଵାର୍ଥ ସିଦ୍ଧ କରୁଛନ୍ତି - ଏହା ଏମାନଙ୍କର ଭୁଲ । ସ୍ଵାର୍ଥ ସିଦ୍ଧ କରିବି କି ନ କରିବି - ଏହି ଜ୍ଞାନ ପଶୁପକ୍ଷୀଙ୍କର ନ ଥାଏ; କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ଏହି ଜ୍ଞାନ ଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ବିବେକପୂର୍ବକ ଏହି ବିଚାର କରିପାରେ ଯେ, ସମସ୍ତ ସଂସାର ମୋର କୁଟୁମ୍ବ ପୁଣି କେହି ନିଜର ସ୍ଵାର୍ଥ ପାଇଁ କାମ କରିବ କିପରି ?

ନୀତିରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି - ଆୟୁଂ ନିଜଙ୍କ ପରୋ ବେଉି ଗଣନା ଲଘୁତେତସାମ୍ ।

ଉଦାରଚରିତାନାଂ ତୁ ବସୁଧୀବ କୁଟୁମ୍ବକମ୍ ॥

"ଏହା ମୋର ଏବଂ ଏହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର - ଏପରି ଧାରଣା ତୁଳ୍ଳ ଦୃଦୟୁମ୍ଭକ୍ଷଣୀୟ ଲୋକଙ୍କର ହୋଇଥାଏ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଦୃଦୟୁମ୍ଭ ଉଦାର, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସମ୍ମାନ ସଂସାର କୁଟୁମ୍ବ ଅଟେ ।"

ଜଗତର ଯେକୌଣସି ପ୍ରାଣୀ ହୋଇଥାଉ, ସେ ସ୍ଥାବର ହୋଇଯାଉ ବା ଜଙ୍ଗମ ହୋଇଯାଉ, ନିଜର ହିଁ କୁଟୁମ୍ବ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି ଯେ ଘରେ ରହୁଥିବା ପିନ୍ଧୁଡ଼ି, ମାଛି, ମୂଷା ମଧ୍ୟ ଆମର କୁଟୁମ୍ବ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଘରକୁ ନିଜର ମନେ କରନ୍ତି । ଚଢ଼େଇ ସେହି ଘରେ ଯେଉଁଠି ବସା ତିଆରି କରେ, ସେଠାରେ ସେ ଅନ୍ୟ ଚଢ଼େଇଲୁ ରଖାଇ ଦିଏ ନାହିଁ । ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ, ଗୋଟିଏ ଘର ମଧ୍ୟରେ ବି କେତେ ଘର ଅଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଜ ନିଜର ଘର ଅଛି । ତେଣୁ ଘରକୁ କେବଳ ନିଜ ମନେ କରିବା ଏବଂ କେବଳ ନିଜ ଘର ପାଇଁ ସବୁ କାମ କରିବା ପାଶବିକତା, ମାନବିକତା ନୁହେଁ । ଭାଗବତରେ କୁହାଯାଇଛି ପଶୁ ବୁଦ୍ଧି ତ୍ୟାଗ କର 'ପଶୁବୁଦ୍ଧିମିମାଂ ଜହି' ସମସ୍ତଙ୍କ ହିତକୁ ନିଜର ହିତ ମନେ କରିବା ହେଉଥିବା ମନୁଷ୍ୟବୁଦ୍ଧି ।

ଆଜି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ଉନ୍ନତିରେ ବିଳମ୍ବ ହେବାର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ହେଉଛି, ଆପଣ

ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ହିତ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵ ଓ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତାକୁ ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରୁଛନ୍ତି । ମୋର ମୁକ୍ତି ହେଉ, ମୋର ସବୁ କାମ ଠିକ୍ ରେ ହେଉ - ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵ ଓ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଆପଣ ଛାଡ଼ୁ ନାହାନ୍ତି । ପଶୁର ଯାହା ସ୍ମୃତାବ, ସେହି ସ୍ମୃତାବ ଅନୁସାରେ ଆପଣ କାମ କରୁଛନ୍ତି ।

ଡାକ୍ତରୀ ଦ୍ଵିତୀୟ ବର୍ଷ ଛାଡ଼ୀ,

ଠିକଣା: କୁଚିଷ୍ଠା

ସମ୍ମଲପୁର

ଜାତୀୟ ଡାକ୍ତର ଦିବସ

ରଣ୍ଧୀରଖା ସାହୁ

ଦିନେ ସଞ୍ଜ ଗତା ହେବ, ଜଣେ କିଏ ସ୍ଥାମୀଙ୍କ ମୋବାଇଲକୁ ଫୋନ୍ କଲେ, କହିଲେ ଆଜ୍ଞା ଛୁଆଗାର ମେଡ଼ିସିନ ଟିକେ ଅଧିକ ତୋଜ ପରି ଲାଗୁଛି । ସ୍ଥାମୀ ଟିକେ ରୁପ ପଡ଼ିଲେ ବୋଧେ ଜଣ ଭଉର ଦେବେ ଭାବିଲେ ଆଉ କହିଲେ ମାତାମ କିଏ କହିଲେ ? ମୁଁ ଅଧିକ ତୋଜ ଦେଇଛି । ମାତାମ ଜଣକ କହିଲେ, “ମେଡ଼ିସିନ ଷ୍ଟୋରବାଲା ।” ସ୍ଥାମୀ କହିଲେ, “ଠିକ ତୋଜ ଦିଆହୋଇଛି ।” ମେଡ଼ିସିନ ଷ୍ଟୋର, କ୍ଲାକ୍ , ଗାଁରେ ପ୍ରାକ୍ତିଷ କରୁଥିବା ଲୋକ ମେଡ଼ିସିନ ତୋଜ କଥା କହିବା ଠିକ କି ମାତାମ ବୋଲି ପଚାରିଲେ ? ମାତାମ ଜଣକ ବୁଝିଲେ ଆଉ ତାଙ୍କ ପିଲାକୁ ସେଇ ତୋଜରେ ମେଡ଼ିସିନ ଦେଲେ ଆଉ ମେସେଜରେ ଜଣେଇଲେ ତାଙ୍କ ଛୁଆ ଭଲ ହୋଇଯାଇଛି ।

ଆଜିକାଲିର ପରିସ୍ଥିତିରୁ ଏତିକି ସତର୍କ ରହିବା ଉଚିତ ଯେ କୌଣସି ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ବୁଝନ୍ତି ସେ କେଉଁଠୁ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ? ମିଛ ଓ ପ୍ରରୋଚିତ ଖବରରେ ସମାଜ ଦିଗହରା ହେବାରେ ଲାଗିଛି ଏବଂ ସରକାରୀ ଡାକ୍ତରଖାନାର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଅବ୍ୟବସ୍ଥା ସତ୍ତ୍ଵେ ସେ ଡାକ୍ତରମାନେ ରୋଗୀମାନଙ୍କୁ ଅସୁରକ୍ଷିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଚିକିତ୍ସା କରନ୍ତି ପ୍ରକୃତରେ ଧନ୍ୟବାଦ ଯୋଗ୍ୟ ।

ପ୍ରକୃତ ଧନ୍ୟବାଦ ସମ୍ମାନନୀୟ ତା ବିଧାନ ଚନ୍ଦ୍ର ରାୟଙ୍କୁ ଦେବା ଉଚିତ, ଯିଏ ଜଣେ ଡାକ୍ତର ଥିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କୋଲକାତାର ଦ୍ଵିତୀୟ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ । ଯିଏ ନିଜ ଜନ୍ମଦିନକୁ ସମସ୍ତ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ୨୪ x ୭ ସମୟ ରୋଗୀମାନଙ୍କ ସେବାକୁ ସମର୍ପିତ କରିଦେଇଥିଲେ ।

ସମସ୍ତ ଡାକ୍ତର ଭାଇ, ଭଉଣୀ, ସାଙ୍ଗ, ସାର, ମାତାମଙ୍କ ସେବା ବାସ୍ତବରେ ଧନ୍ୟବାଦ ଯୋଗ୍ୟ । ଭଗବାନ ସେମାନଙ୍କୁ ସୁଷ୍ଠୁ ରଖନ୍ତି ଏତିକି କାମନା ।

ସାଧାରଣ ମଣିଷର ଯନ୍ତ୍ରଣା

କୁଞ୍ଜବିହାରୀ ସାହୁ

ପୁସ୍ତକ ଲେଖିବା ଗୋଟିଏ କଳା ଓ ପ୍ରକାଶ କରି ଲୋକଲୋଚନକୁ ଆଣିବା ହିଁ ଏକ ବିଶିଷ୍ଟ କଳା । କବିତା ଗପ ପ୍ରବନ୍ଧ ଲେଖିବା ଯେପରି ମା ସରସ୍ଵତୀଙ୍କ କୃପା, ସେହିଭଳି ସରଳ ମଣିଷର ଅପାସୋରା କଥାବଳୀକୁ ଗୋଟେଇ ନିଜ ଭାଷାରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ମା ବୀଶାପାଣିଙ୍କ ଅଭୟ ବର କହିଲେ ଭୁଲ୍ ହେବନି । ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ୁଥିବା, ଆତୁରେ-କାତରେ ନିବେଦନ କରି ହତାଶା ହେଇଯିବା, ନିଜ ଜୀବନକୁ ଦୀପ ପରି ଜଳାଇ ଅନ୍ୟକୁ ଆଲୋକିତ କରିବାରେ ଯେଉଁ ସାଧାରଣ ମଣିଷରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗେ ତାଆରୁ ହତଭାଗା ଆଉ କିଏ ଅଛି କି ? ଯିଏ ଏ ସବୁକୁ ଗର୍ଭସ୍ତ୍ର କରି ନିଜ ଦମ୍ଭିଲା ବା ପାରିଲାପଣିଆରେ ବିଗଳିତ ସମାଜରେ ଦୁଇପଦ କହିପାରେ, ତାଆରୁ ମହାନ୍ କିଏ ଅଛି ?

ହିଁ ଏଭଳି କଳାର ପୂଜାରୀ, ଅଦମ୍ୟ ସାହାସ ଦେଖାଇବାରେ ଧୂରୀଣ ଓ ନିଜର ବିପୁଳ ପରାକାଷ୍ଟାକୁ ପରିପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ଅଗ୍ରଣୀ ହେଉଛନ୍ତି ଆଲୋଚ୍ୟ ନିବନ୍ଧ ପୁସ୍ତକ "ସାଧାରଣ ମଣିଷର ଯନ୍ତ୍ରଣା"ର ଅଦମନୀୟ ଲେଖକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ମହାନ୍ ।

ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ଜିଲ୍ଲାରେ କାନ୍ଦୁ ବିଷ୍ଟାରକରି ମଣିଷର ସମସ୍ୟା ଓ ଭାବନାକୁ ସାଉଁଟିଛନ୍ତି ଓ ନିର୍ଭିକତାରେ ପତ୍ରପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶ କରି ପାଠକୀୟ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପାଇଛନ୍ତି ।

ମନରେ ଦୃଢ଼ବିଶ୍ୱାସ ଯେ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ସମାଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷ ମନରେ ଉଦବେଳନ ତିଆରି କରିବ । ପୁସ୍ତକଟିକୁ ଆମୁଲରୂପ ପଢ଼ିଲାପରେ ଜ୍ଞାତ ହୁଏ ଯେ

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମହାନ୍ତି ଜଣେ କୁସ୍ମମିତ ଫୁଲଟିଏ, ବିଷ୍ଣୁରିତ ଆଖିଟିଏ ଓ ଆବେଗ-ସମ୍ବେଦନାଶୀଳର ରତ୍ନଟିଏ ।

ପୁସ୍ତକଟିରେ ସତେଷତି ନିବନ୍ଧ ପୂରିରହିଛି । ଉଚ୍ଛବି ମଧୁସୁଦନ ରାଓଙ୍କ ଅନୁଦିତ କବିତା "ନିର୍ବାସିତର ବିଳାପ" ନାମକରଣ ପରି ଆଲୋଚିତ ପୁସ୍ତକର ଶିରୋନାମ ମଧୁମୟ ଓ ଜିଜ୍ଞାସାର ବତୀଘର । ପ୍ରତ୍ୟେକଟିର ଅମ୍ବହାୟତା, ମଣିଷର ଆକୁଳତା ଓ ଅନୁସନ୍ଧିତ୍ସାକୁ ସୁରେଇଦିଆଯାଇଛି ଯାହାକି ଶୀର୍ଷକକୁ ଆହୁରି ଶାଣିତ କରିପାରିଛି । ନିବନ୍ଧର ଅନ୍ତରାତ୍ମା ଭାବଗର୍ଭକ ଓ ସତେତନଧର୍ମୀ । ସମାଜରେ ଘରୁଥିବା କଳ୍ପନା ଅନୁଷ୍ଠାନକୁ ଲୋକଭକ୍ତି ମାଧ୍ୟମରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି ସାବଲୀଳ ଭଙ୍ଗରେ । ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ରୁହିର ପ୍ରୟୋଗରେ ଆଲେଖ୍ୟଟିକୁ ଅଧିକ ରୁଚିବନ୍ତ ଓ ପଠନୀୟ କରିପାରିଛନ୍ତି । ପାନରୁ ତୁନ ଖସିବା, ତିଳକୁ ତାଳ କରିବା ପରି ଅନେକ କଥାନିକାକୁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଛି । "ପଛରେ ଥିବା ସେହି ଲୋକଟି" ନିବନ୍ଧରେ ଘୁଷୁରି ପ୍ରକୃତି ପଙ୍କେ ଲୋଗେ/ମଣିଷ ପ୍ରକୃତି ମଲେ ତୁଟେ ସ୍ଥାନରେ ଘୁଷୁରି ପ୍ରକୃତି ମଲେ ତୁଟେ ବୋଲି ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଛି । ଅବଶ୍ୟ ବିଶେଷ ଭାବେ ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ମନେହେଉନି କାରଣ ମଣିଷମାନଙ୍କର ମଲାପରେ ମାଟିରେ ମିଶେ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ରାଜ୍ୟରେ ସୁଶାସନର ଏକ ଉଦାହରଣୀୟ ଗପଟିଏ ଥୋଇଛନ୍ତି "ନିଦ୍ରିତ ଶାସକ ଓ ଚେଇଁ ଶୋଇଥିବା ନାଗରିକ" ନିବନ୍ଧରେ । ଶିକ୍ଷା, ରାଜନୀତି, ସମୟର ମୂଲ୍ୟ, ଅନ୍ତବିଶ୍ୱାସକୁ ଭାବବୋଧକ କରିଛନ୍ତି । ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ସରଳ, ତରଳ, ସାବଲୀଳ, ଭାବମଞ୍ଜୁଳ ଏବଂ ହୃଦୟସ୍ତର୍ଣ୍ଣୀ । ଥରେ ପଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ ହୁଅନ୍ତେ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଢ଼ିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡ଼େ ।

ସମର୍ପଣରେ ଆରାଧ୍ୟା ଦେବତା ଶ୍ରୀ ଉତ୍ସନ୍ନାଥଙ୍କୁ ପୁସ୍ତକଟି ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଛନ୍ତି । "ଲେଖକଙ୍କ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ କଥା"ରେ ନିଜର ମନକଥାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଜଣେଇଛନ୍ତି ଯେ ଆଲୋଚିତ ପୁସ୍ତକରେ ସ୍ଥାନିତ ଲେଖା ସମୂହ ପତ୍ରପତ୍ରିକା ଓ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର କୋଳ

ମଣ୍ଡନ କରିସାରିଛି ।

ପୁସ୍ତକଟିକୁ ଖୋର୍ଦ୍ଧାର ବଣମଳୀର ମହକ ସଂସ୍ଥା ପ୍ରକାଶନର ଦାୟିତ୍ୱ ବହନ କରି
ଚଳିତ ବର୍ଷ ପହିଲି ରଜରେ ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶ ଭାବେ ସ୍ମୃତେଷ୍ଟାନ୍ତି ।

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମହାନ୍ତି ସାହିତ୍ୟ ସର୍ଜନାରେ ବ୍ରତୀ ହୋଇ "ନବଧାରା" ଓ "ଯେ ପକ୍ଷୀ ଉତେ
ଯେତେ ଦୂର" ପତ୍ରିକାକୁ ସୁଚାରୁରୂପେ ସଂପାଦନ କରୁଛନ୍ତି । ସାରସ୍ଵତ ପ୍ରତିଭାର ଦୀପ୍ତି
ଭାବରେ ବହୁ ଅନୁଷ୍ଠାନରୁ ସମ୍ମାନିତ ଓ ସମ୍ମର୍ଦ୍ଦିତ ।

"ସାଧାରଣ ମଣିଷର ଯନ୍ତ୍ରଣା" ପୁସ୍ତକଟି ପାଠକୀୟ ଆଦର ପାଇବ ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହ
ଓ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ମନନଶୀଳ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଆଗେଇନେବାରେ ପାଠେୟ ହେବ ।

ପାତ୍ରପତ୍ର

ଭୁବନେଶ୍ୱର

୨୦୦୮୯ ୪୭୦୪୦

କଳୁଷିତ ରାଜନୀତି

ଆଶୁତୋଷ ନାୟକ

କଳୁଷିତ ରାଜନୀତି ନୈତିକତା ଶୂନ୍ୟ ରାଜନେତା

ଭାରତ ପରି ଏକ ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ସାଧାରଣ ଜନତା ପ୍ରକୃତ କ୍ଷମତାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଜନତାଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ବିନା କୌଣସି ରାଜନୈତିକ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ଦଳ କ୍ଷମତା ହାସଲ କରିବା ଅସମ୍ଭବ । ମନୁଷ୍ୟର ଜଣ ମୌଳିକ ଚାହିଦା ଖାଦ୍ୟ, ବସ୍ତ୍ର, ବାସଗୃହ ବିନା ସମାଜରେ ବଞ୍ଚିବା ଅସମ୍ଭବ । ଆମ ଦେଶର ଗରିବ ଏବଂ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ଏହି ଜଣ ମୌଳିକ ଚାହିଦା ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏବେବି ସଂଘର୍ଷ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖ ଏବଂ ପରିତାପର ବିଷୟ । ଆମ ଦେଶର ସୁବିଧାବାଦୀ, ସ୍ଵାର୍ଥପର ରାଜନେତା କ୍ଷମତା ଓ ପଦପଦବୀ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟଗ୍ରମ । ସେମାନେ ସମସ୍ତ ଜନିତା, ନିୟମ, ନୈତିକତା, ଆଦର୍ଶତାକୁ ଜଳାଞ୍ଜଳି ଦେଇ ଯେକୌଣସି ଉପାୟରେ କ୍ଷମତା ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ସଦାସର୍ବଦା ଚେଷ୍ଟିତ ।

ଯେଉଁ ସ୍ବପ୍ନ, ଆଶା, ଭରସା ବିଶ୍ୱାସକୁ ନେଇ ଆମ ଦେଶର ସ୍ଵାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ମାନେ ଆମ ଦେଶକୁ ସ୍ଵାଧୀନ କରିବା ପାଇଁ ନିଜ ଜୀବନକୁ ଉପସ୍ଥିତି କରିଥିଲେ ତାହା ଏବେବି ଅସପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଛି । ସ୍ଵାଧୀନତାର ଗର୍ଭବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ଏବେ ବି ଅନେକ ଅସହାୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଆମ ଦେଶରେ ପ୍ରତିଦିନ ଦୁଇ ଓଳି ଦୁଇ ମୁଠା ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ସଂଘର୍ଷ କରୁଛନ୍ତି ।

ଉଭୟ ରାଜ୍ୟ ଓ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଜନ୍ମରୁ ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନେକ ଯୋଜନା ପ୍ରଣୟନ କରିଛନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ବଡ଼ ଅନୁଷ୍ଠାନ, ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଆମ ସରକାର ପ୍ରଶଂସା, ପୁରସ୍କାର ଗୋଟାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏବେବି ଅନେକ ଗରିବ ଅସହାୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି

ଯୋଜନାର ଲାଭ କିମ୍ବା ସୁବିଧା ଅପହଞ୍ଚି । ବିଭିନ୍ନ ଜାତୀୟ ଆଗ ଧାତ୍ରିର ଗଣମାଧ୍ୟମର ରିପୋର୍ଟ ଅନୁସାରେ ଏବେବି ଆମ ଦେଶରେ ଅନେକ ଅସହାୟ ବ୍ୟକ୍ତି କୁଧାର ଜ୍ଞାଳା ସହ୍ୟ କରି ନପାରି ଅର୍ଥ ଅଭାବରୁ ଅତି ନିମ୍ନମାନର ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହା ଆମ ଦେଶ ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଲଜ୍ୟାଜନକ ଘଟଣା ।

ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖ ଓ ପରିତାପର ବିଷୟ ଏହିକି ସ୍ଵାଧୀନତାର ୧୭ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ଏବେବି ଅନେକ ଗରିବ ଓ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାର ନିଜର ମୌଳିକ ଅଧିକାର ଖାଦ୍ୟ, ବସ୍ତ୍ର, ବାସଗୃହରୁ ବଞ୍ଚିତ । ଆମ ରାଜ୍ୟ ଓଡ଼ିଶାରେ ୨୪ବର୍ଷ ଧରି ବିଭୁଜନତା ଦଳ ଶାସନ କ୍ଷମତାରେ ଥିଲା । ତଥାପି ରାଜ୍ୟର ୧୧ଟି ବୁଥରେ ପ୍ରାୟ ୧୦ହଜାର ଲୋକ ଭୋଟ ବର୍ଜନ କରିବା ଘଟଣା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ କହିଲେ ଅତ୍ୟକ୍ରି ହେବନାହିଁ । ଏତିକି ସଂଖ୍ୟକ ଲୋକ କେବଳ ଭୋଟ ବର୍ଜନ କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ସମସ୍ୟା କେବଳ ଏମରୁ ଅଞ୍ଜଳରେ ରହିଛି ଏହା କହିବା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଅନ୍ୟାୟ ହେବ । ଏବେବି ରାଜ୍ୟର ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଗରିବ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ନିଜର ମୌଳିକ ଅଧିକାର ପାଇବା ଦିବା ସ୍ଵପ୍ନ ସଦୃଶ । ନିଜର ପୁଞ୍ଜିବୁଦ୍ଧ ଅସନ୍ତୋଷକୁ ଜାହିର କରିବା ପାଇଁ ଏଇ ନିର୍ବାଚନରେ ସରକାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ଭୋଟ ଦେଇଛନ୍ତି । ଆଉ କିଛି ଲୋକ ଛାତ୍ର ଅସହ୍ୟ ହେବାରୁ ଶେଷ ଉପାୟ ଭାବେ ଭୋଟ ବର୍ଜନ କରିବା ପାଇଁ ନିଷ୍ଠାତି ନେଇଛନ୍ତି । ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖ ଓ ବିଭିନ୍ନନାର ବିଷୟ ।

ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ରାଜନୈତିକ ପାଖରେ ନୀତି, ନିୟମ, ନୈତିକତାର ଅଭାବ ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଉଛି । ଧୀରେ ଧୀରେ ଆମ ଦେଶର ରାଜନୀତି କଲ୍ପନା ହେବାକୁ ଲାଗିଛି ଏହା ଅପ୍ରିୟ ସତ୍ୟ ।

ମହାନ ଜନନାୟକ ସ୍ଵାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ଆଦର୍ଶ ରାଜନୈତା ଲାଲବାହାଦୁର ଶାୟୀ ରେଳମନ୍ତ୍ରୀ ଥିବା ସମୟରେ ଏକ ବଡ଼ ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣା ହୋଇଥିଲା । ଏଥିରେ ୨୦୦ରୁ

ଅଧିକ ନିରୀହ ଯାତ୍ରୀଙ୍କ ଜୀବନ ପ୍ରଦୀପ ଲିଭିଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅନେକ ଏଥିରେ ଆହ୍ୱାନ ହୋଇଥିଲେ ।

ଏହାପରେ ନୈତିକତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସେ ନିଜ ପଦରୁ ଇସ୍ତଫା ଦେଇଥିଲେ । ସେହିପରି ମହାନ ରାଷ୍ଟ୍ରବାଦୀ, ସାହିତ୍ୟପ୍ରେମୀ, ଆଦର୍ଶ ପ୍ରୁଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଅଟେଳବିହାରୀ ବାଜପେଣ୍ଠୀ ଲୋକସଭାରେ ମାତ୍ର ଏ ଖଣ୍ଡ ଭୋଗ ପାଇଁ ସଂଖ୍ୟାଗରିଷ୍ଟତାର ପ୍ରମାଣ ଦେବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସରକାର ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିଲା । ରାଜନୀତିରେ ଘୋଡ଼ାବେପାରକୁ ସେ ନାପସନ୍ଦ କରୁଥିଲେ । କ୍ଷମତା ଲାଲସା ତାଙ୍କୁ ସ୍ଵର୍ଗ କରିପାରିନଥିଲା । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ନିଜ ଦଳୀୟ ସ୍ବାର୍ଥ ଅପେକ୍ଷା ରାଷ୍ଟ୍ର ସର୍ବୋପରି ଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ଡିସ୍ଟ୍ରିମ୍ବୁର ୨୫ ତାରିଖକୁ ଆମ ଦେଶରେ ଗୁଡ଼ ଗଉର୍ନାନ୍ସ ଡେ ଭାବେ ପାଳନ କରାଯାଉଛି ।

କିଛି ସ୍ଵୁବିଧାବାଦୀ, ସ୍ଵାର୍ଥବାଦୀ, କ୍ଷମତାଲୋଭୀ ରାଜନେତା ନିର୍ବାଚନ ପାଣିପାଗକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଦଳ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହିପରି ଅନେକ ଉଦାହରଣ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହିଭଳି ଘଟଣା ବାରମ୍ବାର ଘରୁଛି । ଏହାର ଶେଷ ଜ୍ଞାଲନ୍ତ ଉଦାହରଣ ବିହାରର ବର୍ତ୍ତମାନର ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ନୀତିଶ କୁମାର । ଦଳ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାରେ ସେ ବିଶ୍ୱରେକର୍ତ୍ତ ବନାଇଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ରାଜନୀତିରେ ତାଙ୍କୁ "ପଳଟୁରାମ"ର ଆଖ୍ୟା ଦିଆଯାଇଛି ।

ସଦ୍ୟ ସମାପିତ ଲୋକସଭା ନିର୍ବାଚନରେ ଭୋଗର ମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବା ପାଇଁ ରାଜନୈତିକ ଦଳମାନେ ବିପୁଳ ଟଙ୍କା, ସୁନା ଅଳଙ୍କାର ଓ ବିଭିନ୍ନ ଲୋଭନୀୟ ସାମଗ୍ରୀ ବାଣ୍ଟିଥିଲେ । ନିର୍ବାଚନ କମିଶନଙ୍କ ତଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ ୧୦୦୦୦କୋଟିରୁ ଅଧିକ ନଗଦ ଟଙ୍କା, ୧୨୭୦କୋଟିରୁ ଅଧିକ ସୁନା ଅଳଙ୍କାର ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ଲୋଭନୀୟ ସାମଗ୍ରୀ ଦେଶର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ଜବତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ନିଷ୍ଠିତ ଭାବେ ଭାରତୀୟ ନିର୍ବାଚନ ଉତ୍ସବ ପାଇଁ ଏହା ଏକ କଳଙ୍କିତ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ସେହିପରି ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ୨୪ବର୍ଷ ଧରି ଶାସନ କ୍ଷମତାରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ

ଆଞ୍ଜଳିକ ଦଳ ବିଜେତ୍ରି କ୍ଷମତାବୁୟତ ହୋଇଛି । ନିଜର ଏକଛତ୍ରବାଦୀ ନୀତି, ଅହଂକାର ପାଇଁ ବିଜେତ୍ରି ଦୁର୍ଗର ପତନ ଘଟିଛି । କଷଣ ଥରପାଇଁ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀର ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖୁଥିବା ନବୀନ ପକ୍ଷନାୟକଙ୍କ ସବୁ ସ୍ଵପ୍ନ ଧୂଳିସାତ ହୋଇଯାଇଛି । ଜନତା ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ନିଜର ମତାମତ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଏହା ଅପ୍ରିୟ ସତ୍ୟ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଭର୍ତ୍ତା ଆମ ରାଜ୍ୟ ଓ କେନ୍ଦ୍ରରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଜନାଦେଶକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ଏହା ସ୍ଵର୍ଗ ଭାବରେ ପ୍ରତୀକ୍ୟମାନ ହୁଏ ଯେ କେନ୍ଦ୍ରରେ ମୋଦି ସରକାରଙ୍କୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂଖ୍ୟା ଗରିଷ୍ଠତା ମିଳିନଥିବାରୁ ମିଳିତ ସହଯୋଗୀ ଦଳ ଏନ୍ତିଏକୁ ନେଇ ସରକାର ଚଲାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନିର୍ବାଚନ ପ୍ରତାର ସମୟରେ ବିଜେପିର ବଡ଼ ବଡ଼ ନେତା, ମନ୍ତ୍ରୀ, "ଅବକି ବାର ୪୦୦ ପାର"ର ଡିଶ୍ଟିମ ପିଚୁଥିଲେ । ହେଲେ ବିଜେପି ନେତାଙ୍କର ଅତୀବ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ, ବିରୋଧୀ ଦଳଙ୍କୁ ହେଯୁଙ୍କାନ ମନେକରିବା ଯୋଗୁଁ ବହୁସଂଘର୍ଷପରେ ୨୪୦ଆସନ ଜିତିବାକୁ ସକମ ହୋଇଥିଲେ ।

ନିରପେକ୍ଷ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଆଗ ଧାଡ଼ିର ସର୍ବେକ୍ଷଣ ସଂପ୍ଲା ଏଡ଼ିଆର ଏବଂ ଇଲେକ୍ଟନ ଭାବର ରିପୋର୍ଟ ଅନୁସାରେ ସତ୍ୟ ସମାପିତ ହୋଇଥିବା ଲୋକସଭା ନିର୍ବାଚନରେ ୮୩୭୦ଜଣ ପାର୍ଥୀ ନିର୍ବାଚନ ରଣାଙ୍ଗନରେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ସେଇମଧ୍ୟରୁ ୧୩୩୩ଜଣ ପାର୍ଥୀ ଜାତୀୟ ଦଳରୁ, ୪୩୭୦ଜଣ କ୍ଷେତ୍ରୀୟ ଦଳରୁ ଏବଂ ୩୯୧୪ଜଣ ପ୍ରାର୍ଥୀ ସ୍ଥାଧୀନ ଭାବରେ ଲଢ଼ିଥିଲେ ଏବଂ ୨୫୮୦ଜଣ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଅଣତାଳିକାଭୁକ୍ତ ଦଳରୁ ନିର୍ବାଚନ ଲଢ଼ିଥିଲେ । ଜାତୀୟ ଦଳରୁ ନିର୍ବାଚନ ଲଢ଼ିଥିବା ୧୩୩୩ଜଣ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ୪୪୩ଜଣ ପ୍ରାର୍ଥୀ ନିଜ ନାମରେ ରହିଥିବା ଅପରାଧ ମାମଲାକୁ ସତ୍ୟପାଠରେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି । ସେଇମଧ୍ୟରୁ ୧୭୯୫ଜଣ ପାର୍ଥୀଙ୍କ ନାମରେ ରହିଛି ହତ୍ୟା, ଧର୍ଷଣ, ଚୋରି, ଦଙ୍ଗା ଉସ୍ତୁକାଇବା, ତକାୟୁତି, ଦେଶଦ୍ରୋହ ପରି ଅତି ସଙ୍ଗୀନ ଅପରାଧିକ ମାମଲା ।

ସ୍ଵାଧୀନ ଭାବରେ ଲଭୁଥିବା ଗଣେଶଜଣ ପାର୍ଥୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ୫୫୦ଜଣଙ୍କ ନାମରେ
ଅପରାଧିକ ମାମଲା ରହିଛି ସେଇମଧ୍ୟରୁ ଶୀତଜଣ ପାର୍ଥୀଙ୍କ ନାମରେ ରହିଛି ଗମ୍ଭୀର
ଅପରାଧିକ ମାମଲା ।

ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ରାଜନୈତିକ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ଏହା ସଞ୍ଚ୍ଚାର ଭାବେ ପ୍ରତୀୟମାନ
ହୁଏ ଯେ ସବୁ ରାଜନୈତିକ ଦଳ ନିଜର ଅର୍ଥ ବଳ, ବାହୁ ବଳ, କ୍ଷମତା ବଳ ଉପଯୋଗ
କରନ୍ତି । ନିର୍ବାଚନରେ ବିଜୟୀ ହେବା ପାଇଁ ସାଧାରଣ ଜନତାଙ୍କୁ ମିଥ୍ୟା ପ୍ରତିଶୃତି,
ଅବାସ୍ତୁବ ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖାଇଥାନ୍ତି । ସବୁ ନୀତି, ନିୟମ, ନୈତିକତାକୁ ଜଳାଞ୍ଜଳି ଦେଇ
ଯେକୌଣସି ଉପାୟରେ କଳ, ବଳ, କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ କରି କ୍ଷମତା ହାତେଇବା
ସେମାନଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥାଏ ।

ଶାସନ କ୍ଷମତାରେ ରହିଥିବା ଶାସକଦଳ ଅଧିକ ଅର୍ଥ ବଳ, ବାହୁ ବଳ, କ୍ଷମତା ବଳ
ଉପଯୋଗ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇଥାଏ । ବିରୋଧୀ ଦଳଙ୍କୁ ସେହିପରି ସୁଯୋଗ
ମିଳିନଥାଏ । ଏହି ସତ୍ୟକୁ ସ୍ଵୀକାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର
ରାଜନୈତିକ ରାଜନୈତିକ କ୍ଷମତାକୁ ଅବଲୋକନ କଲେ ଏହା ସ୍ଵର୍ଗ ଭାବେ
ପ୍ରତୀୟମାନ ହୁଏ ଯେ ନିର୍ବାଚନରେ ବିଜୟ ଲାଭ କରିବା ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ତଦ୍ରୁକାରୀ
ସଂସ୍ଥା ଯେପରିକି ଆୟୁକର ବିଭାଗ, ଇଡ଼ି, ସିବିଆଇ, ଏନଆଇ, ଏହା ସହିତ ନିର୍ବାଚନ
କମିଶନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବା ପାଇଁ କ୍ଷମତାଧିନ ଶାସକଦଳ ଚେଷ୍ଟା କରେ ।
ଅନେକାଂଶରେ ଶାସକ ଦଳ ଏଥିରେ ସଫଳ ହୁଏ ଏବଂ ବିରୋଧୀମାନଙ୍କୁ ଭୟଭୀତ
କରିବା ପାଇଁ ଏହାକୁ ଅମୋଘ ଅସ୍ତ୍ର ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରେ ।

ସଦ୍ୟ ସମାପିତ ଲୋକସଭା ନିର୍ବାଚନକୁ ମୁକ୍ତ, ଅବାଧ, ନିରପେକ୍ଷ, ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ
କରାଇବା କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାଚନ କମିଶନଙ୍କ ହାତରେ ନ୍ୟୟ ଥାଏ । ନିର୍ବାଚନ ପ୍ରଚାର
ସମୟରେ ହିଂସା, ଘୃଣା, ଧର୍ମ ଆଧାରରେ ବିଭାଜିତ ବୟାନବାଜି ପାଇଁ ଅନେକ

ଅଭିଯୋଗ ନିର୍ବାଚନ କମିଶନଙ୍କ ପାଖରେ ହୋଇଥିଲା । ଅଭିଯୋଗର ତୃତୀୟ ସମାଧାନ ଏବଂ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ନିର୍ବାଚନ କମିଶନ ସେତେଟା ସଫଳ ହୋଇପାରି ନଥିଲେ । ବିରୋଧୀ ଦଳର ନେତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯେପରି ତୃତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଉଥିଲା କିନ୍ତୁ ଶାସକ ଦଳର ନେତାଙ୍କ ପ୍ରତି ନରମଭାବ ପୋଷଣ କରିବା ନିର୍ବାଚନ କମିଶନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷତା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ।

ବିଗତ ଦିନର ରାଜନୈତିକ ଇତିହାସକୁ ଅବଲୋକନ କଲେ ଏହା ସୃଷ୍ଟି ଭାବେ ପ୍ରତୀୟମାନ ହୁଏ ଯେ ଶାସକଦଳ ଦ୍ୱାରା ସିବିଆଇ, ଇଡ଼ି, ପୋଲିସ ବିଭାଗର ବ୍ୟାପକ ଦୂରପ୍ରୟୋଗ ହୁଏ ନିଜର ରାଜନୈତିକ ବିରୋଧୀମାନଙ୍କ ସ୍ଵରକୁ ଦବାଇବା ପାଇଁ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ଭୟଭୀତ କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ଏହା ସହିତ ଭୋଗ ବ୍ୟାଙ୍କ ରାଜନୈତିକ ସ୍ଥାର୍ଥ ହାସଲ ପାଇଁ । ଏହା ଆମ ଗଣତନ୍ତ୍ର ପାଇଁ ଭୟଙ୍କର ।

ସେଇପାଇଁ ମନମୋହନ ସିଂ ସରକାର ଶାସନ ସମୟରେ ୨୦୧୩ମସିହାରେ ବିଚାରପତି ଆରେମ୍ ଲୋଧାଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠ କୋଇଲା ଆବଶ୍ୟନ ଦୁନୀତି ମାମଲାରେ ସିବିଆଇ ଉପରେ ଖୁବି ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ସିବିଆଇ କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷତାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି "ପୋଷା ଶୁଆ" ବୋଲି ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ବିଭିନ୍ନ ମହଲରେ ସିବିଆଇକୁ ସମାଲୋଚିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ସିବିଆଇ ଏବଂ ଇଡ଼ି ପରି ତଦତ୍ତକାରୀ ସଂସ୍ଥାର ନିରପେକ୍ଷତା ଉପରେ ବାରମ୍ବାର ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । କିଛି ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ନ୍ୟୁଜି କ୍ଲିକର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଓ ସମ୍ବାଦକ ପ୍ରବୀର ପୁରକାୟମ୍ବଲ୍ଲଙ୍କୁ ଯୁଏପିଏ ମାମଲାରେ ଦିଲ୍ଲୀ ପୋଲିସର ଗିରଫତାରୀକୁ ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟ ବେଆଇନ ବୋଲି ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ତୁରନ୍ତ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଗିରଫ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା ତଦତ୍ତକାରୀ ସଂସ୍ଥାର ଆଚରଣ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଛନ୍ତି । ଇନ୍ଦିରାଗାନୀ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଥିବା ସମୟରେ ଆମ ଦେଶରେ ଅପାତକାଳ ଘୋଷଣା

କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ସମୟକୁ ଗଣତନ୍ତ୍ରର କଳାଦିବସ ଭାବେ ବିବେଚନା କରାଯାଏ । ସରକାରଙ୍କ ଏକଛତ୍ରବାଦୀ ନୀତିକୁ ସମାଲୋଚନା କରୁଥିବା ଅନେକ ସ୍ଵେଚ୍ଛାସେବୀ, ବିରୋଧୀ ଦଳ ନେତା, ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରାଯାଇ କାରାଗାରରେ ରଖାଯାଇଥିଲା । ସେହି ସମୟରେ ୨୦୦ରୁ ଅଧିକ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କୁ କାରାଗାରରେ ରଖାଯାଇଥିଲା । ଇଂରାଜୀ ଦୈନିକ ଖବରକାଗଜ ଇଣ୍ଡିଆନ ଏକ୍ସପ୍ରେସ ଇନ୍ଦିରାଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଏକଛତ୍ରବାଦୀ ନୀତି ଏବଂ ଅପାତକାଳକୁ ବିରୋଧ କରି ୧୯୭୫ମସିହା ଡୁନ୍ୟା ତାରିଖରେ ତାର ସମ୍ବାଦକୀୟ ପୃଷ୍ଠାକୁ ଖାଲି ରଖିଥିଲା । ଏହିପରି ଅନେକ ଘଟଣାରେ ଇନ୍ଦିରା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସାଧାରଣ ଜନତାଙ୍କ ବିଦ୍ରୋହର ସ୍ଵର ପ୍ରଖ୍ୟାତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ନିରୀହ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ମନରେ ଅସନ୍ତୋଷର ବହୁ ପ୍ରଦ୍ରକ୍ଷିତ ହୋଇଥିଲା ।

ସେଇପାଇଁ ମହାନ ଜନନାୟକ ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ସତ୍ୟ ଅନ୍ତିମାର ପୂଜାରୀ ଜାତିର ପିତା ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ କହିଛନ୍ତି ଶୋଷଣକାରୀମାନେ ଯେବେ ସଂଗ୍ରାମୀଙ୍କୁ ଲୋଭ ଦେଖାଇ କିଣିନପାରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଇ ମୁହଁ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟର ଏକ ଚମକାର ଶକ୍ତି ଅଛି ଏହାକୁ ହଇରାଣ କରାଯାଇପାରିବ କିନ୍ତୁ ପରାଜିତ ନୁହଁ ।

ଗଣତନ୍ତ୍ରରେ ବିରୋଧୀ ଦଳ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବା ଶୁଭ ସଂକେତ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଗଣତନ୍ତ୍ର ମଜବୁତ, ସଶକ୍ତ ହୁଏ । ଗୁରୁତ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଲ୍ ପାସ କରିବାକୁ ହେଲେ ଏନଢ଼ିଏର ସହଯୋଗୀ ଦଳମାନେ ଏଥିରେ ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିବେ । ସେଇପାଇଁ ଶାସକ ଦଳକୁ ବିନମ୍ର ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହଯୋଗରେ ଭାରତକୁ ଏକ ବିକଶିତ ରାଷ୍ଟ୍ର ନିର୍ମାଣରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ମହାନ ଜନନାୟକ ଆଦର୍ଶ ରାଜନେତା ଲାଲବାହାଦୁର ଶାସ୍ତ୍ରୀ, ଉନ୍ନଳ କେଶରୀ ଡକ୍ଟର ହରେକୃଷ୍ଣ ମହତାବ, ମହାନ ରାଜନେତା ତଥା ଭାରତର ପୂର୍ବତନ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଅଟଳ ବିହାରୀ ବାଜପେଯୀଙ୍କ ପରି ରାଜନେତାଙ୍କ ନୀତି,

ଆଦର୍ଶରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇ ନୈତିକତାକୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେଇ ଆମ ରାଷ୍ଟ୍ରର କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ ସବୁ ରାଜନେତାଙ୍କୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବୋଟ ବ୍ୟାଙ୍କ ଏବଂ କାଦୁଆ ପିଙ୍ଗା ରାଜନୀତିରୁ ଦୁରେଇ ରହି ନିଜର ଦଳୀୟ ସ୍ଥାର୍ଥ ଅପେକ୍ଷା ଆମ ରାଷ୍ଟ୍ରର ହିତ ତଥା ଖାଦ୍ୟ, ଶିକ୍ଷା, ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେଉଥିବା ଗରିବ ଓ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ଅଧିକାର ପାଇଁ ସବୁ ରାଜନେତାଙ୍କୁ ଲଭେଇ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସମସ୍ତଙ୍କ ମିଳିତ ସହଯୋଗରେ ଆମ ଦେବଭୂମି, ମାତୃଭୂମି, ପୁଣ୍ୟଭୂମି ଭାରତର ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ ବିକାଶ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ରାଷ୍ଟ୍ର ପାଇଁ ଉଦ୍‌ଦାହରଣ ସ୍ଥାପି କରିବ ଏଥିରେ ସମେହର ଅବକାଶ ନାହିଁ ।

ଗୋପାଳପୁର, ବାଲେଶ୍ୱର,
ମୋବାଇଲ୍- ୨୦୨୦୭୧୧୩୦୦

ଜଙ୍ଗଳ ସୁରକ୍ଷା - ଜୀବନ ରକ୍ଷା

ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ରାଉତ

ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ସୁନ୍ଦର ପ୍ରକୃତି, ତା'ର ପଚଂଭୂତ, ଜଳ, ସ୍ଥଳ,
ବାୟୁ ପ୍ରାଣୀ, ଉଭିଦ ଜଗତ ଆଦିଙ୍କ ସମ୍ପଦରେ ଆମର
ପରିବେଶ । କେତେ ବେଳେ ଗ୍ରୀଷ୍ମର ରୌଦ୍ର ପଚଣ୍ଡତା ଓ ମେଘର
ମନ୍ଦ୍ରଧୂନି, ଶରତର ଶୁଭ୍ର ଶୋଭାତ ଓ ହେମନ୍ତର କାକର, ଶୀତର
ଶୀତଳତା ଓ ରିତୁରାଜ ବସନ୍ତର ମଳୟ ପବନ ବହି ଆଣେ
କୋଇଲିର କୁହୁକୁହୁ ତାନ, ଷଡ଼ରିତୁ ଲୀଳାରେ ପ୍ରକୃତିର ଜୟଗାନ । ପ୍ରକୃତିକ ସୁଷମାର
ଦିଗନ୍ତବିଷ୍ଟାରୀ ଶସ୍ୟକ୍ଷେତ୍ର, ତରଙ୍ଗ ଶୋଭିତ ନଦୀ ସକଳ, ଘନବନାନୀ ଆଛାଦିତ
ନଭଶୁମ୍ବୀ ପର୍ବତମାଳା, ହଂସ କାରଣ୍ତକ ଆଦି ବିହଙ୍ଗମ ଶୋଭିତ ହୁଦ ଓ ହୁଦ ତୀର,
ଆୟ୍ଯ, ନାରୀକେଳ ପଣସାଦି ବୃକ୍ଷ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଳ ମାଳ ତୋଟା, ଖଜୁରୀ ଆଦି ବୃକ୍ଷ
ଶୋଭିତ ପଥପାର୍ଶ୍ଵ, ଘନ ସନ୍ଦର୍ଭ ତୃଣରାଜି ଓ ସବୁଜ ଦ୍ରୁମଲତା ପରିଶୋଭିତ ପ୍ରକୃତିର
ଏକ ନୟନାଭିରାମ ଦୃଶ୍ୟ । ମାତ୍ର ଜନସଂଖ୍ୟାର ଅଭିବୃକ୍ଷି, କଳକାରଖାନା ମାନଙ୍କର
ଅବଶ୍ୟକତା ପ୍ରଗତି ଫଳରେ ଆମର ଏଇ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରକୃତିକ ପରିବେଶ ଆଜି ବିପର୍ଯ୍ୟୟ
ଶିଳ୍ପସଂୟା ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମାଟି, ବାୟୁ ଜଳ, ଶଦ ପ୍ରଦୂଷଣ ସାଧାରଣ ଜୀବନ
ପ୍ରଣାଳୀରେ ଅନେକ ସମସ୍ୟା ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ସେଇପାଇଁ ଆଜିର ଜୀବଜଗତ ମନୁଷ୍ୟ
ଅନେକ ମହାମାରୀ ଓ ମାରାତ୍ମକ ରୋଗର ଶିକାର ହେଉଛି । ମନୁଷ୍ୟର ଭର
ଆଧୁନିକବାଦ ଓ ବୈପର୍ଯୁଆ ଆଣବିକ ବିଷ୍ଣ୍ଵାରଣ ପ୍ରକୃତିର ସୌନ୍ଦର୍ୟ ନଷ୍ଟ ଓ ଜଙ୍ଗଳର
ଧୂମ । ଏହି ଅବକ୍ଷୟ ପ୍ରକୃତିକୁ ରକ୍ଷା ପାଇଁ ପୂର୍ବ ଯୁଗରେ ପଚଂଭୂତର ପୂଜା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ
ରାଜା ମହାରାଜାମାନେ ଅଭ୍ୟାସ ଅରଣ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଆଦିମ ମଣିଷ ତାର ବୃକ୍ଷ ପୂଜାକୁ

ଆମ ସଂସ୍କୃତର ମହାନ ଅଙ୍ଗ ରୂପେ ଧରି ନେଇଥିଲା । ପ୍ରକଳ୍ପ ସମୟରେ ଶୁକ୍ଳାମ୍ବୁର ବିଷ୍ଣୁ ବଚପୁର ଉପରେ ଶୟନ କରିଥୁଲେ । ସେଥିପାଇଁ ବଚବୃକ୍ଷକୁ ଆଦ୍ୟ ବୃକ୍ଷ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ହରିବିଂଶ ପୁରାଣରେ ଅର୍ଦ୍ଦତାନନ୍ଦ ବୃକ୍ଷ ପୂଜାର ମାହାତ୍ମ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି । ମାହାପୁରୁଷ ଅର୍ଦ୍ଦତାନନ୍ଦ ଅକ୍ଷୟବଚ ମୂଳରେ ସିଦ୍ଧି ଓ ଶୂନ୍ୟ ସମାଧି ନେଇଛନ୍ତି । ଅଶ୍ଵତ୍ତ ବୃକ୍ଷ ମୂଳରେ ବୁଦ୍ଧଦେବ ଦିବ୍ୟଜ୍ଞ୍ୟାନ ଲାଭ କରିଥିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୈନ ତୀର୍ଥଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଲେଖାଏଁ ଦିବ୍ୟତରୁ ମୂଳରେ ତପସ୍ୟାରତ ହୋଇ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । ଜୈନ ଶାସ୍ତ୍ର ମତରେ ବଚ, ସପ୍ତପର୍ଣ୍ଣ, ଶାଳ, ପ୍ରିୟଙ୍କୁ, ଶିରିଷ, ନାଗକେଶର, ତମ୍ଭୁର, ପାଟଳିକ, ଜାମୁ ଅଶ୍ଵତ୍ତ, ଦଧିପର୍ଣ୍ଣ, ନନ୍ଦୀବୃକ୍ଷ, ତୀଳକ ତରୁ, ଚୂତ, ଅଶୋକ, ଚମକ, ବକୁଳ ଆଦି ବୃକ୍ଷକୁ ବିଭିନ୍ନ ଜୈନ ତୀର୍ଥଙ୍କର ସହିତ ଅବତାରଣା କରାଯାଇଛି । ଉଦୟଗିରି ଓ ଖଣ୍ଡଗିରିରେ ବୃକ୍ଷ ପୂଜାର ପାରମାରା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି । ନବକଳେବରରେ ନିଷ୍ଠବୃକ୍ଷରୁ ଦାରୁ ଦେବତା ଓ ଦେବୀ ଦୁର୍ଗା ପୂଜାରେ ନବପତ୍ରିକା ପ୍ରତଳନ ବୃକ୍ଷ ପୂଜାକୁ ଆହୁରି ରୁଦ୍ଧିମନ୍ତ୍ର କରିଥାଏ, ତୁଳସୀ ହେଉ କି ଚନ୍ଦନ ହେଉ କି କଳସୀ ପୂଜାର ପଚଂପଲ୍ଲବ କି ଖମ୍ବେଶ୍ୱରୀ ଦେବୀ ପୂଜା ହେଉ କି ସବୁତ ବୃକ୍ଷ । ପ୍ରତି ବୃକ୍ଷଲତା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଦେବତାଙ୍କର ପ୍ରତିନିଧି ରୂପେ ପୂଜା ପାଇଥାଆନ୍ତି । ଛନ୍ଦ ଦେବତାଙ୍କର ଖଣ୍ଡବବନ, ରାବଣର ଅଶୋକ ବାଟିକା, ବାଳିର ମଧୁବନ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଗିରିଗୋବନ୍ଦନ ପୂଜା ସବୁ ତ ବନ ମହୋମ୍ବବ । ତେଣୁ ସାରା ଦେଶରେ ସରକାର ୧୯୫୦ ମସିହା ୦୧ ପ୍ରତି ଜୁଲାଇ ୧ ତାରିଖ ରୁ ୭ ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବନ ମହୋମ୍ବବ ପାଳନ କରି ଆସୁଇଛନ୍ତି । ଆମ ପରିବେଶ ଓ ପ୍ରାଣୀ ଜଗତକୁ ସ୍ଵାସ୍ଥ ନିରାମୟ ରଖିବାର ବୃକ୍ଷଲତା ଏକ ପ୍ରମୁଖ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି । ଜଳଚକ୍ରର ପ୍ରମୁଖ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ଆମ ତତ୍ତ୍ଵପାଶ୍ୱରେ ଥିବା ବୃକ୍ଷଲତାମାନେ । ଆକଶରୁ ମେଘକୁ ବର୍ଷା କରାଇବାରେ ଏବଂ ପ୍ରାଣୀଜଗତ ପାଇଁ ବିରଳ ଔଷଧ ପ୍ରମୁଖ କରିବାରେ ବୃକ୍ଷଲତାମାନଙ୍କର ଅବଦାନ

ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ତେଣୁ ବୃକ୍ଷ ଆଦିମକାଳରୁ ମଣିଷର ପରମମିତ୍ର ।

ଆଗକାଳେ ଯିଏ ଘରଟି କରୁଥିଲା ସେ ପ୍ରଥମେ ଶୁଭବୃକ୍ଷ ତୁଳସୀ, ଗୁଆ, କଦଳୀ, ବେଳ, ନଡ଼ିଆ ଆଦି ବୃକ୍ଷ ଲଗାଉଥିଲା । ଘରର ଅନତି ଦୂରରେ ବଜ୍ରପାତରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଁ ତାଳଗଛ ଲଗା ଯାଉଥିଲା । ଗ୍ରୁହଦୋଷ ନିବାରଣ ନିମନ୍ତେ ବିଭିନ୍ନ ବୃକ୍ଷର ସାହାଯ୍ୟ ଆଦିମ ଅଧିବାସୀମାନେ ନେଉଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରିବେଶ ଅସନ୍ତୁଳନରେ ମାନବଜାତି ଅତିଷ୍ଠ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ବଣଜଙ୍ଗଲ ଘେରା ଦେଶ ଆଜି ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଆମ କେନ୍ତୁ ଓ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ବନମାନଙ୍କର ସୁରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ଅନେକ ପଦକ୍ଷେପ ହାତକୁ ନେଇଛନ୍ତି । ବୃକ୍ଷଲତାମାନଙ୍କର ଉଚିତ ଦେଖାଶୁଣା ତଥା ରକ୍ଷଣବେକ୍ଷଣ ନିମନ୍ତେ ଏହି ବନଦିବସ ବା ବନ ମହୋୟୁବ ସର୍ବତ୍ର ପାଳନ କରାଯାଉଛି । ବୃକ୍ଷକଟା ଓ ଜୀବଜନ୍ତୁ ଶିକାର ଉପରେ ସରକାରି କଟକଣା ରହିଛି । ସରକାରଙ୍କ ସାମାଜିକ ବନ ଯୋଜନା ଏକ ମହତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଜନା ଅଟେ । ଏହି ଯୋଜନା ପରିବେଶର ସୁରକ୍ଷା ସହିତ କିଛିଟା ବେକାରୀ ସମସ୍ୟା ଦୂର କରି ପାରୁଛି ।

ବନମହୋୟୁବ ସଫଳ ହେଲେ ସବୁଜ ସୁନ୍ଦର ଧରା ହସି ଉଠିବ ।

କଲେ ଆମେ ମିଶି ଜଙ୍ଗଲ ସୁରକ୍ଷା

ଜୀବ ଜଗତ ସର୍ବେ ହୋଇବେ ରକ୍ଷା

ପାରାଦ୍ୱୀପ ଗଡ଼, କୁଞ୍ଜା, ଜଗତସିଂହପୁର,

ମୋ-୯୯୩୭୭୯୧୪୭୪.

ପୃଥିବୀର ତ୍ରିଶଙ୍କ : ନିମ୍, ଓସ୍ଟ ଓ ବଟ୍

ଅସିତ ମହାନ୍ତି

ବୃକ୍ଷ ମାନବ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ
ପୃଥିବୀରେ ଅମ୍ଲଜାନର ଏକ ପ୍ରମୁଖ ଉତ୍ସ । ଯେତେବେଳେ ଆମେ
ଜଳବାୟୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ବାୟୁମଣ୍ଟଲରେ ଅମ୍ଲଜାନର ମାତ୍ରା
ହ୍ରାସ ହେବାର ଆଶଙ୍କା ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛୁ, ସେଠାରେ ଅନେକ
ଗଛ ଅଛି ଯାହା ସମସ୍ତ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କ ପାଇଁ ଅମ୍ଲଜାନ ଉପ୍ରାଦନ
କରି ଗ୍ରହରେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକ ଫଳୋସନ୍ଧେସିସ୍
ସମୟରେ କାର୍ବନ ଡାଇଅକ୍ସାଇଡ୍ ଅବଶୋଷଣ କରନ୍ତି ଏବଂ ଅମ୍ଲଜାନକୁ ପୁନର୍ବାର
ବାୟୁକୁ ଛାଡ଼ିଥାଏ, ଏବଂ ଗୁରୁକୋଣ ଅଣୁ ଆକାରରେ ଶଙ୍କି ସଂରକ୍ଷଣ କରିଥାଏ । ଏହି
ପ୍ରକ୍ରିୟା ପୃଥିବୀରେ ଜୀବନକୁ ବଞ୍ଚାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ଏବଂ ଆମକୁ ଅମ୍ଲଜାନ,
ଛାଇ, ଫଳ, ପନିପରିବା, ଔଷଧୀୟ ଉପକାର ଏବଂ ଅନେକ କିଛି ଯୋଗାଇଥାଏ । ବୃକ୍ଷ
ରୋପଣ ଏକ ପରିବେଶ ଅନୁକୂଳ କାର୍ଯ୍ୟ ଯାହା ଗ୍ରହ ଉପରେ ସକରାତ୍ରକ ପ୍ରଭାବ
ପକାଇପାରେ । ଗଛ ଲଗାଇବା ପାଇଁ ସତିକ୍ ଗଛ ବାଛିବା ଆହୁରି ଅଧିକ ଭଲରେ
ସହାୟକ ହୋଇପାରେ । ଏକ ଅଧ୍ୟୟନ ଅନୁଯାୟୀ, ଓସ୍ଟ ଗଛ (ପିପଳ) ଗୋଟିଏ ବର୍ଷରେ
୧୦୦ କିଲୋଗ୍ରାମ ଅମ୍ଲଜାନ ମୁକ୍ତ କରିଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୋଟିଏ ବର୍ଷରେ ୭୪୦
କିଲୋଗ୍ରାମ ଅମ୍ଲଜାନ ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି । ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଟ ଟି ଓସ୍ଟ
ଗଛ ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି । କେଉଁ ଭାରତୀୟ ଗଛ ସର୍ବାଧିକ ଅମ୍ଲଜାନ ଉପ୍ରାଦନ କରେ
ଆପଣ ହୁଏତ ଭାବି ପାରନ୍ତି ଯେ ଏହା ଅଞ୍ଜାନ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସତ... ଗତ ୨୮ ବର୍ଷ
ମଧ୍ୟରେ ଓସ୍ଟ, ବର ଏବଂ ନିମ୍ ଗଛ ଲଗାଇବା ସରକାରୀ ସ୍ଵର୍ଗରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି,

ଓସ୍ତ୍ର ଗଛ ୧୦୦ % କାର୍ବନ ତାଇଅକ୍ଷାଇଡ୍ ଅବଶୋଷଣକାରୀ ଥିଲା । ବରଗଛ ୮୦ % ଏବଂ ନିମ ୭୫% ଅଙ୍ଗାରକାମ୍ଲ ଗ୍ୟାସ ଅବଶୋଷଣକାରୀ ଥିଲା । ଏହା ବଦଳରେ ଲୋକମାନେ ବିଦେଶୀ ଇଉକ୍ଲିପଟସ୍ ଲଗାଇବା ଆରମ୍ଭ କଲେ, ଯାହା ଜମିକୁ ଜଳହୀନ କରିଦେଲା, ଆଜି ଇଉକ୍ଲିପଟସ୍, ଗୁଲମୋହର ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ଵୁଦର ଦେଖାଯାଉଥିବା ଗଛ ଏମାନଙ୍କର ଯ୍ୟାନ ଦେଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ, ଯେତେବେଳେ ବାୟୁମଣ୍ଡଲରେ କୌଣସି ସତେଜତା ରହିବ ନାହିଁ, ଉତ୍ତାପ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତାପ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ, ଜଳ ବାଷ୍ପୀଭୂତ ହେବ. ପ୍ରତି ୪୦୦ ମିଟର ଦୂରରେ ଏକ ଓସ୍ତ୍ର ଗଛ ଲଗାଯାଏ, ତେବେ ଆସନ୍ତା କିଛି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଭାରତ ପ୍ରଦୂଷଣ ମୁକ୍ତ ହେବ । ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ, ଓସ୍ତ୍ର ପଢ଼ର ଏକ ଲମ୍ବା କ୍ଲେନ୍ ଏବଂ ପତଳା ତାଳ ଅଛି, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ପଢ଼ଗୁଡ଼ିକ ଶାନ୍ତ ପାଗରେ ମଧ୍ୟ ଗଢ଼ି କରେ ଏବଂ ପରିଷ୍କାର ଅମ୍ଲଜାନ ଯୋଗାଇଥାଏ । ସେ ଯାହା ହେଉ , ଓସ୍ତ୍ର ଗଛକୁ, ଗଛ ମାନଙ୍କର ରାଜା କୁହାଯାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ କରିବାକୁ ଥିବା ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ... ଏହି ଜୀବନ ପ୍ରଦାନକାରୀ ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଲଗାଇବା ପାଇଁ ସମାଜରେ ସତେତନତା ବୃଦ୍ଧି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ... ବଗିଚା ତିଆରି କରନ୍ତୁ, ଗଛ ଲଗାନ୍ତୁ, ବଗିଚାକୁ ଅଦରକାରୀ ଖେଳ ପଡ଼ିଆରେ ପରିଣତ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ ... ମଣିଷମାନଙ୍କ ପରି ଉତ୍ତିଦ ମଧ୍ୟ ଜଳ ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି । ବାୟୁ ସହିତ, ସମାନ ଭାବରେ ଗଛ ଏବଂ ଉତ୍ତିଦଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ବାୟୁ ସହିତ ଜଳ ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ବର ଗଛ ଲଗାନ୍ତୁ, ଓସ୍ତ୍ର ଗଛ ଲାଗନ୍ତି ୪ଟି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘରେ ନିମ ଲଗାନ୍ତୁ, ଏହାହିଁ ହେଉଛି ଆମର ପୁରାତନ ଭାଙ୍ଗା ଏବଂ ସଂସ୍କୃତି । ଯଦି ଆମେ ଏହା କରନ୍ତି ତେବେ ପ୍ରଦୂଷଣକୁ ଆମେ ରୋକି ପାରିବା । ଯଦି ଦୁନିଆର ଉତ୍ତାପ ଦୂର ହୁଏ, ସମସ୍ତେ ଖୁସି ଅନୁଭବ କରିବେ । ସେଇଥିପାଇଁ କୁହାଯାଏ ପୃଥିବୀରେ ଏକ ତ୍ରିଶଙ୍କ ଅଛି - ତାହା ହେଉଛି ନିମ, ଓସ୍ତ୍ର ଏବଂ ବର ଗଛ । ଏହାକୁ ଜୀବନଦାୟିନୀ ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ତାହେଲେ ଏହି ଣଟି ବୃକ୍ଷ ବିଷୟରେ କିଛି

ମହୁତ୍ତପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ ଜାଣିବା ଆବଶ୍ୟକ । ନିମ (ଆଜାଦିରାଚଟା ଇଣ୍ଡିକା) - ନିମ ଗଛ ହେଉଛି ଏକ ଗ୍ରୁପିକାଲ୍ ଚିର ସବୁଜ ଗଛ ଯାହାକି ଭାରତରେ ମୂଳ ଅଟେ ଏବଂ ଏସିଆ ଏବଂ ଆଫ୍ରିକାର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ଏହା ଚାଷ କରାଯାଏ । ଏହା ଔଷଧୀୟ ଗୁଣ ପାଇଁ ଜଣାଶୁଣା ଏବଂ ପାରମାରିକ ଆୟୁର୍ବେଦିକ ଔଷଧରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ । ନିମ ଗଛ ହେଉଛି ଏକ ଦ୍ରୁତ ଗଢ଼ିରେ ବଢୁଥିବା ଗଛ ଯାହା ୩୦ ମିଟର (୯୮ ଫୁଟ) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଚ୍ଚତାରେ ପହଞ୍ଚିପାରେ । ଏହା ଏକ କଠିନ ଗଛ ଯାହା ଶୁଣା ଏବଂ ଖରାପ ମାଟିର ଅବସ୍ଥାକୁ ସହ୍ୟ କରିପାରିବ, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଏହା ଶୁଣି ଅଞ୍ଚଳରେ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ । ନିମ ଗଛ ଏହାର ଉଚ୍ଚ ଅମ୍ଲଜାନ ଉପ୍ରାଦନ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଜଣାଶୁଣା, ଏହାକୁ ପ୍ଲାନୀୟ ପରିବେଶରେ ଏକ ଗୁରୁତ୍ତପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗଦାନ ଦେଇଥାଏ । ଓସ୍ତ୍ର (Ficus religiosa) - ଓସ୍ତ୍ର ଗଛ, ଏକ ବଡ଼ ଗଛ ଯାହାକି ଭାରତ ଏବଂ ନେପାଳର ମୂଳ ଅଟେ । ଏହା ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ, ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମ ଏବଂ ଜୈନ ଧର୍ମରେ ପବିତ୍ର ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଏ ଏବଂ ଏହା ପ୍ରାୟୁତ୍ସହିତ ମନ୍ଦିର ପରିସର ଏବଂ ପବିତ୍ର ତୀର୍ଥସ୍ଥାନ ନିକଟରେ ମିଳିଥାଏ । ଓସ୍ତ୍ର ଗଛ ହେଉଛି ଏକ ଦ୍ରୁତ ଗଢ଼ିରେ ବଢୁଥିବା ଗଛ ଯାହା ୩୦ ମିଟର (୯୮ ଫୁଟ) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଚ୍ଚତାରେ ପହଞ୍ଚିପାରେ । ଏହାର ପତ୍ର ଏକ ଘନ କାଳୁ ଅଛି ଯାହା ଛାଇ ଏବଂ ଆଶ୍ରମୀୟ ଯୋଗାଇଥାଏ, ଯାହା ଏହାକୁ ବିଭିନ୍ନ ବନ୍ୟଜନ୍ମଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଗୁରୁତ୍ତପୂର୍ଣ୍ଣ ବାସସ୍ଥାନ କରିଥାଏ । ଓସ୍ତ୍ର ଗଛ ଏହାର ଉଚ୍ଚ ଅମ୍ଲଜାନ ଉପ୍ରାଦନ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଜଣାଶୁଣା, ଏହାକୁ ପ୍ଲାନୀୟ ପରିବେଶରେ ଏକ ଗୁରୁତ୍ତପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗଦାନ ଦେଇଥାଏ । ବର ଗଛ (Ficus benghalensis) - ବର ଗଛ ହେଉଛି ଭାରତର ଏକ ବୃଦ୍ଧତା ଗଛ ଏବଂ ଏହାର ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ବାୟୁ ମୂଳ ପାଇଁ ଜଣାଶୁଣା ଯାହା ଏହାର ଶାଖାଗୁଡ଼ିକରୁ ବାହାରି ଶେଷରେ ଭୂମିରେ ପହଞ୍ଚି ନୂତନ ତାଳ ସୃଷ୍ଟି କରେ । ବର ଗଛ ହେଉଛି ଏକ ଦୀଘ ଜୀବନ ବିଶିଷ୍ଟ ଗଛ ଯାହା ୩୦ ମିଟର (୯୮ ଫୁଟ) ଉଚ୍ଚତା ଏବଂ ୧୦୦ ମିଟର (୩୨୮ ଫୁଟ) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଦ୍ୟୁର

ହୋଇପାରେ । ଏହା ଏକ ଲୋକପ୍ରିୟ ଛାଇ ଗଛ ଏବଂ ଏହା ସର୍ବସାଧାରଣ ପାର୍କ ଏବଂ ଉଦ୍ୟାନରେ ପ୍ରାୟେ ତଥା ମିଳିଥାଏ । ବରଗଛ ଉକେ ଅମ୍ବଜାନ ଉପ୍ରାଦନ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଜଣାଶୁଣା । ପରିଶେଷରେ, ସର୍ବାଧିକ ଅମ୍ବଜାନ ଉପ୍ରାଦନ କରୁଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ୧୦ଟି ଭାରତୀୟ ଗଛ ହେଉଛି ନିମ୍ନ, ଓସ୍ତ୍ର, ବର, ଟିକ୍, ଇଡ଼କ୍କିପଟସ୍, ସିଲଭର ଓକ୍, ଇଣ୍ଟିଆନ ଲାରେଲ୍, ରବର ଗଛ, କ୍ୟାମିଆ ଫିଷ୍ଟୁଲା ଏବଂ ଚନ୍ଦନ । ଏହି ଗଛଗୁଡ଼ିକ ଭାରତର ମୂଳ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଉକେ ଅମ୍ବଜାନ ଉପ୍ରାଦନ ପାଇଁ ଜଣାଶୁଣା, ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ଥାନୀୟ ପରିବେଶରେ ଗୁରୁତ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗଦାନ ଦେଇଥାଏ । ଏହା ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଜରୁରୀ ଯେ ସମସ୍ତ ଉତ୍ତିଦ ଫଂଗୋସିଲ୍ୟେସି ଉପାଦାନ ଭାବରେ ଅମ୍ବଜାନ ଉପ୍ରାଦନ କରନ୍ତି, ତେଣୁ ଯେକୌଣସି ଗଛ କିମ୍ବା ଉତ୍ତିଦ ପରିବେଶରେ ଅମ୍ବଜାନ ସ୍ଥରରେ ଅବଦାନ ରଖିବାର କ୍ଷମତା ରଖିଥାଏ ।

ଅସିତ ମହାନ୍ତି

ଆବାହକ , ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସୁରକ୍ଷା ଅଭିଯାନ

ସୁଜନପୁର , ଯାଜପୁର

୯୩୪୮୭୭୮୭୭୭

ସମୟ ଓ ସଂସ୍କାର

ସୁଦର୍ଶନ ପ୍ରଧାନ

ସମୟ ଆଉ ସଂସ୍କାର ଏ ଦୁଇଟିଯାକ ଆମ ସଫଳ ଜୀବନରେ ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ କାରଣ ସମୟ ଖରାପ ଚାଲ ଆଉ ଉତ୍ତମ ସଂସ୍କାର ନଥିଲେ ସମୟର ମାନେ କିଛି ନଥାଏ ତେଣୁ ଏ ଦୁଇଟିକୁ ନିଜ ଆୟୁତ୍ତରେ ରଖନ୍ତୁ ଆଉ ସଫଳ ଜୀବନ ବିତାନ୍ତୁ।*

ମଣିଷ ସଂସାରରୁ ଚାଲିଯିବା ପରେ ସମାଜ ତା ନାମକୁ ଭୁଲି ଯାଇପାରେ କିନ୍ତୁ ତା କର୍ମକୁ ଭୁଲେ ନାହିଁ, ଜୀବନରେ ସବୁବେଳେ ଏମିତି କର୍ମ କରନ୍ତୁ, ଆପଣ ଜୀବିତ ଅବସ୍ଥାରେ ସମସ୍ତେ ଭଲ ପାଇବେ, ଆପଣ ସଂସାରରୁ ଚାଲିଯିବା ପରେ ମଧ୍ୟ୍ୟ ମନେ ରଖିବେ ।

ସତରେ ଜୀବନ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସମାନ ନୁହେଁ । କିଏ ଏଠି ଟଙ୍କାର ପାହାଡ଼ ଉପରେ ବସିଛି ତ କିଏ ଏଠି ଦିନ ରାତି ଖଟିକି ବି ନିଜର ଏବଂ ପରିବାରର ଅଭାବ ପୂରଣ କରିପାରୁନି । ସତରେ ଆଜି ପଇସାର ମୂଲ୍ୟ ଆଗରେ ସବୁ କିଛି ତୁଙ୍କ ହେଇଯାଇଛି ।

ପରର ଦୁଃଖର ଆଖିରେ ସୁଖର ଲୁହ ଭରିବା ଆଉ ଖୁସିର ଅଧରରେ ହସର ମଦ୍ର ତାଳିବା ମହତ ଜନର ସୁଶୁଣ । ପରର ସଫଳତାର ପୁଣଂସାରେ ଅହିଂସାର ତାଳିମାରିବା ଓ ଅସଫଳତାର ଅଣ୍ଟିର୍ୟରେ ଉସ୍ତାହର ହାତ ଆଉସା ଦେବା ଆଦର୍ଶ ବ୍ୟକ୍ତିର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵ ପରିଚୟ ।

ସମୟ ଅନୁସାରେ ଭାଗ୍ୟର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥାଏ, କେତେବେଳେ କାହାର ଭାଗ୍ୟ କେଉଁ ମୋଡ଼ ନେବ ତାହା କହିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ....

ତେଣୁ ସମୟକୁ ଅପର୍ଯ୍ୟବହାର କରନ୍ତୁ ନାହିଁ ଯେଉଁ ସମୟରେ ଯାହା କରିବା

ଆବଶ୍ୟକ ତାହା ଅବଶ୍ୟ କରନ୍ତୁ....

ହସ ଇଞ୍ଜିନରେ କିଏସେ ଭରିଲା

ଲୁହର ଭେଜାଲ ତେଲ,

ଅଟକି ଜାଇଛି ଅଧା ରାଜପଥେ

ସ୍ନେହ ମମତାର ମୂଲ ।

ଯିଏ କନାଏ ସିଏ ବି ଦିନେ କାନ୍ଦିବ, ଏଇଟା ଅଭିଶାପ ନୁହେଁ ଉପର ବାଲାର
ବିଚାର ।

ଜୀବନରେ ଶୀଘ୍ର ମିଳିଯାଉଥିବା ଜିନିଷ ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ରୁହେନି ଆଉ ସବୁ ଦିନ
ପାଇ ରହୁଥିବା ଜିନିଷ ଶୀଘ୍ର ମିଳେନି ।

ମଣିଷର ଭାଗ୍ୟରେ ଯାହାଥାଏ, ତାହା ହିଁ ଘଟିଥାଏ ତାକୁ କେହି ବଦଳାଇ ପାରିବେ
ନାହିଁ, ବିଜ୍ଞାନର ଯେତେ ଉନ୍ନତି ଘଟିଲେ ବି ମଣିଷ ଜୀବନକୁ ରକ୍ଷା କରିପାରୁ ନାହିଁ ।
ମଣିଷ ଯେତେ ଦିନ ପାଇଁ ଏ ଧରାଫୃଷ୍ଟକୁ ଆସିଛି, ସେତିକି ଦିନ ତାର ଲୀଳା ଖେଳା କରି
ପୁଣି ଫେରିଯିବ । ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ଆମେମାନେ ଜଣେ ଜଣେ
କଳାକାର । ତେଣୁ ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ ଭାବନାରେ, ନିଜକୁ ସମର୍ପ ଦିଆ
ଯେପରି ଆଜି ଦିନଟି ସ୍ଵନ୍ଦରତାରେ ଭରିଯାଉ ।

ସମୟ ବଦଳିବାକୁ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ କିନ୍ତୁ ମଣିଷ ବଦଳିବାକୁ ସମୟ ଲାଗେ ନାହିଁ ।
ଲୋକେ ତ ତାହିଁବେ ତୁମେ ଭଲରେ ରୁହ କିନ୍ତୁ କେବେ ତାହିଁବେ ନାହିଁ କି ତୁମେ ତାଙ୍କରି
ଠାରୁ ଭଲରେ ରୁହ ।

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମୟ ମିଳିଥାଏ ଜୀବନ ବଦଳେଇବାକୁ, ହେଲେ କାହାକୁ ଆଉଥରେ
ଜୀବନ ମିଳେ ନାହିଁ ସମୟ ବଦଳେଇବାକୁ । ତେଣୁ ଯାହା କିଛି ବି କରିବାର ଅଛି ଏହି
ସ୍ଵର୍ଗ ସମୟ ଭିତରେ କରି ନିଅନ୍ତ ।

ସମୟ ସହିତ ବଦଳିବା ଶିଖିବା ଭରିତ ଅଧିବା ସମୟକୁ ବଦଳାଇବା ଶିଖିବା
ଭରିତ । ଅନ୍ୟଥା ଅଭିଯୋଗ ନ କରି ସୁଖଦୁଃଖ ଯାହା ମିଳୁଛି ଗ୍ରହଣ କରିବା ଭରିତ ।

"ଇହା" ମନୁଷ୍ୟକୁ ଶାନ୍ତିରେ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଦେଇ ନଥାଏ କି, ମନୁଷ୍ୟ ତା'ର "ଇହା" କୁ
ମରିବାକୁ ଦେଇ ନଥାଏ । ପ୍ରକୃତରେ ଜୀବନର ଏହା କି ପ୍ରକାର ବିଭିନ୍ନମୁକ୍ତ ଯାହାକୁ
ବୁଝିବା ଅସମ୍ଭବ ।

ସମୟ ଦେଖାଏ ଅଙ୍କା ବଙ୍କା ରାସ୍ତା

ଉଠାଣି ଗଡ଼ାଣି କେତେ,

ଚାଲିବାକୁ ହେବ ଏକା ଏକା ସିନା

ପଡ଼ି ଉଠି ସ୍ଥାତି ପଥେ ।

ଏ ଦୁନିଆଁ ବି ବହୁତ୍ ଖରାପ, ଯେ ଘୃଣା କରେ ତାକୁ ଭଲପାଇବା ମିଳେ... ଆଉ
ଯେ ହୃଦୟରୁ ଭଲ ପାଏ ତାକୁ ଭଲ ପାଇବା ନୁହେଁ....ତାକୁ ଘୃଣା ମିଳେ ।

ଗୋଟେ ସୁନ୍ଦର କଥାଟିଏ .....

ଧରେ ଅର୍ଜୁନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ କହିଲେ କାହୁରେ ଏମିତି କିଛି ଲେଖନ୍ତ ଯାହା ଖୁସି ବେଳେ
ପଢ଼ିଲେ ଦୁଃଖ ଲାଗିବ ଦୁଃଖ ବେଳେ ପଢ଼ିଲେ ଖୁସି ଲାଗିବ ।

କଥା ହୃଦୟର ...

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସତ ଭଲପାଇବା ମିଳେନି, ଆଉ ଯାହାକୁ ମିଳେ ସେ ତାର ମୂଲ୍ୟ ହିଁ ବୁଝି
ପାରେନି ।

ଜୀବନରେ କେବେବି ନିଜର ଦକ୍ଷତାକୁ ନେଇ ଗର୍ବ କରନାହିଁ, କାରଣ ପାଣିରେ
ପଡ଼ିବା ପରେ ପଥର ନିଜର ଓଜନ ଯୋଗୁଁ ହିଁ ବୁଝି ଯାଇଥାଏ ।

ନିଜର ସବୁ ଆଶାକୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ ଛାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି ଓ ନିଜର କର୍ମ କରିବା
ଜାରି ରଖନ୍ତି । ଦେଖିବେ ସେ କେବେ ନିରାଶ କରିବେ ନାହିଁ ।

ସମ୍ବାନ କିଏ ଦେଉବା ନଦେଉ ସେଥିରେ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ.... । ନିଜର
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିଚାଲନ୍ତୁ ସମୟ ତାର ସଠିକ୍ ଜବାବ ଦେବ ।

ସମ୍ପର୍କର ତୋର ଆମରି ହାତରେ ରହିଥାଏ, ଧରି ରଖିଲେ କାଳ କାଳ ବିତିଯାଏ
ଆଉ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ଛିଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇଯାଏ ।

ସଂସାର ବନ୍ଧନେ ବନ୍ଧା ଏ ମଣିଷ

ସୁଖ ଦୁଃଖ ସାଥି କରି,

ହୃଦୟ ବିହୀନ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର

ବହୁପ ବନ୍ଧର ଭାରି ।

ପ୍ରକୃତ ସମ୍ବାନ ସେଇଠି ଥାଏ.....

ଯେଉଁଠି ଆପଣ ନ ଥାଇ ବି ଲୋକେ ଆପଣଙ୍କ ବିଷୟରେ ଭଲ କଥା ହୁଅନ୍ତି ।

ଯେଉଁମାନେ ନିଜର ଭାତ୍ରର ଦାୟିତ୍ୱକୁ ଆପଣେଇ ନିଅନ୍ତି, ସେମାନେ କଦାପି
ହାରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ନିଷ୍ଠିତ ଭାବରେ ଜିଣନ୍ତି ନତୁବା ପ୍ରତି ଅସଫଳତାରେ କିଛି ନା
କିଛି ଶିକ୍ଷା ପାଇଥାନ୍ତି । ଆସନ୍ତ ଆଜିଠାରୁ ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରୁ କିଛି ନା କିଛି ଶିକ୍ଷା
ଲାଭ କରି ଜୀବନ ଯୁଦ୍ଧରେ ଜୟ ଯୁକ୍ତ ହେବା ।

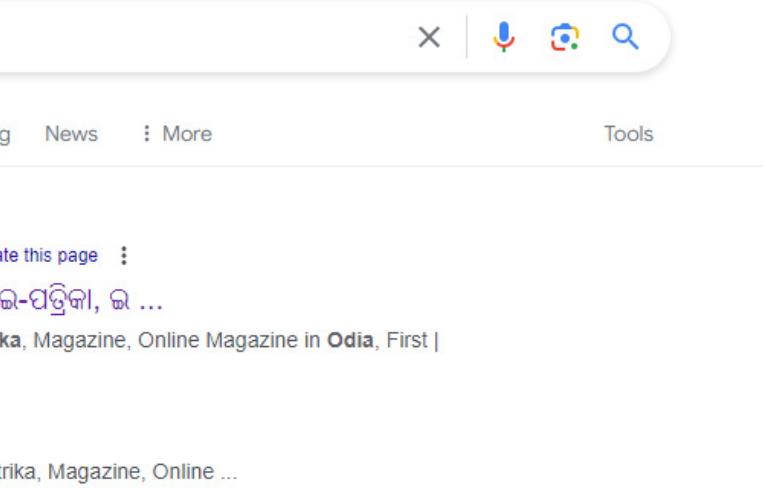
Search for Odia e-Patrika or e-Magazine and you will find Aahwaan e-Patrika at the top of the Search Page. We are indeed at Number 1 in Google Search because we deliver every month without fail. Join our Group and Publish your articles.

Aahwaan e-Patrika
<https://www.aahwaan.com> · Translate this page

Aahwaan e-Patrika : ଓଡ଼ିଆ ଇ-ପ୍ରତିକା, ଇ ...
Aahwaan e-Patrika : e-Patrika, Patrika, Magazine, Online Magazine in Odia, First | aahwaan.com.

ସଂଗ୍ରହାଳୟ
Aahwaan e-Patrika : e-Patrika, Patrika, Magazine, Online ...

Aahwaan e-Patrika
<https://www.aahwaan.com> · Translate this page

Aahwaan e-Patrika : ଓଡ଼ିଆ ଇ-ପ୍ରତିକା, ଇ ...
Aahwaan e-Patrika : e-Patrika, Patrika, Magazine, Online Magazine in Odia, First | aahwaan.com.

ସଂଗ୍ରହାଳୟ
Aahwaan e-Patrika : e-Patrika, Patrika, Magazine, Online ...

PODCAST
Bhagabata Geeta Katha
Available on Spotify and 4 other platforms >
8 episodes

Share   **Profile page**

Podcast overview

Plays i	Audience size i	Spotify followers i
20,750	40	624
All-time	Last 7 days	

Latest episode

Plays i	1,924
 ଓଡ଼ିଆ ଭାଗବତ ଗୀତା ବ୍ୟାଜ୍ଞା ...	

ବିଶେଷ ସୂଚନା

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଇଛୁକ ବନ୍ଧୁମାନେ, ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର (ଆକୃତି / ଶ୍ରୀଳିପି / ଆଇଲିପ୍ / ଅପ୍ରାନ୍ତ) କିମ୍ବା ମୋବାଇଲରେ ଟାଇପ୍ କରି ଆମ ଇମେଲ୍ ଠିକଣାରେ ପଠାଇ ପାରିବେ । ଛବି, ହାତଲେଖା କିମ୍ବା ଅତ୍ୟଧିକ ବ୍ୟାକରଣତ୍ରୁଟି ଥିବା ଲେଖାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ ।

ମୋବାଇଲ୍ କିମ୍ବା ହ୍ଵାଟ୍‌ସଆପ୍ ଦ୍ୱାରା ଲେଖା ପଠାନ୍ତି ନାହିଁ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଲେଖା ପଠାଇବେ । ଏକାଧିକ ଲେଖା ପଠାଇଲେ, ଶେଷରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ଲେଖାକୁ ପ୍ରକାଶିତ ପାଇଁ ନିର୍ବାଚିତ କରାଯିବ । ଧାରାବାହିକ ଲେଖା ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଫାଇଲରେ ଟାଇପ୍ କରି ଏକାଏକେ ପଠାଇବେ । ହାତ ଲେଖା କିମ୍ବା ସ୍କାନ୍ ହୋଇଥିବା କିମ୍ବା ପିଡ଼ିଏଫ୍ ଫର୍ମାଟରେ ଥିବା ଲେଖାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂସ୍କରଣ ନିମନ୍ତେ ମାସର ତିନି ତାରିଖ ସୁନ୍ଦର ଲେଖା ପଠାଇବେ ଏବଂ ପ୍ରତିକା ପ୍ରକାଶିତ ହେବାପରେ ଆମ ଜ୍ଞେବ୍ସାଇଚରୁ ସଂଗ୍ରହ କରି ପାରିବେ । ଲେଖା ସହ ନିଜର ଛବି ଏବଂ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ନୁଆ ଛବି ପଠାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ପ୍ରତିକା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବା ଖରର ତୁରନ୍ତ ପାଇବା ପାଇଁ ଆମର ହ୍ଵାଟ୍‌ସଆପ୍ ଗ୍ରୂପ୍ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତି । ସହାୟତା ପାଇଁ ଆମ ହ୍ଵାଟ୍‌ସଆପ୍ ନମ୍ବର ୯୦୪୦୯୮୫୭୩ରେ ଯୋଗାଯୋଗ କରି ପାରିବେ ।

ପ୍ରତିକାରେ ଥିବା ବ୍ୟାକରଣଗତ ତ୍ରୁଟି ପାଇଁ ସମ୍ମାଦକ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥୀ ।

ଆମ ଇମେଲ୍ ଠିକଣା :

aahwaan@gmail.com